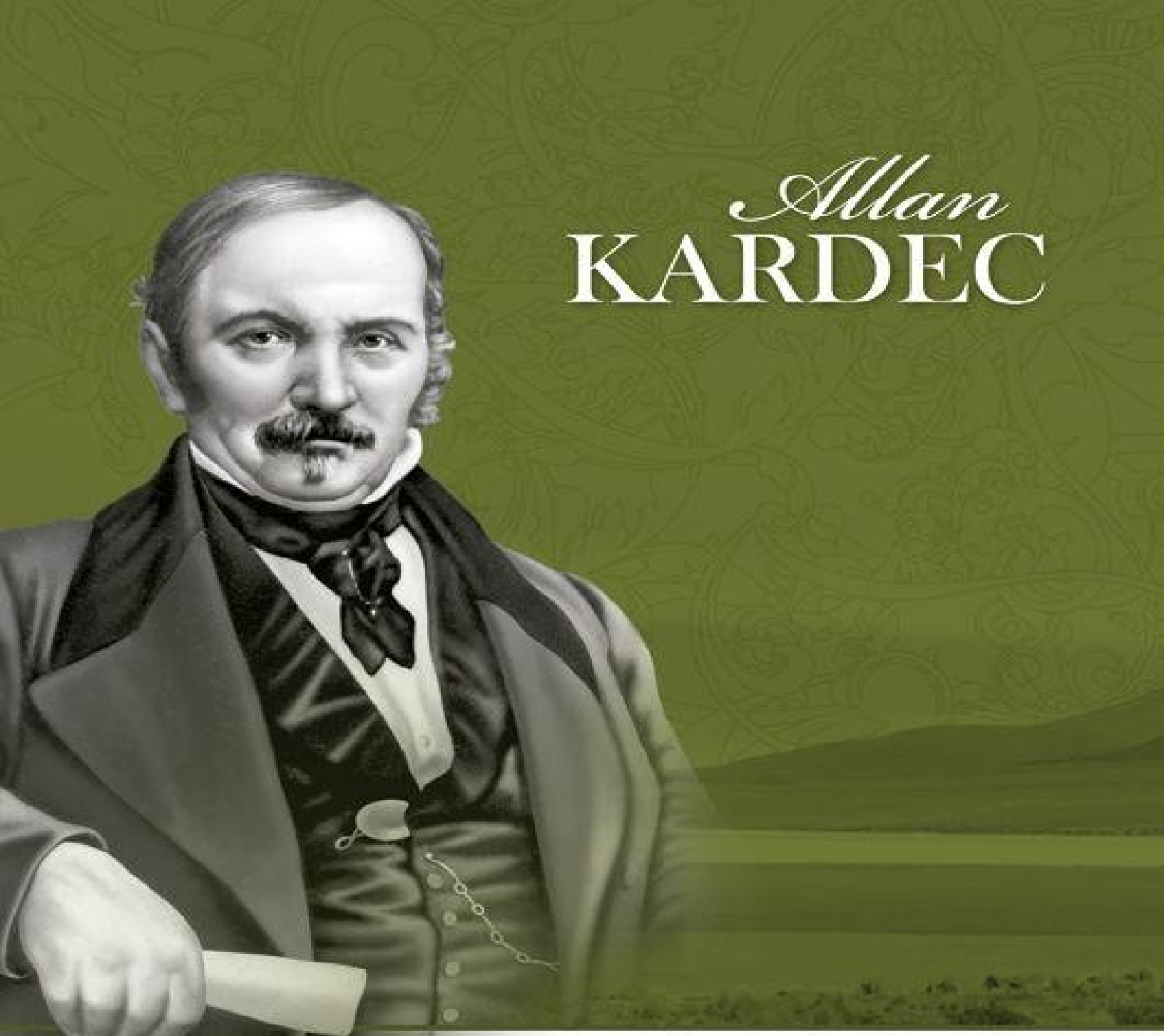

Allan
KARDEC

GENESIS

MIRACLES AND PREDICTIONS ACCORDING TO SPIRITISM

İçindekiler

giriiş

BİRİNCİ BÖLÜM

- Yaratılış

Bölüm I

- Spiritist vahyin karakteri

Bölüm II

- Tanrı

Bölüm III

- İyi ve kötü

Bölüm IV

- Yaratılış'ta bilimin rolü

Bölüm V

- Antik ve modern dünya teorileri

Bölüm VI

- Genel uranografi

Bölüm VII

- Dünyanın jeolojik bir taslağı

Bölüm VIII

- Dünya hakkında teoriler

Bölüm IX

- Dünya'nın dönüşümleri

Bölüm X

- Organik Genesis

Bölüm XI

Manevi Yaratılış

Bölüm XII

Mozaik Yaratılış

İKİNCİ BÖLÜM

Mucizeler

Bölüm XIII

Mucizelerin özellikleri

Bölüm XIV

Sıvılar

Bölüm XV

İncil'deki Mucizeler

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tahminler

Bölüm XVI

Önbilgi teorisi

Bölüm XVII

İncil'deki kehanetler

Bölüm XVIII

Zamanı geldi

Açıklayıcı Not

Genesis

Genesis

MIRACLES AND PREDICTIONS

According to spiritism

By

Allan Kardec

THE SPIRITIST DOCTRINE IS THE RESULT OF THE COLLECTIVE AND CONCORDANT TEACHING OF THE SPIRITS.SCIENCE IS CALLED UPON TO PRESENT GENESIS IN ACCORDANCE WITH THE LAWS OF NATURE. GOD PROVES GOD'S GREATNESS AND POWER BY IMMUTABILITY AND NOT BY THE SUSPENSION OF THE DIVINE LAWS. FOR GOD, THE PAST AND THE FUTURE ARE THE PRESENT.

Telif Hakkı © 2009

ULUSLARARASI SPİRİTİST KONSEYİ

Brasilia (DF) – Brezilya

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir mekanik, fotoğrafik veya elektronik işlemle veya fonografik kayıt biçiminde çoğaltılamaz; yayıncının önceden izni olmaksızın bir erişim sisteminde saklanamaz, iletilemez veya başka bir şekilde kamu veya özel kullanım için kopyalanamaz.

Türkçe: ISBN: 978-85-98161-78-5

ISBN (ePub sürümü): 978-85-7945-116-4

Orijinal Fransızca Başlık:

LA GENÈSE, LES MUCİZELER VE LES ÖNERİLER SELON LE SPIRITISME

(Paris, 1868)

Darrel W. Kimble ve Ily Reis tarafından çevrildi

Kapak tasarımı: Luciano Carneiro Holanda

Dijital versiyon (ePub): Rones Lima

Uluslararası Spiritist Konseyi Sürümü

SGAN Q. 909 – F Grubu

70790-090 – Brasilia (DF) – Brezilya

www.edicei.com

edicei@edicei.com

+55 61 3038 8400

Yayında kataloglama için uluslararası veriler (ICP)

K18 Kardec, Allan, 1804-1869.

Yaratılış: spiritizme göre mucizeler ve kehanetler [elektronik kaynak] / Allan Kardec tarafından; [Darrel W. Kimble ve Ily Reis tarafından çevrilmiştir]. – Elektronik Veri – Brasilia: Uluslararası Spiritist Konseyi, 2011.

552 sayfa; 21 cm

Çeviren: La Genèse, les mucizeler ve les tahminlerselon le Spiritisme

1. İsa Mesih – Spiritistlerin Yorumları. 2. Spiritizm. I. Uluslararası Spiritizm Konseyi. II. Başlık.

Ocak 1868'de yayınlanan ilk baskıya giriş

Bu yeni çalışma, Spiritizmin sonuçları ve uygulamaları konusunda bir adım daha ileridir. Adından da anlaşılacağı gibi amacı, bugüne kadar çeşitli şekillerde yorumlanmış ve yorumlanmış üç alanın incelenmesidir: *Yaratılış* , *mucizeler* ve *öngörüler* ve bunların, spirit fenomenlerinin gözlemlenmesinden kaynaklanan yeni yasalarla nasıl ilişkili olduğu.

İki element veya isterseniz iki kuvvet evreni yönetir: ruhsal element ve maddi element. Bu iki ilkenin eş zamanlı eyleminden, bu iki elementten biri hariç tutulduğunda açıklanamayacak özel fenomenler doğar, tıpkı suyun oluşumunun, onu oluşturan iki elementten biri olan oksijen ve hidrojen hariç tutulduğunda açıklanamayacağı gibi.

Ruh dünyasının varlığını ve maddi dünyayla ilişkilerini göstererek, Spiritizm, tam da bu nedenle belirli bir düşünür sınıfı tarafından inanılmaz olarak kabul edilen çok sayıda yanlış anlaşılmış olgunun anahtarını sağlar. Bu tür olgular Kutsal Yazılarda bol miktarda bulunur ve onları yöneten yasalarla ilgili bilgi eksikliğinden dolayı, aynı fikir çemberinde durmaksızın dönen iki karşıt kamptan yorumcular, bazıları bilimin nesnel verilerini, diğerleri ruhsal ilkeyi göz ardı ederek, rasyonel bir çözüme ulaşamamıştır.

Çözüm, ruh ve maddenin karşılıklı eyleminde yatar. Bu çözümün bu tür olguların çoğunun doğaüstü karakterini ortadan kaldırdığı doğrudur; ancak, hangisi daha iyidir: onları doğa yasalarının sonucu olarak kabul etmek mi, yoksa onları tamamen reddetmek mi? Onları tamamen reddetmek, binanın altındaki temeli söker, oysa onları kabul etmek, yalnızca aksesuarları ortadan kaldırmak, temeli sağlam bırakır. Bu yüzden Spiritizm, birçok insanı daha önce ütopya olarak gördükleri gerçeklere inanmaya yönlendiriyor.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, bu eser Spiritizm uygulamalarına özel bir bakış açısıyla bir ektir. İçeriği uzun zamandır hazırdı veya en azından

hazırlanmıştı, ancak bunları yayınlama zamanı henüz gelmemişti. Öncelikle, temelini oluşturması amaçlanan fikirlerin olgunluğa ulaşması gerekiyordu, diğer yandan da koşulların uygunluğu dikkate alınmalıydı. Spiritizm ne gizemleri ne de gizli teorileri barındırır; her şey açıkça ifade edilmelidir ki her kişi gerçekleri tam olarak bilerek yargılayabilsin. Ancak, her şey güvenli bir şekilde varmak için kendi zamanında gelmelidir. Konunun tam bir açıklaması yapılmadan önce hafife alınan bir çözüm, ilerlemeden çok gecikmeye neden olur. Burada ele alınanlara gelince, konunun önemi bizi her türlü acelecilikten kaçınmaya mecbur eder.

Konunun özüne girmeden önce, Ruhların [1] ve yeni doktrinin çalışmasında yer alan bireylerin ilgili rollerini tanımlamamız gerektiği bize göründü. Herhangi bir mistisizm fikrini bir kenara bırakarak, bu tür ön düşünceler, *Ruhçu vahyin karakteri başlıklı ilk bölümün konusudur* . Bu noktayla ilgili ciddi bir ilgi istiyoruz çünkü bir bakıma, bu konunun özüdür.

Bu Doktrinin geliştirilmesinde insan çabasına düşen paya rağmen, inisiyatif Ruhlara aittir; ancak, bunlardan herhangi birinin kişisel görüşüyle oluşturulmamıştır. Bu, onların *kolektif ve uyumlu öğretilerinin sonucu değildir ve olamaz. Bu benzersiz durum nedeniyle, Ruhların Doktrini* olduğu söylenebilir ; aksi takdirde, yalnızca *bir ruhun* doktrini olurdu *özellikle* ve dolayısıyla yalnızca kişisel bir görüş değeri taşıyacaktır.

Öğretilerdeki evrensellik ve uyum: Doktrinin temel karakteri, varoluşunun tam koşulu budur. Sonuç olarak, evrensellik testinin kutsamasını almamış herhangi bir ilke, bu Doktrinin ayrılmaz bir parçası olarak kabul edilemez, sadece Spiritizmin sorumluluk alamayacağı izole bir görüştür.

Dahası, Spiritist Doktrinin gücünü açıklayan ve onun devamlılığını sağlayan şey, mantık ölçütünden geçen Ruhların görüşlerinin bu uyumlu kolektifliğidir. Değişmesi için, Ruhların evrenselliğinin görüşlerini değiştirmesi ve bir gün söylediklerileyle çelişmeleri gerekir. Doktrinin kaynağı Ruhların öğretilerinde bulunduğundan, onun yenik düşmesi için

Ruhların var olmaktan çıkması gerekir. Aynı sebepten ötürü, Spiritizm'in aksine, her yerde kökleri olmayan kişisel teorilere üstün gelmeye devam edecektir.

Ruhlar Kitabı'nın güvenilirliği yalnızca genelleştirilmiş kolektif bir düşüncenin ifadesi olduğu için sağlamlaşmıştır. 1867 Nisan'ında ilk on yılını tamamladı. O süre zarfında temellerinin atıldığı temel ilkeler, Ruhlar'ın ilerici öğretilerinin bir sonucu olarak ardışık olarak tamamlandı ve geliştirildi, ancak hiçbiri deneyimle çelişmedi; istisnasız hepsi ayakta kaldı, her zamankinden daha canlıyken, bazıları ona karşı kullanmaya çalıştığı tüm karşıt fikirlerden hiçbiri, tam da her tarafta zıt olanın öğretilmesi nedeniyle, üstün gelmedi. Bu, kibirlenmeden ilan edebileceğimiz karakteristik bir sonuçtur, çünkü kendimize asla böyle bir değer atfetmedik.

Diğer çalışmalarımızın redaksiyonunda da aynı titizliklerin gözetildiğini düşünürsek, bunların *da Spiritizm,* çünkü Ruhların genel öğretilerine uygunluklarından emindik. Aynısı, benzer nedenlerle, kendisinden öncekilere bir ek olarak sunabileceğimiz bu çalışma için de geçerlidir, ancak birkaç henüz varsayımsal teori hariç, bunları belirtmeye özen gösterdik ve bunlar, doğrulanana veya çürütülene kadar kişisel görüşler olarak kabul edilmelidir, böylece bunların sorumluluğu Doktrin'e yüklenmemelidir.

Ayrıca, “ *La Revue Spirite* ” [2] 'in gayretli okuyucuları , öncekilerde olduğu gibi, bu son çalışmada geliştirilen fikirlerin çoğunun bir taslağını fark edebilirler. Bizim için Revue, *Doktrinin* kurucu parçaları olarak kabul etmeden önce, belirli ilkelerle ilgili olarak hem insanların hem de ruhların görüşlerini araştırmak için sıklıkla kullanılan bir test alanıdır.

[1] “Ruhlar” terimini belirli bir artikeli ve büyük “T” ile kullandığımızda, metin, yazarla birlikte Ruhçu Doktrini’ni açıklamak ve kanunlaştırmaya yardımcı olmakta yer alan özel ruhlar grubuna atıfta bulunmaktadır. – Tr.

[2] Allan Kardec tarafından kurulan aylık bir dergi olan La Revue Spirite, Ocak 1858'den ölüm günü olan 31 Mart 1869'a kadar onun yönetimi altında Paris'te yayınlandı. Kardec döneminden kalma tüm Revues Spirites'in kopyaları orijinal Fransızcalarıyla http://pagesperso-orange.fr/charles.kempf/rs140.htm adresinde bulunabilir . – Tr.

Birinci bölüm

Yaratılış

• Bölüm I – Spiritist vahyin karakteri

• Bölüm II – Tanrı

• Bölüm III – İyi ve kötü

• Bölüm IV – Genesis'te bilimin rolü

• Bölüm V – Antik ve modern dünya teorileri

• Bölüm VI – Genel uranografi

• Bölüm VII – Dünyanın jeolojik bir taslağı

• Bölüm VIII – Dünya hakkındaki teoriler

• Bölüm IX – Dünya'nın dönüşümleri

• Bölüm X – Organik Genesis

• Bölüm XI – Manevi Yaratılış

• Bölüm XII – Mozaik Yaratılış

BÖLÜM I

Spiritist vahyin karakteri

1. Spiritizm bir vahiy olarak kabul edilebilir mi? Eğer öyleyse, karakteri nedir? Gerçekliği neye dayanmaktadır? Kime ve hangi şekilde verilmiştir? Spiritist Doktrin, kelimenin teolojik anlamında bir vahiy midir; yani, her noktada Yücelerden gelen gizli bir öğretinin ürünü müdür? Mutlak mıdır yoksa değişikliğe açık mıdır? İnsanlara tamamen formüle edilmiş bir gerçeği getirerek, böyle bir vahiy, onları kendi yeteneklerini kullanmaktan alıkoyma etkisine sahip olmaz mıydı, çünkü onları araştırma işinden kurtarırdı? Ruhların öğretilerinin, ne yanılmaz ne de insanlardan üstün değillerse, ne yetkisi olabilir? Eğer böyle bir ahlak, zaten bilinen bir ahlak olan Mesih'in ahlakından başkası değilse, ilan ettikleri ahlakın ne faydası vardır? Ruhların bize getirdiği yeni gerçekler nelerdir? İnsanların bir vahiye ihtiyacı var mıdır ve kendi içlerinde ve kendi vicdanlarında kendi kendilerine rehberlik etmeleri için gerekli olan her şeyi bulamazlar mı? İşte dikkatimizi bu sorulara yoğunlaştırmamız gerekiyor.

2. Önce *vahiy* kelimesinin anlamını tanımlayalım . Latince *revelare kelimesinden gelen ve kökü velum* , yani örtü olan *ifşa etmek , kelimenin tam anlamıyla örtünün altından çıkmak anlamına gelir* ve mecazi olarak keşfetmek, daha önce gizli veya bilinmeyen bir şeyi bilinir kılmak anlamına gelir. Popüler ve en genel tanımıyla, gün yüzüne çıkarılan bilinmeyen her şey, kişiyi bilmediği bir şeyin izine çıkaran her yeni fikir anlamına gelir.

Bu bakış açısından, doğanın gizemlerini bilmemizi sağlayan tüm bilimler birer vahiydir ve bizim için devam eden bir vahiy olduğunu söyleyebiliriz. Astronomi, daha önce bizim için bilinmeyen yıldız dünyasını ortaya çıkarmıştır; jeoloji, dünyanın oluşumu; kimya, yakınlık yasası; fizyoloji, organizmanın işlevleri, vb.; Kopernik, Galileo, Newton, Laplace ve Lavoisier vahiycilerdi.

3. Herhangi bir vahyin temel özelliği hakikat olmalıdır. Bir sırrı açığa çıkarmak, bir gerçeği duyurmaktır; eğer şey yanlışsa, hiç de bir gerçek değildir ve dolayısıyla hiçbir vahiy yoktur. Gerçekler tarafından yalanlanan her vahiy, hiç de vahiy değildir; yalan söyleyemeyen veya yanılmayan Tanrı'ya atfedilebilse bile, Tanrı'dan kaynaklanmış olamaz. Bu nedenle, insan anlayışının bir ürünü olarak düşünülmelidir.

4. Bir öğretmenin öğrencileriyle ilgili rolü, vahiyci rolü değilse nedir? Öğretmen onlara bilmedikleri, kendi başlarına keşfetmeye ne zamanları ne de yetenekleri olan şeyleri öğretir, çünkü bilgi, yüzyılların ve çok sayıda bireyin kolektif çalışmasıdır, her biri kendi gözlem payını katmıştır ve bundan sonra gelenler faydalanabilir. Dolayısıyla öğretmek, gerçekte, bunları bilen bireylerin, bunları bilmeyen ve aksi takdirde bunlardan habersiz kalmaya devam edecek olan diğerlerine verdiği belirli bilimsel, ahlaki, fiziksel veya metafizik gerçeklerin vahiy edilmesidir.

5. Ancak öğretmenler yalnızca kendilerinin öğrendiklerini öğretirler; onlar ikinci dereceden vahiycilerdir. Öte yandan dahiler, ilk elden keşfettikleri şeyleri öğretirler: onlar orijinal vahiycilerdir. Yavaş yavaş popülerleşen ışığı onlar sağlar. Zaman zaman ortaya çıkan dahiler tarafından yapılan vahiyler olmadan insanlık nerede olurdu!

Peki bu dahiler kimdir? Neden dahilerdir? Nereden gelirler? Onlara ne olur? Şunu belirtelim ki, çoğunlukla, doğuştan gelen üstün yetenekler ve doğuştan gelen bilgi getirirler ve bunları geliştirmek için biraz çaba yeterlidir. Onlar, tıpkı bizim gibi doğdukları, yaşadıkları ve öldükleri için insanlığa aittirler. Öyleyse, şimdiki varoluşlarından elde edemeyecekleri bu bilgiyi nereden elde ettiler? Materyalistlerle birlikte, şansın onlara daha fazla miktarda ve daha iyi kalitede beyin maddesi verdiğini söyleyebilir miyiz? Eğer durum buysa, bir diğerinden daha büyük ve daha lezzetli bir sebzeden daha fazla değerleri olmazdı.

Birisi, bazı spiritüalistlerle birlikte, Tanrı'nın onları sıradan bireylerden daha üstün bir ruhla kutsadığını söyleyebilir mi? Bu tamamen mantıksız bir

varsayım olurdu çünkü Tanrı'yı taraflı olmakla suçlardı. Soruna tek mantıklı çözüm, ruhun önceden var olması ve varoluşların çokluğunda yatar. Dahiler, daha uzun süredir var olan ve dolayısıyla daha az gelişmiş olanlardan daha fazlasını edinmiş ve daha fazla ilerlemiş ruhlardır. Enkarne olduklarında, bildiklerini getirirler ve öğrenmek zorunda kalmadan diğerlerinden çok daha fazlasını bildikleri için, dahiler olarak adlandırılırlar. Ancak bildikleri, önceki başarıların meyvesinden başka bir şey değildir ve ayrıcalığın sonucu değildir. Doğmadan önce, zaten gelişmiş ruhlardı; ya başkalarının bildiklerinden faydalanmasını sağlamak ya da kendileri için daha fazla bilgi edinmek için yeniden enkarne olurlar.

Elbette, insanlar kendi başlarına ve zekalarının çabalarıyla ilerlerler, ancak kendi başlarına bırakıldıklarında, daha gelişmiş bireyler tarafından yardım edilmezlerse, tıpkı öğrencilerin öğretmenleri tarafından yardım edilmesi gibi, bu tür bir ilerleme çok yavaştır. Tüm kültürlerin, çeşitli zamanlarda onlara bir ivme kazandırmak ve onları ataletlerinden çıkarmak için gelen dehaları olmuştur.

6. Tanrı'nın yaratıklarına olan ilgisine inandığımız için, neden yetenekli ruhların, enerjileri ve bilgilerinin üstünlüğüyle, insanlığın ilerlemesini sağladığına, belirli bir alanda ilerlemeye yardımcı olmak için Tanrı'nın isteğiyle enkarne olduklarına; tıpkı elçilerin hükümdarlarından aldıkları gibi bir görev aldıklarına inanmayalım? Büyük dahilerin rolü budur. İnsanlara bilmedikleri ve belki de uzun süre bilmedikleri gerçekleri öğretmekten ve böylece daha hızlı ilerlemelerini sağlayacak bir dürtü vermekten başka ne işe yararlar? Yüzyıllar boyunca parlayan yıldızlar gibi beliren ve arkalarında insanlık için uzun, aydınlık bir iz bırakan bu dahiler, misyonerlerdir veya isterseniz mesihlerdir. İnsanlığa öğrettikleri yeni şeyler, ister fiziksel ister felsefi olsun, *vahiylerdir* .

Tanrı, bilimsel gerçekleri duyurmak için vahiycileri çağırıyorsa, Tanrı, daha da fazla akılla, ilerlemenin temel unsurlarından biri olan ahlaki

gerçekleri duyurmak için onları çağırabilir. Fikirleri yüzyıllar boyunca devam eden filozoflar böyledir.

7. Dini inancın özel anlamında, vahiy daha çok insanların kendi başlarına bilemeyecekleri ve duyuları aracılığıyla keşfedemeyecekleri, anlayışının onlara Tanrı veya Tanrı'nın elçileri tarafından, ister doğrudan sözle ister ilhamla, verildiği manevi konulara uygulanır. Bu durumda, vahiy her zaman peygamber olarak belirlenmiş nitelikli bireylere verilir veya *mesihler;* yani *elçiler* veya *misyonerler* **vahiyleri insanlığa iletme** misyonunda . Bu açıdan ele alındığında, vahiy tam bir edilgenliği ima eder; soru sorulmadan, incelenmeden, tartışılmadan kabul edilir .

8. Tüm dinlerin vahiycileri olmuştur ve gerçeği bütünüyle bilmemiş olsalar da, var olmalarının ilahi bir nedeni vardı, çünkü yaşadıkları zaman ve çevreye ve konuştukları ve nispeten daha fazla gelişmiş oldukları halkların özel karakterine uygunlardı. Doktrinlerinde bulunan hatalara rağmen, yine de insanların zihinlerini karıştırdılar ve böylece daha sonra filizlenecek ve büyüyecek veya bir gün Hristiyanlığın güneşi altında çiçek açacak olan ilerlemenin tohumlarını ektiler. Bu nedenle, ortodoksluk adına onlara aforoz atmak hatalıdır, çünkü bir gün gelecek, biçim olarak çok farklı olan, ancak aslında aynı temel ilkeye -Tanrı ve ruhun ölümsüzlüğü- dayanan tüm bu inançlar, akıl önyargıya galip geldiğinde büyük ve engin bir birliğe dönüşecektir.

Ne yazık ki, tüm çağlardaki dinler egemenlik araçları olmuştur; peygamber rolü ikincil hırsları harekete geçirmiştir ve etiketin prestiji sayesinde insanların safdilliğini, gururlarını, açgözlülüklerini veya tembelliklerini tatmin etmek için kullanan, kurbanlarının pahasına yaşamayı daha uygun bulan çok sayıda sahte vahiyci veya mesih ortaya çıkmıştır. Hristiyan dininin kendisi bu tür parazitlerden korunmamıştır. Bu bağlamda, *Spiritizme Göre İncil'in XXI. bölümüne ciddi bir dikkat gösterilmesini istiyoruz* : *"Sahte mesihler ve sahte peygamberler olacak."*

9. Tanrı'dan insanlara doğrudan vahiyler var mıdır? Bu, ne olumlu ne de olumsuz olarak mutlak bir şekilde cevaplamaya cesaret edemeyeceğimiz bir sorudur. Bunda kökten imkansız hiçbir şey yoktur, ancak bunu kesin olarak kanıtlayacak hiçbir şey de yoktur. Ancak şüphe edilemeyecek olan şey, mükemmellikte Tanrı'ya en yakın olan ruhların Tanrı'nın düşüncesini kavrayıp iletebilecekleridir. Enkarne vahiycilere gelince, ait oldukları hiyerarşik düzene [1] ve kendi kişisel bilginliklerinin derecesine göre, öğretilerini kendi bilgilerinden çıkarabilirler veya daha gelişmiş ruhlardan ve hatta doğrudan Tanrı'dan gelen elçilerden alabilirler. İkincisi, Tanrı adına konuşanlar, bazen Tanrı olarak kabul edilebilirdi.

Bu tür iletişimler, ruh fenomenlerine ve enkarneler ile enkarne olmayanlar arasındaki ilişkilerin oluşma biçimine aşina olan herkes için garip hiçbir şey içermez. Öğretiler birkaç farklı yolla iletilebilir: saf ve basit ilham yoluyla, işitsel söz yoluyla veya eğitmen ruhların vizyonlarda ve görünümlerde görülmesi yoluyla, ister rüyalarda ister uyanık halde olsun, bunların birçok örneği İncil'de, İnciller'de ve tüm kültürlerin kutsal kitaplarında görülebilir. Dolayısıyla, hemen hemen tüm vahiycilerin ilham alan, işiten veya gören medyumlar olduğunu söylemek kesinlikle kesindir, ancak bundan tüm medyumların vahiyciler olduğu, hatta İlahiyat'tan veya onun habercilerinden doğrudan aracılar olduğu sonucu çıkmaz.

10. Sadece saf ruhlar, Tanrı'nın sözünü iletme misyonuyla alırlar, ancak günümüzde tüm ruhların mükemmel olmaktan uzak olduğunu ve sahte görünümler altında kendilerini gösterenlerin olduğunu biliyoruz; bu, St. John'u şu ifadeyi kullanmaya yöneltti: "Her ruha inanmayın, ama önce ruhların Tanrı'dan olup olmadığına bakın." (I. Yuhanna 4:4)

Dolayısıyla, gerçek ve doğru vahiylerin olması, apokrif ve aldatıcı vahiylerin olması kadar mümkündür. *İlahi vahyin temel karakteri, ebedi doğruluktur. Hatalı veya değişime tabi olan her vahiy Tanrı'dan kaynaklanmış olamaz.* Bu nedenle, On Emir yasası kökeninin tüm özelliklerini sergilerken, özünde geçici ve sıklıkla Sina yasasıyla çelişen

diğer Musa yasaları, İbrani Yasa Koyucusunun kişisel ve politik eseridir. Halkın gelenekleri evcilleştirildikçe, bu yasalar kendiliğinden kullanılmaz hale gelirken, On Emir insanlık için bir işaret fişeği olarak ayakta kalmaya devam etti. Mesih, onu binasının temeli yaptı, diğer yasaları ise ortadan kaldırdı. Eğer bunlar Tanrı'nın eseri olsaydı, onlara dokunmazdı. Mesih ve Musa, dünyanın yüzünü değiştiren iki büyük vahiycidir ve ilahi misyonlarının kanıtı burada yatar. Tamamen insani bir eser böyle bir güce sahip olmazdı.

11. Şu anda önemli bir vahiy gerçekleşiyor: bize ruh dünyasının varlıklarıyla iletişim kurma olasılığını gösteren şey. Bu bilgi elbette yeni değil; ancak şimdiye kadar az çok göz ardı edilmişti, yani insanlığa hiçbir faydası olmamıştı. Bu tür ilişkileri yöneten yasaların cehaleti onları batıl inançların altında boğmuştu; insanlar onlardan herhangi bir sağlam sonuç çıkaramamışlardı. Onları saçma aksesuarlarından ayırmak, kapsamlarını kavramak ve geleceğin gidişatını aydınlatması gereken ışığı serbest bırakmak bizim çağımıza kalmıştı.

12. Çevremizi saran ve içinde yaşadığımız görünmeyen âlemi, onu yöneten kanunları, görünür âlemle olan ilişkilerini, içinde yaşayan varlıkların tabiatını ve durumlarını, dolayısıyla insanın ölümden sonraki kaderini bilmemizi sağlayarak, Spiritizm, kelimenin bilimsel anlamında gerçek bir vahiydir.

13. Spiritist vahiy, doğası gereği ikili bir karaktere sahiptir: aynı anda ilahi ve bilimsel bir vahiyden türemiştir. İlkinden, gelişinin belirli bir insanın inisiyatifinin ve önceden tasarlanmış arzusunun sonucu değil, takdiri ilahi olduğu gerçeğini türetir; Doktrinin temel noktalarının, insanların cahil oldukları ve kendi başlarına öğrenemeyecekleri, ancak artık yeterince olgunlaştıkları için bilmeleri gereken konularda insanları aydınlatmak için Tanrı tarafından atanan Ruhlar tarafından verilen öğretilerden geldiği gerçeğini türetir. İkincisinden, bu tür öğretilerin herhangi bir bireyin ayrıcalığı olmadığı, aynı araçlarla tüm dünyaya verildiği; bunları iletenlerin

ve alanların gözlem ve araştırma işinden muaf tutulan *pasif* özneler olmadığı; kendi akıllarından ve özgür iradelerinden vazgeçmeye çağrılmadıkları; bunları incelemenin yasaklanmadığı, aksine tavsiye edildiği ve son olarak *Doktrinin bütünüyle dikte edilmiş veya kör bir inanca dayatılmış değil* , daha ziyade, insan çabasıyla, Ruhların gözlerimizin önüne koyduğu fenomenlerin gözlemlenmesinden ve verdikleri öğretilerden, insanların inceleyebileceği, yorumlayabileceği ve karşılaştırabileceği ve kendilerinin sonuçlar ve uygulamalar çıkarabileceği öğretilerden çıkarılmış olmasıdır. Başka bir deyişle, *Ruhçu vahiyleri karakterize eden şey, kaynağının ilahi olması, inisiyatifinin Ruhlara ait olması ve gelişiminin erkek ve kadınların çalışmasının sonucu olmasıdır.*

14. Bir geliştirme aracı olarak Spiritizm, pozitif bilimlerle aynı şekilde ilerler; yani deneysel yöntemi uygular. Bilinen yasalarla açıklanamayan yeni bir düzende fenomenler meydana geldiğinde, Spiritizm onları gözlemler, karşılaştırır ve analiz eder ve etkileri nedenlere kadar izleyerek onları yöneten yasaya ulaşır. Daha sonra, sonuçlarını çıkarır ve yararlı uygulamalarını arar . *hiçbir önyargılı teori yoktur* ; bu nedenle, ne ruhların, ne perispiritin, reenkarnasyonun ne de Doktrin'in ilkelerinden herhangi birinin varlığını veya müdahalesini bir hipotez olarak ortaya koymaz. Gözlemlenen olgulardan türetilen kanıtlardan böyle bir varoluş çıkarıldığında ruhların var olduğu sonucuna vardı ve diğer ilkeler için de aynı şekilde ilerledi. Teoriyi doğrulamak için sonradan akla gelen olgular değil, olguları açıklamak ve özetlemek için sonradan gelen teoriydi. Bu nedenle, Spiritizmin bir gözlem bilimi olduğunu ve hayal gücünün bir ürünü olmadığını söylemek tamamen doğrudur. Bilimler, çalışmaları deneysel yönteme dayanmadığı sürece ciddi bir ilerleme kaydetmemiştir. Ancak, bugüne kadar bu yöntemin yalnızca maddeye uygulanabilir olduğuna inanılmaktadır; yine de metafizik şeylere de eşit derecede uygulanabilir.

15. Bir örnek verelim. Ruhlar dünyasında, hiç kimsenin şüphelenmeyeceği çok tuhaf bir olay gözlemlenebilir: Aslında ölü

olduklarına inanmayan bazı ruhlar vardır. Peki o zaman! Bu gerçeği gayet iyi bilen son derece gelişmiş ruhlar, önceden "Hala dünyevi hayat yaşadıklarına inanan, zevklerini, alışkanlıklarını ve içgüdülerini koruyan ruhlar var" demediler; bunun yerine, bu kategorideki ruhların kendilerini göstermelerine neden oldular ki biz onları gözlemleyebilelim. Sonuç olarak, durumlarından emin olmayan veya hala bu dünyada olduklarını söyleyen ve normal işleriyle ilgilendiklerine inanan ruhları gözlemledikten sonra, örnekten kural türetildi. Bu tür fenomenlerin çokluğu bize bunun bir istisna olmadığını, ruh hayatının evrelerinden biri olduğunu gösterdi. Bu tuhaf yanılsamanın tüm çeşitlerini ve nedenlerini incelememizi, bu durumun esas olarak ahlaki olarak sadece biraz ilerlemiş ruhların karakteristiği olduğunu, belirli ölüm türlerine özgü olduğunu ve günler, aylar veya yıllar sürebilmesine rağmen sadece geçici olduğunu anlamamızı sağladı. Teorinin gözlemden doğması böyleydi. Aynı şey Doktrinin diğer tüm ilkelerinde de meydana geldi.

16. Bilimin kendi başına nesnesi maddi ilkenin yasalarının incelenmesi olduğu gibi, Spiritizmin özel nesnesi de manevi ilkenin yasalarının bilgisidir. Şimdi, ikincisi maddi ilkeye sürekli ve karşılıklı olarak tepki veren doğa güçlerinden biri olduğundan, birinin bilgisinin diğerinin bilgisi olmadan tamamlanamayacağı sonucu çıkar. Spiritizm *ve bilim birbirini tamamlar: Spiritizm* olmadan bilim, belirli olguları yalnızca madde yasaları aracılığıyla açıklamakta tamamen yetersizdir; bilim olmadan Spiritizm destek ve kontrolden yoksun kalırdı. Madde yasalarının incelenmesi, spiritüelliğin incelenmesinden önce gelmek zorundaydı çünkü duyulara ilk çarpan maddedir. Eğer Spiritizm bilimsel keşiflerden önce gelmiş olsaydı, zamanından önce gelen her şey gibi, başarısız bir çaba olurdu.

17. Bütün bilimler birbirine bağlıdır ve rasyonel bir düzende birbirini izlemiştir; önceki fikirlerde ve bilgide bir destek noktası buldukları için birbirlerinden doğmuşlardır. İlk yetiştirilen bilimlerden biri olan astronomi, fizik doğal etkenlerin kuvvetlerinin yasasını ortaya koymak için sahneye

çıkana kadar çocukluğun hatalarında kalmıştır. Fizik olmadan hiçbir şey yapamayan kimya, daha sonra ikisinin uyumlu bir şekilde ilerleyebilmesi ve birinin diğerini desteklemesi için onu yakından takip etmek zorundaydı. Anatomi, fizyoloji, zooloji, botanik ve mineraloji, fizik ve kimyanın getirdiği içgörülerin yardımı olmadan gerçek bilimler haline gelmedi. Daha dün doğan jeoloji, astronomi, fizik, kimya ve diğerlerinin hepsi olmadan gerçek canlılık unsurlarından yoksun kalacaktı; bu nedenle, ancak daha sonra ortaya çıkabilirdi.

18. Modern bilim, kadim insanların dört ilkel elementi hakkındaki gerçeği gösterdi ve gözlemden gözleme, maddenin tüm dönüşümleri için *yalnızca bir üretici element* kavramına ulaştı ; ancak, madde başlı başına hareketsizdir; ne yaşamı, ne düşüncesi ne de hissi vardır; ruhsal ilkeyle birleştirilmelidir. Spiritizm bu ilkeyi ne keşfetti ne de icat etti, ancak çürütülemez kanıtlarla bunu ilk gösteren oydu; onu inceledi, analiz etti ve etkisini açık hale getirdi. *Maddi manevi unsur ekledi* . *maddi unsur ve ruhsal unsur* : bunlar iki ilkedir, doğanın iki canlı gücüdür. Bu iki unsurun çözülmez birliği sayesinde şimdiye kadar açıklanamayan bir sürü olguyu kolayca açıklayabiliriz. [2]

Evrenin iki kurucu unsurundan birinin incelenmesini kendine konu edinen Spiritizm, kaçınılmaz olarak bilimlerin çoğunluğuyla temas halindedir; ancak onların gelişmesinden sonra ortaya çıkabilirdi ve her şeyin yalnızca madde yasalarının yardımıyla açıklanmasının imkânsızlığından, şeylerin gücüyle doğmuştur.

19. Spiritizm, büyü ve sihirle akraba olmakla suçlanmıştır; ancak, astronominin daha eski akrabası olarak yargısal astrolojiye [3] sahip olduğu ve bunun günümüzden çok da uzak olmadığı unutulmuştur; kimyanın, günümüzde hiçbir aklı başında insanın almaya cesaret edemeyeceği simyanın kızı olduğu unutulmuştur. Buna dayanarak, hiç kimse bu mevcut bilimlerin ortaya çıktığı hakikatlerin tohumunun astroloji ve simyada bulunabileceğini inkar edemez. Gülünç formüllerine rağmen, simya bize

basit cisimleri ve yakınlıklar yasasını gösterdi. Astroloji, incelediği gök cisimlerinin konumlarına ve hareketlerine dayanıyordu. Ancak, evrenin mekanizmasını yöneten gerçek yasaların cehaleti nedeniyle, bu tür gök cisimleri, sıradan halk için, batıl inancın kendilerine ahlaki bir etki ve vahiysel bir anlam ödünç verdiği gizemli varlıklardı. Galileo, Newton ve Kepler bu yasaları ortaya koyduklarında, teleskop perdeyi aralayıp uzayın derinliklerine daldığında -bazı kişilerin belirsiz bulduğu bir bakış- gezegenler bize tıpkı bizimkine benzeyen dünyalar olarak göründü ve olağanüstülüğün tüm iskeleti çöktü.

Aynı şey büyü ve büyücülük konusunda Spiritizm için de geçerliydi; bunlar da ruhların tezahürüne dayanıyordu, tıpkı astrolojinin gök cisimlerinin hareketine dayanması gibi. Ancak, ruh dünyasını yöneten yasaları bilmedikleri için, bu ilişkilere, deney ve gözlemin meyvesi olan modern Spiritizmin son verdiği uygulamaları ve inançları eklediler. Elbette, Spiritizmi büyü ve büyücülükten ayıran mesafe, astronomi ve astroloji ile kimya ve simya arasındaki mesafeden çok daha büyüktür; bunları karıştırmak istemek, bunlar hakkında hiçbir şey bilmediğinizi göstermektir.

20. Ruh dünyasındaki varlıklarla iletişim kurma olasılığının tek gerçeği, en yüksek öneme sahip hesaplanamaz sonuçlara sahiptir; bize tamamen yeni bir dünya gösterildi, istisnasız tüm insanlığı ilgilendirdiği için daha da önemli olan bir dünya. Daha yaygın hale geldikçe, bu bilgi toplumsal ilişkiler üzerinde çok büyük bir etkiye sahip olan geleneklerde, karakterlerde, alışkanlıklarda ve inançlarda derin bir değişime yol açmaktan kendini alamaz. Bu, fikirler üzerinde işleyen bütün bir devrimdir, belirli bir kültür veya kastla sınırlı olmadığı, aynı anda tüm sınıfların, milliyetlerin ve dini inanç sistemlerinin kalbine ulaştığı için çok daha büyük ve daha güçlü bir devrimdir.

Bu nedenle, Spiritizmin büyük vahiylerin üçüncüsü olarak kabul edilmesinin haklı bir nedeni vardır. Bu vahiylerin nasıl farklılaştığını ve hangi bağla birbirlerine bağlandıklarını görelim.

21. MUSA , bir peygamber olarak, insanlara tek bir Tanrı'nın, egemen Rab ve her şeyin Yaratıcısı'nın bilgisini vahyetti. Musa, Sina yasasını ilan etti ve gerçek inancın temellerini attı. Bir insan olarak, bu ilkel inancın daha da rafine hale geldikten sonra bir gün tüm dünyaya yayılacağı insanların yasa koyucusuydu.

22. MESİH , kadim yasadan ebedi ve ilahi olanı alıp, sadece geçici, tamamen disiplinsel ve insan anlayışına ait olanı reddederek, Musa'nın bahsetmediği *gelecekteki yaşamın vahyini ekledi: ölümden sonra bireyi bekleyen cezalar ve ödüller. (Bkz. Revue Spirite* , 1861, s. 90, 280)

23. Mesih'in vahyinin en önemli kısmı – birincil kaynak olması, tüm doktrininin temel taşı olması anlamında – İlahiliği tasvir ettiği tamamen yeni bakış açısıdır. Artık Musa'nın korkunç, kıskanç ve intikamcı Tanrısı değildir; dünyayı insan kanıyla ıslatan, halkların – kadınlar, çocuklar ve yaşlılar dahil – katledilmesini ve yok edilmesini emreden ve kurbanlarını bağışlayanları cezalandıran zalim ve merhametsiz Tanrı değildir. Artık liderlerinin yanlışları için tüm bir halkı cezalandıran, masumları vurarak suçlulardan intikam alan veya babalarının yanlışları için çocukları cezalandıran adaletsiz Tanrı değildir; bunun yerine Tanrı, nazik, son derece adil ve iyi, şefkat ve merhamet dolu, tövbe eden günahkarı affeden ve *her birine yaptıklarına göre karşılık verendir. Artık tek bir ayrıcalıklı* halkın, *Orduların Tanrısı* , diğer halkların tanrılarına karşı kendi davasını desteklemek için savaşlara başkanlık eden, fakat tüm insanlığın ortak Babası, korumasını tüm çocuklarına yayan ve onları ilahi huzuruna çağıran. Artık sadece yeryüzündeki şeylerle ödüllendiren ve cezalandıran, şanı ve sevinci rakip halkların köleliğinden ve çok sayıda çocuktan oluşan Tanrı değil, insanlığa, “Gerçek vatanınız bu dünyada değil; göksel krallıkta; alçakgönüllülerin yüceltileceği ve gururluların alçaltılacağı yer orasıdır.” diyen Tanrı’dır. Artık intikamı bir erdem haline getiren ve göze göz, dişe diş cezasını emreden Tanrı değil, “Başkalarının suçlarını bağışla, eğer sen kendin bağışlanmak istiyorsan; kötülük karşılığında iyilik yap; başkalarına yapmanı istemediğin

şeyi yapma.” diyen merhamet Tanrı’dır. Artık en ağır cezalar altında, kendisine tapınılmak istenen yolu dayatan ve bir formülün gözetilmemesinden rahatsız olan, isteksiz ve titiz Tanrı değil, düşünceyi dikkate alan ve biçim tarafından onurlandırılmayan büyük Tanrı'dır. Son olarak, artık korkulmak isteyen Tanrı değil, sevilmek isteyen Tanrı'dır.

24. Tanrı tüm dini inançların odak noktası, tüm ibadet biçimlerinin amacı olduğundan, *tüm dinlerin karakteri Tanrı fikirlerine uygundur.* Tanrı'yı kinci ve zalim olarak tasvir eden dinler, Tanrı'yı zalimlik eylemleriyle, kazıkta yakma ve işkence yoluyla onurlandırdıklarına inanırlar. Tanrı'yı taraflı ve kıskanç olarak tasvir edenler hoşgörüsüzdür; Tanrı'nın insan zayıflıkları ve önemsizlikleriyle ne kadar lekelendiğine inandıklarına bağlı olarak, biçim olarak farklı derecelerde titizdirler.

25. Mesih'in tüm doktrini, İlahiliğe atfettiği karaktere dayanır. Tarafsız, son derece adil, iyi ve merhametli bir Tanrı ile, Tanrı'ya olan sevgiyi ve komşuya olan hayırseverliği kurtuluşun açık koşulu haline getirebildi ve şöyle diyebildi: *Tanrı'yı her şeyden çok ve komşunu da kendin gibi sev; tüm yasa ve tüm peygamberler böyledir ve başka hiçbir şey yoktur.* Sadece bu inanç üzerine, bireylerin Tanrı önünde eşitliği ve evrensel kardeşlik ilkesini tesis edebildi. Fakat Musa'nın Tanrısını sevmek mümkün değil miydi? Hayır, insan sadece ondan korkabilirdi.

İlahiyatın gerçek niteliklerinin, ruhun ölümsüzlüğü ve gelecekteki yaşamla birlikte bu ifşası, insanlar arasındaki karşılıklı ilişkileri derinden değiştirdi, onlara yeni yükümlülükler yükledi ve şimdiki hayata farklı bir ışıkta bakmalarını sağladı. Bu nedenle, gelenekleri ve toplumsal ilişkileri etkilemek zorundaydı. Sonuçları nedeniyle, tartışmasız bir şekilde Mesih'in ifşasının kritik noktasıdır, önemi yeterince kavranmamış bir noktadır. Ne yazık ki, aynı zamanda en uzak olduğumuz ve öğretilerinin yorumlanmasında en çok göz ardı ettiğimiz noktadır.

26. Ancak Mesih şunu ekler: “Size söylediğim şeylerin çoğunu henüz anlayamıyorsunuz. Size söyleyecek başka birçok şeyim de var, ama siz

onları da anlamak istemiyorsunuz. Bu nedenle size benzetmelerle konuşuyorum. Ancak daha sonra *size Teselli Edici'yi, Gerçeğin Ruhu'nu göndereceğim. O her şeyi yeniden kuracak ve size açıklayacak."*

(Yuhanna 14, 16. bölümler; Matta 17. bölüm).

Eğer Mesih söyleyebileceği her şeyi söylemediyse, bunun nedeni insanların anlayabilecekleri duruma gelene kadar bazı gerçeklerin örtülü kalması gerektiğine inanmasıydı. Kendi itirafına göre, öğretisi bu nedenle eksikti, çünkü onu tamamlayacak olanın geleceğini duyurdu. Bu nedenle, sözlerini yanlış yorumlayacağımızı ve öğretilerinden sapacağımızı öngördü; başka bir deyişle, her şeyin yeniden kurulması gerekeceğinden, onun yaptığını bozacağımızı *;* şimdi, kişi yalnızca bozulmuş olanı *yeniden kurar .*

27. Yeni Mesih'e neden *Tesellici* adını verdi ? Bu isim, anlamlı ve belirsiz olmayan, kendi başına bir vahiydir. O zaman insanların teselliye ihtiyaç duyacaklarını öngörmüştü, bu da formüle edecekleri inançlarda bulacakları tesellinin yetersizliği anlamına gelir. Mesih, belki de onları odak noktasına getirmekten ve peygamberlik anlamlarına dalmaktan kaçınıldığı için, çok az kişinin farkında olduğu bu son sözlerden daha açık veya daha belirgin olmamıştı.

28. Eğer Mesih öğretisini tamamen geliştiremediyse, bunun nedeni insanların ancak zamanla edinebilecekleri ve onlarsız kavrayamayacakları bilgiden yoksun olmalarıydı. O zamanki bilgi durumlarında anlamsız görünecek şeyler vardı. Öğretisini "tamamlamak", yeni gerçekler eklemek anlamından ziyade *açıklama* ve *geliştirme anlamında anlaşılmalıdır* , çünkü öğretisindeki her şey tohum formunda mevcuttu; yalnızca sözlerinin anlamını yakalamak için anahtar eksikti.

29. Fakat kutsal yazıları yorumlamaya kim cesaret edebilir? Bu hak kimin? Teologlar değilse, gerekli öğrenime kim sahip?

Kim cesaret edebilir? Her şeyden önce bilim cesaret edebilir; doğanın yasalarını duyurmak için kimseden izin almak zorunda olmayan, hataların ve

önyargıların üzerinden iki ayağıyla birlikte atlayan bilim. Bu hak kime aittir? Bu entelektüel özgürleşme ve vicdan özgürlüğü yüzyılında, inceleme hakkı herkese aittir ve Kutsal Yazılar artık kimsenin vurulma riski olmadan parmağını koymaya cesaret edemeyeceği Kutsal Sandık değildir. Özel bilgi gereksinimine gelince, ilahiyatçılarınkini tartışmadan ve ortaçağ ilahiyatçıları -özellikle Kilise Babaları- ne kadar aydınlanmış olurlarsa olsunlar, dünyanın hareketini ve antipodlara [4] olan inancı sapkınlık olarak kınamayacak kadar aydınlanmış değillerdi. Bu kadar ileri gitmeden bile, günümüz ilahiyatçıları dünyanın oluşum dönemlerine karşı aforozlarını savurmadılar mı?

İnsanlar Kutsal Yazıları ancak bildikleri ve doğa yasaları hakkında sahip oldukları hatalı veya eksik fikirler yardımıyla açıklayabilirlerdi ve bu yasalar daha sonra bilim tarafından ortaya çıkarıldı. Bu yüzden ilahiyatçılar bile İncil'deki bazı sözcüklerin ve olayların anlamı konusunda tüm iyi niyetleriyle yanılmış olabilirlerdi. İncil'de önceden edinilmiş bir fikrin onayını bulmak için her ne pahasına olursa olsun aynı çemberin içinde kendi bakış açılarından vazgeçmeden dönmeye devam ettiler, böylece her zaman İncil'de yalnızca görmek istediklerini gördüler. Bu ilahiyatçılar ne kadar bilgili olurlarsa olsunlar, kendileri için bilinmeyen yasalara bağlı nedenleri kavrayamadılar.

Ancak, teolojinin dışında verilen çeşitli ve çoğu zaman çelişkili yorumların yargıcı kim olacak? Gelecek, mantık ve sağduyu. İnsanlar yeni gerçekler ve yasalar ortaya çıktıkça daha fazla aydınlandıkça, ütopik teorileri gerçeklikten ayırabilecekler. Böylece, bilim belirli yasaları bilinir kılar; spiritizm diğerlerini bilinir kılar; her ikisi de Konfüçyüsçülük ve Budizm'den Hristiyanlığa kadar tüm dinlerin kutsal metinlerini anlamak için vazgeçilmezdir. Teolojiye gelince, bilim her zaman kendisiyle uyumlu olmadığında, bilimde çelişkiler olduğunu mantıklı bir şekilde iddia edemez.

30. Ruhçuluk, hareket noktasını Mesih’in sözlerinden alır – tıpkı Mesih’in Musa’dan hareket ettiği gibi – onun doktrininin doğrudan bir sonucudur.

Spiritizm, gelecekteki yaşamın belirsiz fikrine, bizi çevreleyen ve uzayı dolduran görünmez dünyanın varlığının vahyini ekler ve böylece inancı açık hale getirir; ona bir beden, tutarlılık ve düşünce gerçekliği kazandırır.

Spiritizm, ruh ve bedeni birleştiren bağları tanımlamış ve bir zamanlar insanlardan doğum ve ölümün gizemlerini gizleyen perdeyi kaldırmıştır.

Spiritizm yoluyla insanlar nereden geldiklerini, nereye gittiklerini, neden dünyada olduklarını ve neden geçici olarak acı çektiklerini bilirler; her yerde Tanrı'nın adaletini görürler.

Ruhun, Allah'a yakınlaşacak kemal derecesine ulaşıncaya kadar, bir dizi ardışık varoluştan geçerek durmadan ilerlediğini bilirler.

Bütün ruhların aynı başlangıç noktasına sahip olduklarını ve eşit yaratıldıklarını, özgür iradeleri sayesinde aynı ilerleme yeteneğine sahip olduklarını; hepsinin aynı özden olduklarını ve aralarında sadece ulaştıkları ilerleme derecesinin farklı olduğunu; hepsinin aynı varış noktasına sahip olduklarını ve emeklerine ve iyi niyetlerine göre aynı hedefe daha çabuk veya daha az ulaşacaklarını bilirler.

Miras bırakılmış bireylerin olmadığını, bazılarının diğerlerinden daha fazla kayrıldığını; Tanrı'nın ilerlemeleri için başkalarına yüklenen çabalardan ayrıcalıklı ve muaf kimseyi yaratmadığını; sonsuza dek kötülüğe ve acıya adanmış hiçbir varlığın olmadığını; *iblis adıyla adlandırılanların* hâlâ çok az evrimleşmiş ve kusurlu, tıpkı bedensel durumda yaptıkları gibi ruh halinde de kötülük uygulayan, ancak yine de kendilerini ilerletecek ve geliştirecek olan ruhlar olduğunu; meleklerin veya saf ruhların yaratılışta ayrı olarak yaratılmış varlıklar olmadığını, ancak ilerleme yolunu izledikten sonra hedeflerine ulaşmış ruhlar olduğunu; bu nedenle, ne çoklu yaratılışların ne de akıllı varlıklar arasında farklı kategorilerin olmadığını,

ancak tüm yaratılışın evreni yöneten büyük birlik yasasından kaynaklandığını ve tüm varlıkların mükemmellik olan ortak bir hedefe doğru çekildiğini, bazılarının diğerleri pahasına kayrılmadığını - hepsinin kendi eylemlerinin çocukları olduğunu bilirler.

31. İnsanlar artık dünyayı terk edenlerle kurabildikleri ilişkiler sayesinde, sadece ruhun varlığına ve bireyselliğine dair maddi kanıtlara sahip olmakla kalmazlar, aynı zamanda bu dünyanın yaşayanlarını ve ölülerini ve bu dünyanınkileri diğer dünyalarınkilerle bağlayan dayanışmayı da anlarlar. Ölülerin ruh dünyasındaki durumlarını bilirler; göçlerinde onları takip edebilirler; sevinçlerine ve talihsizliklerine tanık olabilirler; neden mutlu veya mutsuz olduklarını ve yaptıkları iyi veya kötülüğe göre onları bekleyen kaderi bilirler. Bu tür ilişkiler, insanları tüm aşamalarında, tüm iniş çıkışlarında gözlemleyebilecekleri gelecekteki hayata başlatmıştır [5] . Gelecek artık sadece belirsiz bir umut değildir: olumlu bir gerçektir, matematiksel bir kesinliktir. Bu nedenle, ölüm korkulacak bir şey taşımaz, çünkü kurtuluştur, gerçek hayata açılan kapıdır.

32. Ruhların durumunu inceleyerek, insanlar ruh yaşamındaki mutluluk veya mutsuzluğun mükemmellik veya kusurluluk derecelerine özgü olduğunu; her ruhun yaptığı yanlışların doğrudan ve doğal sonuçlarına katlandığını; başka bir deyişle, günah işlediği yerde cezalandırıldığını; bu sonuçların onları üreten nedenler kadar sürdüğünü; bu nedenle suçluların sonsuza dek kötülükte kalırlarsa sonsuza dek acı çekeceklerini, ancak acılarının tövbe ve telafi ile sona ereceğini bilirler. Dolayısıyla, kendilerini geliştirmek herkese bağlı olduğundan, her biri özgür iradeleri sayesinde acılarını uzatabilir veya kısaltabilir, tıpkı hasta olanların aşırılıklarına son vermedikleri sürece aşırılıklarından acı çekmeleri gibi.

33. Akıl, Tanrı'nın iyiliğiyle bağdaşmaz olduğu gerekçesiyle, sık sık tek bir hata için verilen affedilmez, ebedî ve mutlak ceza fikrini ve en içten ve samimi tövbeyle bile hafifletilemeyen cehennem azabını reddederse, aynı akıl, her şeyi hesaba katan, tövbeye kapıyı asla kapatmayan ve denize

düşenleri derinlere itmek yerine onlara durmadan elini uzatan o dağıtıcı ve tarafsız adaletin önünde eğilir.

34. Mesih'in İncil'de ilkesini kurduğu, ancak diğer birçok kişiden daha fazla tanımlamadığı varoluşların çoğulluğu, Spiritizm tarafından ortaya konan en önemli yasalardan biridir, çünkü ilerlemenin gerçekliğini ve gerekliliğini gösterir. Bu yasa aracılığıyla, insanlar hayatın sunduğu tüm belirgin anormallikleri açıklayabilirler: sosyal konumlardaki farklılıklar; reenkarnasyon olmadan, kısalmış bir hayatı ruh için işe yaramaz hale getirecek olan erken ölümler; ve ruhun yaşına bağlı entelektüel ve ahlaki yeteneklerin eşitsizliği, daha fazla veya daha az ölçüde öğrenmiş ve ilerlemiş ve yeniden doğduğunda önceki yaşamlarında edindiklerini beraberinde getirmiştir. (Bkz. no. 5).

35. Her ruhun doğumda yaratıldığı doktriniyle, kişi tekrar ayrıcalıklı yaratılışlar teorisine düşer; bireyler birbirlerine yabancıdır, onları bağlayan hiçbir şey yoktur ve aile bağları tamamen fizikseldir; aile üyeleri, var olmadıkları bir geçmişle birbirine bağlı değildir. Ölümden sonra hiçlik doktriniyle, tüm ilişkileri yaşamla sona erer; gelecekte hiçbir ortaklıkları yoktur. Ancak, reenkarnasyon yoluyla, hem geçmiş hem de gelecek konusunda dayanışma içindedirler; ilişkileri hem ruhsal hem de bedensel dünyada devam eder; kardeşlik doğanın yasalarına dayanır; iyiliğin bir amacı vardır; kötülüğün kaçınılmaz sonuçları vardır.

36. Reenkarnasyonla, ırk ve kast önyargıları çöker, çünkü aynı ruh zengin veya fakir, büyük efendi veya proleter, patron veya ast, özgür veya köle, erkek veya kadın olarak yeniden doğabilir. Kölelik ve köleliğin adaletsizliğine, kadınların en güçlünün yasasına tabi kılınmasına karşı olan tüm argümanlar arasında, mantıksal olarak reenkarnasyonun maddi gerçeğine üstün gelen hiçbir argüman yoktur. Bu nedenle, reenkarnasyon bir doğa yasasına dayanıyorsa - evrensel kardeşlik ilkesi - aynı zamanda toplumsal hakların eşitliği yasasına ve dolayısıyla özgürlüğün yasasına da dayanır.

37. İnsanların maddeye karşı hayatta kalan özgür ve bağımsız ruhlarını ellerinden alın ve onları amaçsız veya sorumluluksuz, ceza hukukundan başka bir kısıtlaması olmayan ve zeki hayvanlar gibi *sömürülmeye uygun* organize makinelere dönüştüreceksiniz . Ölümden sonra hiçbir şey beklemeden, onları şimdiki zamanın zevklerine bir şeyler eklemekten hiçbir şey alıkoyamaz; eğer acı çekerlerse, sığınacakları tek yer umutsuzluk ve hiçliktir. Öte yandan, geleceğin kesinliğiyle, sevdikleriyle bir kez daha karşılaşmanın yanı sıra, *gücendirdikleri kişileri bir kez daha görme korkusuyla* , tüm fikirleri değişir. Spiritizm, insanları gelecekteki yaşamları hakkındaki şüphelerinden kurtarmaktan başka bir şey yapmamış olsaydı, ahlaki ilerlemeleri için bazen onları kısıtlayan ancak asla değiştirmeyen tüm disiplin yasalarından daha fazlasını yapmış olurdu.

38. Ruhun önceden var olmaması durumunda, asli günah doktrini – tüm bireyleri yalnızca birinin günahından sorumlu tutan bir doktrin – yalnızca Tanrı'nın adaletiyle bağdaşmaz olmakla kalmaz, aynı zamanda anlamsız ve daha da haksız olurdu, çünkü bu doktrine göre, ruhun sorumluluğunun ortaya çıktığı iddia edildiği zamanda ruh henüz var olmamıştı. Önceden var olma ile insanlar, doğuştan gelen içgüdüleri ve şu veya bu kötülüğe olan eğilimleri aracılığıyla ifade edilen kusurlarının ve henüz düzeltmedikleri kusurlarının tohumunu *doğumda getirirler* . Bu, sonuçlarını doğal olarak çektikleri gerçek asli günahlarıdır, ancak önemli farkla, yalnızca kendi yanlışları için ceza çekerler ve başkasınınkiler için değil. Ve bir başka fark daha var – hem teselli edici, hem yüreklendirici, hem de son derece adil: her varoluş onlara kendilerini telafi ederek ve ister birkaç kusurdan kurtularak, ister bedensel hayata ihtiyaç duymayacak kadar arındıkları, ancak yalnızca ruhsal hayatı, sonsuz ve mutlu bir şekilde yaşayabilecekleri noktaya kadar yeni bilgiler edinerek daha da ilerlemeleri için araçlar sunar.

Aynı sebepten dolayı, ahlaki olarak ilerlemiş olanlar yeniden doğduklarında doğuştan gelen nitelikleri getirirler, tıpkı entelektüel olarak ilerlemiş olanların doğuştan gelen fikirleri getirmeleri gibi; iyiyle

özdeşleşirler; onu çaba veya hesaplama olmadan, ve tabiri caizse, düşünmeden bile uygularlar. Kötü eğilimleriyle savaşmak zorunda olanlar hala mücadele içindedirler: birincisi onları çoktan yenmiştir; ikincisi onları yenme yolundadır. Dolayısıyla, *orijinal erdem vardır, tıpkı orijinal bilgi* ve *günahın* , ya da daha iyisi, *orijinal ahlaksızlığın* olduğu gibi .

39. Deneysel Spiritizm, ruhsal sıvıların özelliklerini ve madde üzerindeki etkilerini incelemiştir. Antik çağlardan beri şüphelenilen ve St. Paul tarafından *ruhsal beden* adıyla adlandırılan , yani somut bedenin yok edilmesinden sonra ruhun sıvı bedeni olan *perispiritin* varlığını göstermiştir. Bugün bu zarfın ruhtan ayrılamaz olduğunu; insanın kurucu unsurlarından biri olduğunu; düşüncenin iletimi için bir araç olduğunu ve bedensel yaşam sırasında ruh ile madde arasındaki bağlantıyı sağladığını biliyoruz. Perispirit, organizmada ve bir dizi rahatsızlıkta o kadar önemli bir rol oynar ki, fizyolojik ve psikolojik yapıya bağlıdır.

40. Perispiritin, ruhsal sıvıların ve ruhun fizyolojik niteliklerinin incelenmesi bilime yeni ufuklar açar ve şimdiye kadar onları yöneten yasanın bilinmemesi nedeniyle anlaşılmayan bir dizi olgunun anahtarını sağlar; materyalizm tarafından ruhsal konularla bağlantılı olduğu için reddedilen ve inanç sistemlerine bağlı olarak başkaları tarafından mucize veya büyücülük olarak nitelendirilen olgular. Bu olgular, diğerlerinin yanı sıra, ikinci görüş, uzaktan görüş, doğal ve uyarılmış uyurgezerlik, katalepsi ve uyuşukluğun psişik etkileri, önsezi, önseziler, hayaletler, başkalaşımlar, düşünce aktarımı, büyülenme, anında şifalar, saplantılar ve ele geçirilmeler vb.'dir. Bu olguların elektriksel olgular kadar doğal olan yasalara dayandığını ve bunların yeniden üretilebileceği normal koşulları göstererek, Spiritizm olağanüstü ve doğaüstü olanın imparatorluğunu ve dolayısıyla çoğu batıl inancın kaynağını yok etmiştir. Bazılarının hayal ürünü olarak gördüğü bazı şeylerin mümkün olduğuna inanmaya yol açarsa, imkânsız ve akıl dışı olduğunu gösterdiği birçok şeye inanmayı engeller.

41. Spiritizm, İncil'i reddetmek veya ortadan kaldırmaktan uzak, bunun yerine, Mesih'in söylediği ve yaptığı her şeyi, ortaya koyduğu yeni doğa yasaları aracılığıyla doğrulamak, açıklamak ve geliştirmek için gelmiştir; öğretilerinin karanlık noktalarına, İncil'in bazı kısımlarının kendileri için anlaşılmaz veya kabul edilemez olduğu kişilerin bunları *zahmetsizce* anlayabileceği ve dolayısıyla kabul edebileceği şekilde ışık tutar. İncil'in kapsamını daha iyi kavrarlar ve gerçekliği alegoriden ayırabilirler; Mesih onlara daha büyük görünür: artık sadece bir filozof değildir; o ilahi bir Mesih'tir.

42. Dahası, Spiritizmin ahlakçı gücünü, hayatın tüm eylemlerine yüklediği amaç, elle tutulur hale getirdiği iyi ve kötünün sonuçları, geleceğe sarsılmaz bir güvenle sıkıntılarda sunduğu ahlaki güç, cesaret ve teselli, sevdiklerimizin yanımızda olması düşüncesi, onları tekrar göreceğimizin güvencesi ve onlarla sohbet etme olasılığı ve son olarak, yapılan her şeyden, zeka, bilim ve ahlakta edinilen her şeyden –kişinin *hayatının son saatine kadar*– hiçbir şeyin kaybolmadığı ve her şeyin kişinin ilerlemesi için yararlı olduğu kesinliğiyle değerlendirirsek, o zaman Spiritizmin Mesih'in önceden bildirilen Teselli *Edici ile ilgili tüm vaatlerini yerine getirdiğini fark ederiz. Böylece, yenilenmenin büyük hareketine başkanlık eden Hakikat Ruhu* olduğundan , onun gelişinin vaadinin yerine getirildiği görülür, çünkü aslında o gerçek Teselli Edici'dir . [6]

43. Bu sonuçlara, onu yıkmak için yapılan her şeye rağmen Spiritizm'in duyulmamış yayılma hızı da eklenirse, gelişinin ilahi olduğunu inkar edemeyiz, çünkü tüm insan güçlerine ve kötü niyete galip geliyor. Bu kadar çok sayıda insan tarafından, fikrin gücünden başka hiçbir araç olmadan, kısıtlama olmaksızın kabul edilmesinin kolaylığı, inançsızlığın kazdığı boşluktan sonra bir şeye inanma ihtiyacına yanıt verdiğini ve dolayısıyla zamanının geldiğini kanıtlıyor.

44. Sıkıntı çekenler sayıca çoktur; bu nedenle, bu kadar çok bireyin, cesaret kırıcı öğretiler yerine teselli eden bir öğretiyi benimsemesi şaşırtıcı

değildir, çünkü Spiritizm, dünyanın şanslılarından çok, mirastan mahrum bırakılanlara yöneliktir. Hastalar, doktorun gelişini sağlıklı olanlardan daha büyük bir sevinçle görürler; bu durumda, sıkıntı çekenler hastadır ve Teselli Eden doktordur.

Spiritizme karşı savaşan sen, eğer onu terk etmemizi ve seni takip etmemizi istiyorsan, o zaman bize daha büyük ve daha iyi bir şey ver; ruhun yaralarını daha büyük bir güvenle iyileştiren; kalbe daha fazla teselli, daha fazla tatmin, daha gerçek umutlar ve daha büyük kesinlikler veren; geleceğe dair daha akılcı ve daha çekici bir resim gösteren. Ancak, hiçlik perspektifinle veya cehennemin alevleri ile kutsanmış ve yararsız sonsuz tefekkür arasında bir seçim sunan sen, onu yenmeyi düşünme.

45. İlk vahiy Musa'da, ikincisi Mesih'te kişileştirildi; üçüncüsü herhangi bir bireyde kişileştirilmedi. İlk ikisi bireyseldi; üçüncüsü kolektiftir – büyük öneme sahip temel bir karakter. Kolektiftir, çünkü belirli bir kişiye ayrıcalık olarak verilmemiştir; dolayısıyla hiç kimse onun münhasır peygamberi olduğunu iddia edemez. Elçilerin İşleri kitabının yazarının atıfta bulunduğu şu kehanete göre, aynı anda dünyanın her yerinde, en alttan en üst düzeye kadar her yaştan ve sosyal statüden milyonlarca insana verilmiştir: "Son günlerde," diyor Rab, "Ruhumu bütün insanlara dökeceğim; oğullarınız ve kızlarınız peygamberlik edecek; gençleriniz vizyonlar görecek ve yaşlılarınız düşler görecek" (Elçilerin İşleri 2:17,18). Üçüncü vahiy, bir gün herkes için bir toplanma noktası olarak hizmet edebilmesi için herhangi bir özel inanç sisteminden kaynaklanmamıştır. [7]

46. Kişisel bir öğretinin ürünü olan ilk iki vahiy, zorunlu olarak yerelleştirilmişti; yani, fikrin azar azar yayıldığı tek bir yerde meydana geldiler. Ancak dünyanın uçlarına ulaşmaları için yüzyıllar gerekti ve o zaman bile onu tamamen kapsamadılar. Üçüncü vahiy şu özelliğe sahiptir: tek bir bireyde kişileştirilmediğinden, aynı anda binlerce farklı yerde üretiliyor ve hepsi radyasyonun merkezleri veya odak noktaları haline geliyor. Bu merkezler çoğaldıkça, ışınları, suya atılan çok sayıda taşla

oluşan daireler gibi, azar azar birbirleriyle buluşur ve belirli bir süre içinde dünyanın tüm yüzeyini kaplarlar.

Doktrinin hızla yayılmasının nedenlerinden biri de budur. Eğer sadece bir yerde ortaya çıkmış olsaydı, eğer tek bir kişinin münhasır eseri olsaydı, onun etrafında bir mezhep oluşurdu; doğduğu ülkenin sınırlarına ulaşması belki yarım yüzyıl sürebilirdi, oysa Spiritizm sadece on yıl sonra bir kutuptan diğerine işaretler dikmiştir.

47. Doktrinler tarihinde duyulmamış olan bu durum, ona istisnai bir güç ve karşı konulamaz bir eylem gücü sağlamıştır; aslında, bir ülkedeki bir yerde bastırılsa bile, tüm ülkelerdeki tüm yerlerde bastırılması maddi olarak imkansız olacaktır. Yasaklanabileceği her bir yer için, gelişebileceği binlerce yer olacaktır. Dahası, bir bireyde bastırılsa bile, kaynağı olan ruhlar için aynı şey yapılamaz. Bu nedenle, ruhlar her yerde olduğundan ve her zaman var olacağından, imkansız bir şans eseri tüm dünyada bastırılabilse bile, *bir gerçeğe dayandığı ve bu gerçek doğanın kendisinde yattığı* ve doğanın yasaları bastırılamadığı için bir süre sonra tekrar ortaya çıkacaktır. Spiritizmin sonunu hayal edenleri caydırması gereken şey budur. (Bkz. *Revue Spirite,* Şubat 1865, s. 38: *Perpétuité du Spiritism).*

48. Bununla birlikte, bu dağınık merkezler, bazıları uzak ülkelerde olduğu gibi, uzun süre birbirlerinden izole kalabilirler. Bunların arasında, onları inançtaki kardeşleriyle düşünce birliğine sokacak ve onları başka yerlerde neler olup bittiği konusunda bilgilendirecek birleştirici bir bağ olması gerekirdi. Spiritizmin eskiden yoksun olduğu bu birleştirici bağ, bugün her yerde çok sayıda biçimde ve birçok dilde sağlanan öğretileri tek, özlü ve metodik bir yaklaşımda yoğunlaştıran ve her yere yayılmış yayınlarda bulunabilir.

49. İlk iki vahiy ancak doğrudan bir öğretinin sonucu olabilirdi; insanlar henüz bu vahiylerin gelişmesine yardımcı olabilecek kadar gelişmemiş olduklarından, bunların Üstadın sözünün yetkisi aracılığıyla insanların inançlarına empoze edilmesi gerekiyordu.

Ancak, aynı insanlara ve aynı ortamda, on sekiz yüzyıl aradan sonra da olsa, gelenek ve fikirlerin ilerlemesiyle bağlantılı olarak son derece algılanabilir bir nüans içerdikleri gerçeğini not etmeliyiz. Musa'nın doktrini mutlaktır, despotiktir; hiçbir argümanı kabul etmez ve tüm insanlara zorla dayatılır. İsa'nınki ise esasen *bir danışmanlıktır* ; özgürce kabul edilir ve kendini yalnızca ikna yoluyla dayatılır; muhalifleriyle tartışmaktan çekinmeyen kurucusunun zamanında bile tartışmalıydı.

50. Üçüncü vahiy, entelektüel özgürleşme ve olgunluk zamanında, gelişmiş zihnin pasif bir role yerleşemediği ve insanların hiçbir şeyi körü körüne kabul etmediği, ancak nereye götürüldüklerini görmek ve her şeyin nedenini ve nasılını bilmek istediği bir zamanda ortaya çıktı, aynı zamanda bir öğretinin ürünü ve çalışmanın, araştırmanın ve özgür incelemenin meyvesi olmalıydı. Ruhlar yalnızca insanları *hakikat yoluna koymak için gerekeni öğretirler, ancak insanların kendi başlarına keşfedebileceklerini açığa çıkarmaktan kaçınırlar* , onlara her şeyi tartışma, doğrulama ve aklın potasına tabi tutma hakkı verirler, hatta onlara kendi masraflarıyla deneyim kazanmaları için birçok kez izin verirler. Ruhlar onlara ilke ve materyaller sağlamıştır; bunlardan yararlanmak ve bunları uygulamaya koymak onların sorumluluğundadır. (Bkz. no. 15)

51. Spiritist vahyin unsurları birçok yerde aynı anda ve her türlü toplumsal koşuldan ve çeşitli eğitim derecelerinden kişilere verildiğinden, gözlemlerin her yerde aynı sonuçla yapılamayacağı ve bunlardan türetilen sonuçların, bu fenomen düzenini yöneten yasaların çıkarımlarının, kısacası fikirleri oluşturacak sonucun yalnızca bütünden ve olguların bir korelasyonundan türetilebileceği oldukça açıktır. Dolayısıyla, dar bir çevreyle sınırlı ve genellikle yalnızca belirli bir fenomen düzenini gözlemleyen, bazen yalnızca bir ruh kategorisiyle ilgili oldukları için görünüşte çelişkili olan ve ayrıca yerel etkiler ve mezhepçilik tarafından engellenen her izole merkez, bütünü kapsamanın maddi imkansızlığıyla karşı karşıya kaldı ve tam da bu nedenle izole gözlemleri ortak bir ilkede

birleştirme konusunda güçsüz kaldı. Her kişi olguları kendi bilgisi ve eski inançları veya kendilerini gösteren ruhların özel görüşleri açısından değerlendirdiğinde, çok yakında merkezler kadar çok teori ve sistem olacak ve hepsi karşılaştırma ve kontrol için gerekli unsurların eksikliğinden dolayı eksik kalacaktı. Özetle, her kişi kendi kısmi vahiyleri tarafından felç edilecek, tüm gerçeğe sahip olduğuna inanacak, yüzlerce başka yerde daha fazla ve daha iyi bilginin elde edildiğini bilmeden.

52. Ayrıca, Spiritist öğretinin hiçbir bölümünün bütünüyle verilmediği belirtilmelidir; o kadar çok sayıda gözleme ve uzmanlık bilgisi veya medyumluk yetenekleri gerektiren o kadar çeşitli konulara değinmektedir ki, tüm gerekli koşulları tek bir yerde bir araya getirmek imkansız olurdu. Öğretilerin bireysel değil kolektif olması gerektiğinden, Ruhlar işi bölüştürdüler, çalışma ve gözlem konularını, aynı nesnenin her bir parçasının üretiminin farklı işçiler arasında bölündüğü belirli fabrikalarda yapıldığı gibi dağıttılar.

Böylece, vahiy kısmen, birkaç yerde ve çok sayıda aracı aracılığıyla verildi ve bu şekilde bu zamanda ilerlemeye devam ediyor, çünkü henüz her şey vahyedilmedi. Her merkez, elde ettiği şeye başkalarında bir tamamlayıcı bulur ve Spiritist Doktrini oluşturan şey, tüm kısmi öğretilerin koordinasyonu olan bu *koleksiyondur* .

Bu nedenle, aralarındaki ilişkiyi anlamak için dağınık gerçekleri gruplandırmak ve benzerliklerini ve farklılıklarını karşılaştırmak, analiz etmek ve incelemek için Ruhlar tarafından tüm noktalar ve konularla ilgili verilen çeşitli belgeleri ve öğretileri toplamak gerekiyordu. İletişimler tüm hiyerarşik düzenlerin ruhları tarafından verildiğinden -bazıları diğerlerinden daha aydınlanmıştır- aklın onlara verilmesine izin vereceği güven derecesini analiz etmek; bireysel ve izole teorik fikirleri Ruhların genel öğretisinin onayına sahip olanlardan ve ütopik fikirleri pratik olanlardan ayırmak; pozitif bilimden ve sağlam mantıktan kaynaklanan verilerle açıkça çürütülmüş olanları ayıklamak; ve ruhlar tarafından sağlanan hataları ve

bilgileri (en düşük kategoridekiler bile) görünmez dünyanın durumunu anlamak için kullanmak ve böylece homojen bir bütün oluşturmak gerekiyordu. Başka bir deyişle, herhangi bir önyargıdan, herhangi bir mezhepsel önyargıdan bağımsız bir gelişme merkezi gerekliydi ve kişisel *görüşe aykırı olsa bile kendiliğinden ortaya çıkan gerçeği kabul etmeye kararlıydı* . Böyle bir merkez, şeylerin gücüyle ve *önceden tasarlanmış bir niyet olmaksızın kendiliğinden oluşmuştur* . [8]

53. Bu durumdan, çift yönlü bir fikir akımı ortaya çıktı: bazıları çevreden merkeze doğru, diğerleri merkezden çevreye doğru hareket ediyordu. Doktrin, yayıldığı kaynakların çeşitliliğine rağmen hızla birliğe doğru ilerledi ve farklı teoriler, izolasyonları ve çoğunluğun sempatik bir yankı bulamadıkları görüşünün üstünlüğü nedeniyle yavaş yavaş düştü. Böylece farklı merkezler arasında bir fikir birliği kurulmuş oldu. Aynı manevi dili konuşarak birbirlerini anlıyorlar ve dünyanın bir ucundan diğerine birbirleriyle sempati duyuyorlar.

Spiritistler çok daha güçlüydüler ve daha fazla cesaretle mücadele ettiler; kendilerini artık izole hissetmediklerinde ve bir destek noktası, onları daha büyük aileye bağlayan bir bağ hissettiklerinde daha emin adımlarla ilerlediler. Tanık oldukları fenomenler artık onlara tuhaf, anormal veya çelişkili görünmüyordu, onları genel uyum yasalarına bağlayabildiklerinde, yapıyı tek bakışta kucaklayıp bütünün tamamında büyük ve insani bir amaç gördüklerinde. [9]

Ancak, bir ilkenin evrensel olarak öğretildiğini mi yoksa sadece kişisel bir görüşün sonucu olduğunu nasıl bilebiliriz? İzole gruplar başka yerlerde ne söylendiğini bilme konumunda olmadığından, görüşleri bir tür incelemeye tabi tutmak ve çoğunluğun görüşünü herkese iletmek için tüm öğretileri bir araya getiren bir merkezin olması gerekiyordu. [10]

54. Tüm parçalarıyla tek bir insanın zihninden çıkmış hiçbir bilim yoktur. İstisnasız hepsi, öncekilerde destek bulan ardışık gözlemlerin ürünleridir ve bilinmeyen bir noktaya varmak için bilinen bir noktaya

yaslanırlar. Ruhlar Spiritizmle bu şekilde ilerlemiştir; öğretilerinin kademeli olmasının nedeni budur. Sorunları yalnızca bu tür sorunların dayandırılması gereken ilkeler yeterince gelişmiş ve analiz bunları özümseyecek kadar olgunlaşmış olduğu ölçüde ele alırlar. Bireysel merkezlerin sorunları erken ele almaya çalıştıkları her seferinde yalnızca çelişkili ve kesin olmayan yanıtlar elde etmeleri oldukça önemlidir. Öte yandan, uygun an geldiğinde, öğreti genelleşir ve neredeyse tüm merkezlerde birleşir.

Spiritizm ile bilimlerin ilerlemesi arasında önemli bir fark vardır, ancak: İkincisi, ulaştıkları noktaya ancak uzun bir zaman diliminden sonra ulaşmışlardır, oysa Spiritizm için zirveye ulaşmasa bile, en azından bir doktrin oluşturmaya yetecek kadar büyük sayıda gözlemi toplamak için yalnızca birkaç yıl yeterli olmuştur. Bunun nedeni, Tanrı'nın iradesiyle aynı anda tezahür eden ve her biri kendi bilgisinin birliğini getiren sayısız ruhtur. Bunun sonucu, doktrinin tüm bölümlerinin, yüzyıllar boyunca art arda geliştirilmek yerine, onları gruplandırmak ve bir bütün oluşturmak için yeterli olan birkaç yıl içinde neredeyse aynı anda oluşmasıdır.

Tanrı böyle olmasını istedi; birincisi, bina tepesine kadar daha hızlı inşa edilebilsin diye; ikincisi, karşılaştırma yoluyla, öğretinin evrenselliği üzerinde, deyim yerindeyse, doğrudan ve kalıcı bir denetime sahip olabilsin diye, her bir parçanın değeri veya *yetkisi* ancak bütüne olan bağlantısıyla olsun, her bir parça diğer her bir parçayla uyum içinde olsun, her biri genel düzende yerini bulsun ve her biri doğru zamanda gelsin diye.

Tanrı, doktrini yayma görevini tek bir ruha emanet etmeyerek, en küçüğünden en büyüğüne kadar tüm ruhların ve insanların, tek bir kaynaktan doğan diğer tüm doktrinlerde bulunmayan bir dayanışma bağını kendi aralarında kurmak için taşlarını binaya getirmelerini istemiştir.

Öte yandan, her ruh, tıpkı her insan gibi, yalnızca sınırlı miktarda bilgiye sahip olduğundan, bireysel olarak Spiritizm tarafından ele alınan sayısız konuyu *ex-professo olarak ele alamadılar* . Bu nedenle, Yaratıcı'nın tasarımlarını yerine getirmek için Doktrin yalnızca bir ruhun veya yalnızca

bir medyumun eseri olamazdı. Yalnızca birbirleri tarafından kontrol edilen bir eserler koleksiyonundan ortaya çıkabilirdi. [11]

55. Bir Spiritist vahyin son özelliği ve üretildiği koşulların kendisinden kaynaklanan şey, gerçeklerle desteklendiğinden, tüm gözlem bilimleri gibi özünde ilerici olmaktan başka bir şey yapamamasıdır. Özü itibariyle, doğa yasalarının belirli bir gerçekler düzeni aracılığıyla açıklanması olan bilimle müttefiktir ve bu tür yasaların yazarı olan Tanrı'nın iradesine aykırı olamaz. *Bilimin keşifleri Tanrı'yı aşağılamaktan ziyade yüceltir. Sadece insanların Tanrı hakkındaki hatalı fikirleri üzerine inşa ettiklerini yok ederler.*

Bu nedenle, Spiritizm yalnızca kanıtlarla gösterileni veya mantıksal olarak gözlemden ortaya çıkanı mutlak bir ilke olarak belirler. Kendi keşiflerini desteklediği toplumsal ekonominin tüm dallarına değinerek, *pratik gerçekler statüsüne ulaşmış* ve ütopya alanından çıkmış olan, hangi düzende olursa olsun diğer tüm ilerici doktrinleri özümsemeye devam edecektir; aksi takdirde intihar etmiş olurdu. Gerçekte olduğu şey olmaktan çıkarak, kökenini ve takdiri amacını yalanlamış olurdu. *İlerlemeyle ilerleyen Spiritizm asla aşılamayacaktır, çünkü yeni keşifler onun bir noktada yanıldığını gösterse, o noktada kendini değiştirecektir. Yeni bir gerçek ortaya çıkarsa, onu kabul eder* . [12]

56. Ruhların ahlaki öğretisi, Mesih'in kendisinden başkası olmadığı için ne işe yarar? İnsanların bir vahiye ihtiyacı var mıdır? Kendi içlerinde öz-rehberlik için gerekli olan her şeyi bulamazlar mı?

Ahlaki açıdan bakıldığında, Tanrı şüphesiz insanlara vicdanlarında bir rehber sağlamıştır: "Başkalarına kendinize yapılmasını istemediğiniz şeyi yapmayın." Doğal ahlak kesinlikle insanların kalplerine yazılmıştır, ancak herkes onu nasıl okuyacağını biliyor mu? İnsanlar onun bilgece emirlerini tanımakta hiç başarısız olmadılar mı? Mesih'in ahlakıyla ne yaptılar? Bunu öğretenler onu nasıl uyguluyorlar? Ölü bir mektup, başkaları için iyi ama kendileri için iyi olmayan güzel bir teori haline gelmedi mi? Bir babanın çocuklarına aynı dersleri on kez veya yüz kez tekrarlamasını, eğer bundan

faydalanmıyorlarsa eleştirir misiniz? Tanrı neden böyle bir babadan daha azını yapsın? Tanrı neden zaman zaman insanlara görevlerini hatırlatmak ve doğru yoldan saptıklarında onları doğru yola geri döndürmek ve gözlerini kapatanlara zeka gözlerini açmakla görevli özel elçiler göndermesin, tıpkı daha gelişmiş kültürlerin daha az gelişmiş olanlara misyonerler göndermesi gibi?

Ruhlar, Mesih'in ahlakından başka bir ahlak öğretmezler, çünkü daha iyi başka bir ahlak yoktur. Ama eğer bize sadece zaten bildiğimiz şeyleri söyleselerdi, öğretilerinin ne faydası olurdu? Aynı şey, Sokrates ve Platon tarafından beş yüz yıl önce ve neredeyse aynı terimlerle öğretilen Mesih'in ahlakı için de söylenebilirdi; ve aynı şeyi her türlü tonda ve her türlü biçimde tekrarlayan tüm ahlakçılar için de. Çok iyi! *Ruhlar sadece ahlakçıların sayısını artırmak için geldiler* , ancak fark şu ki, kendilerini her yerde ve her yerde göstererek, eğitimli olan kadar eğitimsiz tarafından da sarayda olduğu gibi kulübede de kendilerini duyuruyorlar.

Ruhların öğretisinin Mesih'in ahlakına kattığı şey, ölüleri ve yaşayanları birbirine bağlayan ilkelerin bilgisidir; ruhun geçmişi ve geleceği hakkında verdiği belirsiz fikirleri tamamlayan ve Doktrinini doğanın yasalarıyla onaylayan ilkeler. Spiritizm ve Ruhlar tarafından getirilen yeni anlayışların yardımıyla, insanlar tüm varlıkları birbirine bağlayan dayanışmayı kavrar; hayırseverlik ve kardeşlik toplumsal bir gereklilik haline gelir; inançları nedeniyle, aksi takdirde sadece görev nedeniyle yapacakları şeyi yaparlar - ve bunu daha iyi yaparlar.

İnsanlar ancak Mesih'in ahlakını yaşadıkları zaman, artık bedenlenmiş veya bedensiz ahlakçılara ihtiyaç duymadıklarını söyleyebilecekler; o zaman Tanrı onları bir daha göndermeyecektir.

57. Bu bölümün başında sorulan sorular arasında en önemlilerinden biri şuydu: Anlayışı sınırlı ve yanılmaz olmayan varlıklardan geldiğine göre, Spiritist vahyin yetkisi nedir?

Bu, vahiy yalnızca Ruhların öğretilerinden oluşuyorsa, bunu yalnızca onlardan almış ve gözlerimiz kapalı bir şekilde kabul etmişsek ciddi bir itiraz olurdu; ancak insanlar zekalarının ve akıl yürütmelerinin katılımını ekledikleri andan itibaren itiraz anlamsız hale gelir. Dahası, Ruhlar kendilerini insanları fenomenleri gözlemleyerek çıkarabilecekleri çıkarımlar yoluna koymakla sınırlarlar. Şimdi, tezahürler ve bunların sayısız varyasyonları gerçeklerdir. İnsanlar onları inceler ve bunlarda yasayı ararlar ve bu çabalarında, kelimenin olağan anlamıyla *vahiycilerden* ziyade *işbirlikçi olan tüm ruh kategorileri tarafından yardım* görürler. Ruhların ifadelerini mantık ve sağduyu testine tabi tutarlar; bu şekilde, ruhların konumlarına göre sundukları özel bilgiden faydalanırlar, ancak kendi akıllarını kullanmaktan vazgeçmezler.

Ruhlar, insanların ruhlarından başkası olmadığından, onlarla iletişim kurarken *insanlık alemini terk etmeyiz* – dikkate alınması gereken önemli bir gerçek. Dolayısıyla, insanlığın işaret fişekleri olan dahi kişiler, dünyayı geride bıraktıktan sonra tekrar girdikleri gibi ruhlar dünyasından geldiler. Ruhlar insanlarla iletişim kurabildiğinden, bu aynı dahiler, tıpkı bedensel formdayken yaptıkları gibi ruh formundayken de öğretiler sağlayabilirler. Tıpkı hayattayken yaptıkları gibi öldükten sonra da bize talimat verebilirler; görünür olmak yerine görünmezdirler – tüm fark budur. Deneyimleri ve bilgileri daha az olmamalı ve eğer insanlar olarak sözlerinin yetkisi varsa, bu yetki daha az olmamalıdır çünkü şimdi ruhlar dünyasındadırlar.

58. Ancak, sadece yüksek düzeydeki ruhlar değil, tüm düzeylerdeki ruhlar da tezahür eder ve bu, bizi ruh dünyasının gerçek karakterine başlatmak, onu bize tüm yönleriyle göstermek için gerekli olmuştur. Bu şekilde, görünür ve görünmez dünyalar arasındaki ilişkiler daha yakın ve bağlantıları daha belirgindir. Nereden geldiğimizi ve nereye gittiğimizi daha net görürüz - bu, iletişimlerin temel amacıdır. Bu nedenle, ulaştıkları dereceye bakılmaksızın tüm ruhlar bize bir şeyler öğretebilir; ancak farklı aydınlanma derecelerinde olduklarından, onlarda neyin iyi veya kötü

olduğunu ayırt etmek ve öğretilerinin gerektirdiği şeylerden yararlanmak bize düşer. Hepsi, kim olurlarsa olsunlar, bize cahil olduğumuz ve onlarsız hiçbir şey bilemeyeceğimiz şeyleri öğretebilir veya açığa çıkarabilirler.

59. Büyük bedenlenmiş ruhlar tartışmasız güçlü bireylerdi, ancak eylemleri kısıtlıydı ve yayılmaları kaçınılmaz olarak yavaştı. Eğer içlerinden sadece biri -Musa veya İlyas, Sokrates veya Platon bile olsa- bu son zamanlarda gelip insanlara ruh dünyasının durumunu açıklasa, bu şüphecilik çağında iddialarının doğruluğunu kim kanıtlayabilirdi? O bir hayalperest veya ütopist olarak görülmez miydi? Ve kendisinin mutlak gerçeğe sahip olduğunu kabul etse bile, fikirlerinin kitleler tarafından kabul edilmesi için yüzyıllar geçmesi gerekecekti. Akıllıca bir şekilde, Tanrı bunun böyle olmasını istemedi; Tanrı öğretinin *ruhlar tarafından verilmesini* ve bedenlenmişler tarafından verilmemesini istedi, böylece insanları varoluşlarına ikna etmek ve dahası, bunun tüm dünyada aynı anda gerçekleşmesini sağlamak için, ya daha hızlı yayılabilsin ya da öğretilerin korelasyonunda gerçeğin kanıtını bulabilelim, böylece her kişiye kendisi tarafından ikna olma aracını verebilelim.

60. Ruhlar, insanları çalışma ve araştırma çabasından kurtarmak için gelmediler. Onlara bir tür hazır bilim getirmediler. İnsanların kendileri için ne keşfedebilecekleri konusunda Ruhlar, onları kendi çabalarına bıraktılar. Bu, Spiritistlerin bugün gayet iyi bildiği bir şeydir. Uzun zamandır deneyim, tüm bilgi ve bilgeliği ruhlara atfeden ve her şeyi bilmek için gelen ilk ruha hitap etmenin yeterli olduğu görüşünün yanlışlığını göstermiştir. Dünyevi insanlıktan ayrılmış olsalar da, ruhlar yine de onun bir yönüdür ve dünyada olduğu gibi, daha gelişmiş olanlar ve sıradan olanlar vardır. Bu nedenle, birçoğu belirli insanlardan daha az bilimsel ve felsefi bilgiye sahiptir; bildiklerini söylerler - ne daha fazla ne de daha az. İnsanlar arasında olduğu gibi, daha gelişmiş ruhlar bize daha fazla konuda talimat verebilir ve daha az gelişmiş olanlardan daha akıllıca öğütler verebilir. *Ruhlardan tavsiye istemek, doğaüstü güçlere hitap etmeyi gerektirmez, bunun yerine kişinin*

eşitlerine, hayatta olsalardı hitap edeceğimiz kişilere hitap etmeyi gerektirir: aile üyeleri, arkadaşlar veya bizden daha aydınlanmış bireyler. Anlaşılması gereken önemli şey budur ve Spiritizmi incelememiş, ruh dünyasının doğası ve öte dünyayla ilişkiler hakkında tamamen yanlış bir fikre sahip olanlar tarafından göz ardı edilen şey budur.

61. Öyleyse, eğer ruhlar bizden daha fazlasını bilmiyorlarsa veya bildikleri her şeyi bize söylemiyorlarsa, bu tür tezahürlerin veya eğer tercih edersek, bu tür vahiylerin ne faydası var?

Birincisi, daha önce de belirttiğimiz gibi, kendi çabalarımızla elde edebileceğimiz şeyleri bize vermekten kaçınırlar; ikincisi, ilerleme derecemizin kaldıramayacağı şeyler olduğu için ifşa etmelerine izin verilmeyen şeyler vardır. Ancak, bu gerçeği bir kenara bırakırsak, yeni varoluşlarının koşulları algılarının çemberini genişletir; dünyada göremediklerini görebilirler. Maddenin zincirlerinden ve bedensel yaşamın kaygılarından kurtulmuş olarak, şeyleri daha yüksek bir bakış açısından ve dolayısıyla daha aklı başında bir şekilde yargılarlar. Algıları daha geniş bir ufku kapsar; hatalarını kavrar, fikirlerini düzeltir ve insan önyargılarından kurtulurlar.

Ruhların bedensel insanlığa üstünlüğünün oluştuğu gerçek budur ve ilerleme derecelerine bağlı olarak, öğütlerinin enkarne olanlardan daha sağduyulu ve tarafsız olmasının nedeni budur. Dahası, çevreleri, bizim şu anki çevremizden öğrenemeyeceğimiz, bizim bilmediğimiz gelecekteki yaşamla ilgili konulara bizi başlatmalarını sağlar. Şimdiye kadar, insanlar sadece gelecekleri hakkında teoriler formüle etmişlerdi, bu yüzden bu noktadaki inançları, nihilizmden cennet ve cehennemin hayali kavramlarına kadar çok sayıda ve farklı teorilere bölünmüştür. Ancak bugün, mezarın ötesindeki yaşamın aktörleri olan görgü tanıkları, bize gerçekte ne olduğunu söylemek için geldiler - *bunu yalnızca onlar yapabilir.* Sonuç olarak, tezahürleri, bizi çevreleyen ve şüphelenmediğimiz görünmeyen dünyayı anlamamızı sağlamaya hizmet etti. Ruhların bize başka bir şey

öğretemeyeceğine inanmamız durumunda, bu anlayış tek başına büyük önem taşıyacaktır.

Eğer sizin için yeni olan bir ülkeye gidecek olsaydınız, karşılaştığınız en mütevazı köylülerin size verdiği bilgileri görmezden mi gelirdiniz? Sadece köylü oldukları için onlara yolların durumu hakkında soru sormayı reddeder miydiniz? Açıkçası, onlardan daha üst düzeyde bilgi almayı beklemezdiniz, ancak bulundukları yer nedeniyle ülkeyi hiç bilmeyen eğitimli kişilerden daha iyi bazı konularda sizi bilgilendirebilirlerdi. Bu bilgilerden, kendilerinin çıkaramayacağı sonuçları çıkarabilirdiniz, ancak yine de gözlemleriniz için yararlı bir araç olurlardı, en azından size köylülerin gelenekleri hakkında bilgi vermek için bile olsa. Aynı şey ruhlarla olan ilişkilerimiz için de geçerlidir, en azından en azından bize bir şeyler öğretebilirler.

62. Kaba bir karşılaştırma durumu daha da anlaşılır hale getirecektir:

Göçmenlerle dolu bir gemi uzak bir yere doğru yola çıkar. Her kesimden insanı, geride kalanların akrabalarını ve arkadaşlarını taşır. Geminin battığı duyulur. Gemiden hiçbir iz kalmamış ve akıbetiyle ilgili hiçbir haber gelmemiştir. Tüm yolcuların öldüğü ve tüm ailelerinin onlar için yas tuttuğu düşünülür. Ancak gemideki herkes -istisnasız- bereketli ve verimli, bilinmeyen bir diyara ulaşmıştır ve hepsi orada güzel bir gökyüzünün altında mutlu bir şekilde yaşamaktadır. Ancak bu gerçek bilinmemektedir. Bir gün, başka bir gemi aynı karaya yanaşır ve tüm kazazedeleri sağ salim bulur. Mutlu haber şimşek gibi yayılır. Herkes, "Dostlarımız kaybolmamış!" diye haykırır ve Tanrı'ya şükrederler. Birbirlerini göremezler ama haberleşebilirler. Sevgi dolu tanıklıklar alışverişinde bulunurlar; böylece üzüntünün ardından mutluluk gelir.

Modern vahiyden önce ve sonra, dünyevi yaşamın ve mezarın ötesindeki yaşamın görüntüsü böyledir. İkinci gemi gibi, bize sevdiklerimizin hayatta kaldığı ve bir gün onlarla tekrar buluşacağımızın kesinliğiyle ilgili iyi haberi

getirmiştir. Onların kaderi veya bizim kaderimizle ilgili şüphe artık yoktur. Umutsuzluk, umudun önünde kaybolur.

Ancak, bu vahiyleri zenginleştiren başka sonuçlar da ortaya çıktı. İnsanlığın kaderinin gizemini kavrayacak ve yeni harikaları dingin bir şekilde düşünecek kadar olgun olduğunu varsayan Tanrı, görünmeyeni görünür dünyadan ayıran perdenin kaldırılmasına izin verdi. Tezahürleri içeren olgular, insan dışı hiçbir şeye sahip değildir. *Ruhsal insanlık, bedensel insanlıkla konuşmaya ve şöyle demeye geldi:*

“Biz varız, dolayısıyla hiçlik yoktur; biz buyuz ve siz de bu olacaksınız; gelecek sizin için olduğu gibi bizim için de öyledir. Eskiden karanlıkta yürüyordunuz; biz sizin yolunuzu aydınlatmaya ve yolu temizlemeye geldik; amaçsızca dolaşıyordunuz; size hedefi göstereceğiz. Dünyevi yaşam sizin için her şeydi, çünkü onun ötesinde hiçbir şey görmüyordunuz; size ruhsal yaşamı göstererek şunu söylemeye geldik: dünyevi yaşam hiçbir şeydir. Vizyonunuz mezarda dururdu; biz size onun ötesindeki görkemli ufku göstermeye geldik. Eskiden, dünyada neden acı çektiğinizi bilmiyordunuz; şimdi, acı çekerken, Tanrı'nın adaletini görüyorsunuz. İyilik yapmak, gelecek için hiçbir meyve vermiyormuş gibi görünürdü, oysa bundan sonra bir amacı olacak ve bir zorunluluk olacak. Kardeşlik, eskiden güzel bir teoriden başka bir şey değildi; şimdi bir doğa yasasına dayanıyor. Her şeyin yaşamla sona erdiği inancının egemenliği altında, uzayın enginliği boştur; aranızda bencillik hüküm sürüyor ve emir sözcüğünüz: 'Herkes kendisi için.' Geleceğin kesinliğiyle, sonsuz uzay sonsuzca dolu; hiçbir yerde boşluk ya da yalnızlık yok ve dayanışma hem burada hem de mezarın ötesinde tüm varlıkları birbirine bağlıyor. 'Birimiz hepimiz için, hepimiz birimiz için.' sloganıyla hayırseverlik krallığıdır. Son olarak, hayatınızın sonunda sevdiklerinize ebedi bir veda ederdiniz; ancak şimdi onlara şunu söyleyeceksiniz: Yakında görüşmek üzere!

Özetle, yeni vahyin sonuçları bunlardır. İnançsızlığın bıraktığı boşluğu doldurmak, şüpheye veya hiçlik perspektifine kapılanları cesaretlendirmek

ve tüm şeylere bir varoluş nedeni vermek için gelmiştir. Dolayısıyla, ruhlar bilimin sorunlarını çözmek, cahil insanlara bilgi vermek veya zahmetsizce kendini zenginleştirmenin araçlarını sağlamak için gelmedikleri için bu sonucun hiçbir önemi yok mudur? Bununla birlikte, insanların ondan alması gereken meyve sadece gelecekteki yaşam için değildir. Bu yeni inançların karakterlerine, beğenilerine, eğilimlerine ve dolayısıyla alışkanlıklarına ve sosyal ilişkilerine zorunlu olarak getirmesi gereken dönüşüm yoluyla bunu yeryüzünde tadacaklardır. Bencilliğin, gururun ve inançsızlığın saltanatına son veren bu inançlar, Mesih tarafından duyurulan Tanrı'nın krallığı olan iyiliğin saltanatını hazırlar. [13]

[1] Ruh hiyerarşisi konusunu ele alan The Spirits' Book'a (International Spiritist Council, 2. basım 2008) bakınız, no. 96 vd. – Tr.

[2] Element kelimesi burada basit, temel bir beden veya ilkel moleküller anlamında değil, bir bütünün bileşen parçası anlamında kullanılmıştır. Bu anlamda, ruhsal unsurun evrenin ekonomisinde aktif bir rol oynadığını söyleyebiliriz, tıpkı sivil unsur ile askeri unsurun bir nüfusun toplamında bir rakam oluşturduğunu; dini unsurun eğitim üzerinde etkisi olduğunu; Cezayir'de Arap unsuru ile Avrupa unsurunun bulunduğunu söylediğimiz gibi. – Auth.

[3] Yargısal astroloji, gezegen ve yıldız cisimlerinin ve bunların Dünya ile ilişkilerinin hesaplanması yoluyla gelecekteki olayları tahmin etme sanatıdır . “Yargısal astroloji” terimi esas olarak Orta Çağ ve erken Rönesans döneminde, Katolik kilisesi tarafından sapkın olarak kabul edilen astroloji türü ile o zamanın doğal bilimlerinin bir parçası oldukları için kabul edilebilir görülen Tıbbi astroloji ve Meteorolojik astroloji gibi “doğal astroloji” arasında ayrım yapmak için kullanılmıştır. Bugün bu ayrım büyük ölçüde modası geçmiştir. (Vikipedi katılımcıları, “Yargısal astroloji,” Wikipedia, Özgür Ansiklopedi, http://en.wikipedia.org/w/index.php?title=Yargısal_astroloji&oldid=230524294). – Tr.

[4] Antipodlar: Dünya üzerinde birbirine çapraz olarak zıt konumlardaki yerler (Random House, Webster's College Dictionary, 1991). – Tr.

[5] Peripetia: olayların aniden değişmesi veya beklenmeyen bir tersine dönüş. (ibid) – Tr.

[6] Birçok ebeveyn, eğitimleri için büyük fedakarlıklar yaptıkları çocuklarının erken ölümünü kınar ve kendilerine her şeyin boşa gittiğini söylerler. Ancak, Spiritizm ile artık bu tür fedakarlıklardan pişmanlık duymazlar ve çocuklarının öldüğünü görme kesinliğine rağmen bunları yapmaya hazır olurlar, çünkü bu çocukların eğitimlerini şimdiki yaşamlarında kullanamazlarsa, bunun her şeyden önce ruhlar olarak ilerlemelerine hizmet edeceğini; yeni bir varoluş için daha fazla kazanım olacağını ve bu dünyaya döndüklerinde, onları yeni bilgi edinme konusunda daha yetenekli kılacak entelektüel bir yeteneğe sahip olacaklarını bilirler. Bunlar, doğuştan gelen fikirleri yanlarında getiren, tabiri caizse, öğrenmek

zorunda kalmadan bilen çocuklardır. Bu ebeveynler, çocuklarının bu eğitimden faydalandığını görmenin anında verdiği tatmini yaşamazlarsa, daha sonra, ya ruhlar ya da insanlar olarak, kesinlikle böyle bir tatmin yaşayacaklardır. Belki de bir kez daha, doğa tarafından şanslı bir şekilde yetenekli olarak tanımlanan, ancak yeteneklerini gerçekte önceki bir eğitime borçlu olan aynı çocukların ebeveynleri olacaklardır.
Aynı şey, çocukların anne babalarının ihmali sonucu kötü insanlar olmaları durumunda da geçerlidir; çünkü anne babalar, bu tür çocukların yeni bir varoluşta başlarına getireceği sıkıntı ve üzüntülerden dolayı daha sonra acı çekmek zorunda kalabilirler (bkz. Ruhçuluğa Göre İncil, 5. bölüm, no. 21, Erken Ölümler). – Yazar.

[7] Spiritizm tarafından hazırlanan ve etkisini göstermeye başlayan büyük fikir hareketindeki kişisel rolümüz, nedenlerini keşfetmek ve sonuçlarını çıkarmak için fenomenleri inceleyen dikkatli bir gözlemcinin rolüdür. Bir araya getirmemiz mümkün olan her şeyle yüzleştik; dünyanın her noktasındaki Ruhlar tarafından verilen öğretileri karşılaştırdık ve yorumladık ve sonra tümünü metodik olarak koordine ettik; başka bir deyişle, çalışmalarımıza gözlem ve deneyimden türetilen felsefi bir çalışmadan başka bir değer atfetmeden, hiçbir zaman bir doktrinin başı gibi davranmadan veya fikirlerimizi kimseye empoze etmek istemeden araştırmalarımızın meyvesini inceledik ve kamuoyuna sunduk. Bunları yayınlarken ortak bir hakkı kullandık ve bunları kabul edenler bunu özgürce yaptılar. Bu fikirler çok sayıda sempatizan bulduysa bunun nedeni, çok sayıda bireyin özlemlerine yanıt verme avantajına sahip olmalarıdır; bu, kökeni bize ait olmadığı için kibrimizi okşayan bir şey değildir. En büyük meziyetimiz, benimsediğimiz davaya olan azim ve bağlılığımızdır. Tüm bunlarda, herkesin yapabileceği şeyi yaptık; bu yüzden kendimizi bir peygamber veya mesih olarak görme iddiasında asla bulunmadık, hatta kendimizi öyle sunmadık. – Auth.

[8] Spiritizmin, fenomenlerin ahlaki çıkarımlarının çıkarımı yoluyla felsefi yola girmesini sağlayan ve doktrinin tüm bölümlerini, ortaya koyduğu en önemli sorulara değinerek ele alan ilk eser olan Spirits' Book, ortaya çıkışından bu yana, bireysel çalışmaların kendiliğinden bir araya geldiği toplanma noktası olmuştur. O kitabın yayınlanmasından itibaren, o zamana kadar merak uyandırıcı deneyimler alanında kalmış bir felsefe olan Spiritist felsefe döneminin başlaması dikkat çekicidir. Eğer o kitap çoğunluğun sempatisini kazandıysa, bunun nedeni onların duygularının ifadesi olması ve özlemlerine yanıt vermesidir; ayrıca her birinin bireysel olarak elde ettiği şeyin onayını ve rasyonel açıklamasını burada bulmuş olmasıdır. Eğer Spiritlerin genel öğretileriyle uyuşmuyor olsaydı, hiçbir güvenilirliği olmazdı ve hızla unutulup giderdi. Peki, biz kime yakınlaştık? Elbette ki, kendi başına hiçbir şey olmayan, sadece ölen ve yok olan bir ana kaynak olan herhangi bir insana değil, insandan daha yüksek bir kaynaktan yayıldığı için yok olmayan bir fikre.

Dağınık kuvvetlerin bu kendiliğinden yoğunlaşması, muazzam bir yazışmaya, dünyada eşsiz bir anıta, modern Spiritizmin gerçek tarihinin canlı bir resmine yol açmıştır; burada aynı zamanda kısmi çalışmalar, Doktrin'i doğuran çoklu duygular, ahlaki sonuçlar, bağlılık ve başarısızlıklar yansıtılmıştır – bireyleri ve şeyleri gerçek kayıtlara dayanarak yargılayabilecek gelecek nesiller için değerli arşivler. Bu tür çürütülemez kanıtların varlığında, kıskançlık ve hasetten kaynaklanan tüm asılsız iddialar ve iftiralar daha sonra ne olacak? – Auth.

[9] Spiritistler arasında inançlarının uygunluğu yoluyla kurulan bu düşünce birliğinin önemli bir kanıtı – dikkate değer olduğu kadar dokunaklı da – en uzak ülkelerden, Peru'dan Asya'nın uçlarına kadar farklı din ve milletlerden gelen ve hiç görmediğimiz insanların bize gelen dua istekleridir. Bu, hazırlanmakta olan büyük birleşmenin habercisi değil midir? Spiritizmin güçlü köklerini her yere yaydığının kanıtı değil midir? – Auth.

Dikkat çekici olan, farklı ilkeleri ilan ederek bir bölünme yaratma niyetiyle önceden oluşturulmuş tüm gruplardan - tıpkı bencillik veya başkaları nedeniyle, genel hukuka tabi görünmek istemeyen, ancak herhangi bir rehberlikten vazgeçecek kadar bilgiyle tek başlarına ilerlemek için kendilerini yeterince güçlü görenler gibi - hiçbiri baskın ve uygulanabilir bir fikir inşa etmeye ulaşmamıştır. Hepsi yok olmuş veya belirsizlikte bitki örtüsü haline gelmiştir. Başka türlü nasıl olabilirdi ki, kendilerini ayırt etmek için, daha fazla tatmin sağlamak için çaba göstermek yerine, Doktrin'in en güçlü şekilde çekici, en teselli edici, en cesaretlendirici ve en rasyonel olan ilkelerini reddettiler? Birliği oluşturan ahlaki unsurların gücünü anlasalardı, hayali bir yanılsamaya kapılmazlardı. Ancak küçük çevrelerini tüm evren olarak kabul ederek, Doktrin'in taraftarlarında rakip bir çevre tarafından kolayca devrilebilecek bir klikten fazlasını görmediler. Doktrin'in temel özellikleri konusunda garip bir şekilde yanılıyorlardı ve bu hata hayal kırıklığından başka bir şeye yol açmayabilirdi. Birliği yok etmek yerine, onlara güç ve yaşam verebilecek tek bağlantıyı kopardılar. (Bkz: Revue Spirite, Nisan 1866, s. 106, 111: Le Spiritisme sans les Esprits; le Spiritisme indépendant). – Auth.

[10]1 Yayınlarımızın amacı budur ve bu incelemenin sonucu olarak görülebilir. Bütün görüşler burada tartışılır, ancak konular ancak tüm testlerin kutsanmasından sonra ilkeler olarak ifade edilir, bu da onlara yasa gücü verebilecek ve onaylanmaya izin verebilecek tek araçtır. Bu nedenle, önceden herhangi bir teoriyi hafife almayız ve bu, genel öğretiden ilerleyen Doktrinin önceden tasarlanmış herhangi bir teorinin ürünü olmadığı gerçeğidir. Aynı zamanda gücünü yaratan ve geleceğini güvence altına alan şeydir. – Auth.

[11] Bkz. Spiritizme Göre İncil, “Giriş”; Revue Spirite, Nisan, 1864, s. 90: “Autorité de la Doctrine Spirite; Esprits evrenini kontrol et.” – Yetki.

[12] Bu bölümde yer alan bu tür açık ve kategorik ifadelerle karşı karşıya kalındığında, mutlakiyetçiliğe ve ilkesel otokrasiye doğru eğilim gösteren tüm iddialar ve bazı önceden uyarılmış veya yanlış bilgilendirilmiş kişilerin doktrine ödünç verdiği tüm hatalı ifadeler çöker. Ancak bu tür ifadeler yeni değildir. Bu konuda herhangi bir şüpheye yer vermemek için bunları yazılarımızda yeterince tekrarladık. Dahası, bunlar gerçek rolümüze, özlemini çektiğimiz tek role, bir işçi rolüne işaret ediyor. – Auth.

[13]1 Mesih (Yunanca Christos, meshedilmiş) kelimesinden önce gelen belirli artikelin mutlak anlamda kullanılması daha doğrudur, çünkü bu kelime Nasıra'dan gelen Mesih'in adı değil, daha ziyade özsel olarak ele alınan bir niteliktir. Dolayısıyla şöyle denecektir: İsa, Mesih'ti; o ilan edilen Mesih'ti, Mesih'in ölümüydü, Mesih'in değil, biz ise şöyle diyeceğiz: İsa'nın ölümüydü, İsa'nın değil. İsa Mesih'te, bu iki kelime birlikte tek bir özel isim oluşturur. Aynı sebepten ötürü Buda denmektedir. Gautama, erdemleri ve çileciliği sayesinde Buda'nın onurunu kazanmıştır. Aynı şekilde Buda'nın hayatı

denmektedir, tıpkı Firavun'un ordusu değil Firavun'un ordusu denildiği gibi. IV. Henry kraldı; kral unvanı; kralın ölümüydü, kralın değil. – Auth.

BÖLÜM II

Tanrı

Tanrı'nın varlığı • İlahi doğa • İlahi takdir • Tanrı'yı görmek

Tanrının varlığı

1. Tanrı her şeyin ilk nedeni, her şeyin hareket noktası ve yaratılışın yapısının dayandığı temel olduğundan, her şeyden önce düşünmemiz gereken konu Tanrı'dır.

2. Bir sebebin görülmese bile sonuçlarına göre yargılanması temel bir ilkedir.

Havada uçan bir kuş ölümcül bir kurşunla vurulursa, atıcı görülmese bile, usta bir atıcının onu vurduğu sonucuna varılabilir. Bu nedenle, bir şeyin var olduğunu bilmek için onu görmek her zaman gerekli değildir. Her şeyde, etkileri gözlemlemek, nedenleri anlamanın yoludur.

3. Doğruluğu nedeniyle bir aksiyom haline gelen bir diğer temel ilke, her akıllı etkinin akıllı bir nedeninin olması gerektiğidir.

Birisi belirli bir dahiyane mekanizmanın yapımcısının kim olduğunu sorsaydı, bunu kendisinin yaptığını söyleyen biri hakkında ne düşünürdü? Güzel bir sanat veya endüstri eseri gözlemlendiğinde, bunun dahi bir kişinin ürünü olması gerektiği söylenir, çünkü onun tasarımına gelişmiş bir zeka başkanlık etmiş olmalıdır. Böylece, bir insanın yapmış olması gerektiği düşünülür, çünkü şeyin insan yeteneğinin üstünde olmadığı bilinmektedir; ancak bunun zihinsel engelli veya okuma yazma bilmeyen bir kişinin zihninin ürünü olduğunu söylemek asla kimsenin aklına gelmez, bir hayvanın işi veya şansın ürünü olması hiç söz konusu değildir.

4. Her yerde, insanların varlığı eserleriyle tanınır. Tufan öncesi insanların varlığı yalnızca insan fosilleriyle değil, aynı zamanda ve aynı kesinlikle, o çağa ait topraklarda insanların inşa ettiği nesnelerin varlığıyla

da kanıtlanır. Bir çanak çömlek parçası, oyulmuş bir taş, bir silah veya bir tuğla onların varlığına tanıklık etmek için yeterli olurdu. Bir eserin kabalığı veya mükemmelliğiyle, onu başaranların zeka ve gelişmişlik derecesi anlaşılır. Dolayısıyla, kendinizi yalnızca ilkel insanların yaşadığı bir ülkede bulursanız ve sanki bir Pheidias tarafından yapılmış gibi görünen bir heykel bulursanız, o ilkellerin bunu yapmış olma kapasitesine sahip olmadıkları için, bunun kendilerinden daha gelişmiş bir zekanın eseri olması gerektiğini söylemekten çekinmezsiniz.

5. Peki öyleyse! İnsan doğanın eserlerine bakınca, öngörüyü, bilgeliği ve her şeye hükmeden uyumu gözlemleyince, bunların hiçbirinin insan zihninin en yüksek erişimini aşmadığını fark eder. Eğer insanlar bunları üretememişse, bunun nedeni, nedensiz etkilerin olduğu belirtilmediği sürece, bunların insanlıktan üstün bir zekanın ürünü olmalarıdır.

6. Bazıları buna şu argümanla karşı çıkabilir:

Bu tür doğa eserleri, çekim ve itme yasalarının bir sonucu olarak mekanik olarak hareket eden doğal kuvvetlerin ürünüdür; hareketsiz cisimlerin molekülleri bu yasaların zorunluluğu altında bir araya gelir ve ayrılır. Bitkiler her zaman aynı şekilde, her biri kendi türüne göre, aynı yasalar gereği filizlenir, çiçek açar, büyür ve çoğalır; her bir bitki, kendisinden geldiği bitkiye benzer; büyüme, çiçeklenme, meyve verme ve renklenme ısı, elektrik, ışık, nem vb. gibi maddi nedenlere bağlıdır. Aynısı hayvanlar için de geçerlidir. Gök cisimleri moleküler çekimle oluşmuştur ve yerçekiminin etkisiyle yörüngelerinde hareket etmeye devam ederler. Doğal kuvvetlerin kullanımındaki bu mekanik düzenlilik, bağımsız bir zeka anlamına gelmez. İnsanlar kollarını istedikleri zaman ve istedikleri şekilde hareket ettirirler, ancak kolunu doğumundan ölümüne kadar aynı şekilde hareket ettiren bir kişi bir otomat olurdu. Dolayısıyla, doğanın organik kuvvetleri tamamen otomatiktir.

Bunların hepsi doğrudur; ancak, bu tür kuvvetler bir nedeni olması gereken etkilerdir ve hiç kimse bunların İlahiliği oluşturduğunu iddia etmez.

Bunlar maddi ve mekaniktir; kendi başlarına zeki değillerdir ve bu da doğrudur; ancak insan olmayan bir zeka tarafından harekete geçirilir, dağıtılır ve her şeyin ihtiyaçlarına göre ayarlanır. Bu kuvvetlerin yararlı uygulaması, zeki bir nedeni gösteren zeki bir etkidir. Bir saat otomatik düzenlilikle hareket eder ve onu yararlı kılan bu düzenliliktir. Saatin hareket etmesine neden olan kuvvet tamamen maddidir ve hiç de zeki değildir. Ancak bir zeka bu kuvveti birleştirerek, hesaplayarak ve dağıtarak onu hassas bir şekilde hareket ettirmeseydi saat ne olurdu? Böyle bir zekanın saat mekanizmasının içinde olmaması ve onu görmememiz gerçeğinden, zekanın var olmadığı sonucuna varmak mantıklı olur muydu? Etkileriyle kanıtlanmıştır.

Saatin varlığı bir saatçinin varlığına tanıklık eder; mekanizmanın yaratıcılığı saatçinin zekasına ve bilgisine tanıklık eder. Saat size ihtiyacınız olan bilgiyi doğru zamanda verdiğinde, hiç kimse şunu söylemeyi düşünür mü: İşte bu çok akıllı bir saat?

Aynı durum evrenin mekanizması için de geçerlidir: Tanrı kendiliğinden görünmez, ancak Tanrı'nın eserleri aracılığıyla onaylanır.

7. Tanrı'nın varlığı, bu nedenle, yalnızca vahiy yoluyla değil, aynı zamanda olguların maddi kanıtları yoluyla da edinilen bir olgudur. İlk insanların bir vahyi yoktu; yine de içgüdüsel olarak insanüstü bir gücün varlığına inanıyorlardı. İnsan yeteneklerinin ötesinde olan şeyleri gördüler ve bunlardan bu tür şeylerin insanlıktan üstün bir varlıktan gelmiş olması gerektiği sonucuna vardılar. Bu tür şeylerin kendi kendilerine yapıldığını iddia edenlerden daha mantıklı değiller miydi?

İlahi doğa [1]

8. İnsanlara Tanrı'nın içsel doğasını araştırma yeteneği verilmemiştir. *Tanrı'yı kavramak için, yalnızca ruhun tam arınmasıyla edinilebilecek duyudan hâlâ yoksundurlar.* Ancak, Tanrı'nın özünü kavrayamazlarsa - Tanrı'nın varlığı bir öncül olarak verilir- akıl yürüterek Tanrı'nın zorunlu

niteliklerinin bilgisine ulaşabilirler, çünkü Tanrı'nın Tanrı olmaktan çıkmadan asla var olamayacağını gördüklerinde, Tanrı'nın ne olması gerektiğine ulaşabilirler.

Tanrı'nın niteliklerini bilmeden, yaratılışın işini kavramak imkânsız olacaktır. Bu, tüm dinsel inançların çıkış noktasıdır ve onlara rehberlik edebilecek deniz feneri olarak atıfta bulunmadıkları için çoğu din dogmalarında hata yapmıştır. Tanrı'ya her şeye gücü yetmeme durumu atfetmeyenler birçok tanrı hayal etmişlerdir; Tanrı'ya en üstün iyiliği atfetmeyenler ise Tanrı'yı kıskanç, öfkeli, taraflı ve kinci biri olarak göstermektedirler.

9. *Tanrı en üstün ve egemen zekadır* . İnsan zekası sınırlıdır, çünkü insanlar var olan her şeyi ne yapabilir ne de kavrayabilirler. Sonsuzu kucaklayan Tanrı'nın zekası sonsuz olmalıdır. Tanrı'nın herhangi bir noktada sınırlı olduğu varsayılırsa, o zaman diğerinin kavrayamadığı ve yapamadığı şeyi kavrayabilen ve yapabilen daha da zeki bir varlık düşünülebilir ve bu böyle sonsuza kadar devam eder.

10. *Tanrı ebedidir* , yani Tanrı'nın bir başlangıcı yoktur ve bir sonu da olmayacaktır. Tanrı'nın bir başlangıcı olsaydı, Tanrı hiçlikten türemiş olurdu. Fakat hiçlik hiçlik olduğu için hiçbir şey üretemez; ya da Tanrı daha önce var olan başka bir varlık tarafından yaratılmış olurdu ve bu nedenle Tanrı olacak olan bu diğer varlıktır. Eğer Tanrı'nın bir başlangıcı olduğunu ya da bir sonu olacağını varsayarsak, o zaman Tanrı'dan önce var olmuş ya da Tanrı'dan sonra var olma yeteneğine sahip bir varlığı, ve benzeri sonsuza kadar düşünebiliriz.

11. *Tanrı değişmezdir* . Eğer Tanrı değişime tabi olsaydı, evreni yöneten yasaların hiçbir istikrarı olmazdı.

12. *Tanrı maddi değildir* , yani Tanrı'nın doğası *madde dediğimiz her şeyden farklıdır* . Aksi takdirde Tanrı değişmez olmazdı, çünkü Tanrı maddenin dönüşümlerine tabi olurdu.

Tanrı'nın duyularımızla algılanabilen bir biçimi yoktur; aksi takdirde Tanrı madde olurdu. Biz: Tanrı'nın eli, Tanrı'nın gözü, Tanrı'nın ağzı deriz, çünkü sadece kendilerini bilen insanlar, kendilerini anlamadıkları her şey için bir karşılaştırma terimi olarak alırlar. Tanrı'nın uzun sakallı ve cübbeli yaşlı bir adam olarak temsil edildiği imgeler saçmadır. Bunların dezavantajı, Yüce Varlığı insanlığın yetersiz boyutlarına düşürmeleridir; bu başlangıç noktasından Tanrı'ya insanlığın tüm tutkularını bahşetmeye ve Tanrı'yı öfkeli ve kıskanç göstermeye kadar sadece küçük bir adım vardır.

13. *Tanrı her şeye kadirdir* . Eğer Tanrı en üstün güce sahip olmasaydı, daha güçlü bir varlık düşünülebilirdi ve bu böyle devam ederdi ta ki hiç kimsenin güç bakımından geçemeyeceği bir varlıkla karşılaşana kadar ve bu varlık Tanrı olurdu.

14. *Tanrı son derece adil ve iyidir* . İlahi yasaların tedbirli bilgeliği en küçük şeylerde olduğu kadar en büyük şeylerde de ortaya çıkar ve bu bilgelik Tanrı'nın adaleti veya iyiliği konusunda hiçbir şüpheye yer bırakmaz.

Bir niteliğin sonsuzluğu, onu azaltacak veya ortadan kaldıracak zıt bir niteliğin var olma olasılığını dışlar. *Sonsuz derecede iyi bir* varlık en ufak bir kötülük kırıntısı bile barındıramaz, aynı şekilde *sonsuz derecede kötü bir* varlık en ufak bir iyilik kırıntısı bile barındıramaz, aynı şekilde bir nesne en ufak bir beyaz nüansıyla kesinlikle siyah olamaz, aynı şekilde bir nesne en ufak bir siyah lekeyle kesinlikle beyaz olamaz.

Dolayısıyla, Tanrı aynı anda hem iyi hem de kötü olamazdı, çünkü o zaman, bu iki nitelikten birine veya diğerine en üst düzeyde sahip olmasaydı, Tanrı Tanrı olmazdı. Her şey kaprise tabi olurdu ve hiçbir şey istikrara sahip olmazdı. Dolayısıyla, Tanrı ya sonsuz derecede iyi ya da sonsuz derecede kötü olabilirdi. Şimdi, Tanrı'nın işleri Tanrı'nın bilgeliğine, iyiliğine ve nezaketine tanıklık ettiğinden, Tanrı olmaktan çıkmadan aynı anda hem iyi hem de kötü olamayacağı için, Tanrı'nın sonsuz derecede iyi olması gerektiği sonucuna varmak gerekir.

sadece bir durumda veya Tanrı'nın yaratıklarından sadece biriyle ilgili olarak adaletsiz veya taraflı davransaydı , Tanrı en yüce adaletli olmazdı ve dolayısıyla en yüce *iyi olmazdı* .

15. *Tanrı sonsuz derecede mükemmeldir* . Sonsuz mükemmellikler olmadan bir Tanrı'yı kavramak imkansızdır, bu mükemmellikler olmadan Tanrı Tanrı olmazdı, çünkü her zaman Tanrı'nın sahip olmadığı şeye sahip bir varlık düşünülebilir. Başka hiçbir varlığın Tanrı'yı geçememesi için Tanrı her şeyde sonsuz olmalıdır.

Tanrı'nın nitelikleri sonsuz olduğundan, artmaya veya azalmaya duyarlı değildir; aksi takdirde, sonsuz olmazlardı ve Tanrı mükemmel olmazdı. Tanrı'nın niteliklerinden sadece birinin en ufak bir parçası bile kaldırılsa, Tanrı artık Tanrı olmazdı, çünkü daha mükemmel bir varlık var olabilirdi.

16. *Tanrı tektir* . Tanrı'nın birliği, Tanrı'nın mükemmelliklerinin mutlak sonsuzluğunun sonucudur. Başka bir Tanrı, her bakımdan eşit derecede sonsuz olma koşulu dışında var olamazdı, çünkü aralarında en ufak bir fark olsaydı, biri diğerinden aşağı, diğerinin gücüne tabi olurdu ve Tanrı olmazdı. İkisi arasında mutlak eşitlik olsaydı, sonsuzluk boyunca tek ve aynı düşünce, tek ve aynı irade ve tek ve aynı güç olurdu. Böylece, kimliklerinde birleştiklerinde, gerçekte yalnızca tek bir Tanrı olurlardı. Eğer biri özel niteliklere sahip olsaydı, biri diğerinin yapmadığını yapardı ve o zaman aralarında mükemmel bir eşitlik olmazdı, çünkü ne biri ne de diğeri egemen otoriteye sahip olmazdı.

17. Tüm ilkel halkların dini olan politeizmin ortaya çıkmasına neden olan şey, Tanrı'nın mükemmelliklerinin sonsuzluğu ilkesinin cehaletiydi. İnsanlığın üstünde görünen her güce ilahilik atfettiler. Daha sonra akıl, onları tüm bu çeşitli güçleri tek bir güçte birleştirmeye yöneltti. Sonra, insanlar ilahi niteliklerin özünü anladıkları ölçüde, sembollerinden tek bir Tanrı'yı inkar eden inançları kaldırdılar.

18. Özetle, Tanrı, başka bir varlık tarafından hiçbir şeyde aşılamaması koşulu dışında Tanrı olamaz, çünkü o zaman Tanrı'yı -her ne şekilde olursa olsun- bir saç teli kadar bile olsa aşan varlık gerçek Tanrı olurdu. Bu yüzden Tanrı'nın her şeyde sonsuz olması gerekir.

Böylece Tanrı'nın varlığının Tanrı'nın eserleriyle kanıtlanmasıyla, basit bir mantıksal çıkarımla Tanrı'yı niteleyen niteliklerin belirlenmesine ulaşılır.

19. *Tanrı bu nedenle en üstün ve egemen zekadır; Tanrı eşsizdir, ebedidir, değişmezdir, maddi değildir, her şeye gücü yeter, son derece adil ve iyidir, tüm mükemmelliklerinde sonsuzdur – başka türlü olamaz.*

Evrenin yapısının dayandığı ana nokta budur. Bu, ışınları tüm evrene yayılan bir işaret fişeğidir ve insanlara gerçeği arayışlarında rehberlik edebilecek tek şeydir. Onu takip ederek asla yoldan çıkmazlar ve eğer sık sık yanlış yola saparlarsa, bu, yolda kalmadıkları içindir.

Bu, tüm felsefi ve dini doktrinler için de yanılmaz bir ölçüttür. Bu tür doktrinleri değerlendirmek için, insanların Tanrı'nın niteliklerinde kesin bir ölçütü vardır ve kişi, bu niteliklerden yalnızca biriyle çelişen veya yalnızca onları geçersiz kılmakla kalmayıp, yalnızca zayıflatmaya meyilli olan her teorinin, her ilkenin, her dogmanın, her inancın ve her uygulamanın hakikat olamayacağını kesin olarak söyleyebilir.

Felsefede, psikolojide, etikte ve dinde, İlahiyatın temel niteliklerinden zerre kadar sapmayan dışında hiçbir gerçek yoktur. Mükemmel din, hiçbir inanç maddesinin bu niteliklerle çelişmediği ve tüm dogmalarının etkilenmeden bu testin kanıtını taşıyabildiği din olacaktır .

İlahi takdir

20. İlahi takdir, Tanrı'nın tüm yaratıklara olan ilgisidir. Tanrı her yerdedir, her şeyi görür ve her şeye, hatta en küçük şeylere bile başkanlık eder; ilahi takdir eylemi bundan oluşur.

Bu kadar büyük, bu kadar güçlü ve her şeyden bu kadar üstün olan Tanrı, en küçük ayrıntılara nasıl karışabiliyor ve her bireyin en küçük eylem ve düşünceleriyle nasıl ilgilenebiliyor? İnanmayanlar kendilerine bu soruyu soruyorlar ve bundan, Tanrı'nın varlığına inansalar bile, Tanrı'nın eyleminin yalnızca evrenin genel yasalarına kadar uzanacağı ve evrenin, tüm yaratıkların faaliyet alanlarında tabi oldukları bu yasalar sayesinde, İlahi Takdirin kesintisiz desteğine ihtiyaç duymadan, sonsuzluk boyunca işlediği sonucuna varıyorlar.

21. İnsanlar, şu anki az gelişmiş halleriyle, sonsuz Tanrı'yı ancak zorlukla kavrayabilirler. Bağlı ve sınırlı oldukları için, Tanrı'yı bağlı ve sınırlı olarak hayal ederler; Tanrı'yı sınırlandırılmış bir varlık olarak resmederler ve kendilerine benzer bir görüntü yaratırlar. İnsan özelliklerine sahip bir Tanrı'nın çizdiğimiz resimleri, Tanrı'ya düşünceden çok biçimde tapan kitlelerin zihninde böyle bir yanılgının sürdürülmesine azımsanmayacak bir katkıda bulunmuştur. Çoğu kişi için Tanrı, erişilemez bir *tahtta oturan* , göklerin enginliğinde kaybolmuş güçlü bir hükümdardır. Ve yetenekleri ve algıları sınırlı olduğu için, Tanrı'nın küçük meselelere doğrudan müdahale edebileceğini veya müdahale etmeye tenezzül edebileceğini anlayamaz.

22. İnsanların, İlahîliğin özünü kavramakta ne kadar aciz oldukları göz önüne alındığında, ancak son derece eksik, ama en azından ilk bakışta imkânsız gibi görünen şeyleri onlara gösterebilen karşılaştırmaların yardımıyla yakın bir fikir edinebilirler.

Tüm nesnelere nüfuz edebilecek kadar ince bir sıvı hayal edelim. Zeki olmayan bu sıvı, yalnızca maddi kuvvetlerle mekanik olarak hareket eder. Ancak, bu sıvının zeka, algı ve duyarlılıkla donatılmış olduğunu hayal edersek, artık körü körüne değil, ayırt etme, irade ve özgürlükle hareket eder: görür, anlar ve hisseder.

23. Perispiritüel [2] sıvının özellikleri bize bunun hakkında bir fikir verebilir. Bu sıvı madde olduğu için başlı başına zeki değildir, ancak ruhun düşünce, duyum ve algı aracıdır.

Perispiritüel sıvı, ruhun düşüncesi değildir, fakat o düşüncenin aracısı ve aracısıdır. Sıvı düşünceyi ilettiği için, bir bakıma düşünceyle *emprenye edilmiştir* ; onu izole etmenin imkansızlığı göz önüne alındığında, bize öyle geliyor ki ikisi birdir, tıpkı sesin havayla bir olması gibi, öyle bir şekilde ki onu bir nevi maddeleştirebiliriz. Havanın sesli hale geldiğini söylediğimiz gibi, etkiyi sebep olarak alarak sıvının zeki hale geldiğini söyleyebiliriz.

24. Bunun Tanrı'nın düşüncesiyle olup olmadığını, yani doğrudan doğruya veya bir sıvı aracılığıyla etki edip etmediğini, bizim için daha kolay anlaşılır kılmak için, bunu sonsuz evreni dolduran ve yaratılışın her noktasına nüfuz eden akıllı bir sıvının somut biçimi altında tasvir edelim: *Bütün doğa ilahi sıvıya daldırılmıştır.* Böylece, bir bütünün parçalarının aynı doğaya sahip olduğu ve bütünün kendisiyle aynı özelliklere sahip olduğu ilkesi gereği, bu sıvının her bir atomu -eğer böyle açıklayabilirsek- düşünceye, yani İlahiliğin temel niteliklerine sahip olduğundan ve bu sıvı her yerde olduğundan, her şey onun akıllı eylemine, öngörüsüne ve özenine tabidir. Ne kadar küçük olursa olsun, bu sıvıyla bir şekilde doymuş olmayan tek bir varlık yoktur. Bu nedenle, sürekli olarak İlahiliğin huzurundayızdır. Onun bakışından saklayabileceğimiz tek bir eylemimiz yoktur. Düşüncemiz onun düşüncesiyle sürekli temas halindedir ve Tanrı'nın zihnimizin en derin kıvrımlarını okuduğunu söylemek doğrudur. Mesih'in söylediğine göre, *biz Tanrı'nın içindeyiz, tıpkı Tanrı'nın bizim içimizde olduğu gibi .*

Tüm yaratıklara şefkat göstermek için Tanrı'nın enginliğin zirvelerinden aşağı bakması gerekmez. Tanrı tarafından duyulmak için dualarımızın uzayı geçmesi gerekmez, ayrıca yankılanan bir sesle söylenmesi de gerekmez, çünkü Tanrı sürekli yanımızda olduğundan, düşüncelerimiz Tanrı'nın içinde yankılanır. Düşüncelerimiz, çevredeki havanın tüm moleküllerini titreştiren bir çanın sesi gibidir.

25. İlahiliği maddeleştirmeyi düşünmek bile bizden uzak olsun. Akıllı bir evrensel akışkanın imgesi, Tanrı'yı insan formunda temsil eden imgelerden daha kesin bir Tanrı fikri sağlamak için açıkça daha uygun bir

karşılaştırmadır. Tanrı'nın her yerde olma ve her şeyle ilgilenme yeteneğini anlaşılır kılma amacına sahiptir.

26. Önümüzde her zaman Tanrı'nın eyleminin tüm varlıkların en iç kısımlarına nasıl uygulanabileceği ve dolayısıyla ruhumuzun en ince izlenimlerinin Tanrı'ya nasıl ulaşacağı hakkında bize bir fikir verebilecek bir örnek vardır. Bu örnek, bir ruhun bu konuda verdiği bir dersten alınmıştır:

27. "İnsan, yönetmenin ruh, yönetilen ilkenin beden olduğu küçük bir dünyadır. Bu dünyada beden, ruhun Tanrı'yı temsil ettiği bir yaratılışı temsil eder (bunun yalnızca benzerlik sorusuna atıfta bulunduğunu ve özdeşliğe atıfta bulunmadığını unutmayın). Bu bedenin parçaları, onu oluşturan farklı organlar – kaslar, sinirler ve eklemler – isterseniz, bedenin özel noktalarında bulunan diğer maddi bireyselliklerdir. Doğası gereği çok çeşitli ve farklı olan bu bileşen parçaların sayısı önemli olmasına rağmen, hiç kimse hiçbir hareketin üretilemeyeceği veya herhangi bir izlenimin ruhun farkında olmadan belirli bir noktada oluşabileceği gerçeğini sorgulamaz. Birçok noktada aynı anda farklı duyumlar var mıdır? Ruh, hepsini hisseder, ayırt eder ve analiz eder ve her birine perispiritüel sıvının aracılığıyla kendi nedenini ve yerini atar.

"Tanrı ile yaratılış arasında benzer bir olgu gerçekleşir. Tanrı doğada her yerdedir, tıpkı ruhun bedende her yerde olması gibi. Yaratılışın tüm unsurları Tanrı ile sürekli ilişki içindedir, tıpkı insan bedeninin tüm hücrelerinin ruhsal varlıkla doğrudan temas halinde olması gibi. Dolayısıyla, her iki durumda da aynı düzendeki olguların aynı şekilde üretilmemesi için hiçbir neden yoktur.

"Bir uzuv hareket eder: ruh bunu hisseder; bir yaratık düşünür: Tanrı bunu bilir. Tüm uzuvlar hareket halindedir; çeşitli organlar hareket halindedir; ruh her bir tezahürü hisseder, onu ayırt eder ve yerini belirler. Farklı yaratılışlar, farklı yaratıklar farklı şekillerde hareket eder, düşünür ve davranır ve Tanrı olan her şeyi bilir ve her birine kendine özgü olanı atar.

“Madde ile zekâ arasındaki dayanışmayı, bir dünyanın ve tüm dünyaların tüm varlıkları arasındaki dayanışmayı ve son olarak tüm yaratıklar ile Yaratıcı arasındaki dayanışmayı da çıkarabiliriz.” (Quinemant, Parisian Society, 1867).

28. Etkiyi kavrıyoruz ve bu zaten çok fazla; etkiden nedene doğru geri dönüyoruz ve büyüklüğünü etkinin büyüklüğüne göre yargılıyoruz. Ancak, içsel özü bizden kaçıyor, tıpkı çok sayıda olgunun nedeninin özü gibi. Elektrik, ısı, ışık ve yer çekiminin etkilerine aşinayız ve bunları hesaplayabiliriz; ancak, bunları üreten ilkenin içsel doğasından habersiziz. Öyleyse, onu anlamadığımız için ilahi ilkeyi inkar etmek daha mı mantıklı?

29. Egemen zekâ ilkesinin bir eylem merkezi, sürekli olarak dışarıya doğru yayılan, evreni ışığıyla güneşin yaptığı gibi yayılımlarıyla dolduran ana bir odak noktası olduğuna inanmamızı hiçbir şey engelleyemez. Peki bu odak noktası nerede? Bunu söyleyemeyiz. Muhtemelen eylemi gibi tek bir noktada sabitlenmemiştir ve uzayın bölgelerini sınırsız bir şekilde dolaşıyordur. Basit ruhlar her yerde bulunma armağanına sahipse [3] , bu yetenek Tanrı'da sınırsız olmalıdır. Tanrı evreni doldurduğu için, bir hipotez olarak, bu odak noktasının hiç hareket etmek zorunda olmadığına ve egemen iradenin uygun gördüğü her noktada oluştuğuna inanılabilir; böylece, her yerde olduğu ve belirli hiçbir yerde olmadığı söylenebilir.

30. Bu anlaşılmaz sorular karşısında aklımız alçakgönüllü olmalı. Tanrı vardır: bundan şüphe edemeyiz. Tanrı sonsuz derecede adil ve iyidir: bu Tanrı'nın özüdür. Tanrı'nın ilgisi her şeye uzanır: bunu anlıyoruz. Bu nedenle, Tanrı yalnızca bizim iyiliğimizi isteyebilir ve bu yüzden Tanrı'ya güvenmeliyiz: bu olmazsa olmazdır. Geri kalanına gelince, onu anlamaya layık olana kadar bekleyelim.

Tanrı'yı görmek

31. Tanrı her yerde olduğuna göre, Tanrı'yı neden göremiyoruz? Dünyayı geride bıraktığımızda Tanrı'yı görecek miyiz? Bunlar her gün sorulan sorulardır.

İlki kolayca cevaplanabilir. Fiziksel organlarımız, onları belirli şeyleri, hatta maddi şeyleri bile görme yeteneğinden alıkoyan sınırlı algılara sahiptir. Bu nedenle belirli sıvılar hem görüş alanımızdan hem de bilimsel aletlerimizden tamamen kaçar; yine de varlıklarından şüphe etmeyiz. Vebanın neden olduğu etkileri görürüz, ancak onu taşıyan etkeni görmeyiz; yerçekimi kuvvetinin etkisi altında hareket eden cisimleri görürüz, ancak bu kuvveti görmeyiz.

32. Ruhsal bir öze sahip olan şeyler fiziksel organlar tarafından algılanamaz. Ruhları ve maddi olmayan dünyadaki şeyleri yalnızca ruhsal görüş yoluyla görebiliriz. Bu nedenle, yalnızca ruhumuz Tanrı'yı algılayabilir. Ruhumuz ölümden hemen sonra Tanrı'yı görecek mi? Bunu yalnızca mezarın ötesinden gelen iletişimler bize öğretebilir. Onlar aracılığıyla Tanrı'yı görmenin en saf ruhların ayrıcalığı olduğunu ve bu nedenle çok azının dünyevi zarflarını geride bıraktıklarında gerekli derecede maddi olmayan hale gelmeye sahip olduğunu biliyoruz. Kaba bir karşılaştırma bu gerçeği anlamayı kolaylaştıracaktır.

33. Bir vadinin derinliklerindeki biri yoğun bir sisin içindedir ve güneşi göremez. Yine de, dağınık ışık nedeniyle güneşin varlığını çıkarır. Bir dağa tırmanmaya başlarsa, o zaman yükseldikçe sis dağılmaya başlar ve ışık daha parlak hale gelir, ancak yine de güneşi göremez. Ancak sisin üzerine tırmandıktan ve kendini tamamen berrak havada bulduktan sonra güneşi tüm ihtişamıyla görür.

Aynısı ruh için de geçerlidir. Bizim için görünmez ve elle tutulamaz olsa da, perispiritüel zarf ruh için gerçekten maddidir ve belirli algılar için hâlâ çok yoğundur. Bu zarf, ruh ahlakta yükseldiği ölçüde spiritüelleşir. Ruhun kusurları, görüşünü engelleyen pus katmanları gibidir. Kaldırdığı her kusur

bir leke daha azdır, ancak ancak tamamen arındıktan sonra yeteneklerinin doluluğunun tadını çıkarır.

34. Beri Tanrı, mükemmel ilahi özdür, Tanrı yalnızca en yüksek demateryalizasyon derecesine ulaşmış ruhlar tarafından Tanrı'nın tüm ihtişamıyla algılanabilir. Kusurlu ruhlar Tanrı'yı göremiyorsa, bunun nedeni Tanrı'dan diğerlerinden daha uzak olmaları değildir. Doğanın tüm varlıkları gibi, tıpkı bizim ışığa dalmış olmamız gibi, onlar da ilahi sıvıya dalmışlardır. Tek fark, onların kusurlarının Tanrı'yı onların görüş alanından gizleyen "sisler" olmasıdır. Sis sonunda dağıldığında, Tanrı'yı görkemli bir şekilde göreceklerdir; bunu yapmak için ne yükselmeleri ne de sonsuzluğun derinliklerinde Tanrı'yı aramaları gerekecektir. Ruhsal görüşleri onu gizleyen ahlaki perdelerden kurtulduğunda, nerede olurlarsa olsunlar Tanrı'yı göreceklerdir, hatta yeryüzünde bile, çünkü Tanrı her yerdedir.

35. Ruh kendini ancak zamanla arındırır ve farklı enkarnasyonları, her seferinde dibinde birkaç kirlilik bıraktığı imbiklerdir. Bedensel zarfını terk ettiğinde, kusurlarından anında kurtulmaz. Bu nedenle, öldükten sonra Tanrı'yı hayattayken olduğundan daha iyi görmez; ancak kendini arındırdığı ölçüde, Tanrı hakkında daha belirgin bir sezgiye sahip olur. Tanrı'yı görmese bile, Tanrı'yı daha iyi kavrar - ışık daha az dağılır. Bu nedenle, ruhlar Tanrı'nın kendilerine belirli bir soruya cevap vermelerini yasakladığını söylediklerinde, Tanrı'nın onlara görünmesi veya onlarla konuşması, şu veya bu şeyi onaylamak veya yasaklamak için değildir - kesinlikle değil; ancak Tanrı'yı hissederler ve Tanrı'nın düşüncesinden yayılımlar alırlar, tıpkı bizi sıvılarına saran ruhlarla ilgili olarak başımıza gelenler gibi, onları göremesek de.

36. Bu nedenle hiçbir insan Tanrı'yı beden gözleriyle göremez. Eğer böyle bir lütuf birkaç kişiye vecd halinde verilirse, bu sadece ruhun madde bağlarından o kadar koptuğu ve Tanrı'yı enkarne halindeyken görmenin mümkün olduğu vecd halinde olurdu. Böyle bir ayrıcalık sadece bir görev için enkarne olmuş seçilmiş ruhlara verilirdi, *kefaret için değil* . Fakat en

yüksek düzenin ruhları göz kamaştırıcı bir parlaklıkla parladığından, daha az gelişmiş ruhlar, enkarne olmuş veya olmamış, onları çevreleyen ihtişamdan etkilenerek, Tanrı'yı gerçekten gördüklerine inanmış olabilirler. Bu, bazen bir bakanın hükümdarı olarak alınmasına benzer.

37. Tanrı, kendilerine böyle bir lütufta bulunmaya layık görülenlere hangi biçimde görünür? Herhangi bir biçimde mi? Bir insan biçimi mi yoksa parlak bir ışık noktası mı? İnsan dilinin tarif etmekte aciz kaldığı şey budur, çünkü bize bir fikir verebilecek hiçbir karşılaştırma noktası yoktur. Bizler doğuştan kör olanlara benzeriz, güneşin parlaklığını açıklamaya çalışmak boşunadır. Kelime dağarcığımız ihtiyaçlarımızla ve fikirlerimizin çemberiyle sınırlıdır. İlk insanların kelime dağarcığı uygarlığın harikalarını tarif edemezdi; en uygar insanların kelime dağarcığı ise cennetin ihtişamını tasvir etmek için son derece yetersizdir. Zekamız onları kavramak için çok sınırlıdır ve çok zayıf olan görüşümüz bile onlar tarafından kamaştırılırdı.

[1] Bu bölüm Tanrı'nın nitelikleriyle ilgilenir ve önceki çevirilerimizde olduğu gibi bu çeviride de Tanrı'dan bahsederken eril zamiri kullanmaktan kaçındık (kişisel ruhsal iletişimler, kutsal yazılar ve tarihi alıntılar gibi belirli bağlamlar hariç). The Spirits' Book'a (2. basım) göre, no. 1, "Tanrı Yüce Zekadır, her şeyin İlk Nedenidir." Bu anlamda, Tanrı başlı başına cinsiyetsizdir. Mevcut bölümün dilbilgisi yapısı, eril zamirin ortadan kaldırılmasıyla biraz garip görünebilir, ancak bağlamla uyumludur. Kardec, tüm niteliklerinde sonsuz olan Tanrı'nın felsefi kavramını ele alıyor. Dolayısıyla Tanrı'dan eril zamir kullanarak bahsetmek, bu niteliklerin sonsuzluğuna bir sınırlama getirecektir. Tanrı cinsiyetin ötesindedir ve konu da budur. – Tr.

[2] Perispirit kelimesinden: “Ruh, size buhar gibi görünebilecek ama bizim [Ruhlar] için hâlâ oldukça yoğun olan bir maddeyle çevrilidir.” (Ruhların Kitabı, no. 93.) – Yazar.

(Kardec'in yorumu): "Bir meyve çekirdeği perisperm tarafından çevrelendiği gibi, ruhun kendisi de bir zarfla çevrelenmiştir; buna kıyasla buna perispirit denebilir." – Tr.

[3] “Bir ruh bölünemez; ancak, her biri farklı yönlere yayılan bir merkezdir ve bu yüzden aynı anda birçok yerde görünür. Güneşe bakın. Güneş sadece tek bir cisimdir, ancak her tarafa yayılır ve ışınlarını büyük mesafelere gönderir; yine de kendini bölmez.” (The Spirits' Book, no. 92.) – Tr.

BÖLÜM III

İyi ve kötü

İyiliğin ve kötülüğün kökeni • İçgüdü ve zeka • Canlıların birbirlerini yok etmesi

İyiliğin ve kötülüğün kökeni

1. Tanrı her şeyin ilkesi olduğundan ve bu ilke tüm bilgelik, tüm iyilik ve tüm adalet olduğundan, Tanrı'dan gelen her şey Tanrı'nın niteliklerini paylaşmalıdır. Tanrı sonsuz derecede bilge, adil ve iyi olduğundan, Tanrı akılsızca, adaletsiz veya kötü hiçbir şey üretemez. Dolayısıyla, gördüğümüz kötülüğün kökeni Tanrı olamaz.

2. Eğer kötülük, Ehrimen veya Şeytan dediğimiz özel bir varlığın nitelikleri arasında olsaydı, o zaman iki şeyden biri geçerli olurdu: Bu varlık ya Tanrı'ya eşit ve dolayısıyla Tanrı kadar güçlü ve ebedi olurdu ya da Tanrı'dan aşağı olurdu.

İlk durumda, durmaksızın mücadele eden, her biri diğerinin yaptığını bozmaya çalışan ve karşılıklı olarak birbirlerine karşı çıkan iki rakip güç olurdu. Bu teori, evrenin düzeninde ortaya çıkan birlikle bağdaşmaz.

İkinci durumda, o varlık Tanrı'dan aşağı olduğundan, Tanrı'ya tabi olurdu. Tüm sonsuzluk boyunca var olmadığı için -ki bu onu Tanrı'ya eşit kılardı- bir başlangıcı olması gerekirdi. Eğer yaratılmış olsaydı, sadece Tanrı tarafından yaratılmış olabilirdi. Böylece, Tanrı, sonsuz iyiliğinin olumsuzlaması olacak olan Kötülük Ruhu'nu yaratmış olurdu. (Bkz. *Cennet ve Cehennem* , bölüm X: "Şeytanlar")

3. Bununla birlikte kötülük vardır ve bir nedeni vardır.

İnsanlığı etkileyen her türlü kötülük –ister fiziksel ister ahlaki olsun– birbirinden ayırt edilmesi gereken iki kategori oluşturur: İnsanların

kaçınabilecekleri ve iradeleri dışında olanlar. İkincisine doğal afetler de eklenmelidir.

Yetenekleri sınırlı olan insanlar, Yaratıcının amaçlarını ne kavrayabilir ne de kavrayabilirler. Şeyleri kendi kişilikleri ve kendileri için yarattıkları ve doğanın düzeninde olmayan yapay çıkarlar ve gelenekler açısından değerlendirirler. Bu yüzden, sebebi, amacı ve nihai sonucu görebilselerdi adil ve hayranlık verici bulabilecekleri şeyleri çoğu zaman kötü ve adaletsiz olarak değerlendirirler. Her şeyin varoluş nedenini ve yararlılığını araştırsalardı, her şeyin sonsuz bir bilgeliğin işaretini taşıdığını fark ederler ve anlamadıkları şeyler için bile o bilgeliğin önünde eğilirlerdi.

4. İnsanlar, tüm doğal felaketlerin etkilerini önlemelerine veya en azından büyük ölçüde hafifletmelerine yardımcı olabilecek bir zeka payına sahip olmuşlardır. Ne kadar bilgelik kazanırlarsa ve medeniyette ne kadar ilerlerlerse, bu tür felaketler o kadar az felaketli olacaktır. Akıllıca ileriye dönük bir toplumsal örgütlenmeyle, tamamen önlenemiyorlarsa bile en azından sonuçlarını etkisiz hale getireceklerdir. Dolayısıyla, doğanın genel düzeninde ve gelecekte yararlılıkları olan, ancak şu anda hasara neden olan aynı felaketler konusunda, Tanrı, ruhlarına bahşettiği yetenekler aracılığıyla, insanlara etkilerini felç etme araçlarını vermiştir.

İnsanlar böylece sağlıksız alanları sağlıklı hale getirir, zararlı miasmaları etkisiz hale getirir, çorak toprakları verimli hale getirir ve onları sellerden korumayı başarır; atmosferin temizlenmesi için çok gerekli olan rüzgarlara karşı daha dayanıklı, kendilerini elementlerden koruyacak daha sağlıklı ve sağlam konutlar inşa ederler; ve nihayet, zorunluluk onları yavaş yavaş, dünyanın yaşanabilirliğini iyileştirmelerine ve refahlarının toplamını artırmalarına yardımcı olan bilimleri yaratmaya zorlamıştır.

5. İnsanlar ilerlemek zorunda olduğundan, maruz kaldıkları kötülükler zekalarını ve tüm fiziksel ve zihinsel yeteneklerini kullanmaları için bir teşviktir ve bu sayede onlardan kaçınmanın yollarını aramaya teşvik eder. Korkacak hiçbir şeyleri olmasaydı, hiçbir ihtiyaç onları bu tür yollar

aramaya yönlendirmezdi ve zihinleri hareketsizlikten dolayı uyuşuklaşırdı; hiçbir şey icat etmez veya keşfetmezlerdi. *Acı, insanları ilerleme yolunda ileriye iten dürtüdür.*

6. Fakat en çok olan musibetler, insanların kendi kusurları sebebiyle kendi kendilerine meydana getirdikleri, gurur, bencillik, hırs, tamah ve her şeydeki aşırılıklarından doğan musibetlerdir; savaşların, musibetlerin, ihtilafların, adaletsizliklerin, güçlünün zayıfı ezmesinin, kısacası onlara musallat olan hastalıkların çoğunun sebebi budur.

Tanrı, amaçları yalnızca iyi olan, bilgelikle dolu yasalar koymuştur. İnsanlar, uymaları gereken her şeye kendi içlerinde sahiptirler. Yolları vicdanları tarafından çizilir ve ilahi yasa kalplerine kazınmıştır; ayrıca, Tanrı, mesihler ve peygamberler aracılığıyla, onları aydınlatma, ahlaklandırma ve geliştirme misyonunu almış tüm enkarnasyon ruhları aracılığıyla ve bu son zamanlarda, her yerde kendilerini gösteren çok sayıda enkarnasyon ruhları aracılığıyla onlara bu yasaları sürekli olarak hatırlatır. *İnsanlar ilahi yasalara sıkı sıkıya uysalardı, en keskin kötülüklerden kaçınacaklarına ve yeryüzünde mutlu bir şekilde yaşayacaklarına şüphe yoktur.* Uymazlarsa, bu kendi özgür iradeleri sayesindedir ve bu yüzden sonuçlarına katlanmak zorundadırlar (bkz . *Spiritizme Göre İncil* , bölüm V, nos. 4, 5, 6 vd.).

7. Ancak, iyilikle dolu Tanrı, çareyi kötülüğün yanına koymuştur, yani kötülüğün kendisi iyiliği doğurur. Ahlaki kötülüğün aşırılığı tahammül edilemez hale gelir ve insanların rotayı değiştirme zorunluluğunu hissetmelerine neden olur. Deneyimle öğretilenler, iyilikte bir çare aramaya zorlanırlar, ancak her zaman özgür iradelerinin bir sonucu olarak. Daha iyi bir yola girdiklerinde, bu kendi iradelerinden ve daha önceki yollarının uygunsuzluğunu fark ettiklerinden kaynaklanır. Bu nedenle, zorunluluk onları daha mutlu olmak için ahlaki olarak gelişmeye zorlar, tıpkı aynı zorunluluğun onları varoluşlarının maddi koşullarını iyileştirmeye zorlaması gibi. (Bkz. no. 5)

8. *Kötülüğün iyiliğin yokluğu olduğu söylenebilir , tıpkı soğuğun ısının yokluğu olması gibi. Soğuk özel bir sıvı olmadığı gibi, kötülük de ayrı bir nitelik değildir; biri diğerinin olumsuzlanmasıdır. Dolayısıyla, iyiliğin olmadığı yerde, kötülük zorunlu olarak vardır. Kötülük yapmamak zaten iyiliğin başlangıcıdır. Tanrı yalnızca iyiliği ister; kötülük yalnızca insanlardan kaynaklanır. Yaratılışta kötülüğe yatkın bir varlık olsaydı, kimse bundan kaçınamazdı; ancak insanlar kötülüğün nedenini KENDİLERİNDE barındırdıklarından* ***ve*** *aynı zamanda özgür iradelerine ve rehber olarak ilahi yasalara sahip olduklarından, istedikleri zaman kötülükten kaçınabilirlerdi.*

Karşılaştırma için yaygın bir örnek alalım. Bir toprak sahibi, mülkünün kenarında tehlikeli bir nokta olduğunu ve oraya girenlerin ölebileceğini veya yaralanabileceğini bilir. Toprak sahibi kazaları önlemek için ne yapar? O noktanın yanına daha ileri gitmenin tehlikesini belirten bir işaret koyar. Yasa böyledir; akıllıca ve öngörülüdür. Buna rağmen, tedbirsiz kişiler uyarıyı dikkate almaz, ötesine geçer ve kötü bir şey olursa, kendilerinden başka kimi suçlayabilirler?

Bu, tüm kötülükler için geçerlidir; insanlar ilahi yasalara uysalardı, kötülüklerden kaçınırlardı. Örneğin, Tanrı ihtiyaçların tatminine bir sınır koymuştur; insanlar toklukla uyarılırlar; bu sınırı aşarlarsa, bunu kasıtlı olarak yaparlar. Dolayısıyla, ortaya çıkabilecek hastalıklar, rahatsızlıklar ve ölümler, Tanrı'nın değil, kendi öngörüsüzlüklerinin sonucudur.

9. Eğer Kötülük, insanların kusurlarından kaynaklanıyorsa ve insanlar Tanrı tarafından yaratılmışsa, o zaman şöyle denebilir: Eğer Tanrı kötülüğü yaratmasaydı, en azından kötülüğün nedenini yaratmış olurdu; eğer Tanrı insanları mükemmel yaratmış olsaydı, kötülük olmazdı.

İnsanlar mükemmel yaratılmış olsalardı, kader onları iyiliğe doğru götürürdü. Ancak, özgür iradeleri sayesinde kader onları ne iyiliğe ne de kötülüğe doğru götürdü. Tanrı onların ilerleme yasasına tabi olmalarını ve bu ilerlemenin kendi çabalarının meyvesi olmasını istedi, böylece bunun için

bir değere sahip oldular. Aynı şekilde, özgür iradeleri sonucu işlenen kötülüklerin sorumluluğunu da taşırlar. Dolayısıyla mesele, insanlardaki kötülüğe olan eğilimlerinin kaynağını bilmektir. [1]

10. Eğer kişi tüm tutkuları ve hatta tüm kötü huyları inceleseydi, bunların kökeninin kendini koruma içgüdüsü olduğunu görebilirdi. Bu içgüdü tüm gücüyle hayvanlarda ve hayvansal varoluşa en yakın olan ilkel insanlarda bulunabilir, burada içgüdü yalnızca baskındır. Bunların arasında henüz bir denge unsuru olarak ahlaki duygu yoktur; henüz entelektüel hayata uyanmamışlardır. Tersine, zekâ geliştikçe içgüdü zayıflar, çünkü zekâ maddeye egemendir.

İnsanların kaderi ruhsal yaşamda yatar; ancak bedensel varoluşlarının ilk evrelerinde tatmin edilmesi gereken yalnızca maddi ihtiyaçlar vardır ve bu amaca yönelik olarak tutkuların uygulanması hem türlerin hem de bireylerin korunması için bir ihtiyaçtır - *maddi olarak konuşursak* . Ancak bu dönemi atlattıklarında başka ihtiyaçlar ortaya çıkar: birincisi, yarı-ahlaki ve yarı-maddi ihtiyaçlar; ikincisi, yalnızca ahlaki. İşte o zaman ruh maddeye hükmeder; boyunduruğundan kurtulursa, ilahi yolda ilerler ve nihai kaderine yaklaşır. Aksine, maddenin kendisine hükmetmesine izin verirse, hayvanla özdeşleşerek kendini geri çeker. Böyle bir durumda, *bir zamanlar durumunun bir ihtiyacı olduğu için iyi olan bir şey, yalnızca artık bir ihtiyaç olmadığı için değil, aynı zamanda varlığın ruhsallaşmasına zarar verdiği için kötü hale gelir.* Bir çocukta bir özellik olarak kabul edilen şey, bir yetişkinde bir kusur haline gelir. Dolayısıyla, kötülük görecelidir ve bunun sorumluluğu ruhun ilerleme derecesiyle orantılıdır.

Bu nedenle, tüm tutkuların kendi ilahi faydaları vardır; aksi takdirde, Tanrı bir şeyi işe yaramaz ve zararlı yapardı. Kötülüğü oluşturan şey, onların kötüye kullanımıdır ve insanlar özgür iradeleri sayesinde şeyleri kötüye kullanırlar. Daha sonra, kendi çıkarları aracılığıyla aydınlanmış olarak, iyi ve kötü arasında özgürce seçim yaparlar.

İçgüdü ve zeka

11. İçgüdü ile zeka arasındaki fark nedir? Biri nerede biter ve diğeri nerede başlar? İçgüdü ilkel bir zeka mıdır yoksa ayrı bir yetenek, maddenin özel bir niteliği midir?

İçgüdü, organik varlıkları kendiliğinden ve istemsiz hareketlere iten, kendi kendini korumayı akıllarında tutan gizli güçtür. İçgüdüsel hareketlerde ne bir yansıma, ne bir hesaplama ne de bir önceden düşünme vardır. Bitkinin havayı araması, ışığa yönelmesi ve köklerini suya ve besleyici toprağa yöneltmesi; çiçeğin ihtiyaca göre dönüşümlü olarak açılıp kapanması; asmaların desteklerinin etrafına sarılması veya onu filizleriyle kavraması içgüdüyle olur. Hayvanların kendileri için neyin yararlı veya zararlı olduğu konusunda uyarılması; mevsime göre elverişli iklimleri aramaları; öğretilmeden, çeşitli ustalık derecelerinde ve türlere göre yavruları için yumuşak yataklıklar ve barınaklar inşa etmeleri ve avlarını yakalamak için tuzaklar kurmaları ve bunlarla beslenmeleri; kendilerine sağlanan saldırı ve savunma silahlarını ustalıkla kullanmaları; cinsiyetlerin bir araya gelmesi; annenin yavrularını doğurması ve annenin memesini aramaları içgüdüyle olur. İnsanlar arasında içgüdü, yalnızca yaşamın başlangıcında baskındır. Çocukların ilk hareketlerini yapması, besinlerini kavraması, ihtiyaçlarını ifade etmek için ağlaması, ses tonunu taklit etmesi ve konuşmaya ve yürümeye çalışması içgüdüseldir. Yetişkinlerde de bazı eylemler içgüdüseldir: tehlikeden kaçınmak, tehlikeden uzaklaşmak ve dengeyi korumak için kendiliğinden yapılan hareketler bunlardır; ayrıca parlak bir ışığı yumuşatmak için göz kapaklarını kırpmak, nefes almak için ağzı otomatik olarak açmak vb. bunlar arasındadır.

12. *Zekâ, koşulların değişmesine göre, kasıtlı, düşünülmüş, önceden tasarlanmış ve hesaplanmış eylemlerle ortaya çıkar. Şüphesiz ki ruhun ayrıcalıklı bir niteliğidir.*

Her otomatik eylem içgüdüseldir. Yansıma, karmaşıklık ve düşünme gösteren eylem zekidir. Zekâ özgürdür; içgüdü özgür değildir.

İçgüdü, asla yanılmayan güvenilir bir rehberdir; zekâ ise özgür olması nedeniyle zaman zaman hataya düşebilir.

İçgüdüsel eylem, akıllı eylemin karakterinden yoksun olsa da, yine de özünde tedbirli olan *akıllı bir nedeni ortaya* koyar. Eğer biri içgüdünün kaynağının madde olduğuna inanıyorsa, maddenin akıllı, hatta ruhtan daha akıllı ve tedbirli olduğuna inanmalıdır, çünkü içgüdü hata yapmazken zeka hata yapar.

Eğer içgüdü ilkel bir zekâ olarak kabul edilirse, bazı durumlarda rasyonel zekâdan üstün olması nasıl mümkün olabilir? Zekânın yapamadığı şeyleri yapma yeteneğini ona veren nedir?

Eğer içgüdü özel bir ruhsal ilkenin niteliğiyse, bu ilkenin sonu ne olur? Eğer içgüdü ortadan kalkarsa, bu ilke yok olur mu? Eğer hayvanlar sadece içgüdüyle donatılmışsa, gelecekleri anlamsızdır; acılarının telafisi yoktur. Bu ne Tanrı'nın adaletiyle ne de iyiliğiyle uyuşmaz. (Bkz. II. bölüm, no.19)

13. Başka bir teoriye göre, içgüdü ve zekâ aynı ilkeye sahip olacaktı. Belli bir gelişme derecesine ulaşıldığında, başlangıçta sadece içgüdü niteliklerine sahip olacak olan bu ilke, ona özgür zekâ kazandıracak bir dönüşüme uğrayacaktı.

Eğer durum böyle olsaydı, aklını kaybeden ve artık sadece içgüdüleriyle hareket eden akıllı bireylerde, zekâ ilkel durumuna geri dönerdi; akılları başlarına gelince içgüdüleri tekrar zekâya dönüşürdü ve bu her defasında böyle devam ederdi ki, bu da kabul edilemez.

Dahası, içgüdü ve zekâ aynı eylemde sıklıkla aynı anda sergilenir. Örneğin yürürken bacakların hareketi içgüdüseldir: kişi düşünmeden otomatik olarak bir ayağını diğerinin önüne koyar. Ancak kişi adımını hızlandırmak veya yavaşlatmak, bir ayağını kaldırmak veya bir engelden kaçınmak için yana dönmek istediğinde, hesaplama ve karmaşıklık vardır;

kasıtlı bir amaçla hareket eder. *Hareketin istemsiz dürtüsü içgüdüsel eylemdir; hareketin hesaplanmış şekilde yönlendirilmesi akıllıca eylemdir.* Etobur hayvan, içgüdüsü tarafından et yemeye yönlendirilir, ancak avını yakalamak için koşullara göre aldığı ve değiştirdiği önlemler ve olasılıkları önceden görmesi, zeka eylemleridir.

14. Dahası, ilke birliği fikriyle mükemmel bir şekilde uyuşan bir başka teori de içgüdünün özünde tedbirli doğasından kaynaklanır ve Spiritizm'in ruhsal dünya ile bedensel dünya arasındaki ilişkilere ilişkin öğretileriyle uyuşur.

bu yayılımların etkisi altında *bilinçsizce* hareket ettikleri bilinmektedir .

Ayrıca, bilinçsiz eylemleri kendisi üreten içgüdünün çocuklarda ve genel olarak zekası eksik olan kişilerde baskın olduğu bilinmektedir. Dolayısıyla, bu teoriye göre içgüdü, ne ruhun ne de maddenin bir niteliği olmayacaktır. Başlı başına yaşayan kişiye ait olmayacak, ancak zekanın eksikliğini, kişinin kendini koruması için gerekli olan bilinçsiz eylemleri kişisel olarak yaparak telafi edecek olan görünmez koruyucuların doğrudan eyleminin *bir sonucu olacaktır* . Bu, henüz yürümeyi bilmeyen bebekleri desteklemek için kullanılan yönlendirici iplere benzeyecektir. Ancak, çocuklar kendi başlarına yürümeye başladıkça yönlendirici iplerin kullanımını kademeli olarak ortadan kaldırdığımız gibi, koruyucu ruhlar da kendi zekalarıyla kendilerini yönlendirebildikleri ölçüde korumalarını kendilerine bırakırlar.

Dolayısıyla içgüdü, ilkel ve eksik bir zekânın ürünü olmaktan uzak, *tam anlamıyla dışsal bir zekânın* , yetersizliği telafi eden koruyucu bir zekânın sonucu olacaktır; ister daha genç bir zekânın – ki bu zekâ, kendi iyiliği için bilinçsizce kendi başına yapamadığı şeyi yapmaya yönelir – isterse olgun bir zekânın, ancak insanlarda bebeklik döneminde ve zihinsel bozukluk durumlarında olduğu gibi, yeteneklerinin kullanımında geçici bir engel olması olsun.

Atasözünde çocuklar, aptallar ve ayyaşlar için bir tanrı olduğu söylenir. Bu söz, düşünülenden daha doğrudur. Bu tanrı, kendi aklıyla korunamayan kişiyi gözeten koruyucu ruhtan başkası değildir.

15. Bu fikir sıralamasında daha da ileri gidilebilir. Bu teori, ne kadar rasyonel olursa olsun, meselenin tüm zorluklarını çözmez.

Eğer içgüdünün etkilerini gözlemleyecek olsaydık, her şeyden önce, bir görüş birliği ve bir uyum, içgüdü özgür zekâyla değiştirildiğinde artık var olmayan bir sonuç güvencesi fark ederdik. Dahası, her türün ihtiyaçlarına uygulanan içgüdüsel yeteneklerin tahsisinde -çok mükemmel ve sürekli- derin bir bilgelik fark ederiz. Böyle bir birlik, düşünce birliği olmadan var olamazdı ve düşünce birliği, bireysel yeteneklerin çeşitliliğiyle bağdaşmaz. Sadece bu birlik, zamanın başlangıcından beri ve her iklimde, asla başarısızlığa uğramayan bir düzenlilik ve matematiksel bir kesinlikle devam eden böylesine mükemmel uyumlu bir bütün üretebilirdi. İçgüdüsel yeteneklerden kaynaklanan birlik, kaçınılmaz olarak *bir neden birliğini ima eden karakteristik bir gerçektir.* Bu neden her bir bireyselliğe içkin olsaydı, bitkiden insana kadar, bireyler kadar çok içgüdü çeşidi olurdu. Genel, tekdüze ve sürekli bir etkinin genel, tekdüze ve sürekli bir nedeni olmalıdır; bilgeliğe ve takdire tanıklık eden bir etkinin akıllı ve takdir edici bir nedeni olmalıdır. Öyleyse akıllı ve tedbirli bir neden, zorunlu olarak akıllı olduğundan, yalnızca maddi olamaz.

Enkarne veya enkarne olmayan bireylerde böyle bir sonucu üretmek için gerekli nitelikleri bulamamak, daha yükseğe, yani Yaratıcıya bakmak gerekir. Kişi, tedbirli eylemi nasıl tanıyabileceğine ilişkin verilen açıklamayı hatırlarsa (bölüm II, no. 24) ve tüm varlıkların son derece zeki bir ilahi sıvı tarafından nüfuz edildiğini hayal ederse, her bireyin iyiliği için tüm içgüdüsel hareketlere başkanlık eden tedbirli bilgeliği ve tekdüzeliği anlayacaktır. Böyle bir özen, bireylerin kendilerinde ve kendi zekalarında daha az kaynakları olduğu ölçüde daha etkindir. Bu nedenle bu özen,

hayvanlar ve ilkel varlıklar arasında insanlardan daha büyük ve daha mutlak olarak kendini gösterir.

Bu teoriye göre içgüdünün her zaman kesin bir rehber olduğu anlaşılmaktadır. Materyalizmin maddenin çekici güçlerinin seviyesine indirdiği en asil içgüdü olan annelik içgüdüsü geliştirilir ve yüceltilir. Sonuçları nedeniyle zekanın ve özgür iradenin kaprisli olasılıklarına bırakılmamalıdır. *Tanrı, anne aracılığıyla tüm yeni doğan yaratıkları bizzat gözetir* .

16. Bu teori, yardımı deneyimle edinilen ve kanıtlanmış bir gerçek olan koruyucu ruhların rolünü hiçbir şekilde yok etmez. Ancak, bu ruhların eyleminin esasen bireysel olduğu, bu eylemin koruyucunun ve korunan kişinin niteliklerine göre değiştirildiği ve hiçbir şekilde içgüdünün tekdüzeliğine ve genelliğine sahip olmadığı unutulmamalıdır. Tanrı, ilahi bilgelikle, körleri kişisel olarak yönlendirirken, görebilenleri yönlendirme sorumluluğunu özgür zekalara emanet eder ve her birine kendi eylemlerinin sorumluluğunu bırakır. Koruyucu ruhların misyonu, gönüllü olarak kabul ettikleri bir görevdir ve bunu gerçekleştirme biçimlerine göre onlar için bir ilerleme aracıdır.

17. İçgüdüye bakmanın tüm bu yolları zorunlu olarak teoriktir ve hiçbiri kesin bir çözüm olarak verilmeye yetecek kadar özgünlük karakterine sahip değildir. Sorun, şu anda eksik olan gözlem unsurları nihayet bir araya getirildiğinde kesinlikle çözülecektir. O zamana kadar kendimizi çeşitli görüşleri akıl ve mantık kazanına sunmakla sınırlamalı ve ışığın ortaya çıkmasını beklemeliyiz. Gerçeğe en yakın olacak çözüm, zorunlu olarak Tanrı'nın niteliklerine, yani yüce iyiliğe ve adalete en iyi şekilde karşılık gelen çözüm olacaktır. (Bkz. II. bölüm, No. 19)

18. Gelişimlerinin ilk dönemlerinde içgüdünün rehber, tutkuların ise itici güç olması nedeniyle, bazen sonuçları konusunda kafaları karışır. Ancak, aralarında dikkate alınması gereken önemli farklar vardır.

İçgüdü her zaman iyi bir rehberdir. Bir noktada işe yaramaz hale gelebilir, ama asla zararlı değildir. Zekanın baskınlığıyla zayıflar.

Ruhun erken evrelerinde, tutkular içgüdüyle ortak bir özelliğe sahiptir; yani varlıklar bilinçdışı da olan bir güç tarafından yönlendirilir. Tutkular, özellikle bedenin ihtiyaçlarından doğar ve içgüdüden daha fazla beden üzerinde etkiye sahiptir. Onları içgüdüden ayıran şey, bireysel olmaları ve içgüdüye aykırı olmaları ve genel ve tekdüze etkiler üretmemeleridir. Aksine, bunların yoğunluk ve doğalarının bireylere göre değiştiğini görürüz. Ahlaki duygunun ortaya çıkışına kadar uyarıcı olarak faydalıdırlar; bu, edilgen bir varlığı rasyonel bir varlığa dönüştürür. O anda, sadece işe yaramaz hale gelmekle kalmaz, aynı zamanda ruhun ilerlemesi için zararlı olurlar; ruhun demateryalizasyonunu geciktirirler. Aklın gelişmesiyle zayıflarlar.

19. Sadece içgüdüleriyle tutarlı bir şekilde hareket eden kişiler çok iyi olabilirler, ancak zekalarını uykuda bırakırlar. Kendilerini yönlendiren iplerden kurtulmayan ve bu nedenle bacaklarını nasıl kullanacaklarını bilmeyen çocuklar gibidirler. Tutkularını kontrol etmeyenler son derece zeki olabilirler, ancak aynı zamanda çok kötü olabilirler. *İçgüdü kendiliğinden kaybolur; tutkular yalnızca iradenin çabasıyla evcilleştirilir.*

Canlıların birbirlerini yok etmesi

20. Canlıların karşılıklı olarak yok edilmesi, ilk bakışta Tanrı'nın iyiliğiyle en az bağdaştırılabilir görünen doğa yasalarından biridir. Tanrı'nın, kendilerini başkalarının pahasına beslemek için birbirlerini yemeleri ihtiyacını neden yarattığı sorulabilir.

Sadece maddeyi gören, görüşlerini şimdiki yaşamla sınırlayanlar için bu gerçekten de ilahi işte bir kusur gibi görünüyor. Bunun nedeni, insanların genellikle Tanrı'nın mükemmelliğini kendi bakış açılarından yargılamalarıdır; kendi yargıları Tanrı'nın bilgeliğinin ölçütüdür ve Tanrı'nın bir şeyi kendilerinin yapabileceğinden daha iyi nasıl yapacağını

bilemeyeceğini düşünürler. Dar görüşlülükleri, bütünü yargılamalarına izin vermez ve görünürdeki bir kötülükten gerçek bir iyiliğin çıkabileceğini anlamazlar. Sadece ruhsal ilkenin bilgisi -gerçek özünde ele alındığında- ve yaratılışın uyumunu oluşturan büyük birlik yasası, insanlara bu gizemin anahtarını verebilir ve onlara sadece bir anormallik ve bir çelişki gördükleri yerde tam olarak ilahi bilgeliği ve uyumu gösterebilir.

21. *Hayvanlar için olduğu kadar insanlar için de gerçek yaşam, bir giysiden daha fazla bedensel zarfta bulunmaz. Gerçek yaşam, bedenden önce var olan ve bedenden sonra da varlığını sürdüren akıllı ilkede yatar* . Bu ilkenin, kaba madde üzerinde gerçekleştirmesi gereken emek yoluyla kendini geliştirmek için bedene ihtiyacı vardır. Beden bu emekte tükenir ama ruh tükenmez; aksine, her seferinde bedeni daha güçlü, daha berrak ve daha yetenekli olarak terk eder. Dolayısıyla, ruhun zarfını daha sık veya daha az değiştirmesinin ne önemi var! Bu yüzden daha az ruh değildir. Tıpkı belirli bir adamın bir yılda yüz kez elbise değiştirmesi gibi; aynı adam olmaktan vazgeçmez.

Tanrı, yıkımın aralıksız gösterisi aracılığıyla insanlara maddi zarflarından ne yapmaları gerektiğini öğretir ve onlarda ruhsal yaşam fikrini uyandırır ve bunu telafi olarak arzulamalarını sağlar.

Tanrı, canlı varlıkları birbirlerini yok etmeye zorlamadan, aynı sonuca başka yollarla ulaşamaz mıydı diye sorulacaktır? Eğer her şey Tanrı'nın işinde bilgelikse, bu bilgeliğin bu noktada diğerlerinden daha fazla eksik olmaması gerektiğini varsaymalıyız; eğer bunu anlamıyorsak, bunu ne kadar az evrimleşmiş olduğumuza bağlamalıyız. Ancak, bu ilkeyi pusulamız olarak kullanarak sebebi bulmaya çalışabiliriz: *Tanrı sonsuz derecede adil ve bilge olmalıdır* : bu yüzden, her şeyde Tanrı'nın adaletini ve bilgeliğini ararız ve anlayışımızı aşan şeylerin önünde eğiliriz.

22. Bu tür bir yıkımdan kaynaklanan birincil bir fayda – tamamen fiziksel bir fayda – şudur: organik bedenler kendilerini yalnızca organik maddenin yardımıyla sürdürebilirler; yalnızca bu madde, dönüşümleri için

gereken besleyici elementleri içerir. Zeki ilkenin eyleminin araçları olan bedenler, sürekli yenilenme ihtiyacı duydukları için, İlahi Takdir onları karşılıklı beslenmeleri için hizmet ettirir. Bu yüzden varlıklar birbirlerini beslerler. Dolayısıyla, beden kendisini bedenden besler, ancak ruh ne yok edilir ne de değiştirilir: yalnızca zarfını soyar. [2]

23. Ayrıca daha yüksek bir düzeyde ahlaki düşünceler de vardır.

Mücadele, ruhun evrimi için gereklidir. Ruh, yeteneklerini bu mücadele içinde kullanır. Beslenmek için saldıranlar ve hayatlarını korumak için kendilerini savunanlar, kurnazlık ve zekada yarışırlar ve böylece entelektüel güçlerini artırırlar. İkisinden biri yenik düşer, ama gerçekte, daha güçlü veya daha becerikli olan, daha zayıf olandan ne almıştır? Sadece etten giysisi, daha fazlası değil. Ölmemiş olan ruh, daha sonra bir başkasını alacaktır.

24. Yaratılışın daha az gelişmiş varlıklarında, ahlaki duygunun var olmadığı veya zekanın henüz içgüdünün yerini almadığı varlıklarda, mücadelenin maddi bir ihtiyacın tatmininden başka bir itici gücü olmayacaktır; ve en zorunlu ihtiyaçlardan biri beslenmedir. Bu nedenle, yalnızca hayatta kalmak için mücadele ederler, yani avlarını yakalamak veya savunmak için, çünkü daha yüksek bir güdü tarafından uyarılamazlardı. Ruhun ilk adımlarını attığı ve hayata hazırlandığı bu ön dönemdir.

İnsanlarda, hayvandan ayırt edilemeyecekleri bir geçiş dönemi vardır. İlk aşamalarda hayvan içgüdüsü baskındır ve mücadelenin motivasyonu hala maddi ihtiyaçların tatminidir. Daha sonra, hayvan içgüdüsü ve ahlaki duygu birbirini dengeler. İnsanlar artık kendilerini beslemek için değil, hırslarını, gururlarını ve egemen olma ihtiyaçlarını tatmin etmek için mücadele ederler. Bunu yapmak için, yok etmeye devam etmelidirler. Ancak, ahlaki duygu devreye girdikçe, duyarlılık gelişir ve yok etme ihtiyacı azalır; hatta sonunda yok olur ve iğrenç hale gelir. Sonra, insanlar kan dökmekten dehşete düşerler.

Bununla birlikte, mücadele ruhun evrimi için her zaman gereklidir, çünkü bize doruk noktasına ulaştığında bile mükemmel olmaktan uzaktır. Bilgi ve deneyim edinmesi ve hayvansallığın son kalıntılarından kurtulması ancak kendi etkinliği pahasına olur. Ancak, o zamandan itibaren mücadele kanlı ve vahşi olmaktan ziyade tamamen zihinsel hale gelir. İnsanlar zorluklara karşı mücadele eder ve artık diğer canlılara karşı mücadele etmezler. [3]

[1] Yanılgı, ruhun Yaratıcı'nın ellerinden zaten mükemmel bir şekilde ayrıldığına inanmaktır; oysa Tanrı, tam tersine, mükemmelliğin ruhun kademeli arınmasının sonucu ve kendi emeğiyle olmasını istemiştir. Tanrı, ruhun özgür iradesi sayesinde iyi ile kötü arasında seçim yapabilmesini ve disiplinli bir yaşamla ve kötülüğe direnerek nihai hedeflerine ulaşmasını istemiştir. Eğer Tanrı ruhu ilahi mükemmellikte yaratmış olsaydı ve ilahi ellerden ayrıldığında zaten Tanrı'nın sonsuz mutluluğuna ortak olabilseydi, Tanrı'nın suretinde değil, tam olarak Tanrı gibi yaratılmış olurdu. (Bonnamy: La Raison du Spiritisme, chap. VI). – Auth.

[2] Bkz. Revue Spirite, Ağustos 1864, s. 241, “Irkların yok oluşu.” – Yazar.

[3] 1 Bu ilkeden çıkarılabilecek sonuçları önceden yargılamadan, bu açıklamayla sadece canlıların birbirleri tarafından yok edilmesinin ilahi bilgeliği hiçbir şekilde geçersiz kılmadığını ve doğadaki her şeyin birbirine bağlı olduğunu göstermek istiyoruz. Bu bağlantı, ruhsal ilke göz ardı edilirse kaçınılmaz olarak kopar. Bu yüzden sadece madde dikkate alındığında pek çok sorun çözülemez hale gelir.

Materyalist doktrinler, kendi yıkımlarının ilkesini içlerinde taşırlar. Onlara karşı olan sadece insanlığın özlemlerine ve onları toplumun dağılmasının aracı olarak sakıncalı kılan ahlaki sonuçlara karşı düşmanlıkları değil, aynı zamanda ilerlemeden doğan her şeyi anlamamız için duyduğumuz ihtiyaçtır. Entelektüel gelişim, insanları nedenler aramaya yönlendirir. Bu nedenle, çok az düşünerek bile, materyalizmin her şeyi açıklamaktaki güçsüzlüğünü fark etmeleri uzun sürmez. Ne kalbi, ne aklı ne de zekayı tatmin eden, en hayati konuları cevapsız bırakan doktrinler nasıl galip gelebilir? Fikirlerin ilerlemesi, fanatizmi öldürdüğü gibi materyalizmi de öldürecektir. – Auth.

BÖLÜM IV

Yaratılış'ta bilimin rolü

1. Neredeyse tüm antik halkların kökenlerinin tarihi dinleriyle iç içedir; bu nedenle, ilk yazıları doğası gereği diniydi ve tüm dinler şeylerin başlangıcıyla bağlantılı olduğundan - buna insanlık da dahildir - bu dinlerin evrenin oluşumu ve düzenlenmesiyle ilgili olarak sunduğu açıklamalar, o zamanki bilgi durumuna ve kurucularının bilgisine göredir. Bu nedenle ilk kutsal yazılar, uzun süre medeni hukukun tek kodu oldukları gibi, aynı zamanda bilim üzerine ilk yazılardı.

2. Çünkü erken dönemlerde gözlem araçları kaçınılmaz olarak oldukça kusurluydu, dünya sistemiyle ilgili ilk teoriler bariz hatalarla lekelenmiş olmalıydı. Ancak bu araçlar günümüzdeki kadar eksiksiz olsalar bile, insanlar bunları nasıl kullanacaklarını bilemezlerdi. Dahası, bu araçlar yalnızca zekanın gelişmesinin ve buna bağlı olarak doğa yasalarının anlaşılmasının sonucu olabilirdi. İnsanlar bu yasalar hakkındaki bilgilerinde evrimleştikçe, yaratılışın gizemlerini kavradılar ve şeylerin kökeni hakkındaki eski fikirlerini düzelttiler.

3. İnsanlar bilimin anahtarını verdiği zamana kadar yaratılışın bilmecelerini çözemediler. Astronominin sonsuz uzaya kapılar açması, derinliklerini araştırabilmeleri için gerekliydi; kalkülüsün gücüyle gök cisimlerinin hareketini, konumunu, hacmini, doğasını ve rolünü kesin bir kesinlikle belirleyebilmeleri; fiziğin onlara yerçekimi, ısı, ışık ve elektrik yasalarını göstermesi; kimyanın onlara maddenin dönüşümlerini, mineralojinin ise kürenin kabuğunu oluşturan malzemeleri öğretmesi; jeolojinin onlara jeolojik katmanlarda kürenin kademeli oluşumunu okumayı öğretmesi gerekiyordu. Botanik, zooloji, paleontoloji ve antropolojinin onları organik olarak yapılandırılmış varlıkların soyağacı ve ardıllığı konusunda bilgilendirmeleri gerekiyordu. Arkeolojiyle, insanlığın ayak izlerini çağlar boyunca takip edebilirlerdi. Başka bir deyişle, birbirini tamamlayarak, tüm

bilimler vazgeçilmez unsurlarını dünya tarihinin anlaşılmasına getirmeliydi. Onların yokluğunda insanların rehberleri yalnızca kendi orijinal teorileriydi.

Benzer şekilde, insanlar bu tür değerlendirme unsurlarına sahip olmadan önce, akıl yürütmeleri maddi imkânsızlıklarla karşılaşan tüm Yaratılış yorumcuları, ondan ayrılamaz bir şekilde aynı çemberin içinde dönüp duruyorlardı. Bunu ancak bilim, inançların eski yapısını yıkarak yolu açtığında yapabildiler; o zaman, her şeyin görünümü değişti. Rehber tel bulunduğunda, sorunlar hızla çözüldü. Hayali bir Yaratılış yerine, olumlu ve bazı açılardan deneysel bir Yaratılış'a sahiplerdi. Evrenin alanı sonsuza kadar uzanıyordu. Dünya'nın ve diğer gök cisimlerinin, Tanrı'nın ihtişamına ve bilgeliğine, bir tiyatro seyircisinin tam gözü önünde gerçekleşen bir dizi değişiklik gibi, mucizevi bir şekilde yoktan var olan bir yaratılıştan çok daha iyi tanıklık eden ebedi ve değişmez yasalara göre kademeli olarak oluştuğunu gördük; çünkü İlahiyat, sonsuz bir eylemsizlikten sonra aniden fikrini değiştirmişti.

bilimin gerçek Yaratılış'ı doğa yasalarına göre inşa etmeye çağrıldığını rahatlıkla söyleyebiliriz .

4. 19. yüzyılda bilim, Yaratılış probleminin tüm zorluklarını çözmüş müdür?

Elbette hayır, ancak tüm önemli hataları geri dönülmez bir şekilde yok ettiği ve çürütülemez verilere dayalı en önemli temelleri ortaya koyduğu tartışmasızdır. Aslında, hala belirsiz olan noktalar yalnızca bir ayrıntı meselesidir ve çözümü, gelecekte ne olursa olsun, bütüne zarar veremez. Dahası, emrindeki tüm kaynaklara rağmen, şimdiye kadar, olmadan çalışmanın asla tamamlanamayacağı önemli bir unsurdan yoksundu.

5. Tüm antik yaratılışlar arasında, içerdiği ve bugün kanıtlarla gösterilen hatalara rağmen, modern bilimsel verilere en yakın olanı tartışmasız bir şekilde Musa'nın yaratılışıdır. Hatalarının birkaçı gerçek olmaktan çok apaçıktır; bunlar ya orijinal anlamları bir dilden diğerine

çeviri yoluyla geçerken kaybolan veya kabulü insanların gelenekleriyle değişen belirli sözcüklerin yanlış yorumlanmasından ya da Doğu stiline özgü alegorik biçimden kaynaklanır, manevi anlamını aramak yerine onu kelimesi kelimesine almaktan kaynaklanır.

6. İncil, bilim tarafından geliştirilen aklın bugün kabul edemeyeceği şeyleri ve artık bizim olmayan geleneklerle bağlantılı oldukları için garip ve itiraz edilebilir görünen şeyleri açıkça içerir. Ancak bunun yanında, büyük ve güzel şeyler içerdiğini kabul etmemek önyargılı olmak olurdu. Alegori, içinde önemli bir yer kaplar ve bu perdenin ardında, düşüncenin özünü ararsak gün yüzüne çıkacak yüce gerçekleri gizler, çünkü o zaman saçmalık ortadan kaybolur.

Bu perde neden daha önce kaldırılmadı? Bir yandan, yalnızca bilimin ve sağlıklı bir felsefenin sağlayabileceği anlayış eksikliğinden, diğer yandan, inancın mutlak değişmezliği ilkesinden, aklın önünde eğilmesi gereken aşırı kör bir literal saygının sonucu ve dolayısıyla literal anlam üzerine çerçevelenmiş inançların iskeletini tehlikeye atma korkusundan. Bu inançlar ilkel bir başlangıç noktasına dayandığından, zincirin ilk halkası koparsa, ağın tüm örgüsünün çözüleceğinden korkuluyordu. Böylece gözler kapalı kaldı. Ancak, tehlikeye göz yummak onu engellemez. Bir bina eğildiğinde, binanın yaşına saygıdan dolayı, sorunun çözülemez hale gelmesini beklemektense, hatalı taşları hemen iyi olanlarla değiştirmek daha akıllıca değil midir, böylece onu tepeden tırnağa yeniden inşa etmek gerekli hale gelir?

7. Bilim, araştırmalarını yeryüzünün uçlarına ve göklerin derinliklerine götürerek, Musa'nın Yaratılış Kitabı'nın kelimesi kelimesine alındığında hatalarını ve olayların metinde kaydedildiği şekilde gerçekleşmesinin maddi imkansızlığını tartışmasız bir şekilde ortaya koymuştur. Bunu yaparken bilim, popüler inançlara derin bir darbe indirmiştir. Ortodoks inanç, temel taşının altından çekildiğine inandığı için sarsılmıştır. Fakat hangisi doğru olurdu: Hiçbir şeyi doğrulamadan, kanıt elinde olmadan hesaplama ve

gözlemin sağlam zemini üzerinde ihtiyatlı ve ilerici bir şekilde ilerleyen bilim mi, yoksa gözlem araçlarının tamamen eksik olduğu bir zamanda yazılmış bir anlatı mı? Sonuçta, kim galip gelmeli: İki artı ikinin beş ettiğini söyleyen ve bunu test etmeyi reddeden biri mi, yoksa iki artı ikinin dört ettiğini söyleyen ve bunu kanıtlayan biri mi?

8. Fakat sonra, birisi sorabilir, eğer İncil ilahi bir vahiy ise, Tanrı bir hata mı yaptı? Eğer ilahi bir vahiy değilse, artık yetkisi yoktur ve Hristiyanlık bir temel eksikliğinden dolayı çöker.

İki şeyden biri geçerlidir: ya bilim yanlıştır ya da doğrudur. Eğer doğruysa, o zaman zıt bir görüş doğru olamaz. Gerçeklerin otoritesine üstün gelebilecek hiçbir vahiy yoktur.

Tartışmasız bir şekilde, tüm hakikat olan Tanrı, insanları bilerek veya bilmeyerek hataya sürükleyemez; aksi takdirde Tanrı, Tanrı olmazdı. Dolayısıyla, eğer olgular Tanrı'ya atfedilen sözlerle çelişiyorsa, o zaman mantıksal olarak Tanrı'nın bunları söylemediği veya bu sözlerin yanlış anlaşıldığı sonucuna varmalıyız. Eğer din bazı kısımlarında çelişkilerden muzdarip olmuşsa, hata bilim yüzünden değildir, çünkü bilim olmayan bir şeyden olgu çıkaramaz, ancak insanların deneyimle çürütülebilecek teoriler konusunda yaşam veya ölüm meselesi haline getirdikleri mutlak dogmaları erken kurmuş olmaları yüzündendir.

Başka türlü yapamayacağımız zaman, ister beğenin ister beğenmeyin, fedakarlık etmeyi kabul etmemiz gereken şeyler vardır. Dünya, onu durduramayan birkaç kişinin iradesiyle ilerlerken, geçmişin çöküşüne tutunup onunla birlikte çökme riskine girmektense, onunla birlikte ilerlemek ve yeni duruma uyum sağlamak en akıllıca olanıdır.

9. Kutsal kabul edilen metinlere saygıdan dolayı bilime sessizliği dayatmalı mıyız? Bu, dünyanın dönmesini engellemek kadar imkansız bir şey olurdu. Dinler -hangileri olursa olsunlar- apaçık hataları savunarak hiçbir zaman bir şey kazanmamışlardır. Bilimin görevi doğanın yasalarını

keşfetmektir ve bu yasalar Tanrı'nın eseri olduğundan, gerçeğe dayalı dinlere aykırı olamazlar. İlerlemeyi dine zararlı olduğu için aforoz etmek, Tanrı'nın eserini aforoz etmektir. Dahası, buna değmez çünkü dünyadaki tüm aforozlar bilimin ilerlemesini ve gerçeğin ortaya çıkmasını engellemeyecektir. Din *bilimle ilerlemeyi reddederse, o zaman bilim kendi kendine ilerleyecektir.*

10. Sadece durağan dinler bilimin keşiflerinden korkmalıdır. Bu tür keşifler, inançlarının mutlakçılığında hareketsiz kalarak ilerici fikirler tarafından geride bırakılmaya izin verenler dışında tehdit edici değildir. Genellikle, İlahiyat hakkında o kadar önemsiz bir fikirleri vardır ki, bilimin ortaya çıkardığı doğa yasalarını özümsemenin Tanrı'nın işleri için Tanrı'yı yüceltmek anlamına geldiğini anlayamaz. Körlüklerinde, Kötülük Ruhu'na saygı göstermeyi tercih ederler. *Hiçbir noktada doğa yasalarıyla çelişmeyen herhangi bir dinin ilerlemeden korkacak hiçbir şeyi olmazdı ve yenilmez olurdu* .

11. Yaratılış iki bölümden oluşur: fiziksel dünyanın ve insanlığın oluşumunun tarihi, iki yönlü ilkesinden ele alındığında: bedensel ve ruhsal. Bilim, maddeyi yöneten yasaları incelemekle sınırlıdır; insanlara gelince, sadece bedensel zarfı inceler. Bu açıdan, evrenin mekanizmasının ve insan organizmasının başlıca parçalarını tartışılmaz bir kesinlikle kavramış durumdadır. Dolayısıyla, bu kritik noktayla ilgili olarak, Musa'nın Yaratılış'ını tamamlayabilir ve hatalı kısımlarını düzeltebilir.

Fakat insanın manevi bakış açısından tarihi, bilimin kendi alanına girmeyen özel bir fikir düzenine bağlıdır ve bu nedenle bilim bunu araştırmalarının bir nesnesi haline getirmemiştir. Bu tür çalışmaları özellikle nitelikleri arasında bulunduran felsefe, söz konusu noktayla ilgili olarak yalnızca çelişkili teoriler formüle etmiştir; saf maneviyattan, manevi ilkenin tamamen reddedilmesine kadar -ve hatta Tanrı'nın bile- yazarlarının kişisel fikirlerinden başka hiçbir temeli olmaksızın. Dolayısıyla felsefe, yeterli doğrulamanın olmaması nedeniyle konuyu kararsız bırakmıştır.

12. Ancak bu konu, insanlar için son derece önemlidir, çünkü geçmiş ve gelecek sorununu ele alır. Fiziksel dünyanın sorunu onları yalnızca dolaylı olarak etkiler. Onlar için her şeyden daha önemli olan şey, nereden geldiklerini ve nereye gittiklerini; daha önce yaşayıp yaşamadıklarını ve yaşamaya devam edip etmeyeceklerini ve kendileri için hangi kaderin saklı olduğunu bilmektir.

Tüm bu konularda bilim sessizdir. Felsefe yalnızca birbirine taban tabana zıt görüşler sunar, ancak en azından tartışmaya izin verir, bu da birçok bireyin tartışmadığı dinin yanında değil, kendi tarafında toplanmasına yol açar.

13. Tüm dinler ruhun varoluş ilkesi konusunda hemfikirdir, ancak bunu kanıtlamazlar. Yine de, ruhun kökeni, geçmişi veya geleceği, özellikle de -ve bu çok önemlidir- gelecekteki kaderinin bağlı olduğu koşullar konusunda hemfikir değillerdir. Çoğu, takipçilerinin inançlarına, ciddi bir incelemeye dayanamayacağı için yalnızca kör bir inançla kabul edilebilecek bir ruh geleceği resmi empoze eder. Ruha atfettikleri kader, dogmalarında eski zamanlarda maddi dünya ve evrenin mekanizması hakkında benimsenen fikirlere bağlı olduğundan, böyle bir kader mevcut bilgi durumuyla bağdaşmaz. Bu nedenle, yalnızca inceleme ve tartışmada kaybedebilecekleri için, dinler her ikisini de yasaklamayı daha basit bulmuştur.

14. İnsanın geleceğiyle ilgili anlaşmazlıklardan hem şüphe hem de inançsızlık doğmuştur. Ancak inançsızlık acı dolu bir boşluk bırakmıştır. İnsanlar er ya da geç kaçınılmaz olarak girmek zorunda kalacakları bilinmeyene kaygıyla bakarlar. Hiçlik fikri onları ürpertir. Vicdanları onlara şimdiki zamanın ötesinde bir şey olduğunu söyler, ama ne? Gelişmiş akılları artık çocukluklarında onları rahatlatan hikayeleri kabul etmelerine izin vermez, alegoriyi gerçeklik sanırlar. Böyle bir alegorinin anlamı nedir? Bilim perdenin bir köşesini geri çekmiştir, ancak onlar için bilmeleri gereken en önemli şeyin ne olduğunu ortaya koymamıştır. Boşuna sorgularlar, ancak kimse endişelerini yatıştırmak için buyurgan veya uygun bir şekilde cevap

vermez. Her yerde, bir tarafta veya diğer tarafta daha olumlu kanıtlar olmaksızın, olumlama ile olumsuzlamanın çarpıştığı bir durumla karşılaşırlar. Dolayısıyla belirsizlik ve *gelecekteki yaşam meseleleri hakkındaki belirsizlik, insanların kendilerini çılgınca maddi yaşamın şeylerine atmalarına neden olur.*

Geçiş zamanlarının kaçınılmaz etkisi böyledir: geçmişin yapısı çöker ama geleceğin yapısı henüz inşa edilmemiştir. İnsanlar, erken yıllarının saf inançlarına artık bağlı kalmayan, ancak henüz yetişkinlik bilgisine sahip olmayan ergenler gibidir. Sadece nasıl tanımlayacaklarını bilmedikleri belirsiz özlemleri vardır.

15. Ruhsal birey sorusu şimdiye kadar bir teori olarak kaldıysa, bunun nedeni insanların maddi dünyanın durumunu gözlemlemek için gereken doğrudan gözlem araçlarından yoksun olması ve alanın insan zihninin kavramlarına açık kalmasıydı. İnsanlar maddeyi yöneten yasaları bilmedikleri ve deneysel yöntemi uygulayamadıkları sürece, evrenin mekaniği ve dünyanın oluşumu konusunda teoriden teoriye hata yaptılar. Bu hem zihinsel düzende hem de fiziksel düzende gerçekleşti. Fikirlerini ortaya koymak için, temel unsurdan yoksundular: ruhsal ilkenin yasalarının bilgisi. Bu bilgi, tıpkı madde yasalarının geçmiş iki yüzyılın eseri olması gibi, zamanımıza saklanmıştı.

16. Şimdiye kadar, metafizikteki ruhsal ilkenin incelenmesi tamamen spekülatif ve teorikti; Spiritizmde ise tamamen deneyseldir. Günümüzde daha da gelişmiş ve her şeyden önce genelleştirilmiş ve daha kapsamlı bir şekilde incelenmiş olan medyumluk yeteneğinin yardımıyla, insanlar yeni bir gözlem aracına sahip oldular. Medyumluk, ruh dünyası için teleskopun göksel dünya için ve mikroskopun sonsuz derecede küçük dünya için olduğu şeydi. Medyumluk, insanların ruh dünyasının bedensel dünyayla ilişkilerini, tabiri caizse, kendi gözleriyle keşfetmelerini ve incelemelerini; yaşayan insanda, zeki varlığı fiziksel varlıktan ayırmalarını ve onları ayrı ayrı hareket ederken görmelerini sağladı. Bu ruh dünyasının sakinleriyle ilişkiler

kurulduktan sonra, ruhun evrimsel yükselişini, göçlerini ve dönüşümlerini takip etmek nihayet mümkün oldu. Sonunda ruhsal unsur incelenebilirdi. Genesis'in önceki yorumcularının onu anlamak ve hataları düzeltmek için yoksun olduğu şey buydu.

17. Ruh ve maddi dünyalar sürekli temas halindedir ve bu nedenle birbirleriyle dayanışma içindedir; her ikisi de Genesis'teki eylemin kendi payına sahiptir. İlkini yöneten yasaları bilmeden, eksiksiz bir Genesis inşa etmek, bir heykeltıraşın bir heykele hayat vermesi kadar imkansız olurdu. Ancak şimdi, ne maddi bilim ne de manevi bilim son sözlerini söylememişken, insanlar bu büyük soruna ışık tutmak için uygun iki öğeye sahipler. Bir çözüme ulaşmak için bu iki anahtara sahip olmak gerekiyordu - yaklaşık bir çözüm bile olsa.

BÖLÜM V

Antik ve modern dünya teorileri

1. İnsanların dünya, gök cisimlerinin hareketi ve evrenin yapısı hakkında oluşturdukları ilk fikir, başlangıçta yalnızca duyuların tanıklığına dayanmış olmalıydı. Fizik yasalarının ve doğa güçlerinin en temellerini bilmedikleri ve gözlem aracı olarak görme dışında hiçbir şeyleri olmadığı için, yalnızca görünüşlere göre yargılayabiliyorlardı.

Güneşin sabahleyin ufkun bir ucunda belirip akşamleyin diğer ucunda kaybolduğunu görünce, doğal olarak güneşin hareketsiz kalan dünyanın etrafında döndüğü sonucuna vardılar. Eğer o sırada biri onlara bunun tam tersinin gerçekleştiğini söyleseydi, bunun olamayacağını söylerlerdi; "Güneşin yer değiştirdiğini görüyoruz ama dünyanın hareket ettiğini hissetmiyoruz." derlerdi.

2. Nadiren kabilenin veya vadinin sınırlarının ötesine geçen kısa mesafeli geziler, dünyanın yuvarlak olduğu gerçeğini doğrulayamıyordu. Ayrıca, dünyanın bir top olduğu nasıl düşünülebilirdi? Sonuçta, insanlar tepeden başka yerde ayakta duramazlardı ve dünyanın tüm yüzeyinin meskun olduğunu varsayarsak, insanlar başları aşağıda ve ayakları yukarıda olarak karşı yarım kürede nasıl yaşayabilirlerdi? Bu konu, dünyanın dönüş hareketiyle daha da az olası görünürdü. Günümüzde bile, yerçekimi yasası bilindiğinde, bu olguyu anlamayan nispeten bilgili insanlar var; erken insanların bundan şüphelenmemesine şaşırmamak gerekir.

Bu nedenle, onlar için dünya, yatay yönde görüş alanından kaybolacak şekilde uzanan bir değirmen taşı gibi düz, dairesel bir yüzeydi. Bu nedenle, "Dünyanın uçlarına gitmek" ifadesi hala kullanılıyordu. Kenarları, derinliği, iç kısmı ve alt yüzeyi bilinmiyordu. [1]

3. İçbükey biçimde görünen gökyüzü, yaygın inanışa göre, aslında alt kenarları yeryüzüne dayanan ve sınırlarını belirleyen bir gölgelikti; gökyüzüyle dolu geniş bir kubbeydi. Sonsuzluk veya uzay hakkında hiçbir

fikri olmadan -bunu kavramaktan bile aciz- insanlar bu gölgeliğin katı maddeden oluştuğunu hayal ettiler; dolayısıyla bu inancı sürdüren ve *sağlam, dirençli anlamına gelen firmament ismi* (Latince *firmamentum , firmus'tan* ve Yunanca *herma, hermatos* , sağlam, destek, dayanak noktası kelimelerinden türemiştir).

4. Doğasını anlayamadıkları yıldızlar, sadece çeşitli büyüklüklerde, asılı lambalar gibi kubbeye tutturulmuş ve tek bir yüzeye dağılmış ışıklı noktalardı; dolayısıyla hepsi yeryüzünden aynı uzaklıktaydı, aynı şekilde gökyüzünün mavisini taklit etmek için maviye boyanmış bazı kubbelerin içinde temsil edilmişlerdi.

Bugünün fikirleri tamamen farklı olsa da, eski ifadelerin kullanımı korunmuştur. Örneğin, hala şöyle ifade edilmektedir: yıldızlı gölgelik; gök kubbenin altında.

5. O zamanlar, yeryüzündeki suların buharlaşmasıyla bulutların oluşumu da bilinmiyordu. Gökyüzünden yağan yağmurun, yeryüzünden kaynaklandığı ve kimsenin oradan yükseldiğini göremediği kimsenin aklına gelmezdi. Dolayısıyla, *yukarıda* ve *aşağıda suların* , gökteki ve yerdeki kaynakların ve yüksek bölgelerde bulunan rezervuarların varlığına olan inanç: Bunları tutabilen sağlam bir gölgelik fikriyle mükemmel bir şekilde uyuşan bir varsayım. Yukarıdaki sular, gölgelikteki çatlaklardan kaçarak yağmur olarak düşüyordu ve bu çatlakların uzunluğuna bağlı olarak yağmur ya hafif ya da şiddetli ve sulak oluyordu.

6. Evrenin tamamı ve onu yöneten doğa yasaları, sonuçta dünyaya kıyasla çok küçük görünen gök cisimlerinin bileşimi ve varış noktası hakkındaki tam cehalet, zorunlu olarak dünyanın yaratılışın temel şeyi, tek amacı ve gök cisimlerinin yalnızca sakinleri için yaratılmış aksesuarlar olduğu görüşüne yol açtı. Bu önyargı, insanlığın dünyaya bakış açısını değiştiren bilimsel keşiflere rağmen günümüzde bile sürdürülmektedir. Kaç kişi hala yıldızların yalnızca dünya sakinlerinin zevki için gökyüzündeki süsler olduğuna inanıyor!

7. Yıldızların, akşamları doğudan batıya doğru kütle halinde hareket ederek, sabahları doğup batarak ve kendi konumlarını koruyarak görünen hareketini algılamak uzun sürmedi. Uzun bir süre bu gözlemin, yıldızları kendi dönüş hareketinde taşıyan katı bir gölgelik fikrini doğrulamaktan başka bir sonucu olmadı.

Bu tür erken, basit fikirler, uzun yüzyıllar boyunca dinsel inançların temelini oluşturdu ve tüm antik kozmogonilerin temelini oluşturdu.

8. Daha sonra, yıldızların hareketinin yönü ve aynı düzende periyodik dönüşleri ile gök kubbesinin sadece dünyanın üzerine sabitlenmiş bir yarım küre olamayacağı, merkezinde dünyanın bulunduğu, her zaman düz -ya da az çok dışbükey- ve sadece üst yüzeyinde yaşanılan içi boş bir küre olabileceği algılandı. Bu en azından bir ilerlemeydi.

Peki dünya neye demir atmıştı? Kızılderililerin, devasa bir akbabanın kanatlarında duran dört beyaz fil tarafından desteklendiğini söylemesi gibi, hayal gücü tarafından tasarlanan tüm aptalca fikirleri bildirmek anlamsız olurdu. En aklı başında olanlar hiçbir fikirleri olmadığını itiraf ettiler.

9. Ancak, pagan teogoniler arasında yaygın olan bir görüşe göre [2], mahkûmların meskeni *daha aşağı yerlerde,* yani hakkında pek fazla şey bilinmeyen yeryüzünün derinliklerinde yer alıyordu ve buna *inferno [cehennem] deniyordu* ; bu da *aşağı yerler anlamına gelir* ve kutsanmışların meskeni ise yıldızların bölgesinin ötesindeki *daha üst yerlerdeydi . Inferno kelimesi* , jeolojinin yeryüzünün iç kısımlarından ebedi kederlerin yerini çıkarması ve astronominin sonsuz uzayda yukarı veya aşağı olmadığını göstermesi nedeniyle etimolojik önemini yitirmiş olsa da günümüze kadar varlığını sürdürmüştür.

10. En eski uygarlıkların doğum yerleri olan Kalde, Hindistan ve Mısır'ın berrak gökyüzünün altında, gök cisimlerinin hareketi özel aletlerin olmamasının izin verdiği kadar kesinlikte gözlemlenebiliyordu. İlk olarak, bazı yıldızların diğerlerinden bağımsız hareket ettiği fark edildi, bu da artık

bunların gölgeliğe bağlı olduğu varsayımına izin vermiyordu. Sabit yıldızlardan ayırt etmek için bunlara *gezgin yıldızlar* veya *gezegenler deniyordu* . Hareketleri ve periyodik dönüşleri hesaplanıyordu.

Yıldızlı kürenin günlük hareketinde, diğerlerinin her yirmi dört saatte bir ve paralel eğik daireler halinde, bazıları daha büyük, bazıları daha küçük, merkez yıldızdan uzaklıklarına göre hareket ettiği Kuzey Yıldızı'nın hareketsizliği gözlendi. Bu, dünyanın ekseninin eğik olduğunun farkına varmaya doğru atılan ilk adımdı. Daha uzun yolculuklar, gökyüzünün enlem ve mevsime göre görünümündeki farkın gözlenmesini sağladı. Kuzey Yıldızı'nın ufkun üzerindeki yüksekliği enleme göre değişiyordu ve dünyanın yuvarlaklığına giden yolu gösteriyordu. Böylece, yavaş yavaş dünya hakkında daha kesin bir fikre ulaşıldı.

MÖ 600 civarında Küçük Asya'lı Milet'li *Thales* , Dünya'nın küreselliğini, eksen eğikliğini ve tutulmaların nedenini keşfeder.

Bir asır sonra Samoslu *Pisagor* , dünyanın kendi ekseni etrafındaki günlük hareketini ve güneş etrafındaki yıllık hareketini keşfeder ve gezegenleri ve kuyrukluyıldızları güneş sistemiyle ilişkilendirir.

Hipparkos , MÖ 160'lı yıllarda usturlabı icat etti, tutulmaları hesapladı ve tahmin etti, güneş lekelerini gözlemledi, tropik yılı ve ayın dönüş sürelerini belirledi.

Bu keşifler bilimin ilerlemesi için ne kadar değerli olsa da, popüler hale gelmeleri yaklaşık 2.000 yıl sürdü. Yeni fikirlerin nadir el yazmaları dışında yayınlanmaları için bir araçları olmadığından, bunları ayrıcalıklı müritlerine öğreten birkaç filozofun mirası olarak kaldılar. Kimsenin aydınlatmaya zahmet etmediği kitleler, bunlardan hiç faydalanmadı ve eski inançlarına bağlı kalmaya devam ettiler.

11. MS 140 civarında, İskenderiye Okulu'nun en seçkin adamlarından biri olan *Batlamyus* , kendi fikirlerini yaygın inançlarla ve daha yeni astronomik keşiflerden birkaçıyla birleştirerek, kendi adını taşıyan ve

yaklaşık on beş yüzyıl boyunca uygar dünyada benimsenen tek teori olan "karma" denebilecek bir teori oluşturdu.

Batlamyus teorisine göre, dünya evrenin merkezinde bir küredir; dört elementten oluşur: toprak, su, hava ve ateş. Bu ilk bölgeydi ve *temel olarak adlandırıldı. Eterik* olarak adlandırılan ikincisi, dünyanın etrafında dönen on bir gök veya eş merkezli küreyi kapsıyordu: Ay, Merkür, Venüs, Güneş, Mars, Jüpiter, Satürn, sabit yıldızlar gökleri, ilk kristalin şeffaf katı küre, ikinci kristalin küre ve son olarak, tüm alt göklere hareket veren ve her yirmi dört saatte bir devrim yapmalarına neden olan ilk hareketli küre. On bir göğün ötesinde, kutsanmışların ikametgahı olan Empyrean vardı ve bu, Yunanca ateş anlamına gelen *pyr* veya *pur kelimesinden türetilmiştir* , çünkü bu bölgenin ateş gibi ışıkla parladığına inanılıyordu.

Birçok üst üste binmiş göğe olan inanç uzun süre yaygındı, ancak sayı bakımından farklılık gösteriyordu. Yedinci gök genellikle en yüksek olarak kabul ediliyordu; bu nedenle ifade: Yedinci göğe alınmak. Aziz Paul, üçüncü göğe alındığını söyledi.

Ortak hareketten bağımsız olarak, Ptolemy'ye göre gök cisimlerinin merkezden uzaklıklarına bağlı olarak daha önemli veya daha az önemli olan kendi hareketleri vardı. Sabit yıldızlar her 25.816 yılda bir dönüş yapıyordu. Bu hesaplama, aslında 25.868 yıl süren ekinoksların sapmasının bilgisini ima eder.

12. 16. yüzyılın başlarında, 1472'de Thorn'da (Prusya) doğan ve 1543'te ölen ünlü bir gökbilimci *olan Kopernik* , Pisagor'un fikirlerini benimser. Her gün yeni gözlemlerle doğrulanan, olumlu karşılanan ve Ptolemy'ninkini çürütmesi uzun sürmeyen bir teori yayınlar. Bu teoriye göre, güneş merkezdedir ve gezegenler onun etrafında dairesel yörüngeler çizer; ay, dünyanın bir uydusudur.

Bir asır sonra, 1609'da, Floransa'da doğan Galileo, teleskopu icat eder. 1610'da Jüpiter'in dört uydusunu keşfeder ve dönüşlerini hesaplar.

Gezegenlerin yıldızlar gibi kendi ışıklarına sahip olmadıklarını, ancak güneş tarafından aydınlatıldıklarını ve dünya gibi küreler olduklarını fark eder. Evrelerini gözlemler ve eksenleri üzerindeki dönüşlerinin süresini belirler; böylece, fiziksel kanıtla Kopernik'in teorisine kesin bir onay verir.

Oradan üst üste binen göklerin temeli çöktü. Gezegenler dünyaya benzer dünyalar olarak tanındı ve tıpkı onun gibi şüphesiz yaşanılan yerlerdi; yıldızlar sayısız güneşlerdi, muhtemelen diğer birçok gezegen sisteminin merkezleriydi; ve güneşin kendisi bir yıldız, ona tabi gezegenlerin girdabının merkezi olarak tanındı.

Yıldızlar artık gök küresinin bir bölgesi içinde sınırlı değiller, sınırsız uzaya düzensiz bir şekilde dağılmış durumdalar; birbirlerine değiyormuş gibi görünenler aslında birbirlerinden ölçülemez uzaklıklardalar; görünüşte en küçük olanlar bizden en uzakta olanlar; en büyükleri, en yakın olanlar ise hâlâ yüz binlerce fersah uzaktalar.

Takımyıldızları adı verilen gruplar yalnızca mesafenin neden olduğu görünür gruplaşmalardır; şekilleri perspektifin etkileridir, tıpkı sabit bir noktada duran birinin geniş bir ovaya yayılmış ışıkları veya bir ormanın ağaçlarını gözlemlemesi gibi. Ancak gerçekte, bu tür gruplaşmalar yoktur. Kişi bu takımyıldızlarından birinin bulunduğu bir bölgeye taşınabilseydi, yaklaştığı ölçüde, şekli kaybolur ve yeni gruplar şekillenirdi.

Zira bu gruplar sadece görünüşte var olduklarından, batıl bir yaygın inancın onlara yüklediği önem yanıltıcıdır ve etkisi ancak hayal gücünde var olabilir.

Takımyıldızlarını birbirinden ayırt etmek için, *Aslan, Boğa, İkizler, Başak, Terazi, Oğlak, Yengeç, Avcı, Herkül, Büyük Ayı veya Davut'un Arabası, Küçük Ayı, Lir vb. gibi isimler* verildi ve bu isimlerin -çoğunlukla fanteziden- akla getirdiği, ancak çoğu durumda yıldız grubunun görünür şekliyle hiçbir ilgisi olmayan şekillerle temsil edildi. Dolayısıyla, gökyüzünde bu tür şekiller aramanın bir anlamı yoktur.

Özellikle Zodyak'ın on iki burcunu oluşturan takımyıldızların etkisine olan inanç, taşıdıkları isimlerle bağlantılı bir fikirden gelir. *Leo adlı kişiye eşek* veya *koyun* denilseydi , ona kesinlikle tamamen farklı bir etki atfedilirdi.

13. Kopernik ve Galileo ile başlayarak, kadim kozmogoniler sonsuza dek yok edildi. Astronomi yalnızca gelişebilirdi, gerileyemezdi. Tarih, bu dahi adamların önyargılara ve her şeyden önce, inancın üzerine kurulduğu ve sarsılmaz bir temele sağlam bir şekilde oturtulduğu düşünülen hataları sürdürmekle ilgilenen mezhepçilik ruhuna karşı katlanmak zorunda kaldıkları mücadeleleri anlatır. Binlerce yıllık bir temeli yıkmak için yalnızca bir optik aletin icadı yeterliydi. Ancak, böyle kabul edilen bir gerçeğe karşı hiçbir şey galip gelemezdi. Matbaa sayesinde, halk bu yeni fikirlere alıştırıldı; artık yanılsamalarla uyutulmuyor, kavgaya katılıyordu. Artık mücadele edilmesi gereken birkaç kişi değil, gerçeğin savunmasını üstlenen genel görüştü.

Evren, atalarımızın ona biçtiği minik ölçülerle karşılaştırıldığında ne kadar da görkemli! Tanrı'nın eseri, doğanın ebedi yasalarına göre gerçekleştirildiğini gördüğümüzde ne kadar da yüce! Ama aynı zamanda, insanların gözlerini açmak ve sonunda cehaletin göz bağını kaldırmak için ne kadar zaman, ne kadar deha çabası, ne kadar özveri gerekti!

14. Oradan, çizilen işi tamamlamak için seçkin ve çok sayıda bilginin gireceği yol açıldı. Almanya'da Kepler, gezegenlerin dairesel yörüngeler değil, odak noktalarından birinde Güneş'in bulunduğu eliptik yörüngeler çizdiğinin kabul edildiği, adını taşıyan ünlü yasaları keşfeder. İngiltere'de Newton, evrensel yerçekimi yasasını keşfeder. Laplace, Fransa'da gök mekaniğini yaratır. Son olarak, astronomi artık varsayım veya olasılık üzerine kurulu bir sistem değil, en katı kalkülüs ve geometri temelleri üzerine kurulmuş bir bilimdir. Böylece, Yaratılış'ın temel taşlarından biri Musa'dan yaklaşık 3.300 yıl sonra yerleştirilir.

[1] “Hindu mitolojisi, akşamları gündüz yıldızının ışığını söndürdüğünü ve gece boyunca karanlık bir yüzle gökyüzünden geçtiğini öğretiyordu. Yunan mitolojisi, güneşi dört atın çektiği Apollon'un arabası olarak tasvir ediyordu. Miletli Anaksimandros, Plutarkhos'a göre, güneşin dairesel bir açıklıktan kaçan çok parlak bir ateşle dolu bir araba olduğuna inanıyordu. Bazılarına göre Epikuros, güneşin sabahları parladığı ve akşamları okyanus sularında söndüğü görüşünü dile getirmiş olmalı; diğerleri ise onun akkor hale gelene kadar ısıtılmış bir pomza taşı olduğuna inandığını düşünüyor. Anaksagoros, bunun Mora büyüklüğünde ısıtılmış bir demir olduğunu düşünüyordu. Garip bir yorum! Eski insanlar, güneşin görünen büyüklüğünü gerçek olarak kabul etmeye o kadar yenilmez bir şekilde yönlendirilmişlerdi ki, gündüz yıldızına bu kadar büyük bir hacim atfettiği için bu gözüpek filozofu cezalandırdılar ve onu ölüme mahkûm olmaktan kurtarmak ve cezasını sürgüne çevirmek için Perikles'in tüm otoritesine ihtiyaç duyuldu.” (Flammarion, Etudes et lectures sur l'astronomie, s. 6).

Eğer Hıristiyanlıktan önceki beşinci yüzyılda, yani Yunanistan'ın en büyük entelektüel refah döneminde bu tür fikirlere sahip oldularsa, ilk insanlığın dünya teorisiyle ilgili sahip olduğu fikirlere şaşmamak gerekir. – Auth.

[2] Teogoni: “Bir tanrının, tanrıçanın veya ilahi panteonun kökenine dair bir açıklama (Webster's, 1991, op. cit.) – Tr.

BÖLÜM VI

Genel uranografi [1]

Uzay ve zaman • Madde • Yasalar ve kuvvetler • İlk yaratılış • Evrensel yaratılış • Güneşler ve gezegenler • Aylar • Kuyruklu yıldızlar • Samanyolu • Sabit yıldızlar • Uzayın çölleri • Dünyaların ebedi ardıllığı • Evrensel yaşam • Dünyaların çeşitliliği

Uzay ve zaman

1. Uzayın birçok tanımı yapılmıştır; en önemlisi şudur: Uzay, iki cismi ayıran genişliktir. Bazı sofistler bundan yola çıkarak, cisimlerin olmadığı yerde uzayın da olmayacağı sonucuna varmışlardır. Teoloji doktorları uzayın zorunlu olarak sonlu olduğunu iddia etmek için buna dayanmışlardır; belli bir sayıyla sınırlı cisimlerin sonsuz bir seri oluşturamayacağını ve cisimlerin bittiği yerde uzayın da biteceğini ileri sürmüşlerdir. Uzay ayrıca şu şekilde tanımlanmıştır: dünyaların hareket ettiği yer, maddenin hareket ettiği boşluk, vb. Hiçbir şeyi tanımlamayan bu tür tüm tanımları, bulundukları yerdeki tezlerde bırakalım.

kendiliğinden açık, ilkel ve aksiyomatik bir fikri temsil eden ve ona verilebilecek birçok tanımın yalnızca belirsizleştirmeye yaradığı terimlerden biridir . Hepimiz uzayın ne olduğunu biliyoruz ve ben yalnızca onun sonsuzluğunu doğrulamak istiyorum, böylece sonraki çalışmalarımızda Amacımızın araştırılmasına hiçbir engel kalmayacaktır.

Böylece , uzayın sonsuz olduğunu, onu herhangi bir sınırı olduğunu hayal etmenin imkânsız olduğunu ve sonsuzu kavramakta yaşadığımız zorluğa rağmen, düşünce yoluyla uzayda sonsuza kadar gitmemizin , daha

fazla geçebileceğimiz bir alan bulamayacağımız herhangi bir noktada durmaktan daha kolay olduğunu söyleyeceğim .

Sınırlı yeteneklerimizle uzayın sonsuzluğunu resmedebilmemiz için, sonsuzluğun ortasında kaybolan Dünya'yı terk ettiğimizde, elektrik kıvılcımının (saniyede binlerce fersah kat eden) muazzam hızıyla evrenin bir noktasına doğru yol aldığımızı varsayalım . Bu küreyi yeni terk etmiş olmamıza rağmen , milyonlarca fersah yol kat etmiş olmamıza rağmen , kendimizi Dünya'nın soluk bir yıldızdan başka bir şey olmadığı bir yerde buluyoruz. Bir an sonra (her zaman aynı yöne doğru giderek), sizin karasal konumunuzdan zorlukla seçebildiğiniz uzak yıldızlara yaklaşıyoruz. Ve oradan, sadece Dünya göklerin derinliklerinde görüş alanınızdan kaybolmakla kalmıyor, aynı zamanda tüm ihtişamıyla Güneş'iniz bile onu bizden ayıran genişlik tarafından tutuluyor. Her zaman aynı ışık hızıyla [2] seyahat ederek , genişlikte ilerlediğimiz her adımda dünya sistemlerinden geçiyoruz - Tanrı'nın yeryüzündeki çayırlara bitkileri ektiği aynı bollukla dünyaları ektiği, eterik ışık adaları, yıldızlı yollar ve muhteşem manzaralar.

başladığımızdan beri sadece birkaç dakika geçti ve şimdiden yüz milyonlarca ve milyonlarca fersah bizi dünyadan ayırdı, binlerce dünya gözlerimizin önünden geçti - yine de, dinleyin! Gerçekte, evrende tek bir adım bile ilerlemedik .

Yıllar, yüzyıllar, binlerce yüzyıl ve milyonlarca dönem boyunca, yüzyılların yüz katı kadar uzun bir süre boyunca ve *her zaman aynı ışık hızıyla devam* etseydik, neredeyse hiç ilerleyemezdik! Ve böyledir, nerede olursak olalım ve geride bıraktığımız ve Dünya adını verdiğimiz o görünmez kum tanesinden hangi noktaya doğru ilerlersek ilerleyelim.

İşte uzay budur!

2. Zaman, uzay gibi, kendini tanımlayan bir kelimedir. Sonsuz bütüne bağlayarak daha kesin bir fikir edinilebilir.

Zaman, şeylerin dizisidir. Sonsuzluğa, şeylerin sonsuza bağlı olduğu şekilde bağlıdır. Dünyamızın, henüz ilahi dürtü altında hareket etmediği o ilk çağda, yani Yaratılış'ın başlangıcında olduğumuzu hayal edelim. Zaman, doğanın gizemli beşiğinden henüz ayrılmamıştır ve zamanın sarkaçı henüz harekete geçmediği için , hiç kimse hangi çağda olduğumuzu söyleyemez.

Ama sessizlik! Yalnız bir dünyanın ilk saati ebedi çanı çalar, gezegen uzayda hareket etmeye başlar ve o andan itibaren *akşam* ve *sabah olur* . Dünyanın ötesinde, sonsuzluk duygusuz ve hareketsiz kalır, ancak zaman diğer dünyalarda istikrarlı bir şekilde ilerlemektedir . Ancak dünyada, zaman sonsuzluğun yerini alır ve belirli bir nesil dizisi boyunca yıllar ve yüzyılları sayarsınız .

Şimdi kendimizi o dünyanın son gününe, yaşlılığın ağırlığı altında eğilip bir daha asla görünmemek üzere hayat kitabından silineceği saate taşıyalım. Burada, olaylar zinciri durur; zamanı ölçen karasal hareketler durur ve zaman da onlarla birlikte sona erer.

Zamanı doğuran, besleyen ve uzamasını sağlayan doğal şeylerin bu basit açıklaması, kendimizi araştırmak için yerleştirmemiz gereken bakış açısından, zamanın bir buluttan denize düşen ve düşüşü ölçülen bir su damlası olduğunu göstermeye yeter.

Uçsuz bucaksız alanda farklı ve uyumsuz zamanlar kadar çok dünya vardır. Bu dünyaların dışında, yalnızca sonsuzluk bu tür geçici dizilerin yerini alır ve cennetlerin uçsuz bucaksızlığını hareketsiz ışığıyla huzurla doldurur. Sınırları olmayan uçsuzluk ve sınırları olmayan sonsuzluk: evrenin doğasının iki büyük özelliği bunlardır.

Gözlemcinin gözü, uzayın ölçülemez uzaklıklarını hiçbir engelle karşılaşmadan katederken , jeologun gözü, çağların sınırlarının ötesine nüfuz eder ya da engin bir sonsuzluğun derinliklerine iner –ki ikisi de bir gün kaybolacaktır– her biri kendi yolunda, sonsuzluğun bu iki yönlü fikrini edinmek için uyum içinde hareket eder: kapsam ve süre .

Peki , bu düşünce düzenini koruyarak, zamanın sadece geçici şeyler arasındaki ilişki olduğunu ve sadece ölçülen şeylere bağlı olduğunu kabul edersek, eğer yeryüzünün yüzyıllarını birim olarak alıp onları binlerce ve binlerce kez üst üste koyarak muazzam bir sayı oluşturursak, bu sayının sonsuzlukta bir noktadan fazlasını asla temsil etmeyeceğini anlamamız kolay olacaktır; tıpkı binlerce fersahın binlerce fersahla birleştirilmesinin uzayın genişliğinde yalnızca bir nokta olması gibi.

Böylece, örneğin, yüzyıllar ruhun uhrevi yaşamının dışında olduğundan, dünyanın ekvatoru kadar uzun bir sayı yazabilir ve ruhumuzun aslında bir gün daha fazla saymadan bu yüzyıl sayısı kadar yaşlandığımızı hayal edebiliriz. Ve bu tanımlanamaz yüzyıl sayısına, buradan güneşe kadar uzanan benzer sayılardan oluşan uzun bir dizi daha ekleyebiliriz - hatta daha da önemli bir mesafeye - ve sonra kendimizi bu sayıların toplamıyla temsil edilen yüzyıllık dönemlerin muazzam dizisi boyunca yaşarken hayal edebiliriz , başımıza ağırlık yapacak olan akıl almaz yüzyıl dağının sonuna geldiğimizde , sanki hiç var olmamış gibi hissederiz: önümüzde, tüm sonsuzluk hala durur .

Zaman, geçici şeylerin ardışıklığının göreli bir ölçüsüdür; sonsuzluk, süre açısından hiçbir ölçüye tabi değildir; başlangıcı ve sonu yoktur: sonsuzluk için var olan tek şey şimdiki zamandır.

Yüzyılların asırları, sonsuzluğa göre bir saniyeden bile az ise, bir insan ömrü hakkında ne söylenebilir ki !

Konu

3. İlk bakışta, dünyayı oluşturan çeşitli maddeler kadar derinden çeşitli, özünde farklı hiçbir şey görünmez. Sanatın veya doğanın her gün önümüzden geçtiği nesneler arasında, mükemmel bir özdeşlik veya hatta bir kompozisyon eşdeğerliği gösteren iki nesne var mıdır? Atmosferik gazlar ile altın damarı arasında ve bir bulutun sulu molekülü ile kürenin kemiksi iskeletini oluşturan mineral arasında, katılık, sıkıştırılabilirlik, ağırlık ve

cisimlerin birçok özelliği açısından ne kadar da farklılık vardır! Bitki krallığını süsleyen çeşitli bitkilerin kimyasal dokusu ile yeryüzünün hayvan krallığının daha az sayıda olmayan temsilcileri arasında ne kadar da çeşitlilik vardır!

Bununla birlikte, bilinen ve bilinmeyen bütün maddelerin, ister içsel bileşimleri açısından, ister karşılıklı etkileri açısından olsun, ne kadar farklı görünürlerse görünsünler, aslında maddenin kendisini gösterdiği farklı biçimlerden başka bir şey olmadıkları, onu yöneten sayısız kuvvetin yönetimi altında dönüştüğü çeşitlerden başka bir şey olmadıkları gerçeğini mutlak bir ilke olarak ortaya koyabiliriz.

4. Kimya, taraftarlarının onu hala gizli büyü alanına hapsettiği benim zamanımdan beri çok hızlı bir ilerleme kaydetmişken, gözlemci çağının bir çocuğu olarak kabul edilebilecek yeni bir bilimdir , çünkü daha eski kardeşlerinden çok daha sağlam bir şekilde deneysel yönteme dayanmaktadır . Kimya, dediğim gibi, kadim insanların doğada kabul etmeyi kabul ettiği dört ilkel elementle iyi bir oyun oynadı ; 'toprak' elementinin sadece sonsuz çeşitlilikte maddelerin birleşimi olduğunu; hava ve suyun da ayrışabilir olduğunu ve belli sayıda gaz eşdeğerinin ürünleri olduğunu ; ve ateşin, başlı başına bir temel element olmaktan çok, aynı zamanda sadece tabi tutulduğu evrensel hareketten ve algılanabilir veya gizli bir yanmadan kaynaklanan bir madde hali olduğunu gösterdi .

Karşılığında kimya, kimyanın incelediği çeşitli maddeleri ve çeşitli gövdeleri oluşturmak için belirli kombinasyonları kullanan ve aynı anda, belirli yasalara ve oranlara göre , doğanın büyük laboratuvarında gerçekleşen süreçlerde hareket eden, daha önce bilinmeyen önemli sayıda ilke keşfetti. Kimya bu tür ilkeleri *basit gövdeler olarak* etiketledi , böylece bunları ilkel ve ayrıştırılamaz olarak gördüğünü ve bugüne kadar hiçbir işlemin bunları nispeten daha basit bileşenlere indirgeyemeyeceğini gösterdi . [3]

5. Ancak **,** insan algısının durduğu yerde, en hassas araçlarla bile yardım edilse, doğanın çalışması devam eder. Orada, sıradan insanların görünümü gerçeklik olarak algıladığı, profesyonelin perdeyi kaldırıp şeylerin başlangıcını algıladığı yerde, doğanın eylem biçimini kavrayabilenlerin gözleri, dünyanın kurucu maddelerinde yalnızca ilkel, basit kozmik maddeyi görür , bu madde kökenleri zamanında *belirli* bölgelerde çeşitlenmiş ve yalnızca bir gün parçalanmak üzere kendi yaşamlarına sahip, birbirine bağımlı bedenlere bölünmüştür. uzayın genişliğindeki haznede parçalanarak yok olmaları ile .

6. Bizlerin -bilimi seven ruhların- nasıl araştıracağımızı bilemeyeceğimiz ve hakkında az çok varsayımsal kişisel görüşlerden başka bir şey sunamayacağımız sorular vardır . Bu tür sorularla ilgili olarak ya sessiz kalacağım ya da onlara bakış şeklimi haklı çıkaracağım; ancak, bu özel soru onlardan biri değil. Bu nedenle, sözlerimde yalnızca cüretkar bir teori görmeye meyilli olanlara şunu söyleyeceğim: Mümkünse, doğadaki işlemlerin çokluğunu inceleyin ve eğer maddenin birliğini kabul etmezsek, sadece güneşleri ve küreleri değil , aynı zamanda, bu kadar ileri gitmeden, toprağa bir tohumun çimlenmesini veya bir böceğin üretimini açıklamanın imkansız olacağını fark edeceksiniz.

7. Eğer maddede böyle bir çeşitlilik gözlemliyorsak, bunun nedeni onun dönüşümlerine başkanlık eden sınırsız sayıda kuvvetin olması ve bu dönüşümlerin üretildiği koşulların da sınırsız sayıda olması nedeniyle, maddenin çeşitli bileşimlerinin de ancak sınırsız olabilmesidir.

O halde, ele alınan madde ister akışkanların kendisine, yani ölçülemez cisimlere ait olsun, ister maddenin olağan karakterine ve özelliklerine bürünmüş olsun, o zaman bütün evrende tek bir ilkel madde vardır: uranografların *kozmos* veya *kozmik maddesi .*

Kanunlar ve kuvvetler

8. Okyanusun en karanlık bölgelerinin derinliklerinde geçici varoluşlarını sürdüren o meçhul varlıklardan biri; o çok mideli yaratıklardan biri, o nereidlerden biri – doğa hakkında ihtiyofaj balıklar ve denizaltı ormanları dışında hiçbir şey bilmeyen o aşağılık mikroskobik yaratıklardan biri – birdenbire zekâ armağanını, dünyasını inceleme ve değerlendirmelerinde şeylerin evrenselliği hakkında kapsamlı bir varsayımsal akıl yürütme süreci kurma yeteneğini elde etseydi, çevresinde gelişen canlı doğa ve gözlem alanına ait olmayan karasal dünya hakkında nasıl bir fikir edinirdi?

Eğer şimdi, yeni yeteneğinin harikulade bir etkisiyle , bu aynı varlık sonsuz karanlıktan yükselip bereketli güneşle yıkanmış muhteşem bitki örtüsüne sahip bir adanın yemyeşil kıyılarından çok da uzak olmayan okyanus yüzeyine ulaşmayı başarırsa – şifalı sıcaklığın dağıtıcısı – evrensel yaratılış üzerine daha önce oluşturduğu, daha geniş bir değerlendirmenin ışığında hemen çöpe atacağı, ancak yine de ilki kadar eksik olan bir teori hakkında ne düşünürdü? İşte, ey insanlar, tamamen spekülatif biliminizin resmi böyledir. [4]

9. Böylece, evreni yöneten yasalar ve güçler meselesini ele almaya geldiğimde, tıpkı sizin gibi, gerçek bilgiye kıyasla nispeten cahil bir varlığım, dünyadaki kardeşlerim ve kız kardeşlerimle ilgili olarak, bana şu anki konumlarında onların erişemeyeceği doğa sorularını inceleme yeteneği veren görünürdeki üstünlüğüme rağmen, tek amacım size evrensel yasalar hakkında genel bir fikir vermek, ancak onlara bağlı özel güçlerin eylem biçimini ve doğasını ayrıntılı olarak açıklamamaktır.

10. Uzayı dolduran ve bedenlere nüfuz eden eterik bir sıvı vardır. Bu sıvı, evrenin ve varlıkların üreticisi olan *eter* veya ilkel *kozmik maddedir* . Bu etere özgü olan, maddenin başkalaşımlarına başkanlık eden kuvvetler, evreni yöneten değişmez ve gerekli yasalardır. Maddenin kombinasyonlarına göre tanımlanamayacak şekilde değişen, kütlelere göre yerelleşen ve koşullara ve durumlara bağlı olarak etki biçimleri bakımından

çeşitlenen bu çoklu formlar, dünyada *yerçekimi, kohezyon, yakınlık, çekim, manyetizma ve elektrik olarak* bilinir. Bu etkenin titreşimli hareketleri *ses, ısı, ışık* vb. olarak bilinir. Diğer dünyalarda, başka yönler altında tezahür ederler ve bu dünyada bilinmeyen başka özellikler gösterirler ve göklerin uçsuz bucaksız genişliğinde, hayal edilemez bir ölçekte sayısız kuvvet gelişmiştir ve tıpkı okyanusun derinliklerindeki kabukluların karasal olayların evrenselliğini kucaklayamaması gibi, onların büyüklüğünü değerlendirmekte pek de başarılı değiliz. [5]

Böylece , aynı şekilde, bütün cisimlerin yaratıcısı olan tek bir basit, ilkel madde vardır, fakat onun bileşimleri çeşitlidir, bütün bu kuvvetler, etkileri çeşitli olan ve ezeli bir kararla, yaratılışa uyum ve istikrar kazandırmak için egemen bir şekilde empoze edilen evrensel bir yasaya bağlıdır.

11. Doğa hiçbir zaman kendisiyle çelişmemiştir. Evrenin amblemi yalnızca bir slogana sahiptir: BİRLİK/ÇEŞİTLİLİK. Dünyaların ölçeğinde yükselirken, uyum ve yaratılışta *birlik* , yıldızların uçsuz bucaksız çiçek yatağında sonsuz bir çeşitlilik bulunurken aynı zamanda bulunur . Yaşamın en küçük varlıklardan Tanrı'ya kadar olan derecelerini kat ederek, büyük süreklilik yasası tanınır. Güçleri kendi başlarına ele alarak , sonucu, generatrix ile birleşerek , evrensel yasa olan bir dizi oluşturulabilir .

anlamıyla değerlendiremezsiniz , çünkü gözlem alanınızda onu temsil eden kuvvetler kısıtlı ve sınırlıdır. Ancak, yerçekimi ve elektrik, göklerin ötesinde hüküm süren ilkel yasanın geniş bir uygulaması olarak kabul edilebilir .

Tüm bu kuvvetler ebedidir -bu terimi açıklayacağız- ve yaratılış gibi evrenseldir . Kozmik sıvıya içkin olduklarından, her yerde her şeyde zorunlu olarak hareket ederler, eylemlerini eşzamanlılıkları veya ardışıklıkları aracılığıyla değiştirirler; burada baskındırlar; orada azalırlar; belirli noktalarda güçlü ve aktiftirler; diğerlerinde gizli veya saklıdırlar; ancak nihayetinde, çeşitli yaşam evrelerinde dünyaları hazırlar, yönlendirir, korur

ve yok ederler ve doğanın harikulade eserlerini nerede olurlarsa olsunlar yönetirler ve yaratılışın ebedi ihtişamını sonsuza dek garanti ederler.

İlk yaratılış

12. Evreni, bileşimi, yasaları ve özellikleriyle ilgili genel bakış açılarından ele aldıktan sonra, çalışmamızı dünyaları ve varlıkları doğuran oluşum biçimine genişletebiliriz. Bu zamanda, özellikle dünyanın yaratılışına ve şeylerin evrenselliğindeki mevcut durumuna geri dönelim ve oradan, onu bir başlangıç noktası ve göreli birim olarak alarak, gezegensel ve yıldızsal çalışmalarımıza geçelim.

13. Eğer sonsuzluk ile zaman arasındaki ilişkiyi, daha doğrusu karşıtlığı doğru bir şekilde anladıysak ; eğer zamanın sadece geçici şeylerin ardışıklığının göreli bir ölçüsü olduğu, oysa sonsuzluğun özünde tek, değişmez, kalıcı ve süre açısından herhangi bir ölçüme duyarlı olmadığı fikrine aşina olduysak , sonsuzluğun ne başlangıcının ne de sonunun olduğunu anlayacağız .

Öte yandan, ilahi gücün sonsuzluğu hakkında kesin bir fikir edinirsek - gerekli olarak çok zayıf olsa da- evrenin her zaman var olmuş ve her zaman var olacak olmasının nasıl mümkün olduğunu anlayacağız. Tanrı var olduğundan beri , onun ebedi mükemmellikleri de var olmuş ve ifade edilmiştir . Zaman doğmadan önce, ölçülemez sonsuzluk ilahi sözü almış ve ilahi sözün kendisi kadar ebedi olan uzayı aşılamıştır.

14. Tanrı, doğası gereği ezelden beri var olduğundan , ezelden beri yaratmıştır ve başka türlü olamazdı . Eğer durum böyle olmasaydı, hayal gücümüzle yaratılışın varsayılan sınırlarına ne kadar geriye gidersek gidelim, o sınırların ötesinde her zaman bir sonsuzluk kalırdı - bu düşünceyi iyi düşünün - ilahi hipostazların, sonsuz iradelerin, etkisiz ve kısır bir uyuşukluk içinde gömülmüş olacağı bir sonsuzluk, varlıklara hayat veren ebedi Baba için görünüşte bir ölüm , onları yöneten Söz için kayıtsız bir dilsizlik ve sevgi ve canlandırma Ruhu için soğuk ve bencil bir kısırlık.

İlahi eylemin ihtişamını ve mutlak Varlığın elindeki sürekliliğini daha iyi kavrayalım! Tanrı yaratıklarının güneşidir; dünyanın ışığıdır. Şimdi , güneşin belirmesi anında uzayın her yerine yayılan ışık dalgalarını doğurur ve aynı şekilde, Ebedî'den doğan evren, başlangıcın *Fiat lux!' una* kadar hayal edilemez sonsuz süreli dönemlere dayanır .

15. Şeylerin mutlak başlangıcı böylece Tanrı'ya geri döner. Varlık alemindeki ardışık görünümleri, devam eden yaratılışın düzenini oluşturur.

Hangi ölümlü, asırların gecesi altında bilinmeyen ve muhteşem bir şekilde örtülü ihtişamlardan bahsedebilir ki; o kadim zamanlarda, şu anki evrenin harikalarından hiçbiri var olmadığında; Rab'bin sesinin duyulduğu, gelecekte doğanın tapınağını oluşturmak üzere simetrik ve kendi başlarına düzenlenecek olan malzemelerin, sonsuz boşluğun koynunda ansızın birbirleriyle karşılaştığı o ilkel çağda; her yaratığın bir annenin sesi gibi tapındığı ve bağrına bastığı o gizemli sesin duyulmasıyla , uyumlu bir şekilde değişen notaların birlikte titreşerek uçsuz bucaksız göklerin konserini düzenlediği o anda !

Beşiğindeki dünya henüz canlılığı ve yaşam doluluğuyla kurulmamıştı. Hayır. Yaratıcı güç asla kendisiyle çelişmez ve tüm şeyler gibi evren de bir bebek olarak doğmuştur. Yukarıda belirtilen yasalarla ve oluşumuna özgü ilk dürtüyle donatılmış olan ilkel kozmik madde , ardışık olarak girdaplara, dağınık sıvının kümeleşmelerine ve bulutsu maddelerin birikmesine yol açtı ve bunlar sonsuza kadar bölündü ve değiştirildi ve genişlemenin ölçülemez bölgelerinde eşzamanlı veya ardışık yaratılışların çeşitli merkezleri oluştu.

Bunlardan birinin veya diğerinin üzerinde egemen olan güçler ve onların gelişimine başkanlık eden gizli koşullar nedeniyle, bu ilkel merkezler özel bir yaşamın odak noktaları haline geldiler : uzayda daha az yayılmış ve ilkeler ve aktif enerjiler bakımından daha zengin olan bazı noktalar, o zamanda kendi bireysel yıldız yaşamlarına başladılar; sınırsız bir alanı kaplayan diğerleri, son derece yavaş bir şekilde büyüdüler veya başka ikincil merkezlere yeniden bölündüler.

16. Kendimizi mevcut çağdan sadece birkaç milyon yüzyıl öncesine geri götürürsek, dünyamız henüz var olmamıştı ve güneş sistemimiz henüz gezegensel yaşamın evrimlerine başlamamıştı. Yine de, muhteşem güneşler eteri çoktan aydınlatmıştı; yaşanabilir gezegenler, insan yolunda bizden önce gelen çok sayıda varlığa hayat ve varoluş vermişti ; diğer gözlerin bakışları altında , bilinmeyen bir doğanın görkemli eserleri ve göklerin harikulade fenomenleri muazzam bir yaratılışın sahneleri. Ne diyorum ben! Zaten, diğer ölümlülerin kalplerini sonsuz güç düşüncesiyle çarptıran ihtişamlar artık yoktu! Ve biz, zavallı minik varlıklar, sonsuz bir yaşamdan sonra gelenler, kendimizi yaratılışla çağdaş sanıyoruz!

Bir kez daha, doğayı daha tam olarak kavrayalım. Sonsuzluğun hem önümüzde hem de arkamızda olduğunu, uzayın hayal edilemez bir yaratılış dizisinin ve eşzamanlılığının tiyatrosu olduğunu fark edelim. Uzayın en uzak noktalarında zar zor seçebildiğimiz o bulutsular, oluşum sürecindeki güneş kümeleridir; diğerleri ise meskun dünyaların galaksileridir; ve daha başkaları da felaketlerin veya çöküşün yerleridir . Sonsuz bir dünyanın ortasına yerleştirildiğimiz gibi, aynı zamanda önceki ve sonraki sürenin iki katlı sonsuzluğunun ortasında olduğumuzu ; evrensel yaratılışın bizimle sınırlı olmadığını ve bu kelimeyi [sınırlı] minik küremizin izole oluşumuna uygulayamayacağımızı fark edelim.

Evrensel yaratılış

17. İnsanın sınırlılıklarını bir kenara bırakarak, dünyaların bir nehirden akan su damlaları gibi türediği gizli kaynağa geri döndükten sonra, ardışık yaratılışların ilerleyişini ve seri gelişimlerini düşünelim .

önce ihtişamlarını sergileyen tüm evrenler için maddi, akışkan ve hayati elementleri içeriyordu . Tüm şeylerin doğurgan annesi, ilk büyükanne ve dahası, ebedi üreticidir. Tüm yıldız kürelerinin geldiği bu öz yok olmamıştır ; bu güç ölmemiştir, çünkü hala aralıksız olarak yeni yaratımlara

doğum yapmaktadır ve aralıksız olarak sonsuzluk kitabından silinmiş olan dünyaların yeniden oluşturulmuş elementlerini almaktadır.

Çeşitli derecelerde seyreltilmiş ve gezegenler arası uzaya yayılmış olan eterik madde ; evreni dolduran , yıldız kümeleriyle zengin uçsuz bucaksız bölgelerde çeşitli derecelerde seyreltilmiş olan ; yıldız gökyüzünün henüz parlamadığı yerlerde çeşitli derecelerde yoğunlaşmış olan ; genişlikteki konumlarına göre farklı kombinasyonlarla çeşitli derecelerde değiştirilmiş olan bu kozmik sıvı , doğanın her şeyi aldığı evrensel kuvvetlerin bulunduğu ilkel maddeden başka bir şey değildir. [6]

18. Bu sıvı, muazzam bir okyanus gibi bedenlere nüfuz eder. İçinde, varlıkların yaşamına yol açan ve her kürede kendi durumuna göre onu sürdüren yaşamsal ilke bulunur ; bu ilke, gizli durumunda, hiçbir ses onu çağırmadığı sürece uykuda kalır. Bu evrensel yaşamsal ilke sayesinde, her yaratık, mineral, bitki, hayvan veya başkası -çünkü varlığından şüphelenmediğiniz birçok başka doğa krallığı vardır- varoluşu ve ömrü için koşulları nasıl uygun hale getireceğini bilir.

bireysellikleri oluşturan simetrik şekillerde gruplaşırlar .

İlkel kozmik maddenin yalnızca dünyaların istikrarını sağlayan yasalarla değil, aynı zamanda her dünyadaki kendiliğinden nesilleri oluşturan evrensel yaşam ilkesiyle de donatılmış olduğu fikrinin farkında olmak çok önemlidir; bu, varlıkların ardışık varoluşu için koşullar ortaya çıktığı ve yaratılış döneminde yaşam çocuklarının ortaya çıkma saati çaldığında gerçekleşir.

bu şekilde gerçekleşmiştir. Dolayısıyla, doğanın işleyişi ilahi iradenin ifadesi olduğundan, Tanrı'nın her zaman yarattığını, yaratmaya devam ettiğini ve sonsuza dek yaratacağını söylemek doğrudur .

19. Şimdiye kadar, yaratılışın bir parçası olan ve Rabbimizin yüce emirlerine göre kaderini yerine getiren *ruh âlemi* hakkında sessiz kaldık .

Ruhların yaratılış tarzına gelince, kendi cehaletimden dolayı ancak çok sınırlı bir öğreti verebiliyorum ve ayrıca bazı konularda, bana derinlemesine araştırma izni verilmiş olmasına rağmen , sessiz kalmak zorundayım .

Dindar bir şekilde anlamak isteyen ve Tanrı'nın önünde alçakgönüllü olanlara şunu söyleyeceğim, onlardan sözlerim üzerine herhangi bir erken teori kurmamalarını rica ediyorum: Ruh, özgür irade ve bilinçle birlikte, daha yüksek kaderinin farkındalığını veren ilahi aydınlanmayı, bireyselleşme emeğinin yavaşça işlendiği , ilahi olarak kaçınılmaz alt varlıklar dizisinden geçmeden almaz . Ancak Rab, alnına yüce mührünü bastığı günden itibaren ruh, insanlık saflarında yerini alır.

Bir kez daha, metafizik tarihinde çok üzücü bir şekilde kutlanan sözlerim üzerine fikirlerinizi inşa etmeyin; öğretilerimin anlamını çarpıtmanıza ve benim hatam yüzünden sizi deizm veya kaderciliğin içinden çıkılmaz labirentine batırmanıza yol açmaktansa , bizim olağan düşüncelerimizin çok üstünde olan bu yüce konularda sessiz kalmayı bin kez tercih ederim.

Güneşler ve gezegenler

20. Şimdi , evrenin bir noktasında, sayısız dünya arasında kaybolmuş kozmik madde devasa bir bulutsu biçiminde yoğunlaşır . Bu bulutsu, maddeyi yöneten evrensel yasalar tarafından canlandırılır . Bu yasalar sayesinde -özellikle moleküler çekim kuvveti- uzayda izole edilmiş bir madde kütlesinin alabileceği tek küre şeklini alır .

Tüm moleküler bölgelerin merkeze doğru kesinlikle eşit çekim kuvvetiyle oluşan dairesel hareket , kısa sürede bu ilkel küreyi, hareket hareket, merceksi şekle (bulutsu bütünü olarak ele alıyoruz) doğru değiştirir.

21. Bu dönme hareketinin sonucu olarak iki yeni kuvvet ortaya çıkmıştır: merkezcil kuvvet ve merkezkaç kuvveti, birincisi tüm bölgeleri merkeze çekmeye çalışırken, ikincisi onları uzaklaştırmaya çalışmaktadır.

Şimdi , bulutsu yoğunlaştıkça hareketin hızlanması ve merceksi şekle yaklaştıkça yarıçapının artmasıyla, bu iki nedenin sürekli olarak geliştirdiği merkezkaç kuvveti kısa sürede merkezdeki çekime üstün gelir.

Aynı şekilde, sapanın çok hızlı bir hareketi ipi koparır ve mermiyi büyük bir mesafeye serbest bırakır , merkezkaç kuvvetinin baskınlığı ekvator çemberini bulutsudan ayırır ve bu halkadan birinciden izole edilmiş , ancak kontrolüne tabi yeni bir kütle oluşturur . Bu kütle ekvator hareketini korur , bu da değiştirildiğinde güneş gövdesi etrafındaki öteleme hareketi haline gelir . Dahası, yeni durumu ona kendi merkezi etrafında dönme hareketi kazandırır.

22. Bu yeni dünyayı doğuran ana jenerator bulutsusu yoğunlaşmış ve küresel şeklini geri almıştır . Ancak, çeşitli hareketleriyle oluşan ilkel ısı aşırı yavaş bir şekilde zayıfladığından , az önce tanımladığımız fenomen, bulutsu , dönüş hareketinin ardışık olarak kendisine uyguladığı şekil değişikliklerine karşı etkili bir direnç gösterecek kadar yoğun veya katı hale gelmediği sürece sık sık ve uzun bir süre boyunca yeniden üretilecektir .

gök cismi doğurmayacak , aynı zamanda yukarıda belirtilen oluşum biçimiyle bulutsudan fışkıran , odak merkezinden ayrılmış yüzlerce dünyaya da doğum vermiş olacaktır. Şimdi, bu dünyaların her biri, orijinal dünya gibi evrenlerin yaratılışına başkanlık eden doğal güçlerle donatılmış olarak, bundan böyle etrafında dönen yeni küreler yaratacaktır, tıpkı kendisinin varoluşlarının ve yaşamlarının odak noktası etrafında kardeşleriyle eş zamanlı olarak çekilmesi gibi . Bu dünyaların her biri bir güneş olacak, ekvatorundan ardışık olarak çıkan gezegenlerin girdabının merkezi olacak . Bu gezegenler, onları üreten yıldıza bağlı olsalar da, özel, bireysel bir yaşam alacaklardır.

23. Böylece gezegenler, henüz katılaşmamış, merkezkaç kuvvetinin etkisiyle ve hareket yasaları gereğince merkezi kütleden ayrılmış, akışkanlık derecesine bağlı olarak daha eliptik veya daha az eliptik olan küresel bir şekil alan yoğunlaştırılmış madde kütlelerinden oluşur. Bu gezegenlerden

biri, soğumadan ve katı bir kabukla kaplanmadan önce, kendi varlığını borçlu olduğu aynı astral oluşum süreciyle Ay'ı doğuracak olan Dünya olacaktır . Bundan böyle yaşam kitabına yazılan Dünya, zayıflığı İlahi Takdirin kanatları altında korunan yaratıkların beşiği olacak , sonsuz arpın yeni bir teli , dünyaların evrensel konserinde kendi yerinde yankılanması gereken .

Aylar

24. Gezegen kütleleri katılaşmaları için yeterli soğuma derecesine ulaşmadan önce, daha küçük kütleler, gerçek sıvı kürecikler haline geldiler. merkezkaç kuvvetinin en büyük olduğu ekvator düzleminde bazılarından ayrılmış ve aynı yasalar gereği, üreten gezegenlerinin etrafında, üreten merkez yıldızlarının etrafında meydana gelen hareket gibi bir öteleme hareketi kazanmışlardır .

çok daha az kütlesi daha hızlı bir soğumaya uğrayan Ay'ı bu şekilde doğurdu . Şimdi , Dünya'nın ekvatorundan ayrılmasına ve aynı düzlemde ötelenmesine hükmeden yasalar ve kuvvetler, küresel bir şekil almak yerine, ağırlık merkezi alt kısımda sabitlenmiş olan bir yumurtanın uzun şekli olan oval bir kürenin şeklini alacak şekilde etki etti .

25. Ay'ın ayrılmasının gerçekleştiği koşullar, onun dünyadan zar zor çekilmesine izin verdi ve onu, en ağır kısımları dünyaya dönük alt yüzü oluşturan ve daha az yoğun kısımları ise üst yüzü oluşturan, eğer dünyaya zıt ve göklere doğru bakan tarafı kastediliyorsa, oval bir figür gibi dünyanın göğünde sürekli asılı kalmaya zorladı. Bu, bu gök cisminin bize her zaman aynı tarafı göstermesini sağlayan şeydir. Jeolojik durumunu daha iyi anlamak için, tabanı dünyaya dönük ve kurşundan yapılmış bir mantar topu olarak tasvir edilebilir.

Ay'ın yüzeyinde iki temelde farklı doğa vardır : biri bizimkine hiçbir olası benzerliği olmayan çünkü akışkan ve eterik gövdeleri bilinmiyor; diğeri, tüm daha az yoğun maddeler o yarımkürede yerleştiği için dünyaya

göre hafif . Birincisi, su veya atmosfer olmadan, belki bu yeraltı yarımküresinin sınırlarında burada ve orada hariç, sürekli olarak Dünya'ya dönük ; ikincisi, sıvılar açısından zengin, sürekli olarak dünyamızdan uzağa dönük. [7]

26. Her gezegenin uydularının sayısı ve durumu, oluştukları özel koşullara göre değişiyordu. Bazı gezegenler, Merkür, Venüs ve Mars'ın durumunda olduğu gibi, herhangi bir ikincil gök cismi doğurmadı [8] , Dünya, Jüpiter, Satürn vb. gibi diğerleri ise bir veya daha fazlasını oluşturdu.

27. Kendi uyduları veya uydularının yanı sıra, Satürn gezegeni , uzaktan bakıldığında onu beyaz bir hale gibi çevreliyormuş gibi görünen halka sisteminin [9] özel fenomenini sergiler. Bu oluşum, doğa yasalarının evrenselliğinin yeni bir göstergesidir. Halka, aslında Satürn'ün ekvatorunda ilkel zamanlarda gerçekleştirilen bir ayrılmanın sonucudur , tıpkı bir ekvatoral bölgenin uydusunu oluşturmak için dünyadan kaçması gibi. Fark, Satürn'ün halkasının tüm parçalarında muhtemelen belirli bir yoğunlaşma derecesinde homojen moleküllerden oluşması ve dolayısıyla dönme hareketini aynı şekilde ve gezegeni canlandıran zamana neredeyse eşit bir sürede sürdürür . Bu halkanın noktalarından biri diğerinden daha yoğun olsaydı, birdenbire bir veya birçok madde kümelenmesi meydana gelirdi ve Satürn'ün çok daha fazla uydusu olurdu. Oluşum zamanından bu yana, bu halka diğer gezegensel gövdelerle aynı şekilde katılaşmıştır.

Kuyrukluyıldızlar

28. Etimolojik adını koruyan gezegenlerden bile daha fazla, dolaşan gök cisimleri olan kuyruklu yıldızlar, bizi yıldızsal genişlikteki uzak bölgelere taşıyarak, dünyanın ait olduğu sistemin sınırlarını aşmamıza yardımcı olacak rehberlerdir.

Ancak evrenin bu yolcularının yardımıyla göksel alemleri keşfetmeden önce, onların içsel doğalarını ve gezegen ekonomisindeki rollerini mümkün olduğunca anlamak iyi olacaktır.

29. Bu sakallı gök cisimleri sıklıkla bebek dünyalar olarak görülmüş, ilkel kaoslarında meskun dünyalara bahşedilen yaşam ve varoluş koşullarını demlemiştir . Diğerleri bu olağanüstü cisimleri yıkım halindeki dünyalar olarak hayal etmişlerdir ve birçoğu için çarpıcı görünümleri doğaları hakkında hatalı spekülasyonların konusu olmuştur, öyle ki , yargısal astrolojide bile bazıları onları şaşkın ve titreyen dünyaya ilahi emirlerle gönderilen felaketlerin alametleri olarak görmüştür .

30. Çeşitlilik yasası doğa eserlerinde öylesine büyük bir bollukla uygulanır ki, doğa bilimcilerin, gök bilimcilerin ve filozofların kuyrukluyıldızlara gezegensel cisimlere eşdeğer bir statü vermek ve onları daha fazla veya daha az gelişme veya bozulma derecesinde gök cisimlerinden başka bir şey olarak görmemek için nasıl bu kadar çok teori kurabildiklerini merak eder insan . Ancak, doğa resimleri gözlemciyi var olmayan ilişkileri arama ihtiyacından uzak tutacak ve kuyrukluyıldızlara güneş alanları için keşif görevi gören dolaşan gök cisimlerinin mütevazı ama yararlı rolünü bırakacak kadar yeterli olmalıdır. Oluştukları gök cisimleri gezegensel cisimlerden tamamen farklı olduğu için, onlar gibi insanlık için mesken görevi görme amacına sahip değildirler . Güneşten güneşe art arda seyahat ederler, kendilerini zaman zaman buhar haline getirilmiş gezegensel parçalarla zenginleştirirler ve karasal dünyalara saçtıkları canlandırıcı ve yenileyici ilkeleri kendilerine çekerler. (Bölüm IX, no. 12)

31. Eğer bu gök cisimlerinden biri yörüngesini kat etmek ve Güneş'ten ölçülemez bir uzaklıkta bulunan doruk noktasına geri dönmek için minik dünyamıza yaklaştığında, onu düşünce yoluyla takip edip onunla birlikte yıldız bölgelerini ziyaret etseydik, Güneş'i en yakın yıldızlardan ayıran bu muazzam eterik madde genişliğini geçerdik ve sonsuzluğun çölünde başıboş dolaştığını hayal edebileceğimiz bu gök cisminin birleşik hareketlerini

gözlemlerken , en etkin hayal gücünün bile kavrayamayacağı mesafelerde gerçekleştirilen doğa yasalarının evrenselliğine dair bir başka anlamlı kanıt bulurduk .

Orada, eliptik form parabolik forma bürünür ve ilerlemesi, kuyrukluyıldızın perigesinde binlerce mil yol aldığı sürede sadece birkaç metre yol kat ettiği noktaya kadar yavaşlar. Belki de geride bıraktığından daha güçlü, daha önemli bir güneş, bu kuyrukluyıldız üzerinde baskın bir çekim uygulayacak ve onu kendi tebaasının saflarına kabul edecektir ve sonra minik dünyanızın şaşkın çocukları, eksik gözlemlerle öngördükleri dönüşünü boşuna bekleyeceklerdir . O durumda, düşüncesi bilinmeyen bölgelerde dolaşan kuyrukluyıldızı takip eden bizler , dünyevi gözlerin bulmasının imkansız olduğu , dünyada yaşayan ruhlar için hayal edilemez, hatta onların düşünceleri için bile akıl almaz olan yeni bir ulusla karşılaşacağız , çünkü keşfedilmemiş harikaların tiyatrosu olacak.

Biz yıldızlar dünyasına, uçsuz bucaksız güneşlerin ışıldadığı o göz kamaştırıcı dünyaya ulaştık. sonsuz uzay ve muhteşem yaratılış zeminlerinin parlak çiçekleridir. Sadece orada dünyanın ne olduğunu bileceğiz .

Samanyolu

32. Güzel, aysız, yıldızlı gecelerde, herkes gökleri bir uçtan diğer uca geçen ve eskilerin sütlü görünümünden dolayı Samanyolu adını verdiği o beyazımsı parıltıyı görebilir. Bu dağınık parıltı, modern zamanlarda uzun zamandır teleskop gözüyle araştırılıyor ve o altın tozu yolu veya antik mitolojideki o süt akıntısı, bilinmeyen harikaların uçsuz bucaksız bir alanı haline geldi. Gözlemcilerin araştırmaları, onun doğasının anlaşılmasına yol açtı ve gözün kaybolduğu ve yalnızca zayıf bir parlaklıkla karşılaşacağı yerde, bizi aydınlatan güneşten daha parlak ve önemli milyonlarca güneş olduğunu ortaya koydu.

33. Aslında, Samanyolu, muazzam genişliğinde parlayan güneş veya gezegen çiçekleriyle ekili bir çayırdır. Güneşimiz ve ona eşlik eden tüm gök

cisimleri , Samanyolu'nu oluşturan o muhteşem kürelerin bir parçasıdır. Ancak, güneş, dünyaya göre devasa boyutlarına ve etki alanının büyüklüğüne rağmen , bu engin yaratılışta yalnızca takdir edilemeyecek bir noktayı işgal eder . Birbirlerinden dünyanın yörüngesinin yarıçapının yüz bin katından daha büyük bir mesafede, o muazzam bölgede çekim yapan yaklaşık otuz milyon benzer güneşi sayabiliriz. [10] [11]

34. Bu yaklaşık hesaplamayla, o yıldız bölgesinin kapsamını ve sistemimizi onu işgal eden diğer sistemlerin evrenselliğiyle birleştiren ilişkiyi yargılayabiliriz. Ayrıca, güneşin etki alanının küçüklüğünü; hatta daha da önemlisi , minik dünyamızın hiçliğini yargılayabiliriz. Öyleyse, Samanyolu'nu dolduran canlıları düşünürsek, dünya ne olurdu !

"Hiçlik" diyorum çünkü belirlemelerimiz yalnızca incelediğimiz bedenlerin maddi ve fiziksel kapsamına değil -bu pek bir şey olmazdı- aynı zamanda ve her şeyden önce bir yer olarak ahlaki durumlarına ve varlıkların ebedi hiyerarşisinde işgal ettikleri rütbeye de uygulanır. Yaratılış orada tüm ihtişamıyla sergilenir, güneş dünyasının her yerinde ve onu her taraftan çevreleyen sistemlerin her birinde yaşam ve zekanın tezahürlerini doğurur ve yayar.

35. Bu şekilde, güneşimizin veya dünyamızın yıldızlar dünyasında işgal ettiği konumu anlayabiliriz . Eğer Samanyolu'nun kendisi, yıldızsal yaratılışların enginliğinde, uzaktan bakıldığında sadece algılanamayan ve takdir edilemeyen bir noktayı temsil eden, çünkü uzayda var olan binlerce yıldız bulutsudan sadece bir tanesi olan Samanyolu'nun statüsünü düşünürsek, bu tür düşünceler daha da fazla ağırlık taşıyacaktır. Eğer bize diğerlerinden daha geniş ve zengin görünüyorsa, bunun tek nedeni bizi çevrelemesi ve gözlerimizin önünde tüm uzantılarıyla açılmasıdır, oysa diğerleri, akıl almaz derinliklerde kaybolmuş, kendilerinin zar zor görülmesine izin veriyorlar .

36. Peki, eğer birisi Dünya'nın Güneş sistemi içinde hiçbir şey veya neredeyse hiçbir şey olduğunu; Güneş sisteminin Samanyolu içinde hiçbir

şey veya neredeyse hiçbir şey olduğunu; Samanyolu'nun bulutsuların evrenselliği içinde hiçbir şey veya neredeyse hiçbir şey olduğunu ve bu evrenselliğin kendisi muazzam sonsuzluk içinde çok küçük bir şey olduğu için, o zaman karasal kürenin ne olduğunu anlamaya başlayacaktır.

Sabit yıldızlar

37. Gökkubbenin iki yarımküresini oluşturan sözde "sabit" yıldızlar, genel olarak varsayıldığı gibi, tüm dış çekimlerden izole edilmiş değildir. Tam tersine: hepsi aynı yıldız gövdeleri kümesine aittir. Bu küme, parçası olduğumuz ve gökyüzüne yansıtılan ekvator düzlemi "Samanyolu" adını alan büyük bir bulutsudan başka bir şey değildir. Onu oluşturan tüm güneşler dayanışma içindedir; çoklu etkileri sürekli olarak birbirlerine etki eder ve evrensel çekim hepsini aynı ailede birleştirir.

38. Bu çeşitli güneşler arasında çoğu bizimki gibidir, kendi gezegen sistemimizdeki yaşamı yöneten aynı yasalar vasıtasıyla aydınlattıkları ve destekledikleri ikincil dünyalarla çevrilidir. Bazıları, Sirius gibi, bizimkinden binlerce kat daha zengin ve daha görkemli boyuttadır ve evrendeki rolleri daha önemlidir, tıpkı etraflarında dönen gezegenlerin sayıca daha fazla ve bizimkinden çok daha gelişmiş olması gibi. Diğerleri ise yıldızsal işlevlerinde çok farklıdır. Bu nedenle, bu güneşlerin belirli bir sayısına, sideral düzende gerçek ikizler, aynı yaştaki kardeşleri eşlik eder ve doğanın bizim güneşimize ait olanlardan farklı işlevler verdiği uzayda ikili sistemler oluştururlar. [12] Orada, yıllar artık aynı periyotlarla veya günler aynı güneşlerle ölçülmez ve çift meşaleyle aydınlatılan bu dünyalar, bu küçük karasal dünyayı terk etmemiş olanlar için hayal edilemeyecek bir varoluşun koşullarını miras olarak almışlardır.

Çevresi olmayan ve gezegenlerden yoksun diğer yıldızlar, diğerlerine verilenlerden daha iyi yaşanabilirlik unsurları edinmişlerdir. Doğanın yasaları, muazzamlıklarında çeşitlenmiştir ve eğer birlik evrenin büyük sözcüğüyse, sonsuz çeşitlilik onun ebedi niteliğidir.

39. Bu yıldızların ve sistemlerinin muazzam sayısına ve onları ayıran ölçülemez mesafelere rağmen , hepsi yine de en güçlü teleskopların gözlerinin bile zar zor geçebildiği ve hayal gücünün en cüretkar tasarımlarının bile zar zor erişebildiği aynı yıldız bulutsuya aittir. Yine de bu bulutsu, yıldız dünyasını oluşturan bulutsuların düzeninde yalnızca bir birimdir .

40. Sabit yıldızlar denilenler genişlikte hareketsiz değildir. Gökkubbenin gölgesinde hayal edilen takımyıldızlar hiç de gerçek sembolik yaratımlar değildir. Dünyadan *uzaklıkları* ve evrenin bu istasyondan ölçüldüğü perspektif, bu iki katlı optik yanılsamanın iki nedenidir (Bölüm V, No. 12).

41. Mavi kubbede ışıldayan gök cisimlerinin tümünün, aynı kozmik kümelenmenin, sizin Samanyolu dediğiniz aynı bulutsunun içinde bulunduğunu gördük. Ancak, aynı gruba ait olmalarına rağmen, bu gök cisimlerinin her biri yine de uzayda kendi öteleme hareketiyle canlanır. Hiçbir yerde mutlak sükûnet yoktur. Evrensel kütle çekim yasaları tarafından yönetilirler ve o muazzam kuvvetin aralıksız dürtüsü altında genişlikte yuvarlanırlar. Kesinlikle rastgele rotalar boyunca yuvarlanmazlar, ancak merkezinde çok daha büyük bir gök cismi bulunan belirli yörüngeler boyunca yuvarlanırlar. Sözlerimi bir örnekle daha anlaşılır kılmak için özellikle güneşinizden bahsedeceğim .

42. Modern gözlemler sayesinde, güneşin yeni astronominin ilk dönemlerinde inanıldığı gibi sabit veya merkezi bir yeri olmadığı, fakat gezegenler, uydular ve kuyrukluyıldızlardan oluşan geniş sistemini de beraberinde taşıyarak uzayda hareket ettiği bilinmektedir.

Bu yolculuk tesadüfi değildir ve güneş , kendisine, çocuklarına ve tebaasına tahsis edilen bölgelerden sapmış bir şekilde sonsuz boşlukta dolaşmaz . Hayır, yörüngesi ölçülüdür ve aynı düzendeki diğer güneşlerle eş zamanlı olarak ve belirli sayıda yaşanabilir gezegenle çevrili olarak , merkezi bir güneş etrafında çekim yapar. Kız kardeş güneşlerininki gibi,

kütle çekim hareketi yıllık gözlemlerle algılanamaz, çünkü çok sayıda yüzyıllık dönem, böyle bir yıldız yılının zamanını işaretlemek için yeterli olmayacaktır.

43. Sözünü ettiğimiz merkezî güneş, kendisinden daha önemli olan bir başka güneşe göre ikincil bir küredir ve etrafında aynı düzendeki diğer güneşlerle birlikte yavaş ve ölçülü bir yolculuğunu sürdürür.

Güneşlerin birbirlerine bu şekilde ardışık olarak tabi kılınması üzerinde, hayal gücümüz böyle bir hiyerarşiye tırmanmaktan yorulana kadar durabiliriz; ancak şunu da unutmayalım ki, Samanyolu'nda devasa bir sistemin dişlileri gibi birbirlerine tabi olan yaklaşık otuz milyon güneş sayabiliriz.

44. Ve bu sayılamaz gök cisimlerinin her biri, diğerleriyle dayanışma içinde bir hayat yaşar; tıpkı sizin küçücük karasal dünyanızın ekonomisinde hiçbir şeyin izole olmadığı gibi, ölçülemez evrende de hiçbir şeyin izole olmadığı gibi.

Bu tür sistemler sistemleri, uzay ve zamanın oluşturduğu tabloyu, ilahi nefesin girdaplara kaldırdığı altın inci tozları gibi kavrayabilen filozofun araştırmacı gözüne uzaktan görünecektir ; bu da, yıldız dünyalarının, çölün kumullarındaki kum taneleri gibi gökyüzünde uçmasını sağlar.

Daha fazla durgunluk, daha fazla sessizlik, daha fazla gece vakti! Gözlerimizin önünde açılacak türden görkemli bir gösteri, gerçek bir yaratılış olurdu, muazzam ve Yaratıcının sonsuz bakışını muazzam bütününde kucaklayan eterik yaşamla dolu.

Ancak, şu ana kadar yalnızca bir bulutsudan söz ettik ; onun milyonlarca güneşi , milyonlarca yaşanabilir dünyası , dediğimiz gibi , sonsuz takımadalarda yalnızca bir ada oluşturuyor .

Uzayın çölleri

45. Bahsettiğimiz yıldız kümelerinin ötesine uzanan ve onları saran uçsuz bucaksız bir çöl vardır . Yalnızlık yalnızlığı takip eder ve boşluğun ölçülemez düzlükleri uzaklara kadar uzanır. Kozmik madde kütleleri, devasa bir takımadanın yüzen adaları gibi uzayda izole bir şekilde bulunur . Bir şekilde, parçası olduğumuz yıldız kümelerini bize en yakın kümelerden ayıran muazzam mesafeyi tahmin etmek isteniyorsa , bu yıldız adalarının göklerin uçsuz bucaksız okyanusunda dağılmış ve nadir olduğunu ve onları birbirinden ayıran genişliğin, ilgili boyutlarının ölçüsünden kıyaslanamayacak kadar büyük olduğunu anlamak gerekir.

Şimdi , yıldız bulutsusunun yuvarlatılmış sayılarla, birim olarak alınan en yakın yıldıza olan uzaklığın bin katını, yani yaklaşık yüz bin trilyon fersahı (bir fersah üç mildir) ölçtüğünü hatırlayalım . Çok daha büyük olduğundan, aralarında uzanan mesafe , zihnimizin kavrayışıyla erişilebilen sayılarla ifade edilemez ; yalnızca en yüksek kavrayışlarındaki hayal gücü, o muazzam enginliği -sessiz ve her türlü yaşam görünümünden yoksun o yalnızlıkları- aşma ve bir şekilde bu göreceli sonsuzluğun bir fikrini kavrama yeteneğine sahiptir.

46. Ancak, bizim yıldızsal evrenimizi saran ve yıldızlar alemimizin uzak sınırları olarak kendini genişleten bu göksel çöl , göklerimizin cennetlerinin ötesinde, sınırsız yaratılışının çerçevesini geliştiren Yüce'nin vizyonu ve sonsuz gücü tarafından kucaklanmıştır.

47. Gerçekten de, **Bu kadar geniş izolasyon alanlarının ötesinde, dünyalar insan** incelemesine açık bölgelerde olduğu kadar ihtişamlarıyla ışıldarlar . Bu çöllerin ötesinde, muhteşem vahalar berrak eterde yüzer ve varoluşun ve yaşamın harikulade ortamlarını durmaksızın yeniler . Orada, teleskobun keskin gözünün gökyüzümüzün şeffaf bölgelerinden baktığı, kozmik maddenin uzak kümeleri ortaya çıkar: sizin çözülemez dediğiniz ve size bilinmeyen bir eterik uzay noktasında kaybolmuş beyaz tozdan hafif bulutlar gibi görünen o bulutsular. Orada, yeni dünyalar ortaya çıkar ve geliştirilir, kürenize özgü olanlardan farklı, çeşitli ve alışılmadık koşulları,

onlara sizin kavramlarınızın hayal edemeyeceği veya çalışmalarınızın belirleyemeyeceği bir hayat verir . Yaratıcı güç tüm doluluğuyla orada parlar . Sisteminizin işgal ettiği bölgelerden gelen, yaşamın tezahürlerini yöneten diğer yasaların güçlerinin eylem halinde olduğu birisi için, bu yabancı bölgelerde izlediğimiz yeni yol bize bilinmeyen perspektifler açıyor. [13]

Dünyaların ebedi ardıllığı

48. Evrenin sonsuz istikrarını sağlamak için ona benzersiz, ilksel ve genel bir yasanın verildiğini ve bu genel yasanın doğanın yönlendirici güçleri dediğimiz çeşitli belirli eylemler aracılığıyla duyularımızla algılanabildiğini gördük. Bugün, sonsuzluk ve uzayın ikili yönünden ele alındığında tüm dünyanın uyumunun bu yüce yasa tarafından güvence altına alındığını göstereceğiz .

49. Aslında, kozmik maddenin orijinal kümelerinin erken kökenine geri dönersek , bu yasanın kuralı altında maddenin tohumdan olgun meyveye kadar onu götüren gerekli dönüşümleri zaten geçirdiğini ve bu yasadan doğan çeşitli kuvvetlerin itkisi altında periyodik devrimlerinin ölçeği boyunca hareket ettiğini fark ederiz: önce akışkan bir hareket merkezi; sonra dünyaların bir üreteci; daha sonra ortasında doğan kürelerin merkezi ve çekici bir çekirdeği.

Bu yasaların kozmosun tarihine hükmettiğini zaten biliyoruz. Şimdi bilmek önemli olan, onların aynı zamanda gök cisimlerinin yıkımına da hükmettiğidir, çünkü ölüm yalnızca canlının bir başkalaşımı değil, aynı zamanda cansız maddenin bir dönüşümüdür. Ve eğer hayatın sadece ölümün tırpanıyla erişilebilir olduğunu söylemek doğruysa , madde durumunda da onun zorunlu olarak kendi yapısına özgü dönüşümlerden geçmesi gerektiğini eklemek de doğrudur.

50. İlkel beşiğinden beri, özel örgütlenmesinin izin verdiği tüm yılların tamamını kat etmiş bir dünyayı ele alalım. Varlığının iç çekirdeği yok olmuş

ve unsurları başlangıçtaki yeteneklerini kaybetmiştir. Üretimleri için bu dünyaya atanmış kuvvetlerin varlığını ve eylemini talep eden doğa olayları, bundan böyle kendilerini gösteremezler , çünkü faaliyetlerinin kaldıracı artık ona tüm gücünü veren dayanak noktasına sahip değildir .

Şimdi, bu soyu tükenmiş ve cansız dünyanın amaçsızca göksel uzayda çekilmeye devam edeceğini ve göklerin girdabında işe yaramaz bir kül haline geleceğini düşünür müydünüz? Anlamı kalmamış ölü bir mektuptan başka bir şey olmadığında evrensel yaşam kitabında yazılı kalacağını düşünür müydünüz? Hayır. Onu karanlık kaostan yükselten ve ona yaşamın ihtişamını bahşeden aynı yasalar , ergenliğinin yüzyılları boyunca onu yöneten, varoluşunun ilk adımlarını sağlamlaştıran ve onu yetişkinliğe ve yaşlılığa götüren aynı güçler, yaratıcı gücün genel istikrar için koşulları durmaksızın çektiği laboratuvara teslim etmek için kurucu unsurlarının parçalanmasına başkanlık edecektir . Bu unsurlar, diğer bedenlere asimile olmak veya diğer güneşleri yeniden oluşturmak için eterin ortak kütlesine geri döneceklerdir; ve böyle bir ölüm, ne bu dünya ne de kardeşleri için anlamsız bir olay olmayacaktır . Diğer bölgelerde farklı nitelikteki diğer yaratılışları yenileyecek ve dünya sistemlerinin yok olduğu yerde, çok daha parlak ve hoş kokulu çiçeklerden oluşan yeni bir çiçek yatağı yakında doğacaktır.

51. Böylece evrenin gerçek ve etkin sonsuzluğu, zamanın işleyişini yönlendiren aynı yasalarla sağlanır; bu şekilde , dünyalar dünyaları, güneşler güneşleri takip eder , ancak engin göklerin muazzam mekanizmasına hiçbir zaman ulaşılamaz.

Orada, gözlerinizin gecenin gölgesindeki muhteşem yıldızlara hayran olduğu yerde; orada, zihninizin uzak yerlerden parlayan muhteşem ışıltıları tefekkür ettiği yerde, ölümün parmağı uzun zamandır bu tür ihtişamları söndürdü; boşluk uzun zamandır bu tür ışıltıların yerini aldı ve hatta henüz bilinmeyen yeni yaratılışlar aldı. Işığın bize ulaşmasının binlerce yıl sürdüğü bu gök cisimlerinin muazzam uzaklığı, bugün yalnızca dünyanın

yaratılmasından çok önce gönderdikleri ve gerçek kaybolmalarından binlerce yıl sonra bile hayran kalacağımız ışınları aldığımız anlamına geliyor. [14]

Altı bin yıllık tarihi insanlık, eonlarla karşılaştırıldığında nedir? Yüzyıllarınızdaki saniyeler gibi mi? Astronomik gözlemleriniz, dünyanın mutlak durumuyla karşılaştırıldığında nedir? Güneş tarafından tutulan bir gölge.

52. O halde burada, diğer çalışmalarımızda olduğu gibi, yeryüzünün ve insanlığın, var olanla kıyaslandığında hiçbir şey olmadığını , düşüncemizin en muazzam çabalarının bile, asla sona ermeyecek bir evrenin enginliği ve sonsuzluğu karşısında ancak algılanamayacak bir alanı kapladığını idrak edelim .

Ve ölümsüzlüğümüzün bu dönemleri başımızın üzerinden geçtiğinde , yeryüzünün mevcut tarihi bize hafızamızın derinliklerinde buharlaşan bir sis gibi göründüğünde , kozmolojik hiyerarşimizin çeşitli kademelerinde sayısız yüzyıllar boyunca ikamet ettiğimizde ve gelecek çağların en uzak bölgeleri sayısız hac yolculuğuyla tarafımızdan kat edildiğinde , sınırsız dünyalar dizisi ve hareketsiz sonsuzluk hala perspektifimiz olarak önümüzde uzanacaktır.

Evrensel yaşam

53. Fiziksel dünyanın sisteminin temelini oluşturduğu ruhların ölümsüzlüğü, bazı önyargılı düşünürlerin gözünde hayal ürünü olarak görülmüştür. İronik olarak, bunu serseri ölümsüzlük olarak sınıflandırmışlar ve bunun yalnızca yaratılışın gösterisi ışığında doğru olduğunu anlamamışlardır. Yine de, tüm ihtişamını - hatta daha da ötesini - neredeyse tüm mükemmelliğini anlaşılır kılmak mümkündür.

54. Tanrı'nın eserlerinin düşünce ve zekâ için yaratıldığı , dünyaların onları tefekkür eden ve perdelerinin ardında onları yaratanın kudretini ve bilgeliğini keşfeden varlıklar için meskenler olduğu - bu konu artık şüphe

götürmez ; ancak, onları dolduran ruhların birbirleriyle dayanışma içinde olduğu, anlaşılması gereken önemli bir şeydir .

55. Gerçekten de, insan zihni , genişlikte parıldayan o parlak küreleri, hareketsiz, cansız madde kütleleri olarak düşünmekte zorluk çeker. Ayrıca, bu kadar uzak bölgelerde , muhteşem alacakaranlıklar ve görkemli geceler, bereketli güneşler ve ışıkla dolu günler ve doğanın çok sayıda ürününün tüm ihtişamıyla ortaya çıktığı vadiler ve dağlar olduğunu düşünmekte de zorluk çeker. Ruhun kendini yeniden ayarlayabildiği ilahi gösterinin, onu kabul edebilecek herhangi bir varoluştan veya düşünen varlıktan mahrum bırakılabileceğini hayal etmeleri onlar için zordur diyebilirim .

56. Fakat bu son derece adil yaratılış fikrine, insanlığın dayanışması fikrini de eklemek gerekir ve gelecekteki sonsuzluğun gizemi burada yatar.

Dünyaların evrenselliğinde aynı insan ailesi yaratılmış ve sizin hala takdir edemediğiniz bir kardeşlik bağları bu dünyalara bahşedilmiştir . *Eğer uçsuz bucaksız sistemlerinde uyumlu olan bu gök cisimleri akıllı varlıklar tarafından mesken tutuluyorsa, bu hiç de birbirlerini tanımayan varlıklar tarafından değil, daha ziyade, aynı kaderle alınlarında işaretlenmiş ve yaşam işlevlerine göre bir anlığına birbirleriyle karşılaşmaları ve karşılıklı yakınlıklarına göre tekrar karşılaşmaları gereken varlıklar tarafından mesken tutulmaktadır* ; göksel toprakları dolduran büyük ruhlar ailesidir ; göklerin genişliğini kucaklayan ve ruhsal mükemmelliğin ilk ve son arketipi olarak kalan İlahi Ruh'un büyük ışıltısıdır.

57. Hangi tuhaf sapmayla, kabul edilemez bir sınır ve mutlak bir ikilik içinde barındıran eterin uçsuz bucaksız bölgelerine ölümsüzlüğü inkar edeceğimizi düşündük ? Dolayısıyla, dünyanın gerçek bir teorisi gerçek dogmatik doktrinden önce gelmemeli ve bilim teolojiden önce gelmemeli mi? Metafiziğe dayanacak kadar sapacak mı? Cevap basittir ve bize yeni felsefenin eskisinin kalıntıları üzerinde muzaffer bir şekilde oturacağını , çünkü temelinin muzaffer bir şekilde eski hatalar üzerine inşa edileceğini gösterir.

Dünyaların çeşitliliği

58. Göksel gezilerimizde bize eşlik ettiniz ve bizimle birlikte uzayın uçsuz bucaksız bölgelerini ziyaret ettiniz. Gözlerimizin önünde güneşler güneşleri , sistemler sistemleri ve bulutsular bulutsuları takip etti. Kozmosun uyumunun muhteşem panoraması adımlarımızın önünde açıldı ve yalnızca gelecekteki mükemmelliğimizle tam kapsamıyla kavrayabileceğimiz sonsuzluk fikrinin bir ön tadını aldık . Eterin gizemleri, şimdiye kadar çözülemeyen muammalarını açığa çıkardı ve en azından şeylerin evrenselliği fikrini kavradık. Şimdi durup düşünmemiz önemlidir.

59. Şüphesiz, dünyanın küçüklüğünü ve dünyalar hiyerarşisindeki vasat önemini fark etmiş olmak iyidir. Bizim için çok değerli olan insan varsayımını yıkmış olmak ve kendimizi mutlak ihtişamın önünde alçaltmış olmak iyidir ; ancak, tanık olduğumuz gösteriyi ahlaki olarak yorumlamak daha da iyi olacaktır. Doğanın sonsuz gücünden ve uçsuz bucaksız evrenin çeşitli kısımlarındaki eylem biçimi hakkında sahip olmamız gereken fikirden bahsetmek istiyorum .

60. Zavallı, küçük meskenimize göre şeyleri yargılamaya alışkın olduğumuzdan , doğanın burada tanıdığımız kurallara göre hareket etmediği sürece diğer dünyalarda hareket edemeyeceğini veya etmemesi gerektiğini düşünürüz . Şimdi , tam da bu noktada yargımızı yeniden düzenlememiz önemlidir.

Bir an için bakışınızı kürenizin herhangi bir bölgesine ve doğanızın ürünlerinden birine çevirin. Orada sonsuz bir çeşitliliğin mührünü ve eşsiz bir etkinliğin kanıtını görmüyor musunuz? Bir kanaryanın kanadında veya çiçek açmış bir gül goncasının yaprağında böylesine güzel bir doğanın olağanüstü bereketini görmüyor musunuz ?

Çalışmalarınız havada süzülen varlıklara uygulansın; ormanda büyüyen menekşeye insinler ; okyanusun derinliklerini yarıp geçsinler ; her şeyde ve her yerde bu evrensel gerçeği okuyacaksınız: her şeye gücü yeten doğa

yerlere, zamanlara ve koşullara göre hareket eder. Genel uyumunda birdir ama üretimlerinde çoktur. Bir su damlasıyla oynar gibi güneşle oynar ve sonbahar kelebeğinin bıraktığı yumurtayı çatlattığı aynı kolaylıkla muazzam bir dünyayı canlı varlıklarla doldurur .

61. Şimdi o zaman , Eğer doğa bu kadar çeşitlilik arz ediyorsa , bu küçük dünyanın her yerinde , bu kadar dar ve sınırlıysa, daha geniş dünyaların perspektiflerini düşünürken bu eylem biçimini ne kadar daha geniş olarak düşünmelisiniz ! Doğanın , dünyadan çok daha fazla, bilinemez mükemmelliğine tanıklık eden o harikulade dünyalarda faaliyet gösterdiğini ne kadar daha gelişmiş ve bereketli olarak kabul etmelisiniz !

Dolayısıyla, uzaydaki her bir güneşin etrafında dönen kendi gezegen sisteminize benzer sistemler görmeyin; etrafınızda kendilerini gösteren o bilinmeyen gezegenlerde doğanın üç krallığını görmeyin. Bunun yerine, tıpkı tüm insan türündeki hiçbir insan yüzünün diğerine benzemediği gibi, uzayın koynunda yüzen eterik meskenlerde de muazzam, hayal edilemez bir çeşitliliğin tezahür ettiğini düşünün.

Canlı doğanızın zoofit ile başlayıp insanla zirveye ulaşması; atmosferin karasal yaşamı beslemesi ; sıvı elementin onu sürekli yenilemesi ; mevsimlerinizin bu yaşamda onu bölen olguları başarması gerçeğinden, uzaysal genişlikte yüzen milyonlarca dünyanın buna benzediği sonucunu çıkarmayın. Tam tersine. Bunlar, kendilerine atanan çeşitli koşullara ve evrenin senaryosundaki ilgili rollerine göre farklılık gösterirler. Bunlar, muazzam bir mozaikteki çeşitlendirilmiş mücevherlerdir, olağanüstü bir çiçek yatağındaki çeşitli çiçeklerdir .

[1] Bu bölüm, 1862 ve 1863'te Paris Spiritist Topluluğu'na Uranografik Çalışmalar başlığı altında dikte edilen ve GALILEO tarafından imzalanan bir dizi iletişimden metinsel olarak çıkarılmıştır. Ortam: Bay CF – Auth. [CF baş harfleri, Fransız astronom ve yazar Camille Flammarion, 1842–1925'i ifade eder. – Tr.]

[2] 1983 yılında 17. Ağırlık ve Ölçüler Genel Konferansı (Conférence Générale des Poids et Mesures) ışık hızı için 299.792.458 metre/sn'lik bir standart değer benimsedi. İngiliz ölçü birimlerinde bu, yaklaşık 186.282,397 mil/sn veya yaklaşık bir fit/nanosaniyedir. Kaynak: www.bipm.org . – Tr.

[3] Basit cisimlerin başlıcaları şunlardır: Metalik olmayanlar arasında oksijen, hidrojen, azot, klor, karbon, fosfor, kükürt ve iyot; metalik olanlar arasında altın, gümüş, platin, cıva, kurşun, kalay, çinko, demir, bakır, arsenik, sodyum, potasyum, kalsiyum, alüminyum vb. – Auth.

[4] Ruhlar alemini inkâr edenlerin durumu da böyledir; bedensel zarflarından kurtulduktan sonra, o alemin ufukları gözlerine açılır. O zaman, her şeyi yalnızca madde yoluyla açıkladıklarını iddia ettikleri teorilerin boşluğunu anlarlar . Bununla birlikte, o ufuklar bile onlar için, ancak arınma yoluyla evrimleştikleri ölçüde kademeli olarak ortaya çıkan gizemleri barındırır. Ancak, o yeni alemdeki ilk adımlarından itibaren , körlüklerini ve hakikatten uzaklıklarını kabul etmek zorunda kalırlar. – Auth.

[5] Hepimiz bildiklerimizle ilişki kurarız ve duyularımızın algılayamadığı şeyleri, doğuştan kör bir kişinin ışığın etkilerini ve gözlerin yararlılığını anlayamayacağı gibi, kavrayamayız. Dolayısıyla, başka ortamlarda kozmik sıvının bizim hakkında hiçbir fikrimizin olmadığı özelliklere ve bileşimlere sahip olması, bizim bilmediğimiz zorunluluklara uygun etkilere sahip olması ve yeni algılara veya diğer algılama biçimlerine yol açması mümkün olabilir. Örneğin, bedenin gözlerinin ışık olmadan nasıl görebildiğini anlamıyoruz. Fakat kim, ışık dışında özel organların amaçlandığı başka etkenler olmadığını söyleyebilir? Mesafe, maddi engeller veya karanlık tarafından engellenmeyen uyurgezer görüşü bize bir örnek sunar. Belirli bir dünyada, varlıkların normalde uyurgezerlerimizin sadece istisnai olarak olduğu şeyler olduğunu varsayalım; ne ışığımıza ne de gözlerimize ihtiyaçları vardır, ancak yine de bizim göremediklerimizi görürler. Aynı şey diğer tüm duyular için de geçerlidir. Canlılık ve algılanabilirliğin, duyumların ve ihtiyaçların koşulları, ortama göre değişir. – Auth.

[6] Eğer birisi bu kuvvetlerin başlangıcının ne olduğunu ve böyle bir başlangıcın onu üreten maddenin kendisinde nasıl olabileceğini sorsaydı, mekaniğin çok sayıda örnek sunduğunu söylerdik. Bir yayın gerilmesini sağlayan elastikiyet, yayın kendisinde değil midir ve moleküllerin düzenlenme biçimine bağlı değil midir? Merkezkaç kuvvetine uyan cisimler, üzerlerine uygulanan ilk hareketten itkilerini alırlar. – Auth.

[7] Ay hakkındaki bu tamamen yeni teori , yerçekimi yasası aracılığıyla , bu gök cisminin dünyaya her zaman aynı yüzünü göstermesinin nedenini açıklıyor. Yerçekimi merkezi, kürenin merkezinde olmak yerine, yüzeyindeki noktalardan birinin üzerinde duruyor ve dolayısıyla , daha hafif kısımlardan daha büyük bir kuvvetle dünyaya doğru çekiliyor, ay, genellikle poussahs [ABD'de Roly Polies veya Bop Bags - Tr.] olarak adlandırılan , daha ağır tabanı onları her zaman hemen yukarı çıkaran figürlerden birinin etkisini üretecekti , oysa yerçekimi merkezleri yüzeylerinden eşit uzaklıkta olan gezegenler, eksenleri etrafında düzenli olarak dönüyordu . Gaz veya sıvı canlandırıcı sıvılar, özgül hafifliklerinin bir sonucu olarak, sürekli olarak dünyadan uzağa dönük olan üst yarımkürede birikmiş olarak bulunacaktı . Alt yarımküre (gördüğümüz tek yarımküre) bu tür sıvılardan yoksun olacak ve bu nedenle yaşam için uygun olmayacaktı, diğerinde ise hüküm sürecekti. Dolayısıyla, eğer üst yarımküre yaşanabilirse , sakinleri diğer yarımküreye seyahat etmedikçe dünyayı hiç görmemişlerdir, eğer yaşam için vazgeçilmez koşullar yoksa bu onlar için imkansızdır. Bu teori ne kadar rasyonel ve bilimsel olursa olsun, henüz doğrudan bir gözlemle doğrulanamadığı için , yalnızca bir hipotez ve bilime referans olarak hizmet edebilecek bir fikir olarak kabul edilebilir. Şu anda bu kürenin sergilediği özellikler için tatmin edici bir açıklama sunan tek teori olduğu kabul edilmelidir. – Auth.

[8] Bu, 1877'de Mars'ın iki uydusu Phobos ve Deimos'un keşfedilmesinden önce yazılmıştı – Tr.

[9] Satürn'ün halkaları, Galileo Galilei'nin 1610'da teleskopuyla keşfettiği zamandan beri gökbilimcileri şaşırtmaktadır. Voyager 1 ve Voyager 2 uzay araçlarının 1980'lerde yaptığı detaylı incelemeler gizemi daha da artırmıştır. Milyarlarca buz ve kaya parçacığından oluşan binlerce halka vardır. Parçacıkların boyutları bir şeker tanesinden bir evin boyutuna kadar değişmektedir. Halkaların, gezegene ulaşmadan önce parçalanan kuyruklu yıldızların, asteroitlerin veya parçalanmış uyduların parçaları olduğuna inanılmaktadır. Her halka gezegenin etrafında farklı bir hızda dönmektedir. Kaynak: http://solarsystem.nasa.gov/planets/profile.cfm?Object=Saturn&Display=Rings – Tr.

[10] 3 trilyon 400 milyardan fazla fersah [bir fersah 3 mil'e eşittir]. – Yetkili.

[11] Dünya'nın yörüngesi mükemmel bir daire değildir. Dünya, Ocak ayının başlarında güneşe biraz daha yakın ve Temmuz ayında biraz daha uzaktır. Ocak ayında dünya güneşten 91,4 milyon mil (147,1 milyon kilometre) uzaktadır ve Temmuz ayında 94,5 milyon mil (152,1 milyon kilometre) uzaktadır. Kaynak: http://www.nasa.gov/worldbook/earth_worldbook.html – Tr.

[12] Astronomide bunlara “ikili yıldızlar” adı verilmiştir. Bunlar, bir gezegenin kendi güneşinin etrafında dönmesi gibi birbirlerinin etrafında dönen iki güneştir. İkili bir güneş tarafından aydınlatılan bu sistemleri oluşturan dünyaların sakinleri ne kadar da tuhaf ve muhteşem bir gösterinin tadını çıkarıyor olmalılar! Ama ayrıca, oradaki yaşam koşulları ne kadar da farklı olmalı! Daha sonraki bir iletişimde, Galileo'nun ruhu şunları ekledi: “Daha karmaşık olan, farklı güneşlerin birbirleriyle yüz yüze ay rolünü oynadığı sistemler de vardır. Böylece, aydınlattıkları kürelerin sakinleri için harikulade ışık gösterileri üretirler. Aslında, görünürdeki yakınlıklarına rağmen, yaşanılan dünyalar aralarında dönebilir ve dönüşümlü olarak beyaz ışık oluşturmak üzere birleşen çeşitli renkli ışık dalgaları alabilirler.” – Auth.

[13] Astronomide, çözülemeyen bulutsular adı, onları oluşturan yıldızların henüz ayırt edilemediği bulutsulara verilir. İlk başta, yoğunlaşarak dünyaları oluşturma sürecindeki kozmik madde birikimleri olarak düşünülmüşlerdi, ancak bugün genel olarak böyle bir görünümün uzaklıklarından kaynaklandığı ve yeterince güçlü araçlarla hepsinin çözülebilir olacağı düşünülmektedir .

çözülebilir bulutsular hakkında bir fikir verebilir : bunlar havai fişeklerin patladığı anda fırlattığı kıvılcım grupları gibidir. Bu kıvılcımların her biri bir yıldızı temsil eder ve grup uzayda bir noktada toplanmış ve ortak bir çekim ve hareket yasasına tabi olan bulutsu veya yıldız grubu olurdu. Belirli bir mesafeden bakıldığında, bu kıvılcımlar zar zor ayırt edilebilir ve grupları küçük bir duman bulutu görünümündedir. Bu karşılaştırma, yoğunlaştırılmış kozmik madde kütleleriyle ilgili olsaydı kesin olmazdı.

Samanyolumuz da bu tür bulutsulardan biridir; yaklaşık 30 milyon yıldız içerir veya şu anda en az birkaç yüz trilyon fersahlık alanı kaplayan güneşler; yine de en büyüğü değil. Her güneşin etrafında dönen ortalama 20 gezegen olduğunu varsayalım: bu, sadece bizim grubumuzda yaklaşık 600 milyon dünya yapar.

Eğer kendi bulutsumuzdan diğerine seyahat edebilseydik, orada sanki Samanyolu'nun ortasında olurduk, ama tamamen farklı görünen yıldızlı bir gökyüzüyle, bize göre devasa boyutlarına rağmen, uzakta sonsuzlukta kaybolmuş minik bir merceksi pul gibi görünürdü. Fakat yeni bulutsuya ulaşmadan önce, bir şehri terk eden ve başka bir şehre varmadan önce uçsuz bucaksız, ıssız bir ülkede seyahat eden bir gezgin gibi olurduk. Galileo'nun uzay çölleri adını verdiği, yıldızlardan ve dünyalardan yoksun ölçülemez uzayları geçmiş olurduk. İlerledikçe , kendi bulutsumuzun arkamızda çekildiğini , gözlerimize göre boyutunun küçüldüğünü görürdük ; aynı zamanda, seyahat ettiğimiz bulutsu, havai fişek kabuğundan çıkan kıvılcımların kütlesine benzer şekilde, giderek daha belirgin hale gelirdi . Düşünce yoluyla kendi bulutsumuzun takımadalarının ötesindeki uzay bölgelerine doğru yolculuk ettiğimizde, etrafımızda her biri milyonlarca güneş ve yüz milyonlarca yaşanabilir dünya içeren, farklı şekillerde milyonlarca benzer takımada görürdük.

Evrenin enginliği ve yapısıyla bizi özdeşleştirebilecek her şey , ortak inançlarla kısıtlanmış fikirlerimizi genişletmek için faydalıdır. Tanrı, eserlerinin ihtişamını ve önemsizliğimizi daha iyi kavradığımız ölçüde gözlerimizin önünde büyür . Görüldüğü gibi, Musa'nın Yaratılış Kitabı'nın aşıladığı, minik, algılanamayan dünyamızı Tanrı'nın ana yaratımı ve sakinlerini de tek ilgi odağı yapan inançtan çok uzak bir yol kat ettik . Evrendeki her şeyin kendileri için yaratıldığına inananların ve Yüce Varlık'ın varlığına itiraz etmeye cesaret edenlerin kibrini anlıyoruz. Birkaç yüzyıl içinde, Tanrı'yı yüceltmek için yaratılmış bir dinin Tanrı'yı bu kadar önemsiz boyutlara indirgemesine ve bizi yaratılışın muhteşem gizemlerine başlatarak Tanrı'nın her şeye gücü yettiğine olan hayranlığımızı artırabilecek keşifleri kötü ruhun kavramı olarak reddetmesine şaşıracaksınız . İnsan, bu keşiflerin , insanlığın ruhunu özgürleştireceği ve kendilerini yeryüzünde Tanrı'nın temsilcileri olarak adlandıranların çoğunluğunu ortadan kaldıracağı gerekçesiyle reddedildiğinin farkına vardığında daha da şaşıracaktır . – Auth.

[14] Işığın uzayda seyahat etmesinin aldığı sürenin sonucu şudur. Hızı saniyede 70.000 fersah olduğundan [bir fersah 3 mile eşittir] , güneşten bize 8 dakika 13 saniyede ulaşır. Dolayısıyla, eğer güneşin yüzeyinde bir olay meydana gelirse, bunu 8 dakika sonrasına kadar algılamayız ve aynı sebepten dolayı, olay sona erdikten 8 dakika sonra bile hala görürüz. Eğer uzaklığı nedeniyle bir yıldızın ışığının bize ulaşması bin yıl sürmüşse, yıldızı oluşumundan ancak bin yıl sonra görürüz (Bu olayın tam açıklaması ve betimlemesi için, Revue Spirite, Mart ve Mayıs 1867, s. 93 ve 151, C. Flammarion tarafından Lumen'de sunulan anlatıma bakınız) – Auth.

BÖLÜM VII

Dünyanın jeolojik bir taslağı

Jeolojik dönemler • Dünyanın ilkel hali • Birincil dönem • Geçiş dönemi • İkincil dönem • Üçüncül dönem • Tufan dönemi • Tufan sonrası veya günümüz dönemi - İnsanlığın doğuşu

Jeolojik dönemler

1. Dünya, oluşumunun açık izlerini içinde taşır. Evreler, çerçevesini oluşturan farklı oluşumlarda matematiksel bir kesinlikle izlenebilir. Bu tür çalışmaların tamamı, bu yüzyılda [19. yüzyıl] doğan ve dünyanın kökeni ve üzerinde yaşayan canlılar gibi oldukça tartışmalı bir konuya ışık tutan *jeoloji adı verilen bilimi oluşturur* . Bu noktada bir teori yoktur; bu, gerçeklerin gözlemlenmesinin kesin sonucudur ve bu tür gerçekler ışığında şüpheye yer yoktur. Dünyanın oluşumunun tarihi, önceden tasarlanmış kitaplara göre çok daha kesin bir şekilde jeolojik katmanlara yazılmıştır, çünkü konuşan, kendini gösteren doğanın kendisidir, teoriler üreten kişilerin hayal gücü değil. Ateşin izlerini gördüğünüz yerde, yangın olduğunu güvenle söyleyebilirsiniz; suyun izlerini gördüğünüz yerde, suyun olduğunu daha az kesin bir şekilde söyleyemezsiniz; hayvan izlerini gördüğünüz yerde, hayvanların orada yaşadığını söyleyebilirsiniz.

Dolayısıyla jeoloji tamamen gözlemsel bir bilimdir; yalnızca gördüklerinden sonuçlar çıkarır; şüpheli noktalarda hiçbir şeyi doğrulamaz: daha eksiksiz gözlemleri bekleyerek tartışmalı görüşlerden vazgeçer. *Jeolojinin keşifleri olmadan -tıpkı astronominin keşifleri gibi- dünyanın başlangıcı hala efsanelerin karanlığında yaşıyor olurdu.* Jeoloji sayesinde, insanlar bugün yaşadıkları yerin tarihini biliyorlar ve beşiğini çevreleyen masalların iskelesi bir daha asla ayağa kalkmamak üzere çöktü.

2. [1] Hendeklerin, doğal veya insan yapımı kazıların olduğu arazilerde her yerde , *tabakalaşmalar* , yani üst üste binmiş tabakalar olarak

adlandırılan şeyleri gözlemlemek mümkündür. Bu deseni gösteren araziler, tabakalı araziler adıyla belirtilir . Birkaç santimetreden 100 metreye veya daha fazlasına kadar oldukça değişken kalınlıktaki bu tabakalar, bunları oluşturan maddelerin rengi ve doğasına göre birbirlerinden ayırt edilirler. Sanat eserleri, kuyuların delinmesi, taş ocağı operasyonları ve hepsinden önemlisi madenler, bunları çok büyük bir derinliğe kadar gözlemlemeyi mümkün kılmıştır.

3. Katmanlar genellikle homojendir; yani her biri aynı maddeden veya birlikte var olan ve kompakt bir bütün oluşturan çeşitli maddelerden oluşmuştur. Bunları birbirinden ayıran sınır çizgisi her zaman açıkça tanımlanmıştır, tıpkı bir binanın temelinin katmanları gibi; hiçbir yerde, örneğin bir prizmanın veya gökkuşağının renklerinde olduğu gibi, bunların kendi sınırlarında birbirine karışmış ve kaybolmuş olduğu görülmez.

Bu özelliklerden, bunların ardışık olarak oluştuğunu ve farklı koşullar ve farklı nedenlerle üst üste biriktiğini görebiliriz. Elbette en derin olanlar önce oluşmuştur ve yüzeye daha yakın olanlar daha sonra oluşmuştur. Hepsinin sonuncusu -yüzeyde bulunan- vejetatif tabaka olarak adlandırılır ve özelliklerini bitkilerden ve hayvanlardan gelen organik maddenin çürümüş kalıntılarına borçludur.

4. Jeolojide, bitkisel tabakaların altındaki alt katmanlara *kaya tabakaları denir* ; bu isim bu bağlamda her zaman kayalık bir madde fikrini ima etmez, ancak bir tür mineral maddeden oluşan bir yatak veya banka anlamına gelir. Bazıları kum, kil, marn [2] veya çakıldan oluşur; diğerleri ise kumtaşı, mermer, tebeşir, kireç taşı veya kalkerli kaya, öğütme taşı, kömür, asfalt vb. gibi değişen sertlikteki gerçek taşlardan oluşur. Bir kayanın yoğunluğuna göre daha sert veya daha az sert olduğu söylenir.

Bu kayaların veya tabakaların doğasını inceleyerek, bazılarının erimiş maddeden geldiğini ve zaman zaman ateşin etkisiyle camlaştığını; diğerlerinin ise suyun biriktirdiği toprak benzeri maddelerden geldiğini gösteren belirli işaretler tanınabilir. Bu maddelerden bazıları, kum gibi,

parçalanmış halde kalır; diğerleri, başlangıçta belirli kimyasal maddelerin veya diğer nedenlerin etkisiyle macunsu bir haldeyken, zamanla sertleşip taş kıvamını kazanır. Üst üste binen taş katmanları, ardışık birikintilerin kanıtıdır. Bu nedenle ateş ve su, kürenin katı iskeletini oluşturan malzemelerin oluşumunda rol oynamıştır.

5. Su birikintilerinden gelen toprak veya taş tabakalarının normal konumu yataydır. Bazen görüş alanından kaybolacak kadar uzanan ve sanki bir silindirle düzeltilmiş gibi mükemmel bir şekilde yatay ve sıkıştırılmış olan ovaları veya bir gölün yüzeyi kadar düz olan derin vadileri gördüğümüzde, uzak geçmişte bir zamanlar bu tür yerlerin uzun süre durgun sularla kaplı olduğundan ve çekildiklerinde, kaldıkları süre boyunca biriktirdikleri toprakları kuruttuklarından emin olabiliriz. Sular çekildiğinde, bu topraklar bitki örtüsüyle kaplandı. Besin ilkelerini özümsemek için çok uygun olan sümüklü **,** kireçli , killi veya marnlı topraklar yerine, sular yalnızca kümeleşmeyecek silikat kumu biriktirdiğinde, bataklıkları [3] ve çölleri oluşturan kumlu, kurak ovalarla karşılaşırız . Kısmi seller sonucu geride kalan tortular ve akarsu ağızlarında biriken alüvyonlar bu konuda az da olsa bir fikir verebilir.

6. Yatay, sulu oluşumların normal ve en genelleştirilmiş konumu olsa da, dağlık ülkelerde genellikle eğimli ve hatta bazen dikey bir konumda kurulmuş oldukça büyük sert kaya alanları görülür, ancak özellikleri su tarafından oluşturulduklarını gösterir. Şimdi, sıvıların dengesi ve yerçekimi yasalarına göre, sulu tortular yalnızca yatay düzlemlerde oluşturulabilir ve eğimli düzlemlerde oluşanların akıntılar ve kendi ağırlıkları tarafından aşağı doğru çekildiği gerçeği göz önüne alındığında, bu tür tortuların katılaşmalarından veya kayaya dönüşmelerinden sonra bir tür kuvvetle yukarı kaldırılmış olması gerektiği açıktır.

Bu düşüncelerden, sulu tortulardan meydana gelen ve tamamen yatay bir konumda bulunan bütün kayalık tabakaların, asırlar boyunca durgun su tarafından meydana getirildiği, bunların eğik bir konumda bulunmalarının

ise, daha sonra çeşitli derecelerdeki genel veya kısmi altüst oluşlarla zeminin sarsılması ve yerinden oynaması sonucu meydana geldiği kesin olarak çıkarılabilir.

7. Sağladığı çürütülemez kanıt nedeniyle en yüksek öneme sahip karakteristik bir gerçek, çeşitli katmanlarda büyük miktarlarda bulunan hayvan ve bitki *fosil* kalıntılarından oluşur. Ve bu kalıntılar en sert kayada bile bulunduğundan, bu varlıkların varlığının bu kayanın oluşumundan önce olduğu sonucuna varmak gerekir. Şimdi, onları sertleştirmek ve çok eski zamanlardan beri içinde bulundukları duruma getirmek için gereken muazzam yüzyıl sayısını düşünürsek, organik varlıkların yeryüzünde ortaya çıkışının zamanın gecesinde kaybolduğu ve dolayısıyla Yaratılış kitabında ima edilen tarihten çok önce olduğu sonucuna varmak gerekir. [4]

8. Bu bitki ve hayvan kalıntıları arasında, formlarını değiştirmeden, onları taşa dönüştüren silikat veya kireçli madde tarafından tamamen delinmiş olanlar vardır; bunlardan bazıları mermer kadar serttir; bunlar başlı başına taşlaşmalardır. Diğerleri, yumuşak bir haldeyken basitçe bu maddeyle kaplanmıştır; bunlar en sert taşta sağlam -bazen tamamen- bulunur. Diğerleri, sonunda, narin ve tamamen net olsalar da, sadece izlerini bırakmışlardır. Ayak izleri, bazı kayalarda bile keşfedilmiştir ve ayağın, ayak parmaklarının ve tırnakların şeklinden, bunların hangi hayvan türünden geldiği anlaşılabilir.

9. Anlaşılabilir bir şekilde, hayvan fosilleri yalnızca katı ve dayanıklı parçalardan, yani kemiklerden, pullardan ve boynuzlardan oluşur. Bazen bunlar tam iskeletlerdir; ancak çoğu zaman kökeni yine de kolayca tanınabilen dağınık parçalardır. Bir çene kemiğini veya dişi inceleyerek, bunun bir otçula mı yoksa bir etobur hayvana mı ait olduğunu söyleyebiliriz. Hayvanın tüm parçaları gerekli bir korelasyona sahip olduğundan, başın şekli, kürek kemiği, bacak kemiği veya ayak kemiği, boyutunu, genel şeklini ve yaşam tarzını belirlemek için yeterlidir. [5] Kara hayvanları, bunların suda yaşayan hayvanlarla karıştırılmasına izin vermeyen bir organizasyona

sahiptir. Fosilleşmiş balıklar ve yumuşakça kabukları son derece fazladır; yumuşakça kabukları tek başına bazen büyük kalınlıkta tüm setler oluşturur. Doğaları gereği, bunların tuzlu su mu yoksa tatlı su hayvanı mı olduğunu kolayca belirleyebiliriz.

10. Bazı yerlerde güçlü kayalara dönüşen yuvarlak taşlar, kökenlerinin tartışmasız bir göstergesidir. Deniz kıyısındaki kayalar gibi yuvarlaktırlar, suyun etkisiyle katlandıkları aşınmanın kesin bir işaretidir. Önemli kütleler halinde gömülü oldukları alanlar açıkça okyanus veya uzun süredir var olan veya şiddetli bir şekilde çalkalanan sular tarafından işgal edilmiştir.

11. Çeşitli oluşumların arazileri ayrıca içerdikleri fosillerin doğası ile karakterize edilir. En eski olanlar, dünyanın yüzeyinden tamamen kaybolmuş bitki veya hayvan türlerini içerir. Daha yakın zamanlardaki bazı türler de kaybolmuştur, ancak atalarından yalnızca boyut ve birkaç şekil nüansı bakımından farklı olan benzerleri kalmıştır. Ve son olarak, son temsilcilerini gördüğümüz, çok da uzak olmayan bir gelecekte açıkça kaybolma eğiliminde olacak olan filler, gergedanlar ve su aygırları vb. gibi diğerleri vardır. Dolayısıyla, tabakalaşmalar çağımıza yaklaştıkça, hayvan ve bitki türleri de bugün var olanlara yaklaşmaktadır.

Dünyanın var olduğu günden bu yana meydana gelen altüst oluşlar ve felaketler, yaşamın sürdürülebilmesi için gereken koşulları değiştirmiş ve nesiller boyu yaşayan canlıların yok olmasına neden olmuştur.

12. Jeolojik tabakaların doğasını araştırarak, oluşumları sırasında onları içeren bölgenin okyanus veya göller, ormanlar veya kara hayvanlarının yaşadığı ovalar tarafından işgal edilip edilmediğini kesin olarak belirleyebiliriz. Sonuç olarak, belirli bir bölgede, dönüşümlü ve tekrarlı olarak deniz, tatlı su ve kara fosilleri içeren bir dizi üst üste binmiş tabaka keşfedilirse, bölgenin sıklıkla deniz tarafından istila edildiği, göllerle kaplandığı ve karaya dönüştürüldüğü konusunda tartışılmaz bir kanıttır.

Ve her dönemin tamamlanması için kaç yüzyıl, belki de binlerce yüzyıl gerekmiş olmalı! Okyanusu yerinden oynatmak ve sonra yerine yenisini koymak ve dağları kaldırmak için ne kadar güçlü bir kuvvete ihtiyaç duyuldu! Dünya, tarihi zamanlardan beri gördüğümüz hale gelmeden önce kaç fiziksel devrim ve şiddetli altüst oluştan geçmek zorundaydı! Ve bazıları bunun bir bitkinin büyümesi için gereken zamandan daha az zaman gerektiren bir iş olmasını isterdi!

13. Daha önce belirtildiği gibi, jeolojik tabakaların incelenmesi, dünyanın görünümünü değiştiren ardışık oluşumlara tanıklık eder ve tarihini birkaç döneme ayırır. Bu dönemler *jeolojik dönemler olarak adlandırılan dönemleri oluşturur* ve bunların bilgisi Genesis'i anlamak için esastır. Birincil, geçiş, ikincil, üçüncül, tufan ve tufan sonrası veya şimdiki dönem adlarıyla belirtilen altı ana dönem vardır. Her dönem sırasında oluşan araziler de ilkel, geçiş, ikincil vb. olarak adlandırılır. Dolayısıyla bu tabakanın veya kayanın veya şu ve bu fosilin şu ve bu dönemin arazisinde bulunduğu söylenir.

14. Bu dönemlerin sayısının mutlak olmadığını, ancak sınıflandırma sistemine bağlı olduğunu belirtmek önemlidir. Yukarıda belirtilen altı dönem, yalnızca kürenin durumunda belirgin ve yaygın bir değişiklikle işaretlenenleri içerir. Ancak, gözlem, her dönemde çok sayıda ardışık tabakalaşmanın meydana geldiğini kanıtlamıştır. Bu nedenle, arazilerin doğasına göre karakterize edilen ve tamamen yerel nedenlerden kaynaklanan değişikliklerden kaynaklananlar sayılmadan, iyi karakterize edilmiş genel tabakaların sayısını yirmi altıya çıkaran alt dönemlere ayrılmıştır.

Dünyanın ilkel hali

15. Kutupların düzleşmesi ve diğer kesin gerçekler, dünyanın kökeninde sıvı veya yumuşamış bir halde olması gerektiğine dair kesin göstergelerdir.

Böyle bir hal, ateşle sıvılaştırılmış veya suyla ıslanmış madde tarafından meydana getirilmiş olabilir.

Atasözünde söylendiği gibi: Ateş olmadan duman olmaz. Kesinlikle doğru olan bu önerme, şu ilkenin bir uygulamasıdır: Neden olmadan etki olmaz. Aynı sebepten dolayı, kaynak olmadan ateş olmaz denebilir. Şimdi, önümüzdeki gerçeklere göre, üretilen sadece duman değil, aynı zamanda bir kaynağı olması gereken gerçek bir ateştir. Bu ateş toprağın içinden geliyor ve üstünden gelmiyor, kaynak da içeride olmalı; ateş kalıcı olduğundan, kaynak da kalıcı olmalıdır.

Yerin derinliklerine doğru inildikçe artan ve yüzeyden belli bir uzaklıkta son derece yüksek bir sıcaklığa ulaşan ısı; derinlerden kaynaklandıkça daha da sıcak olan ısı kaynakları; yanardağlardan sanki büyük üfleyicilerle veya depremlerin meydana getirdiği çatlaklardan fışkıran ateşler ve erimiş ve alevli madde yığınları, içte bir ateşin varlığına dair hiçbir şüpheye yer bırakmaz.

16. Deneyim, sıcaklığın her 30 metre [7] derinlikte 1 santigrat derece [6] arttığını göstermektedir, bundan 300 metre [8] derinlikte artışın 10 derece [9] olduğu ; 3.000 metrede [10] , 100 derece [11] - suyun kaynadığı sıcaklık; 30.000 metrede [12] - yaklaşık 7 ila 8 lig [13] - 1.000 derece [14] olduğu sonucu çıkar . 25 ligde [15] , 3.300 dereceden [16] fazladır , bilinen hiçbir maddenin erimeye direnemeyeceği sıcaklık. Oradan merkeze doğru erimiş maddeyle dolu olacak olan 2.800 lig [18] çapında 1.400 ligden [17] fazla bir mesafe vardır .

Her ne kadar sadece bir varsayım olsa da – sebebini etkisine göre yargılamak – bu, olasılığın tüm özelliklerine sahiptir ve kişi, dünyanın hala çapının sadece 120'de biri olan 25 fersah [19] veya daha kalın katı bir kabukla kaplı akkor bir kütle olduğu sonucuna varabilir. Orantılı olarak, bu en ince portakal kabuğunun kalınlığından çok daha az olacaktır.

Ayrıca, yer kabuğunun kalınlığı oldukça değişkendir çünkü özellikle volkanik alanlarda, yerin ısısı ve esnekliğinin oldukça ince olduğunu gösterdiği yerler vardır. Termal suların yüksek sıcaklığı da merkezi ateşin yakınlığının bir göstergesidir.

17. Durum böyle olunca, dünyanın ilkel akışkanlık veya yumuşaklık halinin suyun değil ısının etkisiyle oluştuğu açıkça ortaya çıkar. Bu nedenle, başlangıçta dünya akkor bir kütleydi. Isının yayılması sonucunda, tüm erimiş maddelere olan şeyi yaşadı: yavaş yavaş soğudu ve bu soğuma süreci doğal olarak yüzeyde başladı, yüzey sertleşti, iç kısmı ise sıvı halde kaldı. Bu nedenle, dünya fırından kıpkırmızı çıkan ve yüzeyi havayla temas ettiğinde sönen ve soğuyan bir kömür parçasına benzetilebilir. Ancak kırılırsa, iç kısmı hala alev alev olacaktır.

18. Dünya küresi akkor bir kütle iken, bugün olduğundan daha fazla veya daha az atom içermiyordu; böylesine yüksek bir sıcaklığın etkisi altında, onu oluşturan ve sıvı veya katı halde gördüğümüz maddelerin çoğu, topraklar, kayalar, metaller ve kristaller çok farklı bir haldeydi. Sadece bir dönüşüm geçiriyorlardı. Soğuma ve karışma sonucunda, elementler yeni bileşimler oluşturdular. Önemli ölçüde genişleyen hava, çok büyük bir mesafeye yayıldı; zorla buhara dönüştürülen tüm su, havayla karıştı. Metaller, kükürt ve karbon gibi buharlaşmaya yatkın tüm maddeler gaz halindeydi. Atmosferin hali, bugünkü haliyle kıyaslanamazdı. Tüm bu buharların yoğunluğu, ona güneş ışınlarının tek bir ışınının bile geçemeyeceği bir opaklık kazandırdı. Eğer o dönemde kürenin yüzeyinde herhangi bir canlı varlık bulunabilseydi, onu sadece ayaklarının altındaki fırının uğursuz ışığı ve alev alev yanan atmosfer aydınlatırdı ve güneşin varlığından bile şüphelenmezdi.

Birincil dönem

19. Soğutma sürecinin ilk etkisi, erimiş kütlenin dış yüzeyinin katılaşmasıydı; bu, ilk başta ince olan ancak giderek kalınlaşan katı bir

kabuk oluşturdu. Bu kabuk *, granüle görünümünden dolayı granit adı verilen son derece sert kayadan oluşuyordu* . İçinde üç ana madde ayırt edilebilir: feldispat, kuvars veya kaya kristali ve mika; bu sonuncusu aslında bir metal olmasa da metalik bir parlaklığa sahiptir.

Granit tabakası böylece küre üzerinde oluşan ilk tabaka oldu, küreyi tamamen kapladı ve bir tür kemiksi çerçeve oluşturdu; bu, konsolide olmuş erimiş maddenin doğrudan ürünüdür. Bu tabakanın üzerinde ve işkence görmüş yüzeyinde beliren boşluklarda, diğer arazilerin ardışık olarak biriken tabakaları daha sonra oluşmuştur. Granit tabakasını ikincisinden ayıran şey, herhangi bir tabakalaşmanın olmamasıdır; yani, kalınlığı boyunca kompakt ve düzgün bir kütle oluşturur ve tabakalı değildir. Kızgın maddenin köpürmesi, bu maddenin içinden aktığı çok sayıda derin çatlak üretmiş olmalı.

20. Soğutma işleminin ikinci etkisi, havada bulunan maddelerin bir kısmını buhar halinde sıvılaştırmak ve daha sonra toprağın yüzeyine çökeltmekti. Sonuç olarak, kükürt ve bitüm duşları ve gölleri, gerçek demir, bakır, kurşun ve diğer erimiş metal akımları oluştu. Bu madde çatlaklara sızarak metal damarları ve damarları oluşturdu.

Bu çeşitli etkenlerin etkisi altında granit yüzeyi dönüşümlü ayrışmalara uğradı; granit kayadan farklı, ancak belirsiz kütleler halinde ve düzenli tabakalaşma olmadan ilkel zemini oluşturan karışımlar oluştu.

Sonra sular geldi, ateşli toprağa düştü, tekrar tekrar buharlaştı ve şiddetli yağmurlar halinde tekrar düştü, ta ki sıcaklık nihayet suyun yerde sıvı halde kalmasına izin verene kadar.

Granit tabakasının oluşumuyla jeolojik dönemler dizisi başlamıştır; bunlara, dünyanın ilkel, kızgın halini de eklemek yerinde olur.

21. O birincil dönemin görünümü böyleydi, tüm unsurların birbirine karıştığı ve yerlerini aradığı gerçek bir *kaos* , hiçbir canlının var

olamayacağı bir dönem. Bu nedenle, jeolojideki ayırt edici özelliklerinden biri, herhangi bir bitki veya hayvan yaşamının izinin olmamasıdır.

Bu ilk döneme ve sonrakilere kesin bir zaman dilimi atamak imkansızdır. Ancak, belirli bir büyüklükteki bir güllenin, beyaz-kızgın hale gelene kadar ısıtılıp, sonra üzerinde bir damla suyun sıvı halde kalabileceği noktaya kadar soğutulması için gereken zamana göre, böyle bir güllenin Dünya büyüklüğünde olması durumunda, bir milyon yıldan fazla süreceği hesaplanmıştır.

Geçiş dönemi

22. Geçiş döneminin başlangıcında, katı granit kabuk hala çok inceydi ve örttüğü ve sıkıştırdığı ateşli maddenin köpürmesine karşı çok zayıf bir direnç gösteriyordu. Böylece, iç lavın kaçtığı çok sayıda çatlak olan genişlemeler üretildi. Zemin sadece hafif düzensizlikler gösteriyordu.

Sığ sular, sıklıkla su altında kalan ovaları oluşturan yüksek kesimler hariç, dünyanın neredeyse tüm yüzeyini kaplıyordu.

Hava, geçici olarak gazlaştırılmış ve soğutma işleminin etkisiyle yoğunlaşarak yerin yüzeyine çöken ve daha sonra sular tarafından taşınıp çözülen en ağır maddelerden yavaş yavaş arındırılıyordu.

O zamanki soğuma sürecinden söz ettiğimizde, terimin göreceli bir anlamda, yani ilkel duruma göre anlaşılması gerekir; çünkü sıcaklığın hâlâ kaynar derecede olması gerekir.

Bu muazzam sıvı yüzeyin tamamından yükselen yoğun sulu buharlar, havayı karartan şiddetli, sıcak yağmur olarak tekrar geri düştü. Yine de, güneş ışınları sisli atmosferin içinden görünmeye başladı.

Havanın doğal olarak gaz halinde olması nedeniyle en son arındırılmış olması gereken maddelerden biri, o sırada havanın bileşenlerinden birini oluşturan karbonik asitti.

23. Bu sırada, suların taşıdığı silt ve organik yaşama elverişli diğer çeşitli maddelerle birlikte, yer yüzeyinde tortu tabakaları oluşmaya başladı.

Sonra, bitki ve hayvan aleminin ilk canlı varlıkları ortaya çıktı; başlangıçta sayıları azdı, bu oluşumun katmanlarına tırmandıkça giderek daha fazla izlerine rastlanır. Yaşamın her yerde koşullar uygun hale gelir gelmez kendini gösterdiğini ve her türün varlığı için uygun koşullar oluştuğunda doğduğunu belirtmekte fayda var.

24. Yeryüzünde beliren ilk organik varlıklar, botanikte kriptogamlar, dikotiledonlar ve monokotiledonlar, yani likenler, mantarlar, yosunlar, eğrelti otları ve otsu bitkiler olarak adlandırılan en az karmaşık organizasyona sahip bitkilerdi. Şu ana kadar, süngerimsi gövdesi otlarınkine benzeyen palmiye türleri dışında odunsu gövdeli ağaçlara rastlanmamıştır [20] .

İlk bitkilerden sonra gelen bu dönemin hayvanları yalnızca deniz türleriydi. İlk başta polyparia, radiata ve zoophytes vardı: basit ve, diyeyim, ilkel organizasyonları bitkilerinkine çok benzeyen hayvanlar. Daha sonra türleri artık var olmayan kabuklular ve balıklar geldi.

25. Sıcaklığın ve nemin etkisi altında ve havada yayılan aşırı karbonik asit - karasal hayvanların soluması için uygun olmayan ancak bitkiler için gerekli bir gaz - sonucu olarak, açıkta kalan zeminler hızla yemyeşil bitki örtüsüyle kaplandı, aynı zamanda bataklıklarda su bitkileri çoğaldı. Bugün birkaç santimetrelik basit otlar olan bu tür bitkiler, muazzam yüksekliklere ve çaplara ulaştı. Böylece, 8 ila 10 metre [21] yüksekliğinde ve orantılı çapta ağaç benzeri eğrelti otları ormanları; aynı büyüklükte lycopodlar (kulüp yosunu); 4 ila 5 metre [22] yüksekliğinde ancak bugün sadece 1 metre [23] olan atkuyruğu ; ve artık var olmayan sonsuz sayıda tür vardı. Dönemin sonuna doğru, birkaç iğne yapraklı veya çam tipi ağaç ortaya çıkmaya başladı.

26. Suların yer değiştirmesi sonucu, bu kadar çok bitki örtüsü üreten topraklar tekrar tekrar sular altında kaldı ve tekrar tekrar tortularla kaplandı, kuruyanlar ise benzer bitki örtüsüyle süslendi. Bu nedenle, birçok bitki nesli dönüşümlü olarak yok edildi ve yenilendi. Aynı şey, hepsi suda yaşayan hayvanlar için geçerli olmadı, çünkü bu dönüşümleri yaşayamadı.

Bitki, son derece kalın katmanlar oluşturmak için uzun bir asır dizisi boyunca birikmiş halde kalır. Isının, nemin ve daha sonraki toprak birikintilerinin uyguladığı basıncın etkisi altında ve şüphesiz ilkel elementlerin bir kombinasyonu tarafından üretilen çeşitli kimyasal maddeler, gazlar, asitler ve tuzlar nedeniyle, bu bitki maddesi onu *kömüre dönüştüren bir fermantasyona uğramıştır.* Bu nedenle kömür madenleri, geçiş döneminde biriken bitki yığınlarının ayrışmasının doğrudan ürünüdür, bu nedenle kömür neredeyse her kıtada bulunabilir. [24]

27. O dönemin yemyeşil bitki örtüsünün fosil kalıntıları, bugün kutuplardaki buzların altında ve tropiklerde bulunduğunda, bitki örtüsünün tekdüze olması nedeniyle sıcaklığın da tekdüze olması gerektiği sonucuna varmamızı sağladı. Bu nedenle kutuplar şu anda olduğu gibi buzla kaplı değildi. O zamanlar, dünya ısısını kendisinden, tüm katı, oldukça ince tabakayı eşit şekilde ısıtan merkezi ateşten alıyordu. Bu ısı, atmosferin yoğunluğu nedeniyle hala zayıf olmalarına rağmen güneş ışınlarının sağlayabildiğinden çok daha fazlaydı. Ancak daha sonra, merkezi ısı kürenin dış yüzeyine yalnızca zayıf veya hiç etki edemediğinde, güneşten gelen ısı baskın hale geldi ve çok az ısı sağlayan yalnızca eğik ışınlar alan kutup bölgeleri buzla kaplandı. Sözünü ettiğimiz zamanda -ve hatta bundan uzun bir süre sonra bile- dünyada buzun bilinmediğini biliyoruz.

Kömür tabakalarının sayısına ve kalınlığına bakılırsa, bu süre çok uzun olmalıydı. [25]

İkincil dönem

28. Geçiş döneminin sona ermesiyle, o dönemi karakterize eden devasa bitki örtüsü ve hayvanlar, ya atmosfer koşulları artık aynı olmadığı ya da bir dizi felaketin yeryüzünde yaşayan her şeyi yok ettiği için ortadan kayboldu. Her iki nedenin de bu değişime katkıda bulunması muhtemeldir, çünkü bir yandan, o dönemin sonunu işaret eden arazilerin incelenmesi, zemine büyük miktarda lav yayan yükselmeler ve püskürmeler tarafından neden olunan büyük sarsıntılara tanıklık eder ve diğer yandan, doğanın üç krallığında dikkate değer değişiklikler meydana gelmiştir.

29. Mineral açıdan ikincil dönem, suların ortasında yavaş bir oluşumun kanıtı olan ve iyi karakterize edilmiş farklı dönemleri işaret eden çok sayıda ve sağlam tabakalarla karakterize edilir.

Bitki örtüsü daha yavaş yayılır ve önceki döneme göre daha az devasadır, şüphesiz bunun nedeni ısı ve nemdeki azalma ve atmosferi oluşturan elementlerdeki değişikliklerdir. Otsu ve soğanlı bitkilere odunsu gövdeli olanlar ve ilk ağaçlar da katılır.

30. Hayvanlar hala suda yaşıyor veya en iyi ihtimalle amfibi; karadaki hayvan yaşamı pek ilerleme göstermiyor. Kalkerli maddenin oluşumu sonucunda denizlerde muazzam miktarda kabuklu hayvan gelişiyor; önceki döneme göre daha mükemmel bir organizasyona sahip yeni balık türleri ortaya çıkıyor. İlk balinalar geliyor. Bu dönemin en karakteristik hayvanları devasa sürüngenler olup bunlar arasında şunlar sayılabilir:

Ichthyosaurus – yaklaşık 10 metre uzunluğa ulaşan ve muazzam derecede uzun çeneleri 180 dişle donatılmış bir balık-kertenkele türü. Genel şekli biraz timsahınkine benziyordu, ancak pullu derisi yoktu; gözleri insan başı büyüklüğündeydi; bir balina gibi yüzgeçleri vardı ve bir balina gibi havayı bir üfleme deliğinden dışarı atıyordu.

Plesiosaurus – ichthyosaurus kadar büyük bir başka deniz sürüngeni. Son derece uzun boynu bir kuğu gibi bükülmüştü ve ona bir kaplumbağanın gövdesine sabitlenmiş devasa bir yılan görünümü veriyordu. Bir

kertenkelenin kafasına ve bir timsahın dişlerine sahipti. Derisi ichthyosaurus'unki gibi pürüzsüz olmalıydı çünkü henüz pul veya kabuk belirtisi bulunamadı. [26]

Teleosaurus – bu, günümüzün minyatürleri gibi görünen timsahlarına daha çok benziyordu. Timsahlar gibi pullu bir derisi vardı ve hem suda hem de karada yaşıyordu. Yaklaşık 10 metre [27] uzunluğundaydı ve bunun 3 veya 4'ü [28] başı oluşturuyordu. Muazzam ağzı 2 metreye kadar açılabiliyordu [29] .

Megalosaurus – büyük bir kertenkele, 14 ila 15 metre [30] uzunluğunda bir timsah türü , esasen etobur, sürüngenler, küçük timsahlar ve kaplumbağalarla beslenir. Müthiş çeneleri, avına saplandığında kurtulması imkansız olacak şekilde geriye doğru kıvrılan çift taraflı bir kanca bıçağı şeklinde dişlerle donatılmıştı.

İguanodon – Dünya üzerinde şimdiye kadar görülen en büyük kertenkele. Başından kuyruğunun ucuna kadar 20 ila 25 metre [31] ölçülmüştür. Burnu, günümüz iguanasına benzer kemikli bir boynuzla kaplıydı ve hayvan, boyut dışında ondan farklı görünmüyordu (günümüz iguanası yalnızca yaklaşık 1 metre [32] uzunluğundadır). Dişlerinin şekli otçul olduğunu, ayaklarının şekli ise kara hayvanı olduğunu gösteriyor.

Pterodactyl – sürüngen benzeri bir vücuda, kuş benzeri bir başa ve ayak parmaklarını birbirine bağlayan yarasa benzeri etli zarlara sahip kuğu büyüklüğünde tuhaf bir hayvan. Bu zarlar oldukça uzundu ve bir ağacın tepesinden veya bir kayadan avının üzerine atladığında paraşüt gibi davranıyordu. Kuşlar gibi boynuzlu bir gagası yoktu, ancak vücudunun yarısı kadar uzun olan çene kemikleri dişlerle süslenmişti ve nokta benzeri bir gagayla sonlanıyordu.

31. Jeolojik tabakaların sayısı ve gücüyle kanıtlandığı üzere çok uzun olması gereken bu dönemde, sularda hayvan yaşamı, önceki dönemde bitki örtüsünde olduğu gibi bol miktarda gelişti. Daha saf ve nefes almaya daha

uygun olan hava, birkaç hayvanın karada yaşamasına izin vermeye başladı. Okyanuslar birkaç kez yer değiştirdi, ancak şiddetli çalkantılar olmadan. Bu dönemde, devasa su hayvanlarının bu türleri sırayla ortadan kayboldu ve daha sonra daha az orantısız şekillere ve daha küçük boyutlara sahip benzer olanlarla değiştirildi.

32. Gurur, insanların tüm hayvanların kendi amaçları ve ihtiyaçları için yaratıldığını söylemesine neden olmuştur. Ancak, kendilerine doğrudan hizmet edenlerin, boyun eğdirebileceklerinin sayısı, hiçbir zaman bir ilişkileri olmamış ve olmayacak olanların hesaplanamaz sayısıyla karşılaştırıldığında nedir? Binlerce ve binlerce yüzyıl boyunca dünyayı tek başlarına dolduran ve insanlık gelmeden önce ortadan kaybolan bu kadar sayısız türün varlığında böyle bir teori nasıl sürdürülebilir? İnsanlığın yararına yaratıldıkları söylenebilir mi? Yine de, bu türlerin var olma nedenleri, yararlılıkları vardı. Tanrı onları sadece daha sonra onları yok etmekten zevk almak için bir hevesle yaratmış olamazdı, çünkü hepsinin hayatı, içgüdüleri ve acı ve esenlik duyguları vardı. Tanrı onları hangi amaçla yarattı? Bu amaç, henüz kavrayamasak da, son derece bilgece olmalı. Belki bir gün insanlara gururlarını alt etmek için bunu anlamaları için bir fırsat verilecektir. Bu arada, beklerken, şimdi gözlerini daldırmalarına izin verilen yeni ufuklar ışığında, yavaşlığıyla görkemli, öngörüsüyle hayranlık uyandırıcı, dakikliğiyle kesinliğiyle ve sonuçlarıyla değişmezliğiyle bu görkemli yaratım gösterisinin huzurunda, fikirleri ne kadar da genişledi!

Üçüncül dönem

33. Üçüncül dönemle birlikte, dünya için yeni bir düzen başlar. Yüzeyinin durumu görünüm olarak tamamen değişir. Yaşamı destekleyen koşullar derinlemesine değişir ve bugün oldukları duruma yakındır. Bu dönemin ilk aşamaları bitki ve hayvan üretimindeki bir duraklamayla vurgulanır; her şey canlıların neredeyse genel bir yıkımının izlerini ortaya

koyar ve ardından daha mükemmel organizasyonları yaşamaya çağrıldıkları çevrenin doğasına uyum sağlayan yeni türler ortaya çıkar.

34. Önceki dönemlerde, inceliğinden dolayı kürenin katı kabuğu, yukarıda belirtildiği gibi, iç yangının etkisine karşı çok zayıf bir direnç gösterdi. Bu zarf, erimiş maddenin yerin yüzeyine serbestçe yayılmasına izin vermek için kolayca yırtıldı. Belirli bir kalınlığa ulaştığında durum artık böyle değildi. Kaynayan su gibi her yerinde sıkıştırılmış ateşli madde, bir tür patlamaya neden oldu. Granit kütlesi çok sayıda noktadan şiddetli bir şekilde bölündü ve *çatlamış bir vazo gibi çatlaklarla çaprazlandı. Bu yarıklar boyunca* yükselen ve sonra batan katı kabuk zirveler, dağ sıraları ve bunların dalları oluşturdu. Zarfın yırtılmamış bazı kısımları sadece yükseltilmişti, diğer noktalarda ise çöküntüler ve kazılar üretildi.

Böylece yeryüzü çok engebeli bir hal aldı; o zamana kadar neredeyse eşit olarak geniş bir alanı kaplayan sular en alçak yerlere doğru sürüklendi, kurak bölgelerde geniş kıtalar veya adalar oluşturan izole dağ zirveleri kaldı.

Üçüncül dönemde tamamlanan ve kürenin görünümünü değiştiren büyük fenomen böyleydi. Ne anında ne de aynı anda her noktada üretildi, ancak ardışık olarak ve birbirinden uzak çeşitli zamanlarda üretildi.

35. Daha önce de belirtildiği gibi, bu altüst oluşun ilk sonuçlarından biri, zemin değiştirilmediği her yerde bu son konumda kalan ilkel, yatay tortu katmanlarının eğimiydi. Dolayısıyla, bu eğimler en belirgin olarak dağların yamaçlarında ve yakınlarında görülür.

36. Tortul tabakaların yataylığını koruduğu bölgelerde ilk oluşuma ulaşmak için, diğerlerinin hepsini, sıklıkla hatırı sayılır bir derinliğe kadar geçmek gerekir; sonunda granit kaya bulunur. Ancak, bu tabakalar dağlara yükseltildiğinde, normal seviyelerinden daha yükseğe -ve bazen çok yükseklere- öyle bir şekilde yükseltilirdi ki, eğer dağın yamacında dikey bir

kesim yapılırsa, tüm kalınlıklarıyla görünür hale gelir ve bir binanın temelinin katmanları gibi üst üste gelirlerdi.

İşte bu yüzden büyük yüksekliklerde, başlangıçta denizlerin derinliklerinde oluşmuş olan devasa yumuşakça kabukları yatakları bulunabilir. Günümüzde, deniz seviyesinin bu kadar yüksekliğe ulaşabileceği hiçbir çağın olmadığı gayet iyi bilinmektedir, çünkü yeryüzünde var olan tüm sular, yüz kat daha hacimli olsalar bile yeterli olmazdı. Dolayısıyla, su miktarının azaldığını varsaymak gerekir, ancak daha sonra kaybolan kısma ne olduğu sorulmalıdır. Bugün tartışılmaz bir gerçek olan bu yükselmeler, belirli dağlarda bulunabilecek deniz tortularını hem mantıksal hem de kesin bir şekilde açıklar. [33]

37. İlkel kayanın yükselmesinin, hızı veya yükselen kütlenin şekli, boyutu, yüksekliği ve hacmi nedeniyle zeminde tam bir kırılmaya neden olduğu yerlerde, granit *diş etlerini delen bir diş gibi çıplak bir şekilde ortaya çıktı* . Yükseltilmiş, kırılmış ve düzene sokulmuş, onu örten katmanlar ortaya çıkarıldı. Bu nedenle, en eski oluşumlara ait olan ve orijinal konumlarında büyük bir derinlikte bulunabilen topraklar, bugün belirli bölgelerin zeminini oluşturur.

38. Yükselmelerin etkisiyle yerinden oynayan granit kütlesi, iç yangının kaçtığı ve erimiş maddenin dışarı aktığı bazı yerlerde çatlaklar bırakmıştır: bunlar volkanlardır. Volkanlar, bu devasa fırının bacaları gibidir veya daha iyisi, aşırı magmatik madde için bir çıkış sağlayarak küreyi aksi takdirde korkunç olacak rahatsızlıklardan koruyan *emniyet valfleridir* . Sonuç olarak, aktif volkan sayısının tüm yer yüzeyi için bir güvenlik nedeni olduğu söylenebilir.

Okyanusun ortasında ne kadar çok yanardağ açıldığını ve bunların üzerini örten ve içine giren su kütlesinin onları söndürmeye yetmediğini düşünürsek, böyle bir yangının şiddeti hakkında bir fikir edinebiliriz.

39. Katı kütle üzerinde etkili olan yükselmeler, zorunlu olarak suları yerinden oynattı, sular çukur alanlara çekildi ve yükselen arazilerin ve diğerlerinin batmasının sonucu olarak daha derinleşti. Ancak, sırayla burada ve orada yukarı itilen bu aynı alçak yerler, suları savuşturdu, sular daha sonra başka yerlere aktı ve daha istikrarlı bir konuma yerleşene kadar böyle devam etti.

Bu sıvı kütlenin ardışık yerinden oynamaları kaçınılmaz olarak yerin yüzeyini oyup değiştirdi. Sular akıp gittikçe, yükselmelerle ortaya çıkan daha önceki oluşumların topraklarının bir kısmını da beraberinde sürükledi, sular tarafından örtülen dağların bazılarını çıplaklaştırdı ve granit veya kireçli tabanlarını açığa çıkardı. Derin vadiler oyulurken diğerleri dolduruldu.

Bu nedenle, doğrudan merkezi ateşin etkisiyle oluşan dağlar vardır: bunlar esas olarak granit dağlarıdır. Diğerleri, hareket ettirilebilir toprak ve çözünebilir maddeyi taşıyarak, kireçli veya başka türlü, dayanıklı bir taban etrafında vadiler oyan suların eyleminin sonucudur.

Su akıntılarının taşıdığı maddeler, üçüncü zamanın katmanlarını oluşturmuştur; bunlar, bileşimlerinden çok, yerleşimlerinden dolayı önceki zamanların katmanlarından kolayca ayırt edilebilir.

Birincil, geçiş ve ikincil dönemlerin katmanları çok az bozulmuş bir yüzey üzerinde oluşmuştur ve bu nedenle yeryüzünde neredeyse tekdüzedir. Öte yandan, üçüncül dönem katmanları oldukça engebeli bir taban üzerinde oluşmuştur ve suların taşıyıcı etkisi nedeniyle daha yerel bir karaktere sahiptir. Ancak, her yerde belirli bir derinliğe kadar kazıldığında, önceki tüm katmanlar oluşum sırasına göre bulunabilirken, üçüncül dönemin arazisini veya tüm katmanlarını her yerde bulamazsınız.

40. Bu dönemin başında gerçekleşen yer sarsıntıları sırasında, fosil bulunmayan arazileri inceleyerek organik yaşamın bir duraklama yaşamış olması gerektiği anlaşılıyor. Ancak, daha sakin bir durum ortaya çıktığında,

bitkiler ve hayvanlar yeniden ortaya çıktı. Yaşam koşulları değiştikçe ve atmosfer daha da arındıkça, daha mükemmel bir organizasyona sahip yeni türlerin oluştuğu görülüyor. Yapıları bakımından bitkiler, günümüzdekilerden pek farklı değil.

41. Önceki iki dönemde, suyla kaplı olmayan alanlar çok geniş değildi ve hala bataklıktı ve sık sık sular altında kalıyordu; bu yüzden sadece suda yaşayan hayvanlar veya amfibiler vardı. Geniş kıtaların oluşumuna tanık olan üçüncül dönem, kara hayvanlarının ortaya çıkmasıyla karakterize edilir.

Geçiş döneminde devasa bitki örtüsünün, ikincil dönemde ise devasa sürüngenlerin ortaya çıkması gibi, üçüncül dönemde *fil, gergedan, su aygırı, paleotherium, megatherium, dinotherium, mastodon, mamut vb. gibi dev memeliler ortaya çıktı.* Filin son iki çeşidi 5 ila 6 metre [34] yüksekliğindeydi ve dişleri 4 metreye [35] kadar ulaşıyordu . Bu dönemde ayrıca kuşların ve günümüzde var olan hayvan türlerinin çoğunun ortaya çıkışına da tanık olundu. Bu çağın bazı türleri sonraki felaketleri atlattı; genel olarak *tufan öncesi hayvanlar olarak sınıflandırılan diğerleri* tamamen ortadan kayboldu veya daha az ağır ve kütleli olan ve ilk tipleri prototip gibi olan benzer türlerle yer değiştirdiler. Bunlar arasında boğa büyüklüğünde, kaplan ve aslanın anatomik özelliklerine sahip bir etobur olan *felis spelaea ve cervus megaceros vardı . boynuzları 3 metre* [36] uzunluğunda olup, uçtan uca 3 ila 4 metre [37] aralıklı olan bir geyik türü .

Tufan dönemi

42. Bu dönem, dünyayı sarsan en büyük felaketlerden biriyle işaretlenmiştir, bir kez daha görünümünün görünümünü değiştirmiş ve yalnızca kalıntıları bulunan çok sayıda canlı türünü sonsuza dek yok etmiştir. Her yerde, ne kadar yaygın olduğunu kanıtlayan izler bırakmıştır. Sular, kıtaları istila etmek için dinlenme yerlerinden şiddetli bir şekilde koparılmış, toprak ve kayayı da beraberinde götürmüş, dağları

çıplaklaştırmış ve asırlık ormanları kökünden sökmüştür. Oluşturdukları yeni birikintiler jeolojide *sulak alanlar olarak tanımlanmıştır.*

43. Bu büyük felaketin en önemli işaretlerinden biri, *düzensiz bloklar adı verilen kayalardır* : ovalarda izole bir şekilde bulunan, üçüncül arazilerin üstünde ve sel arazilerinin ortasında, bazen koptukları dağlardan birkaç yüz fersah uzakta bulunan granit kayalara verilen ad. Şiddetli akıntılar dışında bu kadar büyük mesafelere taşınamayacakları açıktır. [38]

44. Daha az karakteristik olmayan ve nedeni henüz açıklanmamış olan bir diğer gerçek ise, ilk aerolitlerin tufanlı arazilerde bulunmasıdır *;* bunlar ancak bu çağda düşmeye başladıkları için, onları üreten neden daha önce mevcut olmamalıdır.

45. Kutupların buzla kaplanmaya başlaması ve dağlardaki buzulların oluşması da bu döneme denk gelir; bu da dünyanın sıcaklığında gözle görülür bir değişime işaret eder. Bu değişim ani olmuş olmalı, çünkü eğer kademeli olmuş olsaydı, bugün sadece sıcak iklimlerde yaşayan, ancak kutup topraklarında fosilleşmiş halde çok sayıda bulunan filler gibi hayvanlar, kademeli olarak daha ılıman bölgelere göç etmek için zamana sahip olurdu. Aksine, her şey, aniden büyük bir soğuk dalgasına yakalanmış ve buzulların içine hapsolmuş olmaları gerektiğini kanıtlıyor. [39]

46. Bu, o zaman, gerçek bir evrensel tufandı. Görüşler, bunu üretmiş olabilecek sebepler konusunda bölünmüştür, ancak ne olursa olsun, gerçek daha az gerçek değildir.

Genel olarak, Dünya'nın ekseni ve kutuplarının pozisyonunda ani bir değişimin meydana geldiği ve bunun sonucunda suların kürenin yüzeyinde bir dalgalanmaya neden olduğu düşünülüyor. Değişim yavaşça meydana gelmiş olsaydı, sular şok olmadan kademeli olarak yer değiştirirdi, oysa her şey şiddetli ve ani bir çalkantıya işaret ediyor. Gerçek nedenden habersiz olduğumuz için, yalnızca hipotezler ortaya atılabilir.

Suların ani yer değiştirmesi, Üçüncü Zaman'ın başlangıcında olduğu gibi, katı kabuğun bazı kısımlarının yükselmesi ve okyanusların koynunda yeni dağların oluşması sonucu da meydana gelmiş olabilir; ancak, bu kataklizmanın evrensel olmaması, kutuplardaki sıcaklıktaki ani değişimi açıklayamaz.

47. Suların yükselmesiyle oluşan kaos ortamında birçok hayvan telef oldu. Diğerleri ise taşkınlardan kurtulmak için yüksek yerlere, mağaralara ve yarıklara çekildiler ve burada açlıktan, birbirlerini yemekten veya sığındıkları ve kaçamadıkları yerlerdeki suların püskürmesinden topluca telef oldular. Bu, belirli mağaralarda karışık halde bulunan çok sayıda çeşitli hayvan kemiğini (etoburlar ve diğerleri) açıklar, bu nedenle *breş* veya *kemik mağaraları olarak adlandırılırlar* . Bunlar çoğunlukla sarkıtların altında bulunur. Bazılarında kemiklerin su akıntıları tarafından oraya taşınmış olduğu görülmektedir. [40]

Tufan sonrası veya günümüz dönemi - İnsanlığın doğuşu

48. Dünya yüzeyinde denge yeniden sağlandığında, bitki ve hayvan yaşamı hızla yoluna devam etti. Zemin daha istikrarlı bir pozisyon almak için sertleşmişti; hava daha arınmıştı ve daha hassas organlar için daha uygundu. Temiz bir atmosferden tüm ışığıyla parlayan güneş, iç fırınınkinden daha az boğucu ve daha canlandırıcı bir ısı yayıyordu. Dünya daha az vahşi ve daha sosyal hayvanlarla doldu. Daha sulu bitkiler daha az kaba besin sunuyordu. Başka bir deyişle, dünyadaki her şey onu mesken tutacak yeni misafir için hazırlanmıştı. Ve o zaman , yaratılışın son varlıkları olan *insanlar* ortaya çıktı ve zekaları bundan sonra hem genel ilerlemeye hem de kendi ilerlemelerine katkıda bulunacaktı.

49. İnsanlar gerçekten de dünyada sadece tufan döneminden beri mi var oldular yoksa daha önce mi ortaya çıktılar? Bu günümüzde çok tartışmalı bir sorudur, ancak çözümü -her ne olursa olsun- yerleşik

gerçekler kümesinde hiçbir şeyi değiştirmeyecektir ve insanların ortaya çıkışı, İncil'deki Yaratılış'ın atadığı tarihten en az binlerce yıl önce olacaktır.

İnsanların ortaya çıkışının ancak tufandan sonra gerçekleştiği düşüncesine yol açan şey, önceki dönemdeki varlıklarına dair hiçbir gerçek izin bulunmamasıdır. Çeşitli yerlerde keşfedilen ve devasa bir tufan öncesi ırkının varlığına inanılmasına yol açan kemiklerin fil kemikleri olduğu anlaşıldı.

Şüphe edilemeyecek olan şey, insanların birincil, geçiş veya ikincil dönemlerde var olmamış olmasıdır, yalnızca hiçbir izlerinin keşfedilmemiş olması nedeniyle değil, aynı zamanda onlar için yaşamı destekleyen koşullar henüz var olmadığı için. Üçüncül dönemde ortaya çıktılarsa, bu ancak sonlara doğru olmuş olabilir ve henüz çok fazla çoğalmamış olurlardı.

Ayrıca, tufan dönemi kısaydı; dolayısıyla, atmosfer koşullarında dikkate değer değişiklikler getirmedi. Bitkiler ve hayvanlar, öncesinde ve sonrasında neredeyse aynıydı; bu nedenle, insanların ortaya çıkışının büyük felaketten önce olması imkansız değildir. O dönemde maymunların varlığı bugün kanıtlanmış bir gerçektir ve son keşifler, insanların varlığını da doğruluyor gibi görünüyor. [41]

İnsanların büyük evrensel tufandan önce ortaya çıkıp çıkmadıkları her ne olursa olsun, onların insani rollerinin gerçekte tufan sonrası dönemden sonra şekillenmeye başladığı kesindir; dolayısıyla bu dönemin onların varlığıyla karakterize edildiği düşünülebilir.

[1] Arazi veya Arazi: Belirgin bir jeolojik oluşum veya kaya grubu veya bu tür özelliklerin meydana geldiği alan. (Webster's, 1991, op. cit.). – Tr.

[2] Kil ve kalsiyum karbonattan oluşan ufalanabilir toprak tortusu... (ibid). – Tr.

[3] Genellikle yüksek ancak kötü drenajlı, fundalık ve turba bataklıkları bulunan geniş açık alan. (The American Heritage College Dictionary, 1979). – Tr.

[4] Fosil, Latince fossilia, fossilis kelimesinden gelir ve fossa, fosse ve fodere fiili, yani kazmak, toprağı kazmak kelimelerinden türemiştir. Jeolojide, bu kelime tarihsel zamanlardan önce yaşamış varlıklardan gelen organik cisimlerin bedenlerini veya kalıntılarını ifade eder. Genişletilerek, bitkiler veya hayvanlar

tarafından iz bırakanlar gibi organizmaların varlığının izlerini taşıyan mineral maddeleri de ifade eder. Petrifikasyon kelimesi yalnızca organik dokularına silikat veya kalkerli madde sızmasıyla taşa dönüşmüş cisimleri ifade eder. Tüm petrifikasyonlar zorunlu olarak fosildir, ancak tüm fosiller petrifikasyon değildir. Auvergne'deki Clermont yakınlarındaki Saint-Allyre deresi gibi kalkerli maddelerle yüklü belirli sulara daldırıldıklarında taşlı bir tabaka ile kaplanan nesneler, başlı başına petrifikasyon değil, sadece kabuklanmalardır. Anıtlar, yazıtlar ve insan eliyle yapılmış nesneler arkeolojinin alanına girer. – Auth.

[5] George Cuvier, paleontolojiyi, bir hayvanın cinsini, türünü, şeklini ve alışkanlıklarını belirlemek ve onu tamamen yeniden inşa etmek için genellikle tek bir kemiğin yeterli olduğu noktaya taşıdı. – Auth.

[6] 2.12F.

[7] 98 ft.

[8] 984 ft.

[9] 21.2F.

[10] 9.842 ft.

[11] 212.0F.

[12] 98.425 ft.

[13] 21-24 mil. (hesaplamalar 1 lig = 3 mil esasına göre yapılmıştır).

[14] 2.120,0F.

[15] 75 mil.

[16] 6.996,0F.

[17] 4.200 mil.

[18] 8.400 mil.

[19] 75 mil.

[20] Ot: Gövdesi toprak üstünde odunsu ve kalıcı olmayan çiçekli bitki (Webster's, 1991, op. cit.) – Tr.

[21] 25 ila 30 ft.

[22] 12 ila 15 ft.

[23] 3 ft.

[24] Turba, bataklıklardaki bitki birikimlerinin ayrışmasıyla aynı şekilde oluşmuştur, ancak çok daha yeni olması ve şüphesiz farklı koşullar altında oluşması nedeniyle karbonize olmaya zamanı olmamıştır – Auth.

[25] Fundy Körfezi'nin (Yeni İskoçya) altında, Bay Lyell, 400 metre [1.200 fit] kalınlığındaki bir kömür tabakasının altında, ağaç gövdelerinin hala köklerinin bulunduğu, ormanlardan gelen birçok toprağın belirgin izlerini gösteren 68 farklı seviye buldu. (L. Figuier) Bu seviyelerin her birinin oluşmasının 1.000 yıl sürdüğünü varsayarsak, bu tek kömür tabakasının oluşması 68.000 yıl sürmüş olurdu – Auth.

[26] Bu hayvanın ilk fosili 1823'te İngiltere'de keşfedildi. Fosiller daha sonra Fransa ve Almanya'da da bulundu. – Auth.

[27] 30 fit.

[28] 9 ila 12 ft.

[29] 6 ft.

[30] 42 ila 45 ft.

[31] 60 ila 75 ft.

[32] 3 ft.

[33] Güney Amerika'daki And Dağları'nda deniz seviyesinden 5.000 metre [15.500 fit] yükseklikte kireçli yumuşakça kabukları katmanları keşfedildi. – Auth.

[34] 15 ila 18 ft.

[35] 12 ft.

[36] 9 ft.

[37] 9 ila 12 ft.

[38] Kompozisyonu Norveç dağlarından geldiği anlaşılan bu bloklardan biri, St. Petersburg'daki Büyük Petro heykelinin kaidesi olarak kullanılıyor. – Auth.

[39] 1771'de Rus doğa bilimci Pallas, Kuzey'deki buzların ortasında bir mamutun tüm vücudunun derisi ve etinin bir kısmıyla kaplı olduğunu keşfetti. 1799'da doğa bilimci Adams tarafından tanımlanan bir diğeri de Sibirya'daki Lena Nehri'nin ağzında büyük bir buz bloğunun içinde keşfedildi. Bölgedeki Jakoute'ler köpeklerine yemek vermek için etini parçalara ayırıyordu. Derisi siyah tüylerle kaplıydı ve boynu kalın bir yeleyle defneliydi. 3 metreden [9 fit] uzun olan dişleri olmadan başı 400 pounddan fazla ağırlığa sahipti. İskeleti St. Petersburg müzesindedir. Buzul denizinin adalarında ve plajlarında o kadar çok sayıda diş vardır ki, fosilleşmiş veya Sibirya fildişi adı altında önemli bir ticaretin nesnesi haline gelmişlerdir. – Auth.

[40] Bu tür mağaraların birçoğu bilinmektedir ve bunlardan bazıları hatırı sayılır bir mesafeye kadar uzanır. Meksika'da birçok lig boyunca uzanan bir mağara vardır. Carniola'daki (Avusturya) Adelsberg'deki mağara en az 3 lig [9 mil] uzunluğundadır. En ünlülerinden biri Wurttemberg'deki Gailenreuth'tur. Fransa, İngiltere, Almanya, Sicilya ve diğer Avrupa ülkelerinde de bunlardan birçoğu vardır. – Auth.

[41] Bakınız: Boucher de Perthes tarafından yazılan L'Homme antédiluvian ve aynı şekilde Des outils de pierre; ayrıca Georges Cuvier'in Discours sur les révolutions du Globe'u, Dr. Hoefer'in yorumlarıyla birlikte. – Yetki.

BÖLÜM VIII

Dünya hakkında teoriler

Projeksiyon teorisi • Yoğunlaşma teorisi • Kabuklanma teorisi • Dünyanın ruhu

Yansıtma teorisi

1. Dünyanın kökenine atıfta bulunan tüm teoriler arasında son zamanlarda en fazla itibar gören *Buffon'un teorisidir [1],* ya bu yazarın akademik dünyadaki konumu ya da yaşadığı dönemde bu konuda fazla bir şey bilinmemesi nedeniyle.

Buffon, bütün gezegenlerin aynı yönde, batıdan doğuya doğru ve aynı düzlemde hareket ettiğini, eğimi yedi buçuk dereceyi aşmayan yörüngelerde döndüğünü gözlemleyerek, bu tekdüzelikten, bunların aynı nedenden dolayı hareket etmeye başlamış olması gerektiği sonucuna vardı.

Güneş erimiş akkor bir kütle olduğundan, Buffon bir kuyruklu yıldızın ona eğik bir şekilde çarptığını, yüzeyini sıyırdığını ve çarpışmanın şiddetiyle uzaya fırlatılan bir kısmını kopardığını ve birçok parçaya ayrıldığını düşünüyordu. Bu parçalar, merkezcil ve merkezkaç kuvvetlerinin birleşimi ve ilk çarpışmanın kendilerine verdiği yönde, yani ekliptik bir düzlemde dairesel olarak hareket etmeye devam eden gezegenleri oluşturdu.

Gezegenler böylece güneşin akkor maddesinin parçaları olacaklardı ve bu nedenle kökenlerinde de akkor olacaklardı. Hacimlerine orantılı bir zaman miktarında soğumaya ve katılaşmaya başladılar ve sıcaklık izin verdiğinde yüzeyde yaşam belirdi.

Merkezi ısının giderek azalması sonucunda, dünya belirli bir zamanda tam bir soğuma durumuna ulaşacaktı; sıvı kütle tamamen katılaşacak ve hava giderek daha fazla yoğunlaşarak sonunda yok olacaktı. Azalan sıcaklık yaşamı imkansız hale getirecek ve tüm organik canlıların azalmasına ve

ardından yok olmasına yol açacaktı. Kutuplarda başlayan soğuma ekvatora kadar tüm kıtalara ulaşacaktı.

Buffon'a göre, Ay'ın şu anki durumu böyledir; Dünya'dan daha küçük olduğundan, artık yaşamın dışlandığı soyu tükenmiş bir dünya olurdu. Güneş'in kendisi de bir gün aynı kaderi yaşayacaktı. Hesaplamalarına göre, Dünya'nın şu anki sıcaklığına ulaşması yaklaşık 74.000 yıl sürecekti ve 93.000 yıl içinde düzenli doğanın sonunu görecekti.

2. Buffon'un teorisi yeni bilimsel keşiflerle çürütüldü ve şu nedenlerden dolayı neredeyse tamamen terk edildi:

1) Uzun bir süre kuyrukluyıldızların katı nesneler olduğuna ve bir gezegenle karşılaşmalarının gezegenin yok olmasına yol açabileceğine inanılıyordu. Bu hipoteze göre, Buffon'un varsayımı olasılık dışı olmazdı. Ancak bugün kuyrukluyıldızların, çekirdekleri aracılığıyla orta büyüklükteki yıldızları görmenin mümkün olduğu kadar seyrek, yoğunlaştırılmış gazlı bir maddeden oluştuğunu biliyoruz. Güneşten daha az direnç gösteren bu durumda, kütlesinin bir kısmını bu kadar uzaklıklara fırlatabilecek şiddetli bir çarpışma imkansız olurdu.

2) Güneşin akkor doğası da şimdiye kadar hiçbir şeyin doğrulayamadığı, ancak gözlemlerin aksine çürüttüğü bir hipotezdir. Doğası hakkında henüz kesinlik olmasa da, şu anda mevcut olan güçlü gözlem araçları onu daha kapsamlı bir şekilde incelememizi sağlamıştır. Bilim artık güneşin, yüzeyiyle temas halinde olmayan ışıklı veya fotosferik bir atmosferle çevrili, katı maddeden oluşan bir küre olduğuna inanmaktadır. [2]

3) Buffon'un zamanında, sadece kadim insanların kabul ettiği altı gezegen biliniyordu: Merkür, Venüs, Dünya, Mars, Jüpiter ve Satürn. Daha sonra, çok daha fazlası keşfedildi, bunlardan üçü - Juno, Ceres ve Pallas - sırasıyla 13, 10 ve 34 derecelik eğimli yörüngelere sahip, bu da benzersiz bir projeksiyon hareketi hipoteziyle uyuşmuyor.

4) Buffon'un soğuma ile ilgili hesaplamaları, Fourier'in azalan ısı yasasını keşfetmesinden beri tamamen yanlış olarak kabul edildi. Dünya'nın şu anki sıcaklığına ulaşması 74.000 yıl değil, milyonlarca yıl sürdü.

5) Buffon, güneş ışınlarını hesaba katmadan, yalnızca kürenin merkez ısısını dikkate aldı. Bugün, deneylere dayanan son derece hassas bilimsel veriler, dünya kabuğunun kalınlığından dolayı, kürenin iç ısısının uzun süre dış yüzey sıcaklığında yalnızca önemsiz bir rol oynadığını göstermiştir. Bu atmosferin maruz kaldığı değişimler periyodiktir ve güneş ısısının baskın etkisinden kaynaklanmaktadır (bkz. bölüm VII, no. 25). Bu nedenin etkisi kalıcı iken, merkez ısının etkisi sıfır veya neredeyse sıfırdır, ikincisinin azalması dünya yüzeyinde fark edilir değişikliklere yol açamaz. Dünya'nın genel soğuma nedeniyle yaşanmaz hale gelmesi için güneşin sönmesi gerekirdi. [3]

Yoğunlaşma teorisi

3. Kozmik maddenin yoğunlaşmasıyla dünyanın oluşumu teorisi, günümüzde bilimde hakim olan teoridir çünkü gözlemle en iyi desteklenen, en fazla sayıda problemi en iyi çözen ve diğerlerinin hepsinden daha çok evrensel birlik ilkesine dayanan teoridir. Daha önce VI. bölümde *Genel Uranografi başlığı altında anlatılmıştı.*

Gördüğümüz gibi, bu ilk iki teori aynı sonuca varıyor: kürenin ilkel, akkor hali, soğuma yoluyla katı bir kabuğun oluşumu, merkezi bir ateşin varlığı ve sıcaklığın mümkün kıldığı anda organik yaşamın ortaya çıkışı. Ancak, temel noktalarda farklılık gösteriyorlar ve Buffon bugün hayatta olsaydı, başka fikirler oluşturmuş olması oldukça olası.

Jeoloji, dünyayı doğrudan gözlemin mümkün olduğu noktada ele alır. Bundan önceki hali deney alanının dışındadır ve varsayımsal olmaktan öte bir şey olamaz; bu nedenle, iki hipotez arasında, sağduyu, mantık tarafından onaylanan ve gözlemlenen gerçeklerle daha iyi uyuşanı seçmek gerektiğini söyler.

Kabuklanma teorisi

4. Bu teoriden sadece not etmek için bahsedeceğiz çünkü bununla ilgili bilimsel hiçbir şey yok; yine de son zamanlarda bazı yankılara neden oldu ve birkaç kişiyi baştan çıkardı. Aşağıdaki mektupta özetlenmiştir:

“İncil’e göre, Tanrı dünyayı altı günde, Hıristiyanlık döneminden dört bin yıl önce yarattı. Bu, jeologlar tarafından fosil çalışmaları ve dünyanın kökenini milyonlarca yıl öncesine dayandıran binlerce tartışılmaz antiklik özelliği yoluyla tartışılmaktadır. Ancak, Kutsal Yazılar gerçeği söyler ve jeologlar da öyle ve dünyamızın son derece modern, kabuklu, son derece eski maddelerden oluşan bir gezegen olduğunu öğreterek onları anlaşmaya varan kişi basit bir köylüydü [4] .

bilinmeyen bir gezegenin yok edilmesinden sonra ya da bugün bulunduğumuz yerde var olan bir gezegenle uyum içinde, dünyanın ruhu, her şeyde ve her şey için ilerleme kurallarına göre mevcut küremizi oluşturmak üzere uydularını bir araya getirme emri aldı. Bu gök cisimlerinden yalnızca dördü kendilerine önerilen birlikteliğe razı oldu. Yalnızca ay özerkliğini sürdürdü, çünkü *küreler de özgür iradeye sahiptir* . Bu kaynaşmayı sürdürmek için, dünyanın ruhu uydulara doğru çekici, manyetik bir ışın yöneltti, bu da topluluğa getirilecek tüm bitki, hayvan ve insan yaşam uzuvlarını kataleptik bir duruma soktu. Bu operasyonun tanıkları yalnızca dünyanın ruhu ve küreleri iç organlarını ortaklaşa paylaşmak için açma büyük görevinde ona yardımcı olan büyük göksel habercilerdi. Birleşme tamamlandıktan sonra, sular ayın yokluğundan kalan boş yerlere aktı. Atmosferler birbirine karıştı ve prototiplerin uyanışı - veya yeniden dirilişi - *kataleptik durumda olan* başladı. İnsanlar hipnotik durumdan en son çekilenlerdi ve kendilerini lüks bitki örtüsü ve etraflarında huzur içinde yaşayan hayvanlarla çevrili buldular. Tüm bunlar Tanrı'nın bu işi üstlendiği çok güçlü işçiler tarafından altı günde gerçekleştirildi. *Asya gezegeni* bize sarı ırkı getirdi - en uzun süre uygar olan gezegen; *Afrika* ,

siyah ırk; *Avrupa* , beyaz ırk; ve *Amerika* , kırmızı ırk. Ay belki bize yeşil veya mavi ırkı getirirdi.

"Bu nedenle, kalıntıları kendilerinden geriye kalan tek şey olan belirli hayvanlar, günümüz dünyasında hiç yaşamamışlardır, ancak yaşlılık nedeniyle dağılmış diğer dünyalardan getirilmişlerdir. Bu tür yaşamın burada yaşayamayacağı iklimlerde bulunan fosiller, şüphesiz kökenlerinin bulunduğu kürelerde çok farklı bölgelerde yaşamışlardır. Bu tür kalıntılar kutuplarımızda bulunurken, hayvanlar eski dünyalarının ekvatorunda yaşarlardı."

5. Bu teori deneysel bilimin kendisine karşı en olumlu verilerine sahiptir; ayrıca, çözmeyi iddia ettiği köken meselesinin tamamını göz ardı eder. Dünyanın nasıl oluşmuş olabileceğini belirtir, ancak onu yapılandırmak için bir araya gelen dört dünyanın nasıl oluştuğunu belirtmez.

Eğer olaylar bu şekilde gerçekleşmiş olsaydı, neden kürenin iç kısımlarına kadar uzanmış olması gereken muazzam kaynaşmanın hiçbir yerinde izleri bulunamıyor? Bu dünyaların her biri -Asya, Afrika, Avrupa ve Amerika- kendi maddelerini getirdiklerinde özellikle farklı bir jeolojiye sahip olacaklardı, *ki durum böyle değil* . Tam tersine, her şeyden önce granit çekirdeğinin tekdüze olduğunu, kürenin her yerinde homojen bir bileşime sahip olduğunu ve *sürekliliğinde herhangi bir kesinti olmadığını* görüyoruz. İkinci olarak, aynı oluşumun jeolojik katmanları, bileşim olarak özdeş ve her yerde aynı düzende üst üste gelerek, okyanusların bir tarafından diğerine, Avrupa'dan Asya'ya, Afrika'dan Amerika'ya, karşılıklı olarak kesintisiz devam ediyor. Kürenin dönüşümlerine tanıklık eden bu katmanlar, bu dönüşümlerin yalnızca bir tarafta değil, tüm yüzeyde meydana geldiğini doğruluyor. Aynı bitki ve hayvan türlerinin dünyanın farklı yerlerinde eşit olarak ortaya çıkma, var olma ve yok olma dönemlerini gösteriyor. Bunlar, o uzak dönemlerin flora ve faunasının, her yerde aynı anda, tekdüze bir sıcaklığın etkisi altında ilerlediğini, sıcaklık değiştikçe özelliklerinin her

yerde değiştiğini gösterir. Böyle bir durum, dünyanın birkaç farklı dünyanın birleşmesiyle oluşmasıyla bağdaşmaz.

Ayrıca, kız kardeşleriyle birleşmek istemediği için, ayın bıraktığı boşluğu işgal eden okyanusun başına ne geleceğini sormalıyız. Ay bir gün yerini geri alma ve böylece okyanusu dışarı atma fikrini ortaya atarsa, şimdiki dünyaya ne olur?

6. Bu teori, dünyadaki farklı insan ırklarının [5] ve bunların yerelleşmelerinin varlığını açıklıyor gibi göründüğü için birkaç kişiyi baştan çıkarmıştır. Ancak, bu ırklar bu ayrı dünyalarda ortaya çıkabildiğine göre, neden aynı kürenin birkaç noktasında bunu yapamadılar? Bir sorunu daha da büyük bir sorunla çözmek istiyor. Aslında, sürecin hızı ve ustalığı ne olursa olsun , *böyle* bir bir araya gelme şiddetli çalkantılar olmadan mümkün olmazdı. Ne kadar hızlı olursa, kataklizmalar o kadar felaketli olurdu. Dolayısıyla, manyetik bir süreçle basitçe uyutulan varlıkların, sonrasında barışçıl bir şekilde uyanmak için bunlara dayanabilmeleri imkansız görünüyor . *Eğer* bunlar sadece prototiplerse, neyden oluşuyorlardı? Tamamen oluşmuş varlıklar prototip durumuna nasıl indirgenebildiler? Dahası, bu prototiplerin nasıl tekrar geliştiği sorusu hala geçerliliğini koruyor. Bu, yine yeryüzünün mucizevi bir şekilde oluşması olurdu, ancak İncil'deki Yaratılış'takinden daha az şiirsel ve daha az görkemli bir süreçle, oysa gözlemden çıkarılan doğal yasalar, onun oluşumu için çok daha eksiksiz ve rasyonel bir açıklama sunar. [6]

Dünyanın ruhu

7. Dünyanın ruhu kabuklanma teorisinde önemli bir rol oynar. Bu fikrin daha iyi bir temeli olup olmadığına bakalım.

Organik gelişim her zaman entelektüel ilkenin gelişimiyle ilişkilidir. Organizma, ruhunun yetenekleri çoğaldığı ölçüde kendini tamamlar. Tüm varlıklarda, organik ölçek her zaman zekanın polipten insana doğru ilerlemesini takip eder. Başka türlü olamazdı, çünkü ruh, yerine getirmesi

gereken işlevlerin önemine uygun bir araca ihtiyaç duyar. İstiridyenin, onu ortaya çıkarmak için gereken organlara sahip olmadan bir maymunun zekasına sahip olmasının ne faydası olurdu? Dolayısıyla, eğer dünya özel bir ruhun bedeni olarak hizmet eden canlı bir varlık olsaydı, yapısı gereği bu ruh polipten bile daha ilkel olurdu , çünkü dünya bir bitkinin canlılığına bile sahip değildir. Ancak, bu ruha atfedilen rolle, onu akıl ve en eksiksiz özgür iradeyle donatılmış bir varlık, kısacası, rasyonel olmayan yüksek düzeyde bir ruh haline getirirdik, çünkü bir ruh asla bu kadar kötü bir şekilde bölünmüş ve daha fazla hapsedilmiş olmazdı. Bu şekilde anlaşıldığında, yeryüzü ruhu fikri teorik ve hayali kavramlar arasında yer almalıdır.

Yeryüzünün ruhu ile , kurucu unsurlarını geliştirmek ve yönlendirmekten sorumlu bir ruhlar topluluğu fikri daha rasyonel bir şekilde anlaşılabilir, ki bu zaten belli bir entelektüel gelişim derecesini varsayar; ya da daha iyisi, sakinlerinin ahlaki kaderlerinin ve ilerlemesinin yüce rehberliğinin emanet edildiği ruh, ancak bilgelik ve bilgide son derece üstün bir varlığa atfedilebilecek bir görev. Bu durumda, bu ruh, tam anlamıyla, yeryüzünün ruhu değildir, çünkü ne onun içinde enkarne olmuştur ne de maddi durumuna tabidir. Bir generalin bir orduyu yönetmekle görevli olması gibi, onun yönetiminden sorumlu bir liderdir.

Bir dünyayı yönetmek gibi önemli bir görevle görevlendirilmiş bir ruh kaprisli olamazdı; aksi takdirde, Tanrı, kötü niyetleriyle onları ihlal edebilecek varlıklara Tanrı'nın yasalarının yürütülmesini emanet etmek konusunda çok tedbirsiz olurdu. Şimdi, kabuklanma doktrinine göre, dünyanın eksik kalmasına neden olan şey ayın ruhunun kötü niyeti olurdu. Kendini çürüten fikirler vardır (bkz. *Revue Spirite* , Eylül 1868, s. 261).

[1] Georges Louis Leclerc, Comte de Buffon, 1707-88, Fransız doğa bilimci. (Webster's, 1991, a.g.e.). – Tr.

[2] Güneş ve kuyruklu yıldızların doğası hakkında modern bilim düzeyinde [1800'lerin sonlarında] yazılmış eksiksiz bir tez, Camille Flammarion'un Astronomi Üzerine Çalışmalar ve Dersler adlı eserinde bulunabilir – Yazar.

[3] Konu ve azalan ısı yasası hakkında daha fazla ayrıntı için bkz: Politeknik Enstitüsü'nün eski bir öğrencisi olan Dr. Bertrand'ın Lettres sur les révolutions du globe adlı eseri, Mektup II. Modern bilim düzeyinde, sade bir şekilde ve hiçbir mezhepçi ruh taşımadan yazılmış olan bu eser, büyük ilgi çeken bir jeolojik çalışma sunmaktadır – Auth.

[4] Michel , de Figagnères (Var), La Clef de la vie'nin yazarı . – Yetki.

[5] Bkz. “Açıklayıcı Not”, s. 545 – Tr.

[6] Böyle bir teori tüm bir kozmogoni ile bağdaştırıldığında, geri kalanının hangi rasyonel temele dayandığını sormak gerekir. Bu teori aracılığıyla İncil'deki Yaratılış ile bilim arasında bir mutabakat kurabileceğimiz fikri tamamen yanıltıcıdır, çünkü bilimin kendisi bununla çelişir. Yukarıdaki mektubun yazarı - bilgili bir adam - bu teori tarafından bir an için baştan çıkarılsa da, kısa sürede onun zayıf yönlerini gördü ve bilimin desteğiyle onunla mücadele etmekte gecikmedi. - Auth.

BÖLÜM IX

Dünya'nın dönüşümleri

Genel veya kısmi dönüşümler • Dağların yaşı • İncil'deki tufan • Periyodik dönüşümler • Gelecekteki felaketler • Dünyanın boyutunun artması veya azalması

Genel veya kısmi dönüşümler

1. Jeolojik dönemler, kürenin dönüşümlerinden kaynaklanan genel görünümünün evrelerini gösterir. Ancak, ani bir altüst oluşla karakterize edilen seyrelme dönemi hariç, diğerlerinin hepsi yavaşça ve ani bir geçiş olmadan gerçekleşti. Kürenin bileşen unsurlarının nihai konumlarına yerleşmeleri için geçen süre boyunca, değişimler genel bir düzende olmuş olmalı. Taban sağlamlaştıktan sonra, yüzeyde yalnızca kısmi değişiklikler meydana geldi.

2. Genel altüst oluşların yanı sıra, dünya belirli bölgelerin görünümünü değiştiren çok sayıda yerel bozulma yaşadı. Diğer tüm bozulmalarda olduğu gibi, bunlara iki neden katkıda bulundu: ateş ve su.

Yangın: İster çevredeki arazileri kalın kül ve lav katmanları altına gömen, köyleri ve sakinlerini yutan volkanik patlamalarla; ister depremlerle veya katı kabuğun yukarı doğru itilmesiyle, suları en alçak alanlara geri itmesiyle; ister belirli yerlerde kabuğun daha fazla veya daha az ölçüde çökmesiyle, suların içine akmasıyla ve diğer karaları açığa çıkarmamasıyla. Bu, okyanusun ortasında adaların ortaya çıkmasına, diğerlerinin ise kaybolmasına, kıtaların bölümlerinin ayrılarak adalar oluşturmasına ve okyanusun kurumuş kollarının adaları kıtalara birleştirmesine neden olan şeydir.

Su: ister belirli kıyı bölgelerinde okyanusların istilası veya geri çekilmesiyle; ister suların akışını tutarak göller oluşturan çökmelerle; ister

taşma ve su baskını ile; ister nehir ağızlarında oluşan tortularla. Okyanusu geri çekerken, bu tortular yeni bölgeler oluşturdu: Aşağı Mısır'daki Nil deltasının ve Rhone veya Camargue deltasının kökeni böyledir.

Dağların yaşı

3. Dağların yükselmesiyle parçalanan arazileri ve etekleri oluşturan katmanları inceleyerek, jeolojik yaşlarını belirlemek mümkündür. Dağların jeolojik yaşı denildiğinde, var oldukları yıl sayısı değil, oluştukları dönem ve dolayısıyla göreceli antiklikleri anlaşılmalıdır. Bu antikliğin yüksekliklerine veya yalnızca granitik yapılarına karşılık geldiğine inanmak hatalı olacaktır, çünkü granit kütlesi, yukarı itildiğinde üst üste binen katmanları delmiş ve ayırmış olabilir.

Böylece, hiçbiri çok yüksek olmayan Bretonya'daki Vosges ve Fransa'daki Côte-d'Or dağlarının en eski oluşumlara ait olduğu gözlemle belirlenmiştir. Bunlar geçiş döneminden kalmadır ve kömür yataklarından önce oluşmuştur. Juralar ikincil dönemin ortasında oluşmuştur ve dev sürüngenlerle aynı dönemde oluşmuştur. Pireneler çok daha sonra, üçüncü dönemin başlangıcına doğru oluşmuştur. Mont Blanc ve batı Alpleri Pirenelerden sonra gelmiştir ve üçüncü dönemin ortasına tarihlenmektedir. Tirol dağlarını da içeren doğu Alpleri daha da yenidir çünkü yalnızca üçüncü dönemin sonuna doğru oluşmuştur. Asya'daki bazı dağlar tufan döneminden sonra oluşmuştur veya onunla aynı dönemde oluşmuştur.

Bu çalkantılar, suların yer değiştirmesi ve nehir yataklarının kesintiye uğraması ve değişmesi nedeniyle büyük yerel rahatsızlıklara ve az çok önemli sellere neden olmuş olmalı. [1]

İncil'deki tufan

4. İncil'deki tufan, "büyük Asya tufanı" adıyla da anılır, meydana geldiği tartışılmaz bir olaydır. Meksika'da olana benzer şekilde, o bölgedeki dağların bir kısmının yükselmesiyle meydana gelmiş olmalı. Bu görüşü

destekleyen şey, bir zamanlar Karadeniz'den Arktik Okyanusu'na kadar uzanan ve jeolojik araştırmalarla doğrulanan bir iç denizin varlığıdır. Suları tuzlu olmasına rağmen başka hiçbir denize bağlı olmayan Azak ve Hazar Denizleri ve Aral Denizi, Tartary'nin uçsuz bucaksız ovalarına ve Rus bozkırlarına dağılmış sayısız gölle birlikte, bu kadim denizden geriye kalanlar gibi görünüyor. Evrensel tufandan sonra Kafkas Dağları'nın yükselmesi sırasında, bu suların bir kısmı kuzeye, Arktik Okyanusu'na doğru çekilirken, diğeri güneye, Hint Okyanusu'na doğru aktı. Bu taşkınlar Mezopotamya'yı ve İbrani halkının atalarının yaşadığı tüm bölgeyi sular altında bıraktı ve harap etti. Bu sel oldukça geniş bir alanı kaplamış olmasına rağmen, bunun yerel bir sel olduğu, kırk gün boyunca ne kadar şiddetli ve sürekli yağarsa yağsın, yağışın kendisinden kaynaklanamayacağı, yapılan hesaplamalarla, düşen suyun miktarının en yüksek dağların tepelerine kadar *yeryüzünü* örtmeye yetmeyeceği anlaşılmıştır .

Sonuç olarak, tufan bildikleri tüm toprakları istila ettiğinden, o zamanlar kürenin yüzeyinin sadece çok küçük bir kısmını bilen ve onun yapılandırması hakkında hiçbir fikri olmayan insanlar, tufanın tüm dünyayı etkilediğini düşünmüş olmalılar. Bu inanca, doğu stiline özgü hayali ve abartılı betimleyici biçimi eklersek, İncil anlatısının abartısı hiç de şaşırtıcı değildir.

5. Asya tufanı, insanların yeryüzünde ortaya çıkmasından sonra açıkça sonradan meydana gelmiştir, çünkü onun anısı, onu teogonilerinde kutsayan dünyanın tüm halklarının geleneklerinde korunmuştur. [2] [3]

Asya tufanı, aynı zamanda, içinde bulunduğumuz jeolojik dönemin başlangıcını belirleyen büyük evrensel tufandan sonra meydana gelmiştir; tufan öncesi insanlardan ve hayvanlardan söz ettiğimizde, bu ilk felaketi kastettiğimiz anlaşılmalıdır.

Periyodik dönüşümler

6. Güneş etrafındaki yıllık hareketinin mevsimleri oluşturması ve 24 saatlik dönme hareketinin gündüz ve geceyi oluşturmasının yanı sıra, Dünya'nın yaklaşık 25.000 yılda (daha kesin olarak 25.868 yılda) tamamladığı ve astronomide *Ekinoksların Presesyonu adı verilen olayı oluşturan üçüncü bir hareketi daha vardır* (bkz. V. bölüm, no. 11).

Birkaç kelimeyle, şekillerle ve geometrik bir gösteriyle anlatılması imkânsız olan bu hareket, bir oyuncak topacının dönüşünün yavaşlamasına benzetilen bir çeşit dairesel salınımdan ibarettir. Bu salınımla, dünyanın ekseni eğim değiştirerek, ucu dünyanın merkezinde, tabanları ise kutup daireleriyle çevrelenmiş yüzeyi, yani 23 ½ derecelik bir alanı kaplayan çift bir koni çizer.

7. Ekinoks, güneşin bir yarımküreden diğerine geçerken ekvatora dik olduğu andır. Bu yılda iki kez gerçekleşir: Güneşin kuzey yarımküreye döndüğü 21 Mart civarı ve güney yarımküreye döndüğü 22 Eylül civarı.

Ancak, eksenin eğimindeki kademeli değişimin, ekliptik üzerindeki ekvatorun eğiminde bir başkasına neden olması sonucu, ekinoks anı her yıl birkaç dakika (25 dakika, 7 saniye) ilerler. Bu ilerlemeye *ekinoksların presesyonu denir* (Latince *procedere* , ileri hareket etmek, *proe* , ileri ve *cedere* , gitmek kelimelerinin birleşiminden).

Zamanla, bu birkaç dakika saatlere, günlere, aylara ve yıllara dönüşür ve sonuç olarak, şimdi Mart ayında gelen ilkbahar ekinoksu, belirli bir zamanda Şubat'ta, sonra Ocak'ta, sonra Aralık'ta gelecektir. Sonra, Aralık Mart'ın sıcaklığına, Mart Haziran'ın sıcaklığına sahip olacak ve böylece Mart'a geri dönene kadar devam edecek; bu noktada, her şey bir kez daha şimdiki hallerine dönecek ve bu 25.868 yıl sonra gerçekleşecek ve aynı devrimi sonsuza dek yeniden başlatacaktır. [4]

8. Eksenin bu konik hareketinin sonucu, dünyanın kutuplarının gökyüzünde sürekli olarak aynı noktalara bakmaması; Kuzey Yıldızı'nın her zaman Kuzey Yıldızı olmayacağı; ve kutupların kademeli olarak güneşe

doğru değişen derecelerde eğileceği ve ondan değişen derecelerde doğrudan ışınlar alacağıdır. Dolayısıyla, örneğin Kuzey Kutup Dairesi'nin altında bulunan İzlanda ve Laponya'nın belirli bir zamanda İspanya ve İtalya'nın enlemindeymiş gibi güneş ışınları alabileceği ve aşırı zıt konumda İspanya ve İtalya'nın İzlanda ve Laponya'nın sıcaklığına sahip olabileceği ve 25.000 yıllık dönemin her yenilenmesiyle birlikte böyle devam edebileceği sonucu çıkar. [5]

9. Bu hareketin sonuçları henüz kesin olarak belirlenmemiştir, çünkü devriminin yalnızca küçük bir bölümünü gözlemlemek mümkün olmuştur. Bu nedenle, bu konu hakkında yalnızca varsayımlar olmuştur, bunlardan bazıları belirli bir olasılığa sahiptir.

Bu sonuçlar şunlardır:

1) Kutupların dönüşümlü olarak ısınıp soğuması ve buna bağlı olarak 25.000 yıllık dönemin yarısında kutuplardaki buzulların erimesi, diğer yarısında ise yeniden oluşması sonucunda kutupların ebediyen çoraklığa mahkûm olmaması, aksine bereketlilikten yararlanması.

2) Okyanusun kademeli olarak yer değiştirmesi, karaları yavaşça istila ederken diğerlerini açığa çıkarması, onları tekrar terk edip eski deniz tabanına yeniden girmesi. Tekrar tekrar yenilenen bu periyodik hareket, gerçek bir 25.000 yıllık evrensel gelgiti oluşturacaktır.

Okyanusun bu hareketinin yavaşlığı onu her nesil için neredeyse fark edilemez hale getirir, ancak birkaç yüzyılın sonunda fark edilebilir hale gelir. Herhangi bir tür ani felakete neden olamaz, çünkü insanlar okyanus ilerledikçe nesilden nesile geri çekilir ve okyanusun çekildiği topraklara doğru ilerlerler. Bazı bilim insanlarının okyanusun belirli kıyılardan çekilmesini ve diğerlerini istila etmesini buna bağlaması oldukça olasıdır.

10. Okyanusun yavaş, kademeli ve periyodik yer değiştirmesi deneyimle kanıtlanmış ve dünyanın her noktasındaki sayısız örnekle doğrulanmış bir gerçektir. Bunun sonucu, dünyanın üretken kapasitesinin sürdürülmesidir.

Bu uzun daldırma, su altındaki toprakların daha az uzun olmayan bir üretim süresiyle tüketilen hayati prensipleri geri kazandığı bir dinlenme zamanıdır. Suların yüzyıllar ve yüzyıllar boyunca kalmasıyla oluşan büyük organik madde birikintileri, periyodik olarak yenilenen doğal gübrelerdir ve nesiller bu tür değişiklikleri fark etmeden geçer. [6]

Gelecekteki felaketler

11. Dünyadaki büyük altüst oluşlar, katı kabuğunun inceliğinden dolayı, içindeki ateşli maddenin köpürmesine karşı yalnızca zayıf bir direnç gösterdiği bir zamanda meydana geldi. Kabuk sağlamlaştıkça bu tür bozulmaların yoğunluk ve genellik açısından azaldığı görülebilir. Çok sayıda volkan artık sönmüş durumdayken, diğerleri daha sonra oluşan araziler tarafından örtülmüştür.

Elbette, volkanik patlamalar, yeni volkanların ortaya çıkması ve belirli bölgelerin aniden sular altında kalması sonucu yerel bozulmalar hala meydana gelebilir. Birkaç ada okyanustan çıkabilir ve diğerleri batabilir, ancak büyük jeolojik dönemleri işaret edenler gibi yaygın felaketlerin zamanı geçti. Dünya, tamamen değişmez olmasa da, bundan böyle insan türünü genel bozulmalardan korumuş bir pozisyon aldı - küremize yabancı olan ve hiçbir şeyin tahmin edemeyeceği nedenler hariç.

2. Kuyrukluyıldızlara gelince, bugün onların zararlı olmaktan çok daha yararlı bir etkiye sahip olduklarından tamamen eminiz, çünkü uzayda ve güneşlerin yakınında yaptıkları yolculuklar sırasında edindikleri yaşamsal prensipleri kendilerine götürerek, eğer böyle ifade edebilirsek, dünyaları canlandırmaya mahkûm görünüyorlar. Bu nedenle, talihsizlik habercileri olmaktan çok refah kaynakları olacaklardır.

Akışkan yapıları nedeniyle, ki bu halihazırda iyi kanıtlanmıştır, (bkz. VI. bölüm, no. 28 vd.), şiddetli bir çarpışmadan korkulmamalıdır, çünkü bunlardan biri Dünya ile yakın temasta bulunacak olursa, Dünya bir sisin içinden geçer gibi kuyrukluyıldızın içinden geçecektir.

Kuyrukları daha da az korkulacak bir şeydir; onları çevreleyen muazzam atmosferdeki güneş ışığının yansımasından başka bir şey değildir, çünkü sürekli olarak güneşten uzaklaşır ve bu gök cisminin konumuna göre yön değiştirir. Seyahatinin hızı nedeniyle, bu gaz halindeki madde bir geminin arkasındaki yeleye veya bir lokomotifin dumanına benzer bir yele türü oluşturabilir. Dahası, birçok kuyruklu yıldız herhangi bir hasara neden olmadan dünyaya yaklaşmıştır ve ilgili yoğunlukları nedeniyle, dünya aslında kuyruklu yıldızın dünyaya uyguladığından daha fazla çekim kuvvetini kuyruklu yıldıza uygulayacaktır. Sadece eski önyargıların bir kalıntısı onların varlığı konusunda korku uyandırabilir. [7]

13. Ayrıca, Dünya'nın başka bir gezegenle olası karşılaşmasını da saçma hipotezler arenasına atmak gerekir. Gök cisimlerinin hareketlerine hükmeden yasaların düzenliliği ve değişmezliği, böyle bir karşılaşmanın tüm olasılıklarını ortadan kaldırır.

Bununla birlikte, dünyanın bir sonu olacak. Nasıl? Bu hala varsayım alanında kalır; ancak, ulaşabileceği mükemmellikten ve gerilemesini işaret edecek yaşlılıktan hala çok uzak olduğu için, şu anki sakinleri, bunun kendi yaşam süreleri içinde olmayacağından emin olabilirler. (Bkz. VI. bölüm, 48. sayı ve devamı)

14. *Fiziksel olarak, dünya çocukluğun kasılmalarını deneyimledi; bundan sonra göreceli bir istikrar dönemine girdi: aynı fiziksel fenomenlerin düzenli geri dönüşü ve insanlığın akıllı işbirliğiyle gerçekleştirilen sakin bir ilerleme dönemi. Ancak, hala ahlaki ilerlemeyi ortaya çıkarma görevinin ortasındadır. En büyük rahatsızlıklarının nedeni burada yatacaktır. İnsanlık zeka ve ilahi yasaların uygulanması yoluyla mükemmellikte yeterince ilerleyene kadar, en büyük rahatsızlıklar doğadan çok insanların neden olduğu olaylar olacaktır; yani, fiziksel olmaktan çok ahlaki ve sosyal olacaklardır.*

Dünyanın boyutunun artması veya azalması

15. Dünyanın boyutu artar mı, azalır mı yoksa aynı kalır mı?

Dünya'nın boyutlarındaki artışı desteklemek için bazı kişiler, bitkilerin toprağa aldıklarından daha fazlasını ekledikleri fikrine dayandırıyorlar ki bu bir anlamda doğru, ama bir başka anlamda doğru değil. Bitkiler, köklerinden çıkardıkları maddelerden daha çok, hatta daha çok, atmosferden aldıkları gazlı maddelerden beslenirler. Atmosfer, kürenin ayrılmaz bir parçasıdır; onu oluşturan gazlar, yeniden bir araya geldiklerinde atmosfere saldıkları şeyleri geri alan katı cisimlerin ayrışmasından gelir. Bu bir değişimdir, daha doğrusu sürekli bir dönüşümdür; bitki ve hayvanların artışı kürenin kurucu unsurları aracılığıyla gerçekleştirilir ve bu nedenle kalıntıları, ne kadar önemli olursa olsun, kütleye tek bir atom bile eklemez. Kürenin katı kısmı böyle bir nedenden dolayı sürekli artmaya devam etseydi, bu atmosferin pahasına olurdu; atmosfer de orantılı olarak azalırdı ve katı cisimlerin ayrışmasıyla bileşimleri yoluyla kaybettiğini geri kazanamazsa yaşam için uygunsuz hale gelirdi.

Dünyanın başlangıcında, ilk jeolojik katmanlar, yüksek sıcaklığın etkisiyle anlık olarak buharlaşan ve daha sonra soğumayla yoğunlaşarak yağış olarak düşen katı maddeden oluşmuştur. Şüphesiz, yerin yüzeyini biraz yükselttiler, ancak genel kütleye hiçbir şey eklemediler, çünkü bu sadece bir madde yer değiştirmesinden başka bir şey değildi. Atmosfer, normal bir duruma ulaşmak için askıda kalmış yabancı elementlerden temizlendikten sonra, işler bundan sonra izledikleri düzenli yolu izlemeye başladı. Bugün, atmosferin bileşimindeki en ufak bir değişiklik, dünyanın şu anki sakinlerinin yok olmasına yol açacaktı, ancak muhtemelen farklı koşullar altında yeni ırklar oluşacaktı.

Bu bakış açısından ele alındığında, kürenin kütlesi, yani katı, sıvı ve gaz parçalarının tamamını oluşturan moleküllerin toplamı, başlangıcından beri tartışmasız bir şekilde aynı olmuştur. Bir genişleme veya yoğunlaşma yaşasaydı, kütlesinde herhangi bir değişiklik olmadan boyutu artacak veya

azalacaktır. Ancak, eğer dünya kütle olarak artarsa, kendi büyümesi için ihtiyaç duyduğu elementleri kendisinden çekemediği için, bunun bir dış nedenin etkisi olması gerekirdi.

Bir teoriye göre, küre gezegenler arası kozmik maddenin akışıyla kütle ve hacim olarak artacaktır. Bu fikirde mantıksız hiçbir şey yoktur, ancak prensipte kabul edilemeyecek kadar varsayımsaldır. Bu, bilimin henüz hiçbirinde karar kılmadığı karşıt teoriler tarafından mücadele edilen bir teoriden ibarettir. Bu konu hakkında, yukarıda VI. bölümde açıklanan akademik *uranografik çalışmaları dikte eden seçkin ruhun fikrini dinleyelim:*

“Dünyalar yaşlandıkça tükenir ve diğer dünyaların oluşumu için element görevi görmek üzere dağılmaya eğilim gösterirler. Yavaş yavaş, kendilerinin oluşturmak için aldıkları evrensel kozmik uzay sıvısına geri dönerler. Dahası, tüm cisimler aşınma nedeniyle tükenir; kürenin kozmik sıvı içindeki hızlı ve aralıksız hareketi, belirli bir zaman diliminde ayırt edilemeyen bir miktarda olsa da, kütlesini sürekli olarak azaltma etkisine sahiptir. [8]

“Benim gördüğüm kadarıyla, dünyaların varlığı üç döneme ayrılır. Birinci dönem: kürenin boyutunun önemli ölçüde azaldığı ancak kütlesinin aynı kaldığı maddenin yoğunlaşması; bu onun bebeklik dönemidir. İkinci dönem: kabuğun büzülmesi ve katılaşması; prototiplerin ayrılması ve en mükemmel biyotipin ortaya çıkmasına kadar yaşamın gelişmesi. Bu anda, küre tüm doluluğuyla; yetişkinlik çağıdır. Çok az da olsa, kurucu unsurlarını kaybeder. Sakinleri *ruhsal olarak ilerledikçe, maddi azalma* dönemine geçer . Sadece aşınma nedeniyle değil, aynı zamanda moleküllerinin parçalanması nedeniyle de kayıp yaşar - zamanla aşınan ve sonunda toza dönüşen sert bir taş gibi. Dönme ve öteleme ikili hareketinde, çözünmesinin tamamlandığı ana kadar uzayda sıvı haldeki madde parçacıkları bırakır.

“Ancak, çekim gücü kütlesinden kaynaklandığından – boyuttan bahsetmiyorum – kürenin kütlesi azaldıkça, uzaydaki denge koşulları değişir. Artık karşı ağırlık olarak hareket edemeyeceği daha büyük gezegenler tarafından alt edildiğinden, hareketlerinde sapmalar yaşar ve

bunun sonucunda yüzeyindeki yaşam koşullarında derin değişiklikler olur. Böylece: doğum, yaşam ve ölüm; veya bebeklik, yetişkinlik ve yaşlılık; bunlar, organik veya inorganik maddelerin her bir yığılmasının geçtiği üç aşamadır. Sadece madde olmayan ruh, yok edilemezdir." (Galileo, *Parisian Society* , 1868)

[1] "Geçtiğimiz yüzyıl [18. yüzyıl] bu tür bir olgunun dikkate değer bir örneğini sundu. 1750'de, Mexico City'den altı günlük bir yürüyüş mesafesinde, pirinç, mısır ve muzun bol miktarda yetiştirildiği verimli ve iyi ekili bir alan vardı. Haziran ayında, korkunç depremler iki ay boyunca sürekli olarak yeri salladı. 28 Eylül gecesi, yer şiddetli bir sarsıntıyla sarsıldı; birkaç mil genişliğindeki bir alan yavaş yavaş yükselmeye başladı ve 10 fersah karelik [30 mil karelik] bir alan üzerinde 500 fit yüksekliğe ulaştı. Zemin, bir fırtınanın rüzgarı altında okyanus dalgaları gibi yuvarlandı; binlerce höyük dönüşümlü olarak yükselip battı. Sonunda, yaklaşık 3 fersah [9 mil] genişliğinde bir yarık açıldı; duman, ateş, kızgın kayalar ve kül muazzam bir yüksekliğe fırladı. Bu muazzam çatlaklardan altı dağ yükseldi, bunların arasında Jorullo adı verilen ve şu anda eski ovanın 550 metre [yaklaşık 1.800 fit] üzerinde yükselen bir yanardağ da vardı. Zeminin sallanmaya başladığı zamanda, Cuitimba ve San Pedro Nehirleri geriye doğru aktı ve şu anda Jorullo'nun işgal ettiği tüm ovayı sular altında bıraktı; ancak yükselmeye devam eden alanda bir uçurum açıldı ve onları yuttu. Eski kıyılarından uzak bir noktada batıda yeniden ortaya çıktılar." (Louis Figuier, La Terre avant le déluge) – Auth.

[2] Teogoni: Bir tanrı, tanrıça veya ilahi panteonun kökenine dair bir açıklama (Webster's, 1991, op. cit.). – Tr.

[3] Vedalara göre, tufan hakkındaki Hint efsanesine göre, Brahma kendini bir balığa dönüştürerek dindar hükümdar Vaïvaswata'ya yaklaşır ve ona şöyle der: "Evrenin sonunun zamanı geldi. Yakında, dünyadaki her şey yok olacak. Tüm bitkilerin tohumlarını yükledikten sonra bineceğin bir gemi inşa etmelisin. Bu gemide beni beklemelisin ve ben başımın üzerinde beni tanımanı sağlayacak bir boynuz taşıyarak sana geleceğim." Aziz itaat etti, bir gemi inşa etti, gemiye bindi ve çok güçlü bir kabloyla balığın boynuzuna bağladı. Gemi, korkunç bir fırtınanın karanlığının ortasında büyük bir hızla yıllarca çekildi ve sonunda Himawat Dağı'nın (Himalayalar'da) tepesinde durdu. Brahma daha sonra Vaïvaswata'ya tüm canlıları diriltmesini ve dünyayı yeniden doldurmasını emretti. Bu efsanenin Nuh'un İncil anlatısına benzerliği dikkat çekicidir. Hindistan'dan Mısır'a, diğer birçok inançla birlikte geçti ve Vedalar kitabı Musa'nın kitabından önce geldiğinden, ilkinin kaydı ikincisinin bir taklidi olamaz. Bu nedenle, Mısır rahiplerinin doktrinlerini incelemiş olan Musa yazarının, doktrinini onlarınkinden almış olması muhtemeldir. – Auth.

[4] Ekinoksların ötelenmesi, Zodyak burçlarının konumlarında etkili olan başka bir değişikliğe yol açar. Dünya bir yılda Güneş'in etrafında döner ve ilerledikçe, Güneş her ay farklı bir takımyıldızla karşı karşıya gelir. Bu takımyıldızlardan on iki tane vardır: Koç, Boğa, İkizler, Yengeç, Aslan, Başak, Terazi, Akrep, Yay, Oğlak, Kova ve Balık. Bunlara Zodyak takımyıldızları veya Zodyak işaretleri denir ve Dünya'nın ekvator düzleminde bir daire oluştururlar. Bir bireyin doğduğu aya göre, o kişinin şu veya bu

burçta doğduğu söylenir; dolayısıyla astrolojinin kehanetleri. Ancak, ekinoksların ötelenmesi nedeniyle, aylar artık aynı takımyıldızlara karşılık gelmez. Temmuz ayında doğan bir kişi artık Aslan burcunda değil, Yengeç burcundadır. Böylece işaretlerin etkisiyle ilgili batıl inanç anlayışı ortadan kalkıyor (bkz. V. bölüm, no. 12). – Auth.

[5] İzotermal çizgilerin kademeli olarak yer değiştirmesi, bilim tarafından okyanusun yer değiştirmesi kadar olumlu olarak kabul edilen bir olgudur ve bu teoriyi destekleyen önemli bir gerçektir – Auth.

[6] Okyanusun yerinden oynamasını kanıtlayan en son olaylar arasında şunları sayabiliriz: Gaskonya Körfezi'ndeki [Fransa] okyanus – eski Soulac ile Cordouan kulesi arasında – sakin olduğunda, dipte bir duvarın parçalarını görebilirsiniz. Bunlar, MS 580'de dalgalar tarafından istila edilen eski ve büyük Noviomagus şehrinin kalıntılarıdır. O zamanlar kıyıya bağlı olan Cordouan kayası şimdi 12 kilometre [7 mil] uzaklıktadır. Manş Denizi'nde, Le Havre kıyısında, okyanus her gün zemin kazanıyor ve yavaş yavaş parçalanan Sainte-Adresse kayalıklarını zayıflatıyor. Kıyıdan iki kilometre [yaklaşık 1,5 mil] uzakta, Sainte-Adresse ile Cap de la Heve [Cape la Hague] arasında, eskiden ortaya çıkmış ve karaya bağlanmış olan Eclat setini bulabilirsiniz. Eski belgeler, günümüzde üzerinden yelken açılan bu sitede St. Denis-Chef-de-Caux adlı bir kasabanın olduğunu belirtiyor. Deniz 14. yüzyılda karaya çıktı ve kilise 1378'de sular altında kaldı. İyi havalarda kalıntılarının okyanus tabanında görülebileceği belirtiliyor.

Hollanda kıyı şeridinin neredeyse tüm uzunluğu boyunca, okyanus yalnızca zaman zaman kırılan setlerin gücüyle sınırlanmıştır. 1225 yılında okyanusa yeniden katılan eski Flevo Gölü, bugün Zuyder Zee Körfezi'ni oluşturmaktadır. Okyanusun bu istilası birçok kasabayı yutmuştur. Bu olaylara göre, jeolojik gözlemlerle kanıtlandığı üzere, Paris ve Fransa toprakları bir gün tekrar okyanus tarafından işgal edilecektir. Dağlık kesimler, daha önce kıtaya bitişik olan günümüzün Jersey, Guernsey ve İngiltere gibi adalar oluşturacaktır. Daha sonra, bugün demiryollarıyla seyahat edilen bölgelerin üzerinden yelken açmak mümkün olacaktır. Gemiler Montmartre, Mont Valerien ve Saint-Cloud ve Meudon tepelerine ulaşacaktır. Şimdi içinden geçtiğimiz ormanlar ve ormanlıklar suların altında kalacak, silt ile kaplanacak ve kuşlar yerine balıklarla dolu olacaktır. İncil'deki tufanın aynı nedeni olamazdı, çünkü bu durumda suların istilası ani ve kısa süreliydi; aksi takdirde, bu süre binlerce yıl sürerdi ve bugün de insanlar bunun farkında olmadan devam ederdi. – Auth.

[7] 1861 kuyruklu yıldızı, gezegenin 20 saat önünden Dünya yörüngesinden geçti ve gezegen herhangi bir kaza olmadan atmosferine gömüldü. – Auth.

[8] Güneş etrafındaki yörüngesinde, Dünya'nın hızı dakikada yaklaşık 400 fersahtır [1.200 mil (1.930 kilometre)]. Çevresi 9.000 fersah [27.000 mil (44.000 kilometre)] olduğundan, ekseninde her dönüşünde, ekvatordaki her nokta 24 saatte 9.000 fersah [27.000 mil] veya dakikada 6,3 fersah [19 mil (30,5 kilometre)] yol alır – Auth.

BÖLÜM X

Organik Genesis

Canlıların ilk oluşumu • Yaşam ilkesi • Kendiliğinden oluşum • Organik varlıkların ölçeği • İnsanlar

Canlıların ilk oluşumu

1. Hiçbir hayvanın olmadığı bir zaman vardı; bu yüzden bir başlangıçları vardı. Her tür, kürenin varlığı için gerekli koşulları edindiği ölçüde ortaya çıktı - bu kesindir. Her türün ilk biyotipleri nasıl oluştu? İlk çift ortaya çıktıktan sonra bireylerin çoğaldığını anlayabiliriz. Peki bu ilk çift nereden geldi? Bu, şeylerin başlangıcıyla bağlantılı ve hakkında yalnızca hipotezler oluşturulabilen gizemlerden biridir. Bilim henüz sorunu tamamen çözemiyorsa, en azından yolu gösterebilir.

2. Akla gelen ilk sorulardan biri şudur: Her hayvan türü *birincil bir çiftten mi* yoksa yaratılmış birçok çiftten mi gelmiştir, ya da şöyle diyelim, farklı yerlerde aynı anda mı *filizlenmiştir ?*

Bu son varsayım en olası olanıdır; hatta bunun gözlemden kaynaklandığını bile söyleyebiliriz. Aslında, jeolojik katmanların incelenmesi, benzer oluşumlu arazilerde ve geniş alanlarda, dünyanın en uzak noktalarında aynı türün varlığını doğrulamaktadır. Bu tür genelleştirilmiş ve bir bakıma eş zamanlı çoğaltma, tek bir ilkel tip ile imkansız olurdu.

Ek olarak, bir bireyin, özellikle de yeni ortaya çıkan bir bireyin hayatı, o kadar çok olasılığa tabidir ki, çok sayıda tip olmasaydı tüm bir yaratılış tehlikeye girebilirdi ki bu da Yüce Yaratıcı'nın kabul edilemez bir tedbirsizliği anlamına gelirdi. Dahası, belirli bir tip bir noktada oluşmuşsa, aynı sebep tarafından birçok noktada oluşmuş olabilir.

Dolayısıyla her hayvan ve bitki türü için ilk çiftlerin eş zamanlı ve çoklu bir şekilde yaratıldığını gösteren her şey birleşiyor.

3. İlk canlıların oluşumu, inorganik cisimlerin oluştuğu ve her gün oluşmaya devam ettiği aynı yasadan benzetme yoluyla çıkarılabilir. Doğanın yasalarının derinliklerine inildikçe, ilk başta çok karmaşık görünen mekanizmaların basitleştiği ve yaratılışın tüm çalışmasına başkanlık eden büyük birlik yasası içinde bir araya geldiği görülebilir. Bu, ilk adım olan inorganik cisimlerin oluşumunun farkına varıldığında daha iyi anlaşılacaktır.

4. Kimya, oksijen, hidrojen, azot, karbon, klor, iyot, flor, kükürt, fosfor ve tüm metaller gibi belirli sayıda maddeyi temel olarak kabul eder. Birleşmeleri yoluyla bileşikler oluştururlar: oksitler, asitler, alkaliler, tuzlar ve bunların kombinasyonlarından ortaya çıkan sayısız çeşit.

İki unsurun birleşerek üçüncüyü oluşturması, belirli bir sıcaklık, kuruluk veya nem derecesi, hareket veya hareketsizlik, elektrik akımı vb. gibi belirli koşulların bir araya gelmesini gerektirir. Bu koşullar mevcut olmadıkça, birleşme meydana gelmez.

5. Bir birleşme meydana geldiğinde, elementler karakteristik özelliklerini kaybederken, ortaya çıkan bileşik orijinallerden yeni ve farklı niteliklere sahip olur. Bu nedenle, örneğin, görünmez gazlar olan oksijen ve hidrojen, kimyasal olarak birleştiğinde, sıcaklığa bağlı olarak sıvı, katı veya gaz halinde olan suyu oluşturur. Aslında, suda artık oksijen veya hidrojen yoktur, bunun yerine yeni bir madde vardır. Su ayrıştırılırsa, iki gaz serbest hallerine geri döner, kendi özelliklerini geri kazanır ve artık su yoktur. Aynı miktarda su böylece sonsuza kadar dönüşümlü olarak ayrıştırılabilir ve yeniden birleştirilebilir.

6. Maddelerin bileşimi ve ayrışması, temel elementlerin birbirlerine olan yakınlık derecesinin bir sonucu olarak meydana gelir. Örneğin, suyun oluşumu oksijen ve hidrojen arasındaki karşılıklı yakınlıktan kaynaklanır. Ancak, su hidrojenden daha fazla oksijen yakınlığı olan bir elementle temas

ederse, su ayrışır: oksijen emilir, hidrojen serbest bırakılır ve artık su kalmaz.

7. Bileşik maddeler her zaman belirli oranlarda, yani belirli miktarda bileşen elementlerin birleşmesiyle oluşur. Bu nedenle, su oluşturmak için bir kısım oksijen ve iki kısım hidrojen gerekir. İki kısım oksijen iki kısım hidrojenle birleştirilirse, su yerine, suyla aynı elementlerden oluşan ancak farklı bir oranda olan aşındırıcı bir sıvı olan hidrojen dioksit elde edilir.

8. Doğadaki tüm maddelerin oluşumuna hükmeden yasa kısaca böyledir. Bu maddelerin sayısız çeşitliliği, az sayıda temel elementin farklı oranlarda birleşmesinden kaynaklanır.

Böylece oksijen, karbon, kükürt ve fosforla belirli oranlarda birleşerek karbonik, sülfürik ve fosforik asit oluşturur; oksijen ve demir, demir oksit veya pas oluşturur; oksijen ve kurşun -ikisi de zararsız- kurşun monoksit, beyaz kurşun ve kırmızı kurşun oksit gibi zehirli kurşun oksitleri oluşturur. Oksijen, kalsiyum, sodyum veya potasyumla birleşerek kireç, soda ve potas oluşturur. Kireç, karbonik asitle birleşerek kalsiyum karbonat veya mermer, tebeşir, kumtaşı ve mağaralardaki sarkıtlar gibi kalkerli taşları oluşturur; sülfürik asitle birleşerek kalsiyum sülfat veya alçı ve alçıtaşı oluşturur; fosforik asitle kemiğin ana bileşeni olan kalsiyum fosfat oluşturur. Klor ve hidrojen hidroklorik asit oluşturur; klor ve sodyum, sodyum klorür veya deniz tuzunu oluşturur.

9. Bütün bu bileşimler ve daha binlercesi kimya laboratuvarlarında küçük miktarlarda yapay olarak elde edilir; doğanın büyük laboratuvarında büyük ölçekte kendiliğinden oluşurlar.

Başlangıçta, yeryüzü bu bileşikleri değil, sadece uçucu hale gelmiş bileşen elementlerini içeriyordu. Zamanla taşlaşmış kireçli araziler ve diğerleri yeryüzünün yüzeyine çökeldiğinde, bu elementler tamamen oluşmuş halde bulunmuyordu. Ancak, bunlar havada, gaz halinde bulunuyordu. Soğutma etkisi nedeniyle çökelmiş olan bu elementler,

moleküler afinitelerinin derecesine göre uygun koşullar altında birleştiler. O zaman, önce sularda çözünen ve daha sonra yerin yüzeyine çöken farklı karbonat, sülfat vb. çeşitleri oluştu.

Diyelim ki, herhangi bir sebepten ötürü, dünya ilkel akkor haline geri döndü ve her şey parçalandı. Elementler ayrılacak, tüm eriyen maddeler eriyecek ve uçucu olanların hepsi buharlaşacak. Daha sonra, ikinci bir soğuma yeni bir yağış getirecek ve eski bileşimler bir kez daha oluşacaktı.

10. Bu düşünceler Genesis'i anlamak için ne kadar kimyanın gerekli olduğunu göstermektedir. Moleküler afinite yasasının bilgisi olmadan önce, dünyanın nasıl oluştuğunu kavramak imkansızdı. Kimya, tıpkı astronomi ve jeolojinin diğer bakış açılarından yaptığı gibi, soruyu tamamen yeni bir ışık altında açıklığa kavuşturmuştur.

11. Katı cisimlerin oluşumunda en dikkat çekici olaylardan biri, bazı maddelerin sıvı veya gaz halinden katı hale geçerken aldığı simetrik formdan oluşan kristalleşmedir. Maddenin doğasına göre değişen bu form genellikle prizma, eşkenar dörtgen, küp veya piramit gibi geometrik katıların formudur. Herkes, altıgen bir piramitle sonuçlanan altıgen prizmalar olan şeker kristalleri, kaya kristalleri veya kristalleşmiş silika kristallerine aşinadır. Elmas, saf karbon veya kristalleşmiş karbondur. Kışın pencere camlarında üretilen desenler, su buharının prizmatik iğneler şeklinde donma sırasında kristalleşmesi nedeniyle oluşur.

Kristallerin düzenli dizilimi, her bir gövdenin moleküllerinin özel şekliyle ilgilidir. Bizim için sonsuz derecede küçük olan, ancak yine de belirli bir miktarda yer kaplayan bu parçacıklar, moleküler çekim yoluyla birbirlerini ararlar ve şekillerinin gereksinimine göre kendilerini düzenler ve yan yana koyarlar, böylece simetrik bir bütün oluşturmak için çekirdeğin veya başlangıçtaki çekim merkezinin etrafında yerlerini alırlar.

Kristalleşme yalnızca belirli elverişli koşullar altında gerçekleşir, bu koşullar dışında gerçekleşemez. Sıcaklık ve hareketsizlik temel koşullardır.

Yüksek ısının molekülleri birbirinden ayırdığı ve yoğunlaşmalarına izin vermediği ve çalkalanmanın simetrik düzenlenmelerine karşı çıkarak kristalleşmeden farklı olarak yalnızca düzensiz ve dağınık bir kütle ürettiği bilinmektedir.

12. Minerallerin oluşumunu yöneten yasa, doğal olarak organik kütlelerin oluşumuna da yol açar.

Kimyasal analiz bize tüm bitki ve hayvan maddelerinin inorganik bileşikler olarak aynı elementlerden oluştuğunu göstermektedir. Bu elementlerden oksijen, hidrojen, azot ve karbon başlıca rol oynarken, diğerleri sadece yardımcı olarak bulunur. Mineral aleminde olduğu gibi, bu elementlerin birleşimindeki oran farkı, hayvanlarda kas, kemik, kan, safra, sinir dokusu, beyin maddesi ve yağ gibi tüm organik madde çeşitlerini ve bunların çeşitli özelliklerini; bitkilerde ise özsu, odun, yaprak, meyve, özler, yağlar ve reçineler vb. üretir. Dolayısıyla, hayvan ve bitkilerin oluşumunda mineral aleminde de bulunmayan özel bir madde yoktur. [1]

13. Birkaç genel örnek, yalnızca kurucu unsurların değiştirilmesi yoluyla organik alemde meydana gelen dönüşümleri anlamayı mümkün kılacaktır.

Üzüm suyunda henüz ne şarap ne de alkol vardır, sadece su ve şeker vardır. Meyve suyu olgunlaştığında ve doğru koşullara yerleştirildiğinde, fermantasyon adını verdiğimiz bir iç süreç gerçekleşir. Bu süreçte şekerin bir kısmı ayrışır; oksijen, hidrojen ve karbon, alkol üretmek için gereken oranlarda ayrılır ve birleşir. Dolayısıyla, üzüm suyu içtiğimizde, henüz var olmadığı için alkol içmeyiz. Toplamda bir molekül eksik veya fazla olmadan, su ve şekerin bileşenlerinden oluşur.

Yediğimiz ekmek ve sebzelerde et, kan, kemik, safra veya beyin maddesi bulunmadığı açıktır; ancak aynı yiyecekler, sindirim yoluyla parçalanır ve yeniden parçalanarak, yalnızca yapısal öğelerinin dönüşümü yoluyla bu farklı maddeleri üretirler.

Bir ağacın tohumunda odun, yaprak, çiçek veya meyve yoktur ve tüm ağacın mikroskobik bir formunun tohumda bulunabileceğine inanmak çocukça bir hata olurdu. Dahası, tohumda tek bir ağaç yaprağı bile oluşturacak kadar oksijen, hidrojen ve karbon yoktur. Tohum, koşullar uygun olduğunda çimlenen bir prototip içerir ve bu prototip topraktan çektiği sıvılar ve havadan soluduğu gazlarla gelişir. Sap, yaprak, çiçek veya meyve olmayan bu sıvılar bitkiye sızarak özsuyu oluşturur, tıpkı yiyeceklerin hayvanlarda kanı oluşturması gibi. Bu özsu, dolaşım yoluyla bitkinin tüm kısımlarına taşınır ve hangi kısma ulaştığına ve hangi özel hazırlığı geçirdiğine bağlı olarak, tıpkı kanın ete, kemiğe, safra vb. dönüşmesi gibi, sap, yaprak ve meyveye dönüşür. Ve yine de, bunlar her zaman aynı elementlerdir: oksijen, hidrojen, azot ve karbon çeşitli şekillerde birleşmiştir.

14. Mineral, bitkisel ve hayvansal maddeleri oluşturmak için gereken farklı element kombinasyonları, bu nedenle, uygun bir ortam ve koşullar dışında meydana gelemez. Bu tür koşullar dışında, temel ilkeler bir tür eylemsizlik içindedir. Ancak, koşullar uygun hale gelir gelmez, bir gelişme süreci başlar; moleküller hareket etmeye, sallanmaya, çekmeye, yakınlık yasası gereği yaklaşmaya ve ayrılmaya başlar ve çoklu kombinasyonları aracılığıyla sonsuz çeşitlilikte maddeleri oluştururlar. Bu tür koşullar sona ererse, süreç aniden durur ve yalnızca uygun koşullar yeniden ortaya çıktığında yeniden başlar. Bitkilerin ısı, ışık, nem, soğuk veya kuruluğun etkisi altında aktif hale gelmeleri, yavaşlamaları, durmaları ve yeniden başlamaları böyledir; belirli bir bitki bir iklimde veya toprakta gelişir, ancak başka bir iklimde veya toprakta zayıflar veya ölür.

15. Her gün gözümüzün önünde gerçekleşen olaylar, bizi zamanın başlangıcında olanlara götürebilir; çünkü doğanın kanunları değişmezdir.

Hem organik hem de inorganik varlıkların yapıtaşları aynı olduğundan ve bunların kayaları, bitkileri ve meyveleri oluşturduğunu sürekli gördüğümüzden, ilk kayalar gibi ilk canlıların bedenlerinin de, küre

üzerindeki yaşam koşullarının şu veya bu tür için elverişli olması ölçüsünde, yakınlık yasası gereğince temel moleküllerin bir araya gelmesiyle oluştuğu sonucuna varabiliriz.

Her türün biyotiplerinin üremesindeki biçim ve renk benzerliği, her kristal türünün biçimindeki benzerliğe benzetilebilir. Aynı yasanın etkisi altında yan yana getirilen moleküller, benzer bir bütün oluşturur.

Hayati ilke

16. Bitkilerin ve hayvanların da minerallerle aynı temel maddelerden meydana geldiğini söylerken, bunu sadece maddesel anlamda anlamak gerekir; ayrıca bu, sadece bedenle ilgili bir konudur.

Tamamen ayrı bir kavram olan akıllı prensipten bahsetmeden, organik maddede henüz tanımlanmamış özel, anlaşılması zor bir prensip vardır: *yaşamsal prensip* . Canlıda *etkin olan ve ölüde yok olan* bu prensip , maddeye onu inorganik maddelerden ayıran karakteristik özellikleri verir. İnorganik cisimlerin büyük bir kısmını ayrıştıran ve yeniden oluşturan kimyasal süreçler organik cisimleri de ayrıştırabilir, ancak hiçbir zaman tek bir ölü yaprağı bile yeniden oluşturmayı başaramamıştır, bu da organik cisimlerde diğerlerinde olmayan bir şeyin olduğunun açık bir kanıtıdır.

17. Yaşamsal ilke, kendi başına bir varoluşa sahip ayrı bir şey midir? Ya da daha doğrusu, tek bir üretken unsur teorisine geri dönersek, yaşamsal ilke, evrensel kozmik sıvının belirli bir hali, değişikliklerinden biri midir, tıpkı ışık, ateş, ısı veya elektrik haline geldiği gibi, yaşam ilkesi haline mi gelir? Bu son anlamda, kitapta daha önce alıntılanan iletişimler aracılığıyla sorun çözülmüştür. (Bkz. VI. bölüm, *Genel Uranografi*)

Yaşam ilkesinin doğası hakkında kişinin görüşü ne olursa olsun, bu ilke vardır, çünkü etkilerini görüyoruz. Dolayısıyla, organik varlıkların oluştukça amaçları için gerekli olan yaşam ilkesini özümsediklerini mantıksal olarak kabul edebiliriz; ya da tercih edersek, bu ilkenin, tıpkı ısı, ışık ve elektriğin

belirli koşulların etkisi altında geliştiğini gördüğümüz gibi, elementlerin birleşiminin aynı etkisiyle her bireyde geliştiğini kabul edebiliriz.

18. Oksijen, hidrojen, nitrojen ve karbon yaşamsal sıvı olmadan birleşirse, yalnızca bir mineral veya inorganik gövde oluştururlar; yaşamsal ilke, o gövdenin moleküler bileşimini değiştirerek ona özel özellikler kazandırır. Bir mineral molekül yerine organik bir molekül vardır.

Yaşam ilkesinin faaliyeti, organların faaliyeti tarafından yaşam boyunca sürdürülür, tıpkı bir tekerleğin dönme hareketi ile ısının sürdürülmesi gibi. Bu eylem ölüm nedeniyle sona erdiğinde, tekerlek durduğunda ısının sönmesi gibi, yaşam ilkesi *de söner . Ancak, yaşam ilkesi tarafından vücudun moleküler durumu üzerinde üretilen etki* , ilkenin sönmesinden sonra da devam eder, tıpkı odunun karbonizasyonunun ısının sönmesinden sonra da devam etmesi gibi. Organik cisimlerin analizinde, kimya bileşen elementleri geri kazanır: oksijen, hidrojen, azot ve karbon, ancak bu cisimleri yeniden inşa edemez çünkü neden artık mevcut değildir; dolayısıyla, etkiyi yeniden üretemez *,* oysa bir taşı yeniden oluşturabilir.

19. Bir tekerleğin hareketinin ürettiği ısıyı karşılaştırma için aldık çünkü bu herkesin bildiği ve anlaması kolay olan sıradan bir etkidir. Ancak, organik cisimleri oluşturmak için elementlerin bir araya gelmesiyle *elektrik* üretildiğini söylemek daha kesin olurdu. Dolayısıyla organik cisimler, bileşenleri elektrik üretmek için gerekli koşulları, yani yaşamı sürdürebildiği sürece işlev gören gerçek *elektrik pilleri olurdu; ve bu koşullar sona erdiğinde, yani ölümde dururlardı. Buna göre, yaşam ilkesi* , yaşam boyunca organların aktivitesiyle salınan ve üretimi ölümle birlikte bu eylemin sona ermesiyle sona eren *hayvansal elektrik* adı verilen belirli bir elektrik türü olurdu .

Kendiliğinden oluşum

20. Elbette, ilk canlıların yeryüzünde ortaya çıktığı koşullarda canlıların neden artık oluşmadığı sorulabilir.

Bilimin bugün hâlâ meşgul olduğu kendiliğinden oluşum sorunu, farklı bir şekilde çözülmüş olsa da, konuya ışık tutmaktan kendini alamıyor. Önerilen problem şudur: Günümüzde organik varlıklar, sıradan oluşum yöntemleriyle önceden üretilmiş prototipler olmaksızın, yani babalar veya anneler olmaksızın, yalnızca bileşen unsurların birleşmesiyle kendiliğinden mi oluşuyor?

Kendiliğinden oluşumun destekçileri olumlu yanıt verir ve kesin gibi görünen doğrudan gözlemlere dayanarak kendilerini desteklerler. Diğerleri ise tüm canlıların birbirleri tarafından yeniden üretildiğini düşünür ve deneyimin, belirli bitki ve hayvan türlerinin prototipleri etrafa dağıldığında, koşullar onların eklosiyonu için uygun hale gelene kadar hatırı sayılır bir süre gizli bir canlılık koruyabildiğini kanıtladığı gerçeğine dayanarak kendilerini desteklerler. Bu görüş her zaman her türün ilk tiplerinin oluşumu sorusunu açık bırakır.

21. İki teoriyi tartışmadan, kendiliğinden oluşum ilkesinin açıkça yalnızca bitki ve hayvan alemlerinin en alt sıralarındaki varlıklara, yaşamın tezahürünün başladığı, son derece basit organizmaları biraz ilkel olanlara uygulanabileceği belirtilmelidir. Aslında, bunlar dünyada ortaya çıkan ilk varlıklardır ve oluşumları kendiliğinden olmuş olmalıdır. Bu nedenle, dünyanın en erken çağlarında gerçekleşene benzer devam eden bir yaratıma tanıklık ediyor olurduk.

22. Öyleyse, neden daha karmaşık bir organizasyona sahip varlıkların aynı şekilde oluştuğunu görmüyoruz? Bu tür varlıklar her zaman var olmamıştır - bu olumlu bir gerçektir - bu yüzden bir başlangıçları olmalı. Yosun, liken, zoofit, infusoria [2] , bağırsak kurtları ve diğerleri kendiliğinden üretilebiliyorsa, neden aynı şey ağaçlar, balıklar, köpekler veya atlar için de olmasın?

Burada, araştırmalar şimdilik durduruldu. Rehber tel kayboldu ve tekrar bulunana kadar, alan hipotezlere açık. Bu nedenle, salt teorileri mutlak gerçekler olarak kabul etmek ihtiyatsız ve erken olacaktır.

23. Kendiliğinden oluşum yerleşik bir gerçekse, ne kadar sınırlı olursa olsun, daha az önemli bir gerçek değildir, yeni gözlemlere yol gösteren bir dönüm noktasıdır. Karmaşık organik varlıklar bu şekilde üretilmiyorsa, kim nasıl başladıklarını bilir? Tüm dönüşümlerin sırrını kim bilir? Bir meşe palamudundan bir meşe filizi görüldüğünde, polip ile fil arasında da gizemli bir bağın var olmayabileceğini kim söyleyebilir? (Bkz. no. 25).

Mevcut bilgi düzeyimizde, *devam eden* kendiliğinden oluşum teorisini, olası bir hipotez olmasına rağmen, bir gün tanınmış bilimsel gerçekler arasında yerini alabilecek bir hipotez olarak sunmamız mümkün değildir. [3]

Organik varlıkların ölçeği

24. Bitki ve hayvan krallıkları arasında açıkça belirlenmiş bir sınır yoktur. İki krallığın sınırlarının dışında, adları her birinden biraz barındırdıklarını gösteren *zoofitler* veya *hayvan-bitkiler vardır: ikisi arasındaki bağlantıyı temsil eder.*

Hayvanlar gibi bitkiler de doğar, yaşar, büyür, besin alır, nefes alır, çoğalır ve ölür. Hayvanlar gibi yaşamak için ışığa, sıcaklığa ve suya ihtiyaç duyarlar; bu elementlerden mahrum kalırlarsa zayıflar ve ölürler. Zararlı hava ve zararlı maddelerin emilimi onları zehirler. En belirgin özellikleri toprağa bağlı olmaları ve hareket etmeden besinlerini topraktan almalarıdır.

Zoofit, bitkinin dış görünümüne sahiptir. Bitki gibi, toprağa bağlıdır; hayvan gibi, içindeki yaşam daha belirgindir - besinini çevredeki ortamdan alır.

Bir adım ötede, hayvan özgürdür ve besinini aramaya gider. İlk olarak, jelatinimsi gövdeli, iyi tanımlanmış organları olmayan ve bitkilerden yalnızca hareket kabiliyetleri nedeniyle farklılaşan sayısız polip çeşidi vardır. Organların, yaşamsal aktivitenin ve içgüdünün gelişimi sırasına göre bir sonraki sırada helmintler veya bağırsak kurtları gelir; yumuşakçalar, kemiksiz etli hayvanlar, bazıları çıplaktır, örneğin gastropodlar ve ahtapotlar, diğerleri ise kabukludur, örneğin salyangozlar ve istiridyeler;

derileri sert bir kabukla kaplı olan kabuklular, örneğin yengeç ve ıstakoz; yaşamın muazzam bir aktiviteye büründüğü ve çalışkan bir içgüdünün sıklıkla ortaya çıktığı böcekler, örneğin karınca, arı ve örümcek. Bazıları, zarif bir kelebeğe dönüşen krizalit gibi bir başkalaşım geçirir. Daha sonra omurgalılar gelir; kemikli iskelete sahip hayvanlardır. Bunlar balıkları, sürüngenleri, kuşları ve en sonunda da organizasyonu en eksiksiz olan memelileri içerir.

25. Zincirin sadece iki uç noktasını ele alırsak, açıkça görünür bir benzerlik yoktur; ancak bir halkadan diğerine sürekliliği bozmadan geçilirse, bitkilerden omurgalılara ani bir geçiş olmadan geçilir. Dolayısıyla, karmaşık bir organizasyona sahip hayvanların yalnızca bir dönüşüm veya tercih edilirse, ilk başta fark edilmeyen, hemen öncesindeki türlerden ve adım adım, ilkel ilkel varlığa kadar kademeli bir gelişme olabileceği anlaşılır. Meşe palamudu ile meşe arasındaki fark muazzamdır, ancak meşe palamudundan itibaren gelişimi adım adım takip edersek, meşeye varırız ve bu kadar küçük bir tohumdan geldiğine şaşırırız. Şimdi, meşe palamudu dev bir ağacın oluşumu için uygun gizli unsurları içeriyorsa, neden akardan file kadar aynı olmasın? (Bkz. no. 23)

Bundan, kendiliğinden üremenin yalnızca ilkel organik varlıklar için olduğunu anlıyoruz; daha karmaşık türler, iklim koşulları uygun hale geldikçe aynı varlıklar arasında ardışık dönüşümlerin ürünü olurdu. Her tür üreme yeteneğini kazandıkça, çapraz üreme sayısız çeşitlere yol açtı. Ve sonrasında, tür yerleşip sürdürülebilir hale geldiğinde, geldiği ilkel prototipin bundan böyle işe yaramaz olarak ortadan kaybolmadığını kim söyleyebilir? Günümüzdeki akarın, mutasyondan mutasyona geçerek fili üreten akarla aynı olduğunu kim söyleyebilir? Böylece, karmaşık hayvanlar arasında kendiliğinden üremenin neden olmadığı açıklanabilir. Bu teori, kesin olarak kabul edilmese de, bugün bilimde hakim olan teoridir; ciddi gözlemciler tarafından en mantıklı olarak kabul edilir.

İnsanlar

26. Bedensel ve salt anatomik açıdan insanlar memeliler sınıfına aittir ve onlardan yalnızca dış görünüşlerindeki nüanslarla ayrılırlar; ayrıca, tüm hayvanlarla aynı kimyasal bileşime sahiptirler ve aynı organlara, aynı işlevlere ve aynı beslenme, solunum, salgılama ve üreme biçimlerine sahiptirler; aynı koşullar altında doğarlar, yaşarlar ve ölürler ve öldüklerinde bedenleri, yaşayan diğer her şey gibi parçalanır. Kanlarında, etlerinde ve kemiklerinde hayvanların bedenlerinde bulunanlardan farklı tek bir atom yoktur; onlar gibi, öldüklerinde, onları oluşturmak için bir araya gelen oksijen, hidrojen, azot ve karbon toprağa geri döner ve yeni bileşimler yoluyla bir kez daha mineral, bitki ve hayvan bedenleri oluşturacaktır. Benzetme o kadar yakındır ki, gerçek insanlar üzerinde deneyler yapılamadığında, belirli hayvanların organik işlevleri incelenebilir.

27. Memeliler sınıfında, insanlar *iki* ayaklı takıma aittir. Hemen altlarında *dört ayaklılar (dört bacaklı hayvanlar) veya maymunlar vardır, bunlardan bazıları, orangutan ve şempanze gibi, belirli insan benzeri davranışlar sergiler, öyle ki uzun süre orman* ismiyle anılmışlardır *Erkekler* ; insanlar gibi dik yürürler, baston kullanırlar, barınaklarını yaparlar ve elleriyle yemeklerini ağızlarına götürürler – hepsi insana benzer özellikler taşır.

28. Canlıların ölçeğini organizmaları açısından ne kadar az gözlemlersek gözlemleyelim, likenden ağaca ve sonra zoofitten insana kadar, tüm halkaların bir öncekiyle temas noktasına sahip olduğu kesintisiz bir kademeli zincir olduğunu fark ederiz; varlık *dizisini adım adım takip ederek, her türün hemen altındakinin bir gelişimi, bir dönüşümü olduğu söylenebilir* . İnsan vücudu kimyasal ve yapısal olarak diğer vücutlarla aynı koşullar altında olduğundan, aynı şekilde doğduğundan, yaşadığından ve öldüğünden, aynı koşullar altında oluşmuş olmalıdır.

29. Gururları üzerindeki etkisi ne olursa olsun, insanlar *fiziksel bedenlerinde dünyadaki* hayvanlığın son halkasından başka bir şey

görmemeye razı olmalılar. Gerçeklerin amansız argümanı ortadadır ve buna karşı itiraz etmek işe yaramaz.

Ancak beden onların gözünde ne kadar değersizleşirse, ruhsal ilke o kadar önem kazanır. Eğer birincisi onları hayvanın seviyesine koyarsa, ikincisi onları ölçülemez bir yüksekliğe çıkarır. Hayvanın içinde bulunduğu daireyi görürüz; insan ruhunun ulaşabileceği sınırı görmeyiz.

30. Maddecilik, Spiritizmin, bilimin ve pozitivizmin keşiflerinden korkmak şöyle dursun, aksine, *kendi varlığı olan spiritüel ilkenin* hiçbir zarar göremeyeceğinden emin olduğu için, onları ilerlettiğini ve teşvik ettiğini görebilir.

Spiritizm, maddesellik ile el ele yürür; maddeselliğin kabul ettiği her şeyi kabul eder; ancak maddeselliğin durduğu noktada spiritizm daha da ileri gider. Spiritizm ve maddesellik aynı başlangıç noktasından birlikte yola çıkan iki yolcu gibidir; biri belli bir mesafe kat ettikten sonra “Daha fazla gidemem” der, diğeri yoluna devam eder ve yeni bir dünya keşfeder. Öyleyse, neden ilki, yeni ufuklar gördüğünde, kendisinin durması gereken sınırların ötesine geçmek istediği için ikincisinin deli olduğunu söylesin? Kristof Kolomb da okyanus ötesinde bir dünyaya inandığı için deli olarak kabul edilmedi mi? Tarih, insanlığın ilerlemesini sağlayan ve onları çamura ittiğimizde onlara çelenk ördüğümüz böylesine yüce delilerden kaç kez bahsetmedi?

Peki öyleyse! 19. yüzyılın o çılgınlığı olan spiritizm – karasal kıyıda kalmayı isteyenlere göre – bize Amerika'dan çok daha önemli bir dünyayı gösteriyor, insanlık için, herkes Amerika'ya gitmiyor, oysa istisnasız herkes, birinden diğerine sürekli yolculuklar yaparak, ruhlar alemine gidiyor.

Yaratılış'ta bu noktaya gelindiğinde maddecilik durur, buna karşın Spiritizm ruhsal Yaratılış alanında araştırmalarını sürdürür .

[1] (Yazarın notu) Birkaç maddenin analizinin aşağıdaki tablosu, bileşen elementlerin oranındaki farktan kaynaklanan özellik farkını göstermektedir. 100 parça halinde ele alındığında:

	Carbon	Hydrogen	Oxygen	Nitrogen
Cane sugar	42.470	6.900	50.630	--
Grape sugar	36.710	6.780	56.510	--
Alcohol	51.980	13.700	34.320	--
Olive oil	77.210	13.360	9.430	--
Walnut oil	79.774	10.570	9.122	0.534
Fat	78.996	11.700	9.304	--
Fibrin	53.360	7.021	19.685	19.934

[2] Çok sayıda türü içeren ve hepsi çok küçük boyutlu Protozoa sınıflarından biri. Eskiden bu terim çürüyen organik madde infüzyonlarında bulunan herhangi bir mikrop için kullanılırdı, ancak terim artık daha spesifik olarak silli protozoa şubesinin Ciliophora sınıflarından birine uygulanmaktadır. (Webster's, 1913) – Tr.

[3] Bkz. Revue Spirite, Temmuz 1868, s. 201: "Kendiliğinden nesil teorisinin gelişimi." – Yetki.

BÖLÜM XI

Manevi Yaratılış

Ruhsal ilke • Ruhsal ilke ve maddenin birleşimi • İnsan bedenlerinin kökenine ilişkin bir hipotez • Ruhların enkarnasyonu • Reenkarnasyon • Ruhların göçleri ve göçleri • Adem ırkı • Düşmüş melekler doktrini

Manevi ilke

1. Ruhsal ilkenin varlığı, deyim yerindeyse, maddi ilkeden daha fazla kanıta ihtiyaç duymayan bir olgudur. Bir dereceye kadar, aksiyomatik bir gerçektir: tıpkı maddenin kendi etkileriyle doğrulanması gibi, etkileriyle doğrulanır.

“Her etkinin bir nedeni olduğundan, her akıllı etkinin akıllı bir nedeni olmalıdır” ilkesine göre, rüzgar tarafından çalınan bir çanın mekanik hareketi ile bir sinyal veya uyarı olarak düşünülen aynı çanın hareketi arasındaki farkı söyleyemeyen kimse yoktur, bu sayede bir düşünceye, bunun ardındaki bir niyete tanıklık eder. Şimdi, kimsenin bu düşünceyi çanı oluşturan fiziksel maddeye atfetmesi aklına gelmeyeceği için, bunun kendisini tezahür ettirmek için bir araç olarak kullanan bir zeka tarafından hareket ettirildiği sonucuna varılmalıdır.

Aynı sebepten ötürü, kimsenin aklına ölü bir kişinin cesedine düşünce atfetmek gelmez. Eğer yaşayan kişiler düşünüyorsa, bunun sebebi öldüklerinde artık orada olmayan bir şeyin içlerinde olmasıdır. Yaşayan kişiler ile çan arasındaki fark, ikincisini hareket ettiren zekânın çanın dışında olması, birincisini harekete geçiren zekânın ise içlerinde olmasıdır.

2. Manevi ilke, Tanrı'nın varlığının sonucudur. Bu ilke olmadan, Tanrı'nın var olma nedeni olmazdı, çünkü yüce zekanın sonsuzluk boyunca yalnızca kaba madde üzerinde hüküm sürmesini, dünyevi bir hükümdarın

yaşamı boyunca yalnızca taşlar üzerinde hüküm sürmesinden daha fazla düşünemeyiz. İlahiyatın temel niteliklerine, yani adalet ve iyiliğe sahip olmayan bir Tanrı'yı kabul etmek mümkün olmadığından, bu nitelikler yalnızca madde üzerinde uygulansa değersiz olurdu.

3. Öte yandan, son derece adil ve iyi bir Tanrı'nın, telafisi olmayan birkaç günlük acının ardından akıllı ve duyarlı varlıkları yaratıp onları hiçliğe mahkûm etmesi, doğmaları istenmediği halde doğan, bir an için düşünüp sadece acıyı bilen ve sonra da geçici bir varoluştan sonra sonsuza dek varolmayan varlıkların bu bitmeyen ardışıklığına bakması düşünülemez.

Düşünen varlığın ölümünden sonra hayatta kalması olmadan, yaşamın acısı Tanrı'nın amaçsız bir zulmü olurdu. Bu yüzden materyalizm ve ateizm birbirinin sonucudur: nedeni inkar ederek, sonucu kabul edemezler; sonucu inkar ederek, nedeni kabul edemezler. Bu nedenle materyalizm kendi kendine makul gelir, ancak akıl yürütmeye makul gelmez.

4. Ruhsal varlığın sürekliliği fikri insanlarda doğuştan vardır; bu, onların içinde bir sezgi, bir özlem olarak vardır. Yaşamın sefaletlerinin telafisinin yalnızca ruhsal varlığın sürekliliğinde yattığını anlarlar, bu yüzden her zaman materyalistlerden daha fazla spiritüalist ve ateistlerden daha fazla teist olmuştur ve olacaktır.

Sezgisel düşünceye ve akıl yürütme gücüne Spiritizm, ruhsal fenomenlerin onayını, yani ruhsal varlığın varlığının fiziksel kanıtını, ölümden sonra varlığını sürdürmesini, ölümsüzlüğünü ve bireyselliğini ekler. Spiritizm, daha önce belirsiz ve soyut bir düşünce olan şeyi kesin ve belirgin hale getirir. Bize, bedenin yaşamından sonra veya yaşam sırasında madde dışında hareket eden akıllı varlığı gösterir.

5. Manevi ilke ile hayati ilke aynı şey midir?

Her zaman olduğu gibi, olguların gözlemlenmesinden başlayarak, eğer yaşamsal ilke akıllı ilkeden ayrılamaz olsaydı, ikisini karıştırmak için iyi bir neden olacağını belirteceğiz. Ancak, bitkiler gibi yaşayan ama düşünmeyen

varlıklar, organik yaşamla canlandırılmış insan bedenleri, düşüncenin tezahürü yokken, canlı varlıklarda iradelerinin herhangi bir eyleminden bağımsız olarak üretilen yaşamsal hareketler ve uyku sırasında tam aktivitede korunan, zihinsel yaşam herhangi bir dış işaretle kendini göstermeyen organik yaşam olduğu için, organik yaşamın, ruha özgü ruhsal yaşamdan bağımsız olarak, maddeye özgü bir ilkede per se bulunduğuna inanmak için gerekçeler olduğu sonucuna varmalıyız. Madde ruhtan bağımsız bir canlılığa sahip olduğundan ve ruh da maddeden bağımsız bir canlılığa sahip olduğundan, bu iki katlı canlılığın iki farklı ilkeye dayandığı açıktır. (Bkz. X. bölüm, nos. 16-19)

6. Ruhsal ilkenin kaynağı evrensel kozmik elementte olabilir mi? Bu sadece bir dönüşüm, ışık, elektrik, ısı vb. gibi o elementin bir varoluş biçimi olamaz mı?

Eğer durum böyle olsaydı, ruhsal ilke maddenin iniş çıkışlarına maruz kalırdı ve tıpkı yaşamsal ilke gibi parçalanma yoluyla yok olurdu. Akıllı varlık, beden gibi sadece anlık bir varoluşa sahip olurdu ve ölümde hiçliğe veya evrensel bütüne geri dönerdi ki bu da aynı şeye tekabül ederdi. Başka bir deyişle, bu materyalist doktrinlerin yaptırımı olurdu.

sui generis özellikler , onun kendi bağımsız varoluşuna sahip olduğunu kanıtlar, çünkü kökeni maddede olsaydı, bu özelliklerden yoksun olurdu. Zekâ ve düşünce maddenin nitelikleri olamayacağından, etkilerden nedene geri dönüldüğünde, maddi unsur ve ruhsal unsurun evrenin iki kurucu ilkesi olduğu sonucuna varılır. Bireyselleştirilmiş ruhsal ilke, *ruhlar adı verilen varlıkları oluştururken* , bireyselleştirilmiş maddi unsur doğanın farklı organik ve inorganik bedenlerini oluşturur.

7. Ruhsal varlığı ve onun kaynağının maddede bulunamayacağını kabul edersek, onun kökeni, hareket noktası nedir?

Burada, araştırma araçları tamamen eksiktir, tıpkı şeylerin kökeniyle ilgili diğer her şeyde olduğu gibi. İnsanlar yalnızca gerçekte var olanı

doğrulayabilirler; diğer her şeyle ilgili olarak yalnızca hipotezler formüle edebilirler; ve insan kökenleri bilgisinin şu anki zekalarının erişiminin ötesinde olup olmadığı veya şu anda buna sahip olmaları yararsız veya uygunsuz olup olmadığı, Tanrı onlara böyle bir bilgi vermemiştir - vahiy yoluyla bile.

Tanrı'nın onlara elçileri aracılığıyla söylediği ve insanların yüce adalet ilkesinden -İlahiyatın temel bir özelliği- başka türlü çıkarabilecekleri şey, tüm insanların aynı başlangıç noktasına sahip olduğu; hepsinin basit ve cahil olarak yaratıldığı, bireysel faaliyetleriyle ilerlemek için eşit bir yeteneğe sahip olduğu; hepsinin kendi kişisel çabalarıyla kendilerine uygun mükemmellik derecesine ulaşacakları; aynı Baba'nın çocukları olarak hepsinin aynı düşüncenin nesneleri olduğu; ve hiçbirinin diğerlerinden daha ayrıcalıklı veya daha yetenekli olmadığı ve hedefe ulaşmak için herkese yüklenecek emekten muaf olmadığıdır.

8. Tıpkı Tanrı tüm sonsuzluk boyunca maddi dünyalar yarattı, Tanrı aynı zamanda tüm sonsuzluk boyunca ruhsal varlıklar da yarattı; aksi takdirde, maddi dünyaların hiçbir amacı olmazdı. Maddi dünyalar olmadan ruhsal varlıkları düşünmek, ruhsal varlıklar olmadan ruhsal varlıkları düşünmekten daha kolay olurdu. Ruhsal varlıklara zekalarının gelişimi için etkinlik unsurlarını sağlaması gereken şey maddi dünyalardır.

9. İlerleme, ruhsal varlıkların normal durumudur ve göreceli mükemmellik, ulaşmaları gereken hedeftir. Şimdi, eğer Tanrı sonsuzluk boyunca aralıksız yarattıysa, bundan sonsuzluk boyunca ölçeğin doruk noktasına ulaşmış varlıkların da olduğu sonucu çıkar.

Dünya var olmadan önce, dünyalar dünyaları takip etmişti ve dünya, elementlerin kaosundan ortaya çıktığında, uzay, yeni doğanlardan, zamanın başlangıcından beri saf ruhlar arasında yerlerini almış olanlara -genellikle melekler olarak adlandırılırlar- kadar her derecedeki ruhsal varlıklarla doluydu.

Manevi ilke ve maddenin birleşimi

10. Madde, yeteneklerinin gelişimi için ruhun emeğinin nesnesi olabilmeden önce, ruhun onun üzerinde hareket edebilmesi gerekiyordu ve bu yüzden bir oduncunun ormanda yaşaması gibi onun içinde yaşamaya başladı. Maddenin aynı anda hem emeğin nesnesi hem de aracı olması gerektiğinden, Tanrı, ruhu katı bir taşa bağlamak yerine, hem ruhun iradesinin tüm dürtülerini alabilen hem de tüm hareketlerine kendini ödünç verebilen düzenli, esnek bedenler yarattı.

Dolayısıyla beden aynı zamanda ruhun hem kılıfı hem de aracıdır ve ruh yeni yetenekler kazandıkça, yapması gereken yeni iş türüne uygun başka bir kılıfla kendini giydirir; tıpkı daha hassas işler yapabilenlerin daha hafif aletler kullanması gibi.

11. Daha kesin olmak gerekirse, kendi zarfını şekillendiren ve onu yeni gereksinimleri için yeterli kılanın ruhun kendisi olduğu belirtilmelidir. Ruh, yeni yetenekler gösterme ihtiyacı hissettiği ölçüde organizmayı mükemmelleştirir, geliştirir ve tamamlar; başka bir deyişle, onu zekasının seviyesine göre düzenler. Tanrı ruha malzemeleri sağlar, ancak bunları kullanmak ruha kalmıştır. Bu yüzden gelişmiş ırkların, ilkel ırklarınkinden daha mükemmel bir organizması veya daha doğrusu bir beyin aygıtı vardır. [1] Bu ayrıca ruhun karakterinin fizyonominin ana hatlarına ve bedenin görünümüne bıraktığı özel stili de açıklar. (Bkz. bölüm VIII, no. 7: *Dünyanın ruhu*)

12. Bir kez Bir ruh ruhsal hayata doğduğunda, ilerlemek için ilk başta ilkel olan yeteneklerini kullanmalıdır. Bu nedenle, entelektüel bebeklik durumu için yeterli olan cismani bir zarfla kendini giyer, yetenekleri arttıkça başkasının üzerine giymek üzere geride bıraktığı bir zarf. Şimdi, tüm zamanlar boyunca dünyalar olduğundan ve bu dünyalar ruhları almaya uygun organize bedenler doğurduğundan, aynı şekilde tüm zamanlar

boyunca, ruhlar -ilerleme dereceleri ne olursa olsun- cismani yaşamları için gereken unsurları bulmuşlardır.

13. Beden yalnızca maddi olduğundan, maddenin iniş çıkışlarına maruz kalır. Bir süre işlev gördükten sonra, düzensizleşir ve parçalanır. Hayati ilke artık faaliyeti için gereken elementi bulamadığından, söner ve beden ölür ve cansız beden bundan sonra işe yaramaz hale geldiğinden, ruh onu harabe bir evden veya yıpranmış giysilerden ayrılır gibi terk eder.

14. Dolayısıyla beden, ruhu almak için tasarlanmış bir zarftan başka bir şey değildir; bu nedenle, kökeni ve inşa edildiği malzemeler çok az önem taşır. İnsan bedeni özel bir yaratım olsun ya da olmasın, yine de hayvanların bedeniyle aynı unsurlardan oluşmuştur; aynı yaşamsal ilkeyle canlandırılır - başka bir deyişle, aynı ateşle yakılır ve aynı ışıkla aydınlatılır - ve aynı iniş çıkışlara ve aynı ihtiyaçlara tabidir: bu noktada tartışma yoktur.

Ruhu çıkarıp sadece maddeyi ele alsaydık, insanoğlunu hayvandan ayıran hiçbir şey kalmazdı. Ancak, mesken *ile* sakin *arasında bir ayrım yapıldığında her şey değişir* .

İster sazdan bir çatı altında yaşasın, ister bir köylünün kaba yünlü giysilerini giymiş olsun, büyük bir efendi yine de büyük bir efendidir. Aynısı insan için de geçerlidir: onu hayvandan üstün kılan ve onu ayrı bir varlık yapan etten giysisi değildir; onun ruhsal varlığı, ruhudur.

İnsan vücudunun kökenine ilişkin bir hipotez

15. İnsan bedeninin dış biçimi ile maymununki arasındaki benzerlik nedeniyle, bazı fizyologlar birincisinin sadece ikincisinin bir dönüşümü olduğu sonucuna varmışlardır. Bunda imkansız hiçbir şey yoktur ve eğer durum böyle olsaydı insan onuru zarar görmezdi. Maymunların bedenleri, zorunlu olarak çok az gelişmiş olan ilk insan ruhları için giysi olarak hizmet etmiş olabilir; yeryüzündeki enkarnasyonları için, bu giysiler onların ihtiyaçları için daha uygundu ve yeteneklerinin kullanımı için diğer herhangi bir hayvanın bedeninden daha yeterliydi. Ruh için özel bir giysi yapılması

gerekmek yerine, tamamen hazır bir giysi buldu. Bu nedenle, tıpkı insanların bazen kendilerini belirli hayvanların derileriyle örtmeleri ama insan olarak kalmaları gibi, insan ruhu olmaktan çıkmadan maymunun derisine bürünebilirdi. [2]

Bunun yalnızca bir hipotez olduğu ve hiçbir şekilde bir ilke olarak düşünülmediği iyi anlaşılmalıdır. Bu yalnızca bedenin kökeninin, esas varlık olan ruhu etkilemediğini ve insan bedeni ile maymun bedeni arasındaki benzerliğin, onun ruhu ile maymunun ruhu arasında eşitlik anlamına gelmediğini göstermek için verilmiştir.

16. Kabul ederken Bu hipoteze göre, yeni sakininin entelektüel faaliyetinin etkisi altında ve etkisiyle zarfın değiştirildiği ve ayrıntılarıyla süslendiği, ancak bütünün genel biçimini koruduğu söylenebilir (bkz. no. 11). Üreme sırasında, bu gelişmiş bedenler aşılanmış ağaçlarda meydana gelenlere benzer şekilde aynı değişiklikleri göstererek çoğaldılar. Ruh ilerledikçe ilkel tipten kademeli olarak uzaklaşan yeni bir türe köken verdiler. Maymun ruhu yok olmadı, ancak kendi kullanımı için maymun bedenleri üretmeye devam etti - tıpkı vahşi bitkinin meyvesinin vahşi bitkileri üretmesi gibi - insan ruhu ise kurulduğu ilk kalıbın varyantları olan insan bedenleri üretmeye devam etti. Suş ikiye ayrıldı: bir dal üretti ve bu dal bir suş haline geldi.

Doğada ani geçişler olmadığından, dünyada beliren ilk insanların dış görünüşte ve şüphesiz zekada maymundan pek de farklı olmamış olması muhtemeldir. Günümüzde, kol ve ayak uzunlukları ve baş yapıları maymuna o kadar benzeyen ilkel canlılar hala var ki, vücut kılları eklendiğinde benzerlik daha da yakınlaşacaktır.

Ruhların enkarnasyonu

17. Spiritizm bize, ruh ve bedenin birleşmesinin enkarnasyonda nasıl gerçekleştiğini öğretir.

Ruhsal özünden dolayı ruh, madde üzerinde doğrudan etki edemeyen belirsiz, soyut bir varlıktır; bir aracıya ihtiyaç duyar. Bu aracı, bir bakıma ruhun ayrılmaz bir parçası olan akışkan zarftır, yarı-maddi bir zarftır, kökeni itibariyle maddeye ve eterik doğası itibariyle maneviyata bağlı olduğu söylenebilir. Tüm maddeler gibi, evrensel kozmik sıvıdan çekilir, bu durumda özel bir değişikliğe uğrar. *Perispirit ismiyle adlandırılan bu zarf,* ruhu – soyut bir varlık – düşünce tarafından algılanabilen somut, kesin bir varlığa dönüştürür. Onu, hem elle tutulur madde hem de bildiğimiz gibi en güçlü itici güçler olan tüm ölçülemez sıvılar üzerinde etki edebilen hale getirir.

Perispiritüel sıvı bu nedenle ruh ve madde arasındaki bağlantıdır. Bedenle birleşmesi sırasında, hareketi organizmanın çeşitli kısımlarına iletmek için düşüncesinin aracıdır, bu kısımlar iradesinin dürtüsü altında hareket eder ve dış etkenler tarafından üretilen duyumların ruh içinde yankılanmasını sağlar. Sinirler, telgraftaki elektrik sıvısının iletkeni olan metal tel gibi, onun iletken telleridir.

18. Ruh, oluşacak bir insan bedenine enkarne olmak zorunda olduğunda, perispiritinin bir uzantısından başka bir şey olmayan akışkan bir bağ, onu gebe kalma anından itibaren karşı konulamaz bir güçle çekildiği zigota bağlar. Fetüs geliştikçe, bağ sıkılaşır. Fetüsün *hayati maddi ilkesinin etkisi altında* , maddenin belirli özelliklerine sahip olan perispirit, oluşmakta olan bedene *molekül molekül birleşir* ; bu olgudan, ruhun, perispiritinin aracılığıyla, bir bitkinin toprağa kök salması gibi, fetüste bir tür *kök saldığı sonucu çıkarılabilir* . Fetüs tamamen geliştiğinde, birlik tamamlanır ve varlık dışsal hayata doğar.

Tersi bir etkiyle, perispirit ile bedensel madde arasındaki bu birlik (zigotun yaşamsal ilkesinin etkisi altında tamamlanmış bir birlik), bu ilke bedenin düzensizliği nedeniyle işlevini yitirdiğinde sona erer. Sadece harekete geçiren bir kuvvet tarafından sürdürülen bu birlik, bu kuvvet işlevini yitirdiği anda bozulur. Sonra, perispirit *molekül molekül ayrılır* -

birleşirken olduğu gibi- ve ruh serbest kalır. Dolayısıyla, *ruhun ayrılması bedenin ölümüne neden olmaz; aksine, bedenin ölümü ruhun ayrılmasına neden olur.*

Ölüm anından itibaren ruhun bütünlüğü tamamlanır; yetenekleri daha da büyük bir nüfuz etme gücü kazanırken, yaşam ilkesi bedende söner. Bu, yaşam ilkesi ile ruhsal ilkenin iki ayrı şey olduğunun açık bir kanıtıdır.

19. Spiritizm, bu ayrılığa eşlik eden olguları gözlememizi sağlayarak, bu ayrılığın bazen hızlı, kolay, nazik ve acısız; bazen de ruhun ahlaki durumundan dolayı yavaş, zahmetli ve korkunç derecede acı verici olduğunu ve aylar sürebileceğini öğretir.

20. Gözlem yoluyla da işaret edilen belirli bir olgu, ruhun enkarnasyonuna her zaman eşlik eder. Ruh, onu fetüse bağlayan akışkan bağ tarafından tutulduğu için, karışıklık onu ele geçirir; bu karışıklık, bağ güçlendikçe artar ve son anlarda, ruh tüm öz farkındalığını kaybeder, böylece asla kendi doğumunun bilinçli bir tanığı olmaz. Yeni doğan nefes aldığı anda, ruh yeteneklerini geri kazanmaya başlar ve bu yetenekler, tezahürlerine hizmet edecek organlar biçimlenip sağlamlaştıkça gelişir.

21. Ancak, ruh kendi farkındalığını yeniden kazandığı sırada, geçmişinin anısını kaybeder, ancak daha önce edindiği yetenekleri, nitelikleri ve yetenekleri kaybetmez, geçici olarak gizli bir durumda kalmış olan ve faaliyetlerine devam ettiklerinde ruhun önceki enkarnasyonunda yaptığı şeylerden daha fazlasını ve daha iyisini yapmasına yardımcı olacak yetenekler. Önceki işine kaldığı yerden devam eder; onun için yeni bir başlangıç noktası, tırmanılacak yeni bir adımdır. Burada, Yaratıcının iyiliği bir kez daha ifade edilir, çünkü sıklıkla acı verici veya aşağılayıcı bir geçmişin anısı, yeni varoluşunun kalp ağrılarına eklenirse, onu rahatsız edebilir ve engelleyebilir. Bunun yerine, yalnızca yararlı olduğu için öğrendiklerini hatırlar. Bazen geçmiş olayların belirsiz bir sezgisini korusa bile, bu geçici bir rüyanın anısı gibidir. Bu nedenle, ruh ne kadar yaşlı olursa olsun, bu gerçekten de yeni bir kişidir. Daha önceki edinimlerinin

yardımıyla yeni deneyimlere yaslanır. Ruhsal yaşama döndüğünde geçmişi önünde açılır ve zamanını iyi mi yoksa kötü mü kullandığına karar verebilir.

22. Böylece, geçmişin unutulmasına rağmen ruhun yaşamında hiçbir boşluk yoktur. Ruh, enkarnasyondan önce, sırasında ve sonrasında her zaman *kendisidir* ; enkarnasyon, varoluşunun özel bir evresinden başka bir şey değildir. Ancak, böyle bir unutkanlık yalnızca ilişkilerin dışsal yaşamı sırasında meydana gelir. Uyku sırasında, bedensel bağlarından kısmen kopmuş ve özgürlüğe ve ruh yaşamına geri dönmüşken, ruh hatırlar; ruh görüşü madde tarafından bu kadar gölgelenmez.

23. İnsanlığı entelektüel ölçeğin en alt basamağında, örneğin en az evrimleşmiş haliyle ele aldığımızda, insan ruhunun başlangıç noktasının bu olup olmadığı sorusu akla geliyor.

Bazı spiritüalist filozofların görüşüne göre, maddi prensipten farklı olan akıllı prensip, hayvansallığın birçok derecesinden geçerek bireyselleşir ve gelişir. Bu, ruhun yaşam için prova yaptığı ve pratik yoluyla ilk becerilerini geliştirdiği zamandır. Bunun onun kuluçka dönemi olduğunu söyleyebiliriz. İnsan halinin gerektirdiği gelişme derecesine ulaştığında, insan ruhunu oluşturan özel özellikleri alır. Dolayısıyla, tıpkı bedensel bir soyağacı olduğu gibi, hayvandan insana ruhsal bir soyağacı olacaktır.

Yaratılışa hükmeden büyük birlik yasasına dayanan bu teorinin Yaratıcının adaleti ve iyiliğiyle uyumlu olduğu kabul edilmelidir. Artık miras bırakılmamış varlıklar olmayan, ancak gelecekte acılarının telafisi için kendilerine ayrılmış bir şey bulan hayvanlara bir akıl, bir amaç ve bir kader verir. Manevi insanı oluşturan şey kökeni değil, insanlığa girerken bahşedilen, onu dönüştüren ve onu farklı bir varlığa dönüştüren özel niteliklerdir, tıpkı lezzetli meyvenin onu üreten acı kökten farklı olması gibi. Hayvansallık soyundan geçerek, insan daha az insan olmazdı; meyvenin kök olması gibi, o da bir hayvan olmazdı, tıpkı bilgili bir kişinin dünyaya geldiği şekilsiz cenin olmaması gibi.

Ancak bu teori, artıları ve eksileri şu anda tartışmaya açık olmayan çok sayıda soruna yol açar ve bu konuda formüle edilmiş farklı teorileri incelemek de uygun olmaz. Dolayısıyla, ruhun kökenini ve geçmiş olabileceği kanalları araştırmadan, ahlaki anlayış ve özgür iradeyle donatılmış olarak kendi eylemlerinin sorumluluğunu üstlenmeye başladığı noktayı insanlığa girişi *olarak kabul edeceğiz.*

24. Enkarne ruhun bedeninin geçimini, güvenliğini ve refahını sağlama yükümlülüğü, onu bu yetenekleri kullanma ve geliştirme arayışında yeteneklerini kullanmaya zorlar. Bu nedenle, maddeyle birliği evrimi için yararlıdır ve bu yüzden *enkarnasyon bir zorunluluktur* . Dahası, madde üzerinde kendi avantajına gerçekleştirdiği akıllı çalışma yoluyla, içinde yaşadığı dünyanın fiziksel dönüşümüne ve ilerlemesine katılır. Kendi ilerlemesi için çalışması, şüphesiz bir etken olarak Yaratıcının çalışmasına nasıl katkıda bulunduğunun yoludur.

25. Ancak ruhun enkarnasyonu ne süreklidir ne de süreklidir; sadece geçicidir. Bir bedeni geride bıraktıktan sonra hemen bir başkasına geçmez. Daha kısa veya daha uzun bir zaman diliminde, normal hayatı olan ruh hayatını yaşar. Bu nedenle, farklı enkarnasyonları sırasında geçirdiği zaman miktarı, özgür ruh halinde geçirdiği zamana kıyasla çok küçüktür.

Enkarnasyonları arasındaki aralıkta, ruh aynı zamanda ilerlemesi için bedensel yaşamı boyunca edindiği bilgi ve deneyimi kullanması anlamında da ilerler. Dünyevi yaşamı boyunca yaptıklarını inceler, öğrendiklerini gözden geçirir, yanlışlarını fark eder, planlarını yapar ve daha iyisini yapmaya çalışırken yeni bir varoluşta yönlendirilmeyi umduğu kararlar alır. Her yaşamın ilerleme yolunda bir adım ileri, bir tür pratik okul olması bu şekildedir.

26. Bu nedenle enkarnasyon, bazılarının düşündüğü gibi, normalde ruh için bir ceza değil, ruhun gelişmemiş durumuna özgü bir durumdur ve ilerlemenin bir yoludur. (Bkz. *Cennet ve Cehennem* , III. bölüm, 8. sayı ve devamı)

Ruh ahlaki olarak ilerledikçe maddi olmaktan çıkar; yani, maddenin etkisinden kurtularak kendini arındırır. Hayatı daha spiritüelleşir ve yetenekleri ve algıları genişler; mutluluğu, elde ettiği ilerlemenin bir sonucudur. Ancak, özgür iradesiyle hareket ettiği için, ihmal veya kötü niyet nedeniyle ilerlemesini geciktirebilir. Sonuç olarak, maddi enkarnasyonlarının süresini uzatır ve bu daha sonra bir ceza haline gelir, çünkü kendi hatası nedeniyle daha düşük sıralarda kalır ve aynı göreve yeniden başlamak zorunda kalır. Bu nedenle, enkarnasyonların süresini kısaltmak için -kendi kendini arındırma çabalarıyla- ruhun kendisine güvenir.

27. Bir gezegenin fiziksel ilerlemesi, sakinlerinin ahlaki ilerlemesine eşlik eder. Şimdi, dünyaların ve ruhların yaratılışı aralıksız olduğundan ve ikincisi özgür iradeleri sayesinde hızlı veya yavaş ilerlediğinden, farklı fiziksel ve ahlaki ilerleme derecelerinde hem daha yeni hem de daha eski dünyaların olduğu sonucu çıkar; enkarnasyonun daha maddi veya daha az maddi olduğu ve sonuç olarak ruhlar için emeğin de daha zor veya daha az zor olduğu dünyalar. Bu bakış açısından, dünya en az gelişmiş olanlardan biridir. Nispeten düşük düzeyde düzenlenmiş ruhlarla dolu olduğu için, bedensel yaşam diğer dünyalardakinden daha zordur, tıpkı yaşamın dünyadakinden daha zor olduğu ve dünyanın onlar için nispeten mutlu bir dünya olacağı daha az gelişmiş dünyalar olduğu gibi.

28. Bir dünyada, ruhlar o dünyanın durumunun mümkün kıldığı ilerleme miktarını başardıklarında, daha gelişmiş bir başka dünyada enkarne olmak için orayı terk ederler ve orada yeni bilgiler edinirler; bu süreç, fiziksel bedenlerde enkarnasyon artık işe yaramayana ve yalnızca ruh hayatını yaşayıp, başka bir anlamda ve başka yollarla ilerlemeye devam edene kadar devam eder. İlerlemenin doruk noktasına vardıklarında, en büyük mutluluğun tadını çıkarırlar. Yüce Olan'ın öğütlerine kabul edildiklerinde, Tanrı'nın düşüncesine sahip olurlar ve Tanrı'nın elçileri ve dünyaların

yönetiminde doğrudan hizmetkarlar olurlar, emirleri altında farklı ilerleme derecelerinde başka ruhlar vardır.

Dolayısıyla, enkarne veya enkarnasyondan çıkmış tüm ruhlar, kendilerini ruh hiyerarşisinde, en alttan en yükseğe kadar, hangi derecede bulurlarsa bulsunlar, evrenin büyük mekanizmasında işlevleri vardır. Hepsi bütüne yararlıdır, aynı zamanda kendilerine de yararlıdır; en az gelişmiş olanlar, beceriksiz astlarda olduğu gibi, ilk başta bilinçsizce ve sonra giderek daha fazla farkında olarak maddi görevlerle görevlendirilir. Ruh dünyasında her yerde etkinlik vardır; hiçbir yerde yararsız tembellik yoktur.

Ruhların kolektifliği, bir bakıma, evrenin ruhudur. İlahi düşüncenin dürtüsü altında her yerde ve her şeyde hareket eden ruhsal unsurdur. Bu unsur olmadan, sadece hareketsiz madde, amaçsız, zekâsız ve çok sayıda çözülemez sorun bırakan fiziksel kuvvetlerden başka bir itici güç yoktur. Bireyselleştirilmiş *ruhsal* unsurun eylemiyle, her şeyin bir amacı, bir varoluş nedeni vardır; her şey açıklanır. Bu yüzden, ruhsallık olmadan, kişi aşılmaz zorluklarla karşılaşır.

29. Dünya, insan türünün varlığı için uygun iklim koşullarına sahip olduğunda, insan ruhları üzerinde enkarne olmaya başladı. Nereden geldiler? O anda yaratılmış olsunlar ya da dünyadan, uzaydan veya diğer dünyalardan tamamen oluşmuş olarak gelmiş olsunlar, belirli bir zamandan sonra varlıkları bir gerçektir, çünkü onların gelişinden önce sadece hayvanlar vardı. Kendilerini özel ihtiyaçları ve yetenekleri için uygun olan ve fizyolojik olarak hayvanlığa ait olan bedenlere büründürdüler. Onların etkisi altında ve yeteneklerinin kullanımıyla, bu bedenler değişti ve gelişti - gözlemden elde edilen sonuç budur. Bu nedenle, köken sorununu şimdilik çözülemez olarak bir kenara bırakalım; ruhu, hareket noktasında değil, özgür iradenin ve ahlaki duygunun ilk tohumlarının onda tezahür etmeye başladığı noktada ele alalım: Onun, bebeklik dönemini geçirdiği çevreyle veya tercih edilirse kuluçka dönemiyle uğraşmadan, insanla ilgili rolünü yerine getirdiğini görüyoruz. Zarfının hayvan zarfına benzemesine rağmen,

onu karakterize eden zihinsel ve ahlaki yetenekler sayesinde, insan ruhunu hayvandan ayırt edebiliyoruz; tıpkı aynı yünlü giysilerin altında kaba saba insanları incelikten yoksun insanlardan ayırt edebildiğimiz gibi.

30. İlk gelen insanlar çok az gelişmiş olsalar ve tam da bu nedenle son derece kusurlu bedenlerde enkarne olmak zorunda kalsalar da, aralarında karakteristik özellikleri ve yetenekleri açısından algılanabilir farklılıklar olmalıydı. Benzer ruhlar, benzerlik ve yakınlık nedeniyle doğal olarak bir araya geldiler. Böylece dünya, ilerlemek veya ilerlemeye karşı isyan etmek arzularında farklılık gösteren çeşitli ruh kategorileriyle doluydu. Bedenleri, ruhlarının karakterinin izini aldı ve kendi türlerine göre üreyerek, hem fiziksel hem de ahlaki olarak farklılık gösteren ırklar ortaya çıktı (bkz. no. 11) [3] Benzer ruhlar, tercihen kendilerine benzeyenler arasında enkarne olmaya devam etti ve böylece çeşitli ırkların ve halklarının belirgin fiziksel ve ahlaki özelliklerini sürdürdü. Bu tür özellikler ancak uzun zaman dilimleri içinde, melezleşme ve ruhların ilerlemesi yoluyla kaybolur. (Bkz. *Revue Spirite* , Temmuz 1860, s. 198: Phrénologie et fizyognomonie)

31. Dünyayı doldurmaya gelen ruhlar, bakir bir topraklara yerleşmek için giden çeşitli kökenlerden gelen göçmen topluluklarına benzetilebilir. Orada meskenlerini inşa etmek için odun ve taş bulurlar ve bireyler kendi bilgi ve özel yeteneklerine göre kendi farklı tarzlarını verirler. Orada, köken ve zevk benzerliğine dayalı gruplar oluştururlar ve bu gruplar sonunda kabileler ve sonra kendi gelenekleri ve karakterleriyle bütün uluslar oluştururlar.

32. Bu nedenle, ilerleme insan türü boyunca tekdüze olmamıştır. Daha zeki ırklar doğal olarak diğerlerini geride bırakmıştır, ancak ilk ırkların gelişinden sonra yeryüzünde enkarne olduklarında, ruh yaşamına yeni doğmuş ruhlar ilerlemedeki farklılıkları daha belirgin hale getirmiştir. Aslında, aynı yaratılış antikliğini maymunlardan zar zor ayırt edilebilen ilkel insanlara, örneğin Çinlilere ve hatta medeni Avrupalılara atfetmek imkansızdır.

Bununla birlikte, ilkellerin ruhları da insanlığa aittir; bir gün büyüklerinin seviyesine ulaşacaklar, *ancak bu kesinlikle aynı fiziksel ırkın bedenlerinde, belirli bir ahlaki ve entelektüel gelişime uygun olmayan bedenlerde gerçekleşmeyecektir* . Enstrüman artık onların gelişimiyle aynı seviyede olmadığında, daha yüksek bir seviyede enkarne olmak için bu tür ortamlardan göç edecekler ve böylece tüm dünyevi seviyeleri aşana kadar devam edecekler ve bu noktada dünyayı geride bırakıp daha da gelişmiş diğer dünyalara gidecekler.

Reenkarnasyon

33. Reenkarnasyon ilkesi, ilerleme yasasının zorunlu bir sonucudur. Reenkarnasyon olmadan, mevcut toplum durumu ile barbarlık zamanları arasındaki fark nasıl açıklanabilir? Ruhlar bedenle aynı anda yaratılıyorsa, bugün doğanlar bin yıl önce yaşayanlar kadar yeni ve ilkeldir. İki grup arasında hiçbir bağlantı veya zorunlu ilişki olmayacağı ve birbirlerinden tamamen bağımsız olacakları gerçeğini de eklersek, o zaman bugün ruhlar neden Tanrı tarafından seleflerininkinden daha iyi donatılmışlardır? Neden daha büyük bir anlayışa sahiptirler? Neden daha ince içgüdülere ve daha nazik adetlere sahiptirler? Neden bazı konularda öğrenmeden sezgiye sahiptirler? Bu ikilem, Tanrı'nın zaman ve mekana göre farklı niteliklerde ruhlar yarattığına inanmaya yönlendirilirsek çözülmesi gereken bir zorluktur; bu, yüce adalet fikriyle bağdaşmayan bir önermedir. (Bkz. II. bölüm, no. 19)

Tam tersine, eğer bugünün ruhlarının çok uzak zamanlarda yaşadıklarını; barbar zamanlarda barbar olabileceklerini, ama o zamandan beri ilerlediklerini; her yeni varoluşa önceki yaşamlarında edindiklerini beraberlerinde getirdiklerini; ve sonuç olarak, medeni zamanların ruhlarının daha mükemmel yaratılmış ruhlar olmadığını, aksine zaman içinde *kendilerini mükemmelleştiren ruhlar* olduğunu söylersek, o zaman

toplumsal ilerlemenin nedeni için tek makul açıklamaya sahip olursunuz. (Bkz. *Ruhların Kitabı,* IV. ve V. bölümler).

34. Bazı kimseler, ruhun çeşitli varoluşlarının, her ruhun sadece bir kez göründüğü aynı kürede değil, dünyadan dünyaya giderek gerçekleştiğine inanırlar.

Bu doktrin, dünyadaki tüm sakinler aynı entelektüel ve ahlaki seviyede olsaydı kabul edilebilirdi. Bu durumda, bir dünyadan diğerine gitmeden ilerleyemezlerdi ve dünyadaki reenkarnasyonları anlamsız olurdu. Ancak Tanrı anlamsız hiçbir şey yapmaz. Dünyada, hayvanlığa yakın ilkellikten en gelişmiş medeniyete kadar her düzeyde zeka ve ahlak buluruz; bu nedenle ilerleme için geniş bir alan sunar. İlkel insanların, şu anda bulundukları yerde hemen yanlarında bulunan ve ardışık seviyeler varken, bir sonraki evrimsel seviyeyi başka bir yerde aramak zorunda kalmalarının nedenini sormak gerekir; gelişmiş insanlar, etraflarında bu tür dünyalara benzer varlıklar varken, neden ilk adımlarını yalnızca daha az gelişmiş dünyalarda atabilmişlerdir; ve neden sadece kültürden kültüre değil, aynı kültür ve aynı aile içinde de farklı ilerleme dereceleri vardır. Eğer durum böyle olsaydı, Tanrı cehalet ve bilgeliği, barbarlık ve medeniyeti, iyi ve kötüyü yan yana koyarak işe yaramaz bir şey yapmış olurdu; oysa gerçekte, geride kalanların ilerlemesini sağlayan tam da bu temastır.

Bu nedenle, insanların her adımda dünya değiştirmesine, bir öğrencinin her sınıfta okul değiştirmesine gerek olmadığı gibi gerek yoktur. İlerleme için bir avantaj olmaktan çok uzak, bir engel olacaktır, çünkü ruh daha yüksek dereceleri görme örneğinden ve hatalarını aynı ortamda ve gücendirdiği kişilerin huzurunda düzeltme olasılığından mahrum kalacaktır, bu olasılık onun için ahlaki ilerlemenin en güçlü aracını temsil eder. Kısa bir birliktelikten sonra, ruhlar dağılacak ve birbirlerine yabancılaşacak ve sağlamlaştırmak için zamanları olmayan aile ve arkadaşlık bağları kopacaktır.

Dahası, ahlaki bir uygunsuzluğa maddi bir uygunsuzluk eklenecektir. Elementlerin doğası, organik yasalar ve yaşam koşulları dünyadan dünyaya değişir; bu bakımdan, tamamen aynı olan iki tane yoktur. Fizik, kimya, anatomi, tıp, botanik vb. üzerine tezlerimiz diğer dünyalarda işe yaramayabilir. Ancak, diğer dünyalarda öğrenilen her şey kaybolmaz; sadece zekayı geliştirmekle kalmaz, aynı zamanda daha önce edinilmiş fikirlerin geliştirilmesine de yardımcı olur. (Bkz. bölüm VI, nos. 61ff.). Ruh aynı dünyada yalnızca bir kez görünse bile -genellikle kısa süreli- her göçünde kendini tamamen farklı koşullarda bulur. Her seferinde, bilinen elementlerle çalışmak, onları incelemek ve uygulamak için zaman bulmadan önce kendisine yabancı olan güçlere ve yasalara sahip yeni elementler üzerinde çalışır. Her seferinde, yeni bir çıraklık olur ve bu aralıksız değişimler ilerlemenin önünde bir engel olur. Bu nedenle ruh, bu dünyanın mümkün kıldığı bilgi ve mükemmellik derecesini elde edinceye kadar aynı dünyada kalmalıdır. (Bkz. no. 31)

Böylece ruhlar daha gelişmiş bir dünyaya doğru yola çıkarlar ve geride edinilecek başka bir şey olmayan eski dünyayı bırakırlar – ilke budur. Eğer o zamandan önce ayrılanlar varsa, bunun açıkça Tanrı'nın ilahi bilgelikte tarttığı bireysel nedenlerden kaynaklandığı açıktır.

Yaratılıştaki her şeyin bir amacı vardır, bu amaç olmadan Tanrı ne akıllı ne de bilge olurdu. Ayrıca, eğer dünya her bireyin ilerlemesinde sadece bir aşama olsaydı, çok genç yaşta ölen çocukların buraya gelip birkaç yıl, ay veya saat geçirmesinin ne faydası olurdu ki bu süre zarfında hiçbir şey elde edemezlerdi? Aynısı zihinsel engelliler için de geçerlidir. Bir teori, kendisiyle bağlantılı tüm sorunları çözemediği sürece işe yaramaz. Erken ölümler konusu, onu rasyonel ve eksiksiz bir şekilde çözen tek doktrin olan Spiritist Doktrin hariç tüm doktrinler için bir engel olmuştur.

İlerlemeleri için yeryüzünde normal bir yaşam süresini tamamlayanlar için, yarım bıraktıkları şeyleri devam ettirebilmek adına kendilerini aynı ortamda bulmanın gerçek bir avantajı vardır. Yaptıkları kötülüğü telafi

etmek veya kısas yasasına maruz kalmak için sıklıkla aynı aileye geri dönerler veya aynı kişilerle karşılaşırlar. [4]

Ruhların göçleri ve göçleri

35. Bedensel varoluşları arasındaki aralıklarda, ruhlar serseri durumdadır ve dünyanın çevresel ruh nüfusunu oluştururlar. Ölüm ve doğum yoluyla, iki nüfus sürekli olarak birinden diğerine dolaşır. Bu nedenle, bedenselden ruh dünyasına günlük göçler ve ruh dünyasından bedensele göçler vardır: bunlar normal günlük olaylardır.

36. İlahi bilgeliğin belirlediği belirli zamanlarda, aynı anda çok sayıda insanın çıkmasına neden olan ve kısa sürede eşdeğer sayıda enkarnasyonla yer değiştiren büyük bir kargaşanın sonucu olarak çeşitli derecelerde kitlesel göçler ve göçler meydana gelir. Bu nedenle, yıkıcı felaketler ve felaketler, dünyanın bedensel nüfusunu yenilemek ve daha yeni, daha saf ruh üyelerini tanıtarak onu canlandırmak için ilahi araçlar olan kolektif geliş ve gidişler için vesileler olarak görülmelidir. Bu tür felaketlerde çok sayıda beden yok olursa, bunlar *yırtık giysilerden başka bir şey olarak görülmemelidir* , çünkü tek bir ruh bile yok olmaz. Sadece ortam değiştirirler. Tek tek ayrılmak yerine, toplu olarak ayrılırlar - tüm fark budur - bir nedenden veya başka bir nedenden ayrılsalar bile, yine de er ya da geç ayrılacaklardır.

Yıkıcı felaketler sonucunda nüfusun ruh unsurunda meydana gelen hızlı, neredeyse anındaki yenilenmeler toplumsal ilerlemeyi hızlandırır. Topluma güçlü bir ivme kazandırmak için zaman zaman gerçekleşen göçler ve göçler olmasaydı, toplum son derece yavaş ilerlerdi.

Nüfusları yok eden tüm büyük felaketlerin her zaman fiziksel, entelektüel ve ahlaki düzenlerde ve dolayısıyla meydana geldikleri ulusların toplumsal durumunda bir ilerleme döneminin ardından gelmesi dikkat çekicidir. Bu nedenle bu tür felaketlerin amacı, dünyanın normal ve aktif nüfusu olan ruhsal nüfusta bir yeniden örgütlenmeye neden olmaktır.

37. Aynı kürenin enkarne ve enkarne olmayan nüfusları arasında gerçekleşen bu transfüzyon, normal koşullar altında ayrı ayrı veya özel koşullar altında toplu olarak birçok dünya arasında da gerçekleşir. Dolayısıyla, bir dünyadan diğerine kolektif göçler ve göçler vardır. Bu, bir kürenin nüfusuna tamamen yeni üyelerin dahil edilmesiyle sonuçlanır. Yeni ruh ırkları, mevcut olanlarla karışmak için gelir ve böylece yeni insan ırkları oluşturur. Şimdi, ruhlar edindiklerini asla kaybetmediklerinden, zekalarını ve sahip oldukları bilginin sezgisini yanlarında getirirler. Sonuç olarak, canlandırmak için geldikleri bedensel ırka kendi özel karakterlerini yansıtırlar. Bunun için, özellikle kendi kullanımları için yaratılacak yeni bedenlere ihtiyaçları yoktur; bedensel türler zaten var olduğundan, onları almaya tamamen hazır bedenler bulurlar. Bu nedenle, onlar sadece yeni sakinlerdir. Dünyaya geldiklerinde, ilk önce ruh nüfusunun bir kısmını oluştururlar ve daha sonra geri kalanı gibi enkarne olurlar.

Adem ırkı

38. Ruhların öğretisine göre, başka bir küreden gelen ve Adem şahsında sembolize edilen ırkı ortaya çıkaran ve bu nedenle Adem ırkı olarak adlandırılan *bu büyük göçlerden biri veya daha doğrusu bu ruh kolonilerinden biriydi. Buraya geldiğinde, dünya çok eski zamanlardan beri, Avrupalılar geldiğinde Amerika'nın olduğu gibi* , zaten nüfuslanmıştı .

Adem ırkı, yeryüzünde kendisinden önce gelenlerden daha ileriydi ve aslında daha zekiydi; diğerlerinin ilerlemesini sağlayan oydu. Yaratılış kitabı bize onun en başından beri çalışkan olduğunu, entelektüel bir çocukluktan geçmeden sanat ve bilimlerde yetenekli olduğunu gösteriyor; bu ilkel ırkların özelliği değildir, ancak onun zaten ilerlemiş ruhlardan oluştuğu fikriyle uyuşmaktadır. Her şey, Adem ırkının yeryüzünde çok eski olmadığını ve burada sadece birkaç bin yıldır bulunmasına karşı hiçbir şey olmadığını gösteriyor; dolayısıyla, bu fikir ne jeolojik gerçeklerle ne de antropolojik

gözlemlerle çelişiyor, ki tam tersine, tam tersine bunu doğrulama eğilimindeler.

39. Tüm insan türünün altı bin yıl önce tek bir bireyden geldiği doktrini, bilgimizin mevcut durumuna göre artık kabul edilebilir değildir. Şeylerin fiziksel ve ahlaki düzeninden alındığında, bu iddiayı çürüten temel düşünceler şu şekilde özetlenebilir:

Fizyolojik açıdan bakıldığında, belirli ırklar karakteristik olarak belirli tipler sergiler, bu da onları ortak bir kökene atfetmeyi engelleyen bir gerçektir. Siyahların çoğunlukta olduğu ülkelerde üreyen Beyazlar Siyah olmadığı ve bunun tersi de geçerli olduğu için, iklimin basit etkileri olmayan farklılıklar vardır. Güneş ışınlarının gücü cildi bronzlaştırır ve koyulaştırır, ancak hiçbir zaman bir Beyazı Siyaha dönüştürmez, yüzün özelliklerini değiştirmez veya düz saçları afro tipi saçlara dönüştürmez. Bugün, siyah ten renginin o türe özgü belirli bir deri altı dokusundan geldiğini biliyoruz.

Bu nedenle, Siyah, Moğol ve Beyaz ırkların kendi kökenleri olduğunu ve dünyanın farklı yerlerinde aynı anda veya art arda ortaya çıktıklarını düşünmek gerekir; bunların melezleşmesi ikincil karışık ırkların ortaya çıkmasına neden olmuştur. İlkel ırkların fizyolojik özellikleri, özel tiplerden geldiklerinin açık göstergeleridir. Sonuç olarak, soylarının çoğulluğu konusunda hem insanlar hem de hayvanlar için aynı değerlendirmeler geçerlidir. (Bkz. bölüm X, nos. 2 vd.)

40. Adem ve onun soyundan gelenler, Yaratılış'ta esasen zeki insanlar olarak sunulurlar; ikinci nesillerinden itibaren şehirler inşa ederler, toprağı işlerler ve metallerle çalışırlar. Sanat ve bilimlerdeki ilerlemeleri hızlı ve süreklidir. Dolayısıyla, bu soyun soyundan gelenlerin çok sayıda geri kalmış ve zekaları hayvanlığa yaklaşan, tüm özelliklerini ve atalarının başardıklarını hatırlatan tüm anılarını kaybetmiş insanlar olması düşünülemez. Entelektüel yeteneklerde ve ahlaki gelişimde bu kadar radikal bir fark, kökendeki bir farklılığa daha az açık bir şekilde tanıklık etmez.

41. Jeolojik gerçekler ne olursa olsun, Yaratılış'ta belirtilen zamandan önce yeryüzünde insan varlığının kanıtı, dünya nüfusundan elde edilebilir.

Yaklaşık otuz bin yıl öncesine dayandığı söylenen Çin kronolojisinden bahsetmeden, gerçek belgeler Mısır, Hindistan ve diğer toprakların Hıristiyanlık döneminden en az üç bin yıl önce, yani İncil kronolojisine göre ilk insanın yaratılışından bin yıl sonra iskan edildiğini ve geliştiğini göstermektedir. Son belgeler ve gözlemler günümüzde Amerikalar ile eski Mısırlılar arasında var olan ilişkiler konusunda hiçbir şüphe bırakmamaktadır ve bundan o kara kütlesinin o zamanlar zaten iskan edilmiş olduğu sonucuna varılmalıdır. Dolayısıyla, bin yılda yalnızca bir bireyin torunlarının dünyanın en büyük bölümünü kaplayabileceğine inanmak gerekecektir. Gerçek şu ki, böyle bir bolluk tüm antropolojik yasalara tamamen aykırı olacaktır. [5]

42. Tufanın *tüm insan türünü yok ettiğine dair Genesis anlatımını kabul edersek, imkânsızlık daha da belirgin hale gelir* - Nuh ve ailesi hariç - ki bu türler dünyanın 1.656. yılında, yani Hıristiyanlık döneminden 2.348 yıl önce çok kalabalık olamazdı. Bu nedenle, gerçekte, dünyanın insanlarla doluşma tarihi Nuh ile başlardı; ancak, İbraniler tufandan 612 yıl sonra Mısır'a yerleştiklerinde, bu ülke -diğerlerinden bahsetmiyorum bile- zaten Nuh'un tek torunları tarafından altı yüzyıldan daha kısa bir sürede iskan edilmiş olması gereken güçlü bir imparatorluktu, ki bu kabul edilemez.

Mısırlıların İbranileri yabancı olarak karşıladıklarını da belirtelim. Tarihlerinin anıtlarını dinsel olarak korurken, bu kadar yakın bir köken ortaklığına dair tüm anılarını kaybetmiş olmaları şaşırtıcı olurdu.

Gerçeklerle desteklenen katı bir mantık, insanlığın Yaratılış'ta belirlenen zamandan çok önce, belirsiz bir süredir dünyada olduğunu kesin bir şekilde gösterir. Aynısı ilkel soyların çeşitliliği için de geçerlidir, çünkü bir önermenin imkansızlığını göstermek, zıt önermeyi göstermektir. Jeoloji, büyük tufan döneminden önce insan varlığının otantik izlerini keşfedecek olsaydı, gösteri daha da eksiksiz olurdu.

Düşmüş melekler ve kaybolan cennet doktrini [6]

43. Dünyalar, maddenin gelişimiyle fiziksel olarak ve içlerinde yaşayan ruhların arınmasıyla ahlaki olarak evrimleşir. Onlardaki mutluluk, iyiliğin kötülüğe üstün gelmesinden kaynaklanır ve iyiliğin üstünlüğü ruhların ahlaki ilerlemesinin sonucudur. Ancak entelektüel ilerleme yeterli değildir, çünkü zeka kötülük için kullanılabilir.

Böylece, bir dünya dönüşüm dönemlerinden birine ulaştığında – hiyerarşik olarak yükselmesini sağlamak için gereklidir – enkarne ve enkarne olmayan nüfusunda mutasyonlar meydana gelir. Büyük göçler ve göçler bu sırada gerçekleşir (bkz. no. 34, 35). Zekâlarına ve bilgilerine rağmen kötülükte – Tanrı'ya ve Tanrı'nın yasalarına karşı isyanlarında – ısrar edenler bundan böyle sonraki ahlaki ilerlemeye engel olacak ve iyilerin mutluluğuna ve huzuruna aykırı kalıcı bir sorun nedeni olacaklardır. Bu yüzden dışlanırlar ve daha az gelişmiş dünyalara gönderilirler; orada zekâlarını ve daha önce edindikleri bilginin sezgilerini, aralarında yaşamaya çağrıldıkları kişilerin ilerlemesi için kullanacaklardır. Aynı zamanda, bir dizi acı dolu varoluş ve zorlu çalışma yoluyla, geçmişteki haksızlıklarını ve kalplerinin *kasıtlı olarak katılaşmasını kefaret edeceklerdir.*

Barbarlığın henüz bebeklik döneminde olan bu yeni (onların bakış açısına göre) halklar arasında onlar, günahkâr melekler veya kefaret için gönderilen ruhlar olmaktan başka ne olabilirler? *Kovuldukları dünya, onlar için kayıp bir cennet* olmaz mıydı ? Kurtuluşlarını hak edecekleri güne kadar binlerce yüzyıl boyunca sürgün edildikleri sert ortamla karşılaştırıldığında onlar için bir *zevk yeri* olmaz mıydı ? O dünyaya dair belirsiz, sezgisel hafızaları *, kendi hataları yüzünden kaybettikleri* şeyleri hatırlatan uzak bir serap gibidir .

44. Ancak, kötü ruhlar yaşadıkları dünyayı terk ederken, yerlerine daha iyi ruhlar gelir, belki de geride bırakmayı hak ettikleri daha az gelişmiş bir dünyadan gelirler ve yeni yerleşim onlar için bir ödüldür. Ruh nüfusu

yenilendiği ve en kötü üyelerinden arındırıldığı için, bir süre sonra o dünyanın ahlaki durumu iyileşir.

Bu tür değişimler bazen kısmidir, yani bir kültür veya ırkla sınırlıdır. Diğer zamanlarda ise, tüm dünya için yenilenme dönemi geldiğinde, yaygınlaşırlar.

45. Adem ırkı yasaklanmış bir ırkın tüm özelliklerini gösterir. Onu oluşturan ruhlar, zaten nüfuslu olan, ancak cehalete gömülmüş ilkel insanlarla dolu olan dünyaya sürgün edildi. Onların misyonu, aralarına gelişmiş bir zekanın ışığını getirerek ilerlemelerini sağlamaktı. Bu, aslında bu ırkın bugüne kadar oynadığı rol değil midir? Entelektüel üstünlüğü, geride bıraktığı dünyanın dünyadan daha gelişmiş olduğunu gösterir. Ancak, bu dünya yeni bir ilerleme aşamasına girmek zorundaydı ve kendi inatçılıkları nedeniyle, bu ruhlar bu görevi yerine getiremediler. Yersiz olacaklardı ve şeylerin ilahi ilerlemesine engel olacaklardı. Sonuç olarak, kovuldular ve daha layık olanlar onların yerini almaya başladı.

Bu ırkı emek ve ızdırap dolu bu dünyaya gönderirken, Tanrı onlara "Beslenmenizi alnınızın teriyle toplayacaksınız" deme hakkına sahipti. Ancak, Tanrı ilahi merhametinden dolayı onlara bir *Kurtarıcı göndermeyi vaat etti* , yani bu sefalet yerini, bu *cehennemi terk* edip seçilmişlerin mutluluğuna ulaşabilmeleri için izleyecekleri yolda ışık tutacak birini. Tanrı bu Kurtarıcıyı, kendilerine bilinmeyen sevgi ve hayırseverlik yasasını öğreten ve kurtuluşlarının gerçek çapası olacak olan Mesih'in kişiliğinde gönderdi.

İnsanlığın kararlı bir şekilde ilerlemesini sağlamak amacıyla, yüksek mertebeli ruhlar, Mesih'in niteliklerine sahip olmasalar da, zaman zaman yeryüzünde özel görevler yapmak üzere enkarne olurlar ve bu görevleri Yaratıcı'nın amaçlarına uygun olarak yerine getirirlerse, aynı zamanda kendi kişisel ilerlemeleriyle de sonuçlanır.

46. Reenkarnasyon olmadan, Tanrı'nın vaadi ve Mesih'in misyonu anlamsız olurdu. Her insanın ruhunun aslında bedeninin doğumunda yaratıldığını ve yeryüzünde belirip sonra sonsuza dek yok olmaktan başka bir şey yapmadığını varsayalım. Adem ile Mesih arasında gelenler arasında veya Mesih'ten sonra gelenler arasında hiçbir ilişki olmazdı; hepsi birbirine yabancı olurdu. Tanrı'nın bir Kurtarıcı vaadi, ruhları henüz yaratılmamışsa, Adem'in soyundan gelenler için geçerli olmazdı. Mesih'in misyonunun Tanrı'nın sözlerine karşılık gelebilmesi için, aynı ruhlara uygulanması gerekirdi. Ancak, bu tür ruhlar yeniyse, ilk babanın, yani bedensel bir babanın değil, ruhsal bir babanın yanlışıyla lekelenemezlerdi. Aksi takdirde, Tanrı, o sırada henüz var olmadıkları için kendilerine uygulanamayacak bir yanlışla lekelenmiş ruhlar *yaratırdı .* Asli günahın ortak doktrini, dolayısıyla Mesih'in zamanındaki ruhlar ile Adem'in zamanındaki ruhlar arasında bir bağın gerekliliğini ima eder; dolayısıyla reenkarnasyonu ima eder.

Bunun yerine, tüm bu ruhların Adem zamanında yeryüzüne sürgün edilen ruhlar kolonisinin bir parçası olduğunu ve daha iyi bir dünyadan dışlanmalarına neden olan ahlaksızlıklarla lekelenmiş olduklarını söylerseniz, o zaman orijinal günahın tek makul yorumuna sahip olursunuz, bu günah her bir bireye özgüdür ve hiç tanımadığı bir başkasının yanlışı için sorumluluğunun sonucu değildir. Eğer bu ruhların veya ruhların ilerlemek ve kendilerini arındırmak için bedensel olarak yaşamak üzere yeryüzünde birçok kez yeniden doğduğunu ve Mesih'in *aynı ruhları* yalnızca geçmiş yaşamları hakkında değil, aynı zamanda sonraki yaşamları hakkında da aydınlatmak için geldiğini söylerseniz, o zaman onun misyonuna akılla kabul edilebilir gerçek ve ciddi bir amaç vermiş olursunuz.

47. Benzerliğiyle dikkat çeken bilindik bir örnek, az önce ortaya koyduğumuz prensipleri daha da anlaşılır kılacaktır.

Iphigenia fırkateyni 291 kişilik bir disiplin şirketini Yeni Kaledonya'ya taşıdı. Vardıklarında, koloninin komutanı onlara günün emrini verdi, şöyle:

"Bu uzak diyara ayak bastığınızda, size ayrılan rolün ne olduğunu çoktan anlamış olacaksınız.

"Deniz kuvvetlerimizin cesur denizcilerinin sizin huzurunuzda hizmet vermesinin örneğinde, medeniyet sancağını Yeni Kaledonya'nın ilkel kabilelerinin ortasına seçkin bir şekilde getirmemize yardımcı olacaksınız. Bu güzel ve asil bir görev değil mi, diye soruyorum size? Bunu layıkıyla yerine getireceksiniz.

“Üstlerinizin sesini ve tavsiyesini dinleyin. Ben onların komutanıyım; sözlerim iyi anlaşılsın.

"Komutanınızın, subaylarınızın, astlarınızın ve onbaşılarınızın seçimi, sizi mükemmel askerler haline getirmek için yapılacak tüm çabaların kesin bir garantisidir ve şunu da eklemeliyim ki, sizi iyi vatandaşlar seviyesine yükseltmek ve *eğer isterseniz sizi onurlu sömürgeciler haline getirmek için de çalışacağız* .

"Disiplininiz sert olacak ve öyle olmak zorunda. Bizim elimizde sağlam ve tavizsiz, ama aynı zamanda adil ve babacan olacağından emin olabilirsiniz. Hatayı kötü alışkanlıklardan ve düşüşten nasıl ayırt edeceğini bilecektir..."

Burada kötü davranışları yüzünden medeni bir ülkeden kovulan ve ceza olarak barbar bir kültüre gönderilen adamlarımız var. Liderleri onlara ne söyledi? "Kendi ülkenizin yasalarını çiğnediniz. Sorun ve skandala sebep oldunuz ve kovuldunuz. Sizi buraya gönderdiler, ancak burada geçmişinizi kurtarabilirsiniz. Çalışmayla onurlu bir konum yaratabilecek ve dürüst vatandaşlar olabileceksiniz. Yerine getirmeniz gereken güzel bir misyonunuz var: Bu vahşi kabilelere medeniyet getirmek. Disiplin sert ama adil olacak ve iyi ilerleyenleri nasıl ayırt edeceğimizi bileceğiz. Kaderiniz kendi ellerinizde; *eğer isterseniz onu iyileştirebilirsiniz* , çünkü özgür iradeniz var."

Vahşi doğanın ortasına sürgün edilen bu adamlar için, anavatanları, yaptıkları yanlışlar ve kanuna karşı isyanları yüzünden kaybedilen bir cennet değil miydi? O uzak diyarda düşmüş melekler değil miydiler? Liderlerinin dili, Tanrı'nın yeryüzüne sürgün edilen ruhlara hitap ederken kullandığı dil değil miydi: "Yasalarıma itaatsizlik ettiniz ve bunun için mutlu ve huzurlu bir şekilde yaşayabileceğiniz dünyadan kovuldunuz. Burada, çalışmaya mahkûm edileceksiniz; ancak, iyi davranışlarınız sayesinde affedilmeyi hak edecek ve kendi hatanız yüzünden kaybettiğiniz vatanı, yani kaybettiğiniz cenneti geri kazanacaksınız."

48. İlk bakışta, düşüş kavramı ruhların gerileyemeyeceği ilkesiyle çelişiyor gibi görünüyor. Ancak, bunun ilkel duruma geri dönüş olmadığı düşünülmelidir. Ruh, daha düşük konumuna rağmen, edindiği şeylerden hiçbir şey kaybetmez. Ahlaki ve entelektüel gelişimi, yerleştirildiği ortam ne olursa olsun aynı kalır. Suçları nedeniyle hapse mahkûm edilen dünyadaki erkek ve kadınların durumundadır; elbette toplumsal bir bakış açısından aşağılanmış ve düşmüşlerdir, ancak ne daha aptal ne de daha cahil olurlar.

49. İsterdi Yeni Kaledonya'ya gönderilen adamların aniden erdem örnekleri haline geleceğine inanıyoruz? Aniden geçmiş hatalarından mı aklanacaklar? Buna inanmak için insanlığı bilmemek gerekir. Aynı sebepten ötürü, sürgün topraklarına bir kez nakledilen Adem ırkının ruhları, gururlarını ve kötü içgüdülerini anında terk etmediler. Uzun bir süre yanlarında getirdikleri eğilimleri, eski mayanın bir kalıntısını korudular - şimdi, bu orijinal günah değil mi?

[1] Bkz. “Açıklayıcı Not”, s. 545 – Tr.

[2] Bkz. The Spirits' Book, (2. basım), bölüm XI, nos. 592 vd. – Tr.

[3] Bkz. “Açıklayıcı Not”, s. 545 – Tr.

[4] Lex Talionis, Latincede Misilleme Yasası anlamına gelir. Bu kavram, Hammurabi Kanunları uyarınca ilan edilen orijinal kavramın bir çeşidi olan “göz göze; diş dişe” Musa yasasından türetilmiştir (Wikipedia katılımcıları, “Lex Talionis Fraternitas,” Wikipedia, Özgür Ansiklopedi,

http://en.wikipedia.org/w/index.php?title=Lex_Talionis_Fraternitas&oldid=229931576). Misilleme yasasına bir örnek için bkz. Heaven and Hell, pt. 2, chap. VIII, Antonio B. – Tr.

[5] 1867 Dünya Fuarı, bu ülkenin halklarının eski Mısırlılarla olan bağları konusunda şüpheye yer bırakmayan Meksika'dan antikalar sergiledi. Fuar'daki Meksika tapınağına yapıştırılan bir tabelada, Bay Leon Mechedin şunları söyledi:

“İnsanlık tarihi açısından bakıldığında, Meksika’ya yapılan son bilimsel keşif gezisinin yaptığı keşifleri erken yayınlamak doğru değildir. Bununla birlikte, hiçbir şey halkı günümüzde bu keşfin zamanla ortadan kaybolan ancak kazma ve ateşle kefenlerinden çıkarılabilen çok sayıda şehrin varlığına işaret ettiğini bilmekten alıkoymamalıdır. Kazılar toplamda, Amerikan dünyasına dikkate değer bir antiklik kazandıran üç medeniyet katmanını ortaya çıkardı.” Bilim, insanlığın yeryüzünde ortaya çıkışını 6.000 yılla sınırlayan ve tek bir kurucudan türediğini iddia eden doktrinin iddialarını günlük olarak nasıl yalanlıyor. – Auth.

[6] Revue Spirite'in Ocak 1862 sayısında, düşmüş melekler doktrininin yorumlanması üzerine bir makale yayınladığımızda, bu teoriyi, tartışmalı kişisel bir görüşten başka bir otoriteye sahip olmayan bir hipotez olarak sunduk, çünkü o zamanlar, mutlak bir iddia için yeterince eksiksiz unsurlardan yoksunduk. Bunu, konunun incelenmesini sağlamaya çalışan bir deneme makalesi olarak yayınladık ve gerekirse onu terk etmeye veya değiştirmeye tamamen kararlıydık. Ancak bugün, bu teori evrensel kontrol testine dayanmıştır. Sadece Spiritistlerin çoğunluğu tarafından en rasyonel ve Tanrı'nın adaletiyle en uyumlu olarak kabul edilmekle kalmamış, aynı zamanda Ruhların konu hakkında verdiği talimatların çoğu tarafından da doğrulanmıştır. Aynısı, Adem soyunun kökeni için de geçerlidir. – Auth.

BÖLÜM XII

Mozaik Yaratılış

Altı gün • Kayıp cennet

Altı gün [1]

1. *BÖLÜM I – 1. Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı – 2. Dünya tekdüze ve tamamen çoraktı; karanlık derinliğin yüzünü kapladı ve Tanrı'nın Ruhu suların üzerinde hareket etti. – 3. Ve Tanrı dedi ki: Işık yaratılsın ve ışık yaratıldı. – 4. Tanrı ışığın iyi olduğunu gördü ve ışığı karanlıktan ayırdı. – 5. Işığa gündüz adını , karanlığa gece adını verdi; ve akşam ve sabah ilk günü oluşturdu.*

6. Tanrı ayrıca şöyle dedi: Suların ortasında gök kubbe yapılsın ve suları sulardan ayırsın. – 7. Ve Tanrı gök kubbeyi yaptı; ve gök kubbenin altındaki suları, gök kubbenin üstündekilerden ayırdı. Ve böyle oldu. – 8. Ve Tanrı gök kubbeye gök adını verdi ; ve akşam ve sabah ikinci günü oluşturdu.

9. Tanrı ayrıca şöyle dedi: Göğün altındaki sular tek bir yerde toplansın ve kuru unsur ortaya çıksın. Ve böyle oldu. – 10. Tanrı kuru unsura kara adını verdi ve toplanan tüm sulara okyanus adını verdi . Ve bunun iyi olduğunu gördü. – 11. Tanrı ayrıca şöyle dedi: Kara, tohum veren yeşil bitkiler ve meyve veren meyve ağaçları üretsin, her biri türüne göre ve tohumlarını içinde barındırsın ki yeryüzünde çoğalsınlar. Ve böyle oldu. – 12. Böylece yeryüzü, türlerine göre tohum veren yeşil bitkiler ve tohumlarını içinde barındıran meyve ağaçları üretti, her biri türüne göre. Ve Tanrı bunun iyi olduğunu gördü. – 13. Ve akşam ve sabah üçüncü günü oluşturdu.

14. Tanrı ayrıca şöyle dedi: Gündüzü geceden ayırmak için gök kubbesinde ışık cisimleri yaratılsın ve zamanı ve mevsimleri, günleri ve yılları işaretlemek için işaretler olarak hizmet etsinler. – 15. Gök kubbesinde parlasınlar ve dünyayı aydınlatsınlar. Ve böyle oldu. – 16. Tanrı daha sonra gündüze başkanlık etmek için biri daha büyük, geceye başkanlık etmek için öbürü daha küçük olmak üzere iki büyük ışıklı cisim yarattı; ayrıca yıldızları da yarattı. – 17. Ve onları yeryüzünü aydınlatmak için gök kubbesine koydu. – 18. Böylece gündüze ve geceye başkanlık etsinler ve ışığı karanlıktan ayırsınlar diye yapıldı. Ve Tanrı bunun iyi olduğunu gördü. – 19. Ve akşam ve sabah dördüncü günü oluşturdu.

20. Ve Tanrı daha sonra şöyle dedi: Sular suda yüzen canlı hayvanlar ve yeryüzünün üzerinde ve göğün altında uçan kuşlar üretsin. – 21. Tanrı böylece büyük balıkları ve suların ürettiği hayat ve hareket sahibi tüm hayvanları, her birini türüne göre yarattı ve ayrıca tüm kuşları türlerine göre yarattı. Ve bunun iyi olduğunu gördü. – 22. Onları kutsayarak şöyle dedi: Büyüyün ve çoğalın ve okyanusun sularını işgal edin; ve kuşlar yeryüzünde çoğalsın. – 23. Ve akşam ve sabah beşinci günü oluşturdu.

24. Tanrı ayrıca şöyle dedi: Yeryüzü, her biri kendi türüne göre canlı hayvanlar üretsin: evcil hayvanlar, sürüngenler ve yeryüzünün farklı türdeki vahşi hayvanları. Ve öyle oldu. – 25. Böylece Tanrı yeryüzünün vahşi hayvanlarını türlerine göre, evcil hayvanları ve tüm sürüngenleri her biri kendi türüne göre yarattı. Ve Tanrı bunun iyi olduğunu gördü.

26. Sonra dedi ki: İnsanı kendi suretimizde ve benzerliğimizde yaratalım ve o, denizdeki balıklara, gökyüzündeki kuşlara, yeryüzündeki tüm hayvanlara ve yeryüzünde hareket eden tüm sürüngenlere hükmetsin. – 27. Böylece, Tanrı insanı kendi suretinde yarattı ve onları Tanrı'nın suretinde yarattı ve onları erkek ve dişi olarak yarattı. – 28. Tanrı onları kutsadı ve onlara dedi ki: Büyüyün ve çoğalın, yeryüzünü işgal edin ve onu denetiminize alın ve denizdeki balıklara, gökyüzündeki kuşlara ve yeryüzünde hareket eden tüm hayvanlara hükmedin. Ayrıca, Tanrı dedi ki: Yeryüzünde tohumlarını taşıyan tüm bitkileri ve tohumlarını içinde taşıyan tüm ağaçları, her biri türüne göre, size yiyecek olarak hizmet etsinler diye size veriyorum; – 30. Ve yeryüzündeki tüm hayvanlara, gökyüzündeki tüm kuşlara ve yeryüzünde hareket eden ve canlı ve hareketli olan her şeye, böylece beslenebilsinler. Ve böyle yapıldı. – 31. Tanrı yarattığı her şeyi gördü ve hepsinin çok iyi olduğunu gördü. – 23. Ve akşam oldu ve sabah oldu ve altıncı gün oluştu.

BÖLÜM II. – 1. Gök ve yer böylece bütün süsleriyle tamamlandı. – 2. Yedinci günde Tanrı yaptığı bütün işi bitirdi ve bütün işini bitirdikten sonra yedinci günde dinlendi. – 3. Yedinci günü kutsadı ve onu kutsallaştırdı, çünkü bu günde yarattığı bütün işleri üretmeyi bıraktı. – 4. Gök ve yerin kökeni böyledir ve böylece Rab her birini yarattığı gün yaratıldılar. – 5. Ve böylece, yeryüzünden çıkmadan önce tarlaların bütün bitkilerini ve ovaların bütün otlarını yarattı, çünkü Rab Tanrı henüz yeryüzüne yağmur yağdırmamıştı ve onu işleyecek adam yoktu. Fakat yerden bütün yüzeyi sulayan bir kaynak yükseldi.

7. Sonra Rab Tanrı, insanı yerin çamurundan yarattı ve yüzüne yaşam soluğunu yaydı. Böylece insan canlandı ve canlandı.

2. Evrenin kökeni ve yapısı hakkında önceki bölümlerde yer alan açıklamaları, fiziksel kısım için bilimin, ruhsal kısım için de Spiritizm'in sağladığı verilere göre takip ederek, herkesin bir karşılaştırma yapıp bilerek yargıda bulunabilmesi için bunları Musa'nın Yaratılış metniyle paralel olarak yerleştirmek yararlı olacaktır. Özel açıklama gerektiren kısımları anlaşılır kılmak için birkaç ek açıklama yeterli olacaktır.

3. Belirli bir konuda Musa'nın Yaratılışı ile bilimsel doktrin arasında kesinlikle dikkate değer bir uyum olduğunu belirtir; ancak, yaratılışın altı yirmi dört saatlik gününü altı belirsiz dönemle değiştirmenin tam bir benzerlik bulmak için yeterli olacağına inanmak hatalı olacaktır. Bazı kelimelerin alegorik anlamı dışında, Yaratılış ile bilimin yan yana

yürüdüğüne, sanki biri diğerinin sadece bir tefsiriymiş gibi inanmak da aynı derecede büyük bir hata olacaktır.

4. Baştan belirtelim ki, belirttiğimiz gibi (bölüm VII, no. 14), altı jeolojik dönem sayısı keyfidir, çünkü yirmi beşten fazla iyi karakterize edilmiş oluşum sayılabilir. Bu sayı yalnızca büyük genel evreleri işaretler; başlangıçta yalnızca çok da uzun zaman önce bilimin İncil tarafından doğrulanması gerektiğine inanılan bir zamana ilişkin olarak İncil metniyle mümkün olduğunca uyuşması için benimsenmiştir. Bu nedenle, daha kolay kabul görmek için, çoğu kozmogonik teorinin yazarları bilimi kutsal metinle uyumlu hale getirmeye çalışmışlardır. Deneysel yöntemle desteklendiğinde, bilim daha güçlü hissetti ve özgürleşti; bugün, bilim tarafından doğrulanması gereken İncil'dir.

Ayrıca, jeoloji granit tabakalarının oluşumunu başlangıç noktası olarak alarak, dönemlerine dünyanın ilkel durumunu dahil etmez. Artık astronomiye ait olan güneş, ay, yıldızlar veya evrenin bütünüyle ilgilenmez. Genesis çerçevesine girmek için, bu fenomenler düzenini kapsayan ve astronomik *dönem olarak adlandırılabilecek birincil bir dönem eklemek gerekir* .

Ayrıca, tufan dönemi tüm jeologlar tarafından ayrı bir dönem olarak değil, kürenin iklimsel durumunu önemli ölçüde değiştirmeyen veya bitki ve hayvan türleri için yeni bir evreyi işaretlemeyen geçici ve geçici bir olay olarak kabul edilir, çünkü birkaç istisna dışında aynı türler tufandan hem önce hem de sonra bulunur. Dolayısıyla, gerçeği tehlikeye atmadan o dönemi bir kenara bırakabiliriz.

5. Altı dönemin her birini karakterize eden olguların özetlendiği aşağıdaki karşılaştırmalı tablo, bütünü kucaklamamıza ve bunlar ile İncil'deki Yaratılış arasındaki ilişkileri ve farklılıkları değerlendirmemize olanak tanır.

BİLİM	**YARATILIŞ**

I. ASTRONOMİ DÖNEMİ. Evrensel kozmik maddenin uzayın bir noktasında bir bulutsu halinde toplanması ve bu bulutsunun çeşitli noktalarda yoğunlaşmasıyla yıldızları, güneşi, dünyayı, ayı ve tüm gezegenleri doğurması. Dünyanın ilkel, akışkan ve akkor hali. – Su buharı ve her türlü buharlaşabilir maddeyle yüklü kalın atmosfer.	**1. GÜN** – Gök ve yer. Işık.
II. İLKÖĞRETİM DÖNEMİ. Dünya yüzeyinin soğumayla sertleşmesi; granit tabakalarının oluşması. – Güneş ışınlarına karşı geçirimsiz kalın ve sıcak atmosfer. – Havada buharlaşan su ve katı maddelerin yavaş yavaş çökelmesi. – Hiçbir organik yaşamın olmaması.	**2. GÜN** – Gökkubbe. – Gökkubbenin altındaki suların üstündeki sulardan ayrılması.
III. GEÇİŞ DÖNEMİ. – Sular kürenin tüm yüzeyini kaplar. – Suların oluşturduğu ilk tortu birikintileri. – Nemli ısı. – Güneş sisli atmosfere nüfuz etmeye başlar. – En ilkel bileşime sahip ilk organize canlılar. – Likenler, yosunlar, eğrelti otları, likopodlar, otsu bitkiler. Devasa bitki örtüsü. – İlk deniz hayvanları: zoofitler, polipler, kabuklular. – Kömür birikintileri.	**3. GÜN** – Gökkubbenin altındaki sular toplanır; kuru element ortaya çıkar. – Kara ve okyanuslar. – Bitkiler.
IV. İKİNCİ DÖNEM. Dünya yüzeyinde az engebelilik; sığ ve bataklık sular. Daha az yanma sıcaklığı; daha arıtılmış atmosfer. Sularda önemli miktarda kireçli tortular. – Daha az devasa bitki örtüsü; yeni türler; odunsu	**4. GÜN** – Güneş, ay ve yıldızlar.

bitkiler; ilk ağaçlar. – Balıklar; balinalar; kabuklu deniz hayvanları; büyük su sürüngenleri ve amfibiler.	
V. ÜÇÜNCÜL DÖNEM. – Katı kabuğun büyük altüst oluşları; kıtaların oluşumu. Suların daha alçak yerlere çekilmesi; okyanusların oluşumu. – Arıtılmış atmosfer; güneşin ısısıyla gerçek sıcaklık. – Devasa kara hayvanları. Günümüz bitkileri ve hayvanları. Kuşlar. **EVRENSEL SEL**	**5. GÜN** – Balıklar ve kuşlar.
VI. DÖRDÜNCÜ VEYA TUFAKL SONRASI DÖNEM. – Alüvyonlu araziler. Günümüz bitkileri ve hayvanları. – İnsanlık.	**6. GÜN** – Kara hayvanları. – İnsanlık.

6. Yukarıdaki karşılaştırmalı tablodan öne çıkan ilk gerçek, altı günün her birinin işinin, pek çok kişinin inandığı gibi altı jeolojik dönemin her biriyle tam olarak örtüşmediğidir. En dikkat çekici uyum, yaklaşık olarak aynı olan organik varlıkların dizisi ve insanlığın en son ortaya çıkışıdır. Şimdi, bu önemli bir gerçektir.

Ayrıca, dönemlerin sayısal sıralamasında değil, pasajda üçüncü günde “göğün altındaki suların yalnızca bir yerde toplanması ve kuru elementin ortaya çıkması” ifadesinin yer aldığı gerçek açısından bir tesadüf de vardır. Bu, katı kabuğun altüst oluşlarının kıtaların açığa çıkmasına ve suların okyanusları oluşturmak üzere çekilmesine neden olduğu üçüncül dönemde meydana gelen şeyin ifadesidir. Ancak o zaman hem jeolojiye hem de Musa’ya göre kara hayvanları ortaya çıktı.

7. Musa yaratılışın altı gün sürdüğünü söylediğinde, 24 saatlik günleri mi kastetti yoksa bu sözcüğün bir dönem veya zaman dilimi anlamına

geldiğini mi anladı? Metnin kendisine atıfta bulunulursa ilk hipotez daha olasıdır; öncelikle, *gün* olarak tercüme edilen İbranice *îôm sözcüğünün uygun anlamı budur;* sonra, altı günün her birini sınırlayan akşam ve sabahın belirtilmesi, onun sıradan günleri kastettiği varsayımını destekler. 5. ayette "Işığa *gündüz adını* , karanlığa *gece adını verdi* ; akşam ve sabah ilk günü oluşturdu." dediğinde bu konuda hiçbir şüphe olamaz. Açıkça, bu yalnızca ışık ve karanlığa bölünmüş 24 saatlik bir gün için geçerli olabilir. 17. ayette güneş, ay ve yıldızlardan bahsederken "Onları gök kubbesine koydu ki yeryüzünü aydınlatsınlar, gündüze ve geceye hükmetsinler ve ışığı karanlıktan ayırsınlar. Akşam ve sabah dördüncü günü oluşturdu." dediğinde anlam daha da belirgindir.

Dahası, yaratılıştaki her şey mucizeviydi ve mucizeler bağlamında, insanlar dünyanın altı 24 saatlik günde yaratıldığına kolayca inanabilirlerdi, özellikle de birincil doğa yasaları bilinmediğinde. Bu inanç, jeoloji ortaya çıkana kadar tüm medeni halklar tarafından paylaşıldı, eldeki gerçekler bunun imkansızlığını gösteriyordu.

8. Yaratılış'ta en çok eleştirilen noktalardan biri, ışığın ardından güneşin yaratılmış olmasıdır. Bunu jeolojinin kendisi tarafından sağlanan verilerle açıklamaya çalışılmış, oluşumunun ilk zamanlarında, dünyanın atmosferinin yoğun ve opak buharlarla yüklü olduğu ve güneşin görülmesine izin vermediği, dolayısıyla dünya söz konusu olduğunda güneşin var olmadığı sonucuna varılmıştır. Bu mantık, o zamanlar güneşin varlığını veya yokluğunu doğrulayacak sakinler olsaydı belki de kabul edilebilirdi; şimdi, Musa'nın kendisine göre, sadece bitkiler vardı ve tüm hesaplara göre, güneşin ısısının etkisi olmadan büyüyüp çoğalamazlardı.

Dolayısıyla Hz. Musa'nın güneşin yaratılışında verdiği sıralamada açıkça bir anakronizm vardır; ancak, ister istemez, ışığın güneşten önce geldiğini söylerken yanılmamıştır.

Güneş evrensel ışık ilkesi değildir, ancak ışıklı elementlerin bir noktada yoğunlaşmasıdır veya başka bir deyişle, belirli koşullarda ışıklı özellikler

kazanan bir sıvıdır. Neden olan bu sıvı, zorunlu olarak yalnızca bir etki olan güneşten önce gelmiş olmalıdır. Güneş, yaydığı ışık açısından *nedendir , ancak* aldığı şey açısından bir *etkidir .*

Karanlık bir odada, yanan bir mum minik bir güneştir. Mumu yakmak için ne yapılır? Aydınlatıcı özellik ışıklı sıvıdan gelişmiştir ve bu sıvı tek bir noktada yoğunlaşmıştır. Mum, odanın her yerine yayılan ışığın sebebidir, ancak ışıklı ilke mumdan önce var olmasaydı, ilk başta yakılamazdı.

Aynısı güneş için de geçerlidir. Hata, tüm evrenin dünya ile başladığı ve güneşin ışıktan sonra yaratılabileceğinin anlaşılmadığı şeklindeki uzun süredir devam eden yanlış fikirden kaynaklanmaktadır. Artık güneşimiz ve dünyamızdan önce milyonlarca güneş ve dünyanın var olduğu ve dolayısıyla ışığın tadını çıkardıkları bilinmektedir. Musa'nın iddiası, o halde, prensip olarak tamamen doğrudur; ancak, dünyanın güneşten önce yaratıldığını ifade etmesi yanlıştır. Dünya, yörüngesel hareketinde güneşe tabidir, bu yüzden sonradan oluşmuş olmalıdır; Musa'nın bilemediği şey budur, çünkü yerçekimi yasasını bilmiyordu.

Aynı düşünce antik Perslerin Yaratılış kitabında da bulunabilir. Avesta'nın ilk bölümünde Ahura Mazda dünyanın kökenini anlatırken şöyle der: "Güneşi, ayı ve yıldızları aydınlatacak ışığı yarattım." (*Dictionnaire de mythologie universelle.*) Buradaki biçim kesinlikle Musa'dakinden daha açık ve daha bilimseldir ve yorum gerektirmez.

9. Musa, kozmoloji hakkında açıkça en ilkel inançları paylaşıyordu. Zamanındaki herkes gibi, gök kubbenin sağlamlığına ve sular için üst depolara inanıyordu. Bu fikir, bu pasajda (ayetler 6 vd.) alegori veya belirsizlik olmadan ifade edilmiştir: “Tanrı, 'Suların ortasında, suları sulardan ayırmak için bir kubbe olsun. Tanrı kubbeyi yarattı ve kubbenin altındaki suları, kubbenin üstündekilerden ayırdı.'” (Bkz. bölüm V, *Dünya hakkında eski ve modern teoriler,* nos. 3-5)

Eski bir inanışa göre, su ilke, ilkel üretici unsur olarak kabul ediliyordu; bu nedenle Musa, zaten var gibi görünen suların yaratılışından bahsetmiyordu. “Karanlık derinliği kapladı” ifadesi, hayal gücünün belirsiz bir şekilde sular tarafından işgal edildiğini ve ışığın yaratılmasından önce karanlıkta var olduğunu tasvir ettiği uzayın derinlikleri anlamına gelir. Bu yüzden Musa, “Tanrı’nın Ruhu suların üzerinde geziniyordu” der. Dünya, sözde suların ortasında oluştuğu için onu izole etmek gerekiyordu; bu nedenle Tanrı’nın gökkubbeyi, üstteki suları yeryüzündekilerden ayıran sağlam gölgeliği yarattığına inanılıyordu.

Yaratılış Kitabı'nın bazı bölümlerini anlayabilmek için, ona, yansıdığı dönemin kozmolojik düşüncelerinin bakış açısından bakmak kaçınılmazdır.

10. Fizik ve astronomideki ilerlemeler nedeniyle, böyle bir doktrin sürdürülebilir değildir. [2] Yine de, Musa bu sözleri Tanrı'nın kendisine atfetmiştir; bu nedenle, bunlar açıkça hatalı olan verileri ifade ettiğinden, şunu düşünmek gerekir: ya Tanrı eseriyle ilgili anlatıda yanılmıştır ya da anlatı sonuçta ilahi bir vahiy değildir. İlk varsayım imkansız olduğundan, Musa'nın kendi fikirlerini ifade ettiği sonucuna varılmalıdır. (Bkz. bölüm I, no. 3)

11. Musa, Tanrı'nın insanı toprağın çamurundan yarattığını söylediğinde daha doğrudur. [3] Aslında Bilim bize (X. bölüm) insan *vücudunun* inorganik maddeden, başka bir deyişle toprağın çamurundan alınan elementlerden oluştuğunu göstermektedir.

Adem'in kaburgalarından birinden yaratılan kadın, kelimenin tam anlamıyla alındığında açıkça çocuksu olan ancak anlamı derin olan bir alegoridir. Amacı, kadının erkekle aynı doğaya sahip olduğunu ve dolayısıyla Tanrı önünde onunla eşit olduğunu ve köleleştirilecek ve bir parya gibi muamele görecek ayrı bir yaratık olmadığını göstermektir. Onun etinden yapılmış eşitlik imgesi, aynı kilden ayrı olarak yaratılmış olsaydı olduğundan çok daha anlamlıdır; erkeğe onun kölesi değil eşiti olduğunu ve onu kendisinin bir parçası olarak sevmesi gerektiğini söylemeyi amaçlar.

12. Genel yasalar hakkında hiçbir fikri olmayan, bütünü kavrayamayan ve sonsuzu kavrayamayan eğitimsiz ruhlar için bu mucizevi ve anlık yaratılış, hayal güçlerini etkileyen fantastik bir şeye sahipti. Yaratıcı iradenin tek bir eylemiyle sadece birkaç günde hiçlikten alınan evrenin resmi, bu tür ruhlar için Tanrı'nın gücünün en etkileyici işaretiydi. Bu gücün hangi portresi, "Tanrı dedi ki, 'Işık olsun ve ışık oldu!'" sözlerinden daha yüce ve şiirsel olabilirdi? Doğanın yasalarının yavaş ve kademeli olarak yerine getirilmesiyle evreni yaratan Tanrı, daha az büyük ve daha az güçlü görünürdü. Sıradan yolların ötesinde olağanüstü bir şey gerekliydi; aksi takdirde, Tanrı'nın insanlardan daha becerikli olmadığını söylerlerdi. Yaratılış hakkında bilimsel ve rasyonel bir teori onları soğuk ve kayıtsız bırakırdı.

Bu nedenle, İncil'deki Yaratılış'ı reddetmiyoruz; aksine, onu kültürlerin çocukluk tarihini inceliyormuş gibi inceliyoruz. Gizli anlamının araştırılması ve akıl ve bilim ışığında yorumlanması ve açıklanması gereken alegorilerle dolu bir destandır. Alegorik biçim altında şiirsel güzellikleri ve örtülü öğretileri vurguladıktan sonra, dinin kendi yararına hatalarını dürüstçe belirtmek gerekir. Bu tür hatalar artık inançlara gerçekler olarak dayatılmadığında din daha fazla saygı görecek ve Tanrı ancak ilahi isim tartışmalı gerçeklerle karıştırılmadığında daha büyük ve daha güçlü görünecektir.

Kayıp cennet [4]

13. *BÖLÜM II – 9. Rab Tanrı, yarattığı insanı koyduğu güzellikler bahçesini dikmişti. – Rab Tanrı ayrıca yeryüzünden her çeşit güzel görünümlü ve meyveleri damağa hoş gelen ağaçları, ve bu cennetin ortasında hayat ağacını [5], iyilik ve kötülüğü bilme ağacını (Yahweh Elohim yeryüzünden her çeşit güzel görünümlü ve yenmeye uygun ağacı (min haadama) ve bahçenin ortasında hayat ağacını (vehetz hachayim) ve iyilik ve kötülüğü bilme ağacını çıkardı) yetiştirmişti .*

15. Sonra Rab adamı aldı ve ekip biçmesi ve bakması için onu zevkler cennetine yerleştirdi. – 16. Ona şu emri de verdi ve dedi ki, "Cennetin bütün ağaçlarından yiyebilirsin. (Yahweh Elohim adama (hal haadam) şöyle buyurdu: Bahçedeki (hagan) her ağaçtan yiyebilirsin .) – 17. Fakat iyilik ve kötülük bilgisinin ağacının meyvesini yeme; çünkü ondan yediğin anda kesinlikle

öleceksin. (Ve iyilik ve kötülük bilgisinin ağacından (oumehetz hadaat tob vara) yemeyeceksin, çünkü ondan yediğin gün öleceksin .)

14. *BÖLÜM III – 1. Yılan, Rab Tanrı'nın yeryüzünde yarattığı bütün hayvanların en kurnazıydı. Kadına, "Tanrı neden cennetteki bütün ağaçların meyvesini yememeni emretti?" diye sordu. (Ve yılan (nâhâsch), Yahweh Elohim'in yarattığı bütün kara hayvanlarının en kurnazıydı; kadına (el haïscha): Elohim, "Bahçedeki hiçbir ağaçtan yemeyeceksin" dedi mi?) – 2. Kadın, "Cennette olan bütün ağaçların meyvesini yiyebiliriz" diye cevap verdi. (Kadın, yılana, " Bahçedeki ağaçların meyvesini (miperi) yiyebiliriz" dedi.) – 3. Fakat cennetin ortasındaki ağacın meyvesine gelince, Tanrı bize ondan yemememizi veya ona dokunmamamızı emretti, çünkü ölme tehlikesiyle karşı karşıya kalmaktan korkuyorduk. – 4. Yılan kadına cevap verdi: "Elbette ölmeyeceksin; – 5. Fakat Tanrı biliyor ki, o meyveden yediğin anda gözlerin açılacak ve iyiyle kötüyü bilerek tanrılar gibi olacaksın."*

6. Kadın o ağacın meyvesinin yenmeye değer olduğunu, bakmanın hoş olduğunu düşündü. Alıp yedi ve kocasına da yedirdi. (Kadın, ağacın yiyecek olarak iyi olduğunu ve ANLAMAK (leaskil) için arzu edilir olduğunu gördü ve meyvesinden aldı, vb.).

8. Ve öğleyin hafif bir esintinin estiği sırada cennette dolaşan Rab Tanrı'nın sesini duydukları için, O'nun yüzünden saklanmak amacıyla cennet ağaçlarının ortasına çekildiler.

9. Sonra Rab Tanrı Adem'e seslendi ve ona şöyle dedi: "Neredesin?" – 10. Adem cevap verdi: "Cennette sesini duydum ve çıplak olduğum için korktum; bu yüzden saklandım. – 11. Rab cevap verdi: "Çıplak olduğunu nereden biliyordun? Yoksa sana yasakladığım ağacın meyvesini yedin mi?" – 12. Adem cevap verdi: "Bana arkadaş olarak verdiğin kadın bana o ağacın meyvesini verdi ve ben yedim." – 13. Rab Tanrı kadına, "Bunu neden yaptın?" diye sordu. Kadın cevap verdi: "Yılan beni aldattı ve o meyveden yedim."

14. Sonra Rab Tanrı yılana dedi ki, "Bunu yaptığın için yeryüzündeki bütün hayvanlar ve bütün vahşi hayvanlar arasında lanetlisin; karnının üzerinde sürüneceksin ve hayatının bütün günlerinde toprağı yiyeceksin. – 15. Seninle kadın arasına, onun soyu ile senin soyun arasına düşmanlık koyacağım. O senin başını parçalayacak ve sen onun topuğunu ısırmaya çalışacaksın."

16. Tanrı kadına ayrıca, "Hamileliğin süresince sana birçok sıkıntı vereceğim; sancı çekerek doğum yapacaksın; kocanın egemenliği altında olacaksın ve o da sana egemen olacak" dedi.

17. Sonra Adem'e şöyle dedi: "Karının sözünü dinlediğin ve sana yasakladığım ağacın meyvesinden yediğin için, yaptığın şey yüzünden yeryüzü lanetlenecek ve ancak çok çalışarak tüm yaşamın boyunca yiyeceğini ondan alabileceksin.

18. Diken ve çalı üretecek ve yeryüzünün bitkilerini yiyeceksin. – 19. Ve alın terinle ekmeğini yiyeceksin, ta ki alındığın toprağa dönünceye kadar. Çünkü sen topraksın ve toprağa döneceksin."

20. Adem karısına , hayat anlamına gelen Havva adını verdi . Çünkü o, bütün yaşayanların annesiydi.

21. Rab Tanrı, Adem ve karısına deriden giysiler de yaptı ve bunları giydiler.

bizden biri gibi oldu . Bu nedenle, hayat ağacından almasını engelleyelim, böylece meyvesinden de almasın ve o meyveyi yediğinde sonsuza dek yaşayacaktır. (Yahweh Elohim dedi ki, " Böylece, adam iyiyi ve kötüyü bilmek için bizden biri gibi oldu; ve şimdi elini uzatabilir ve hayat ağacından alabilir (veata pen ischlachyado velakach mehetz hachayim); ondan yiyebilir ve sonsuza dek yaşayabilir.)

23. Rab Tanrı onu, alındığı toprağı işlemek üzere güzellikler bahçesinden çıkardı.

[6] koydu ; bunlar, hayat ağacına giden yolu korumak için alevli bir kılıcın parıldamasını sağladılar.

15. Çocukça ve bazen gülünç bir imgenin altında –eğer biçime odaklanırsak– bir alegori genellikle en büyük gerçekleri gizler. İlk bakışta, Satürn'den daha saçma bir masal var mıdır? Tanrının oğulları olarak gördüğü taşları yiyen Satürn'den daha saçma bir masal? Ancak, aynı zamanda, ahlaki anlamını ararsak, bu figürden daha derin felsefi ve gerçek hiçbir şey olamaz! Satürn zamanın kişileştirilmiş halidir; her şey zamanın eseri olduğundan, var olan her şeyin babasıdır; ancak her şey zamanla yok olur. Taşları yiyen Satürn, zamanla en kalıcı nesnelerin –oğullarının– yok edilmesinin sembolüdür, çünkü bunlar zamanla oluşmuştur. Ve aynı alegoriye göre böyle bir yıkımdan kim kurtulur? Yüksek zekanın, yok edilemez olan ruhsal ilkenin sembolü olan Jüpiter. Bu görüntü o kadar doğaldır ki, modern dilde, bu kadim masaldan söz edilmeden, zaman içinde bozulan, zaman tarafından kemirilen, aşındırılan bir şeyden söz edilir.

Gerçekte, tüm pagan mitolojisi, insanlığın çeşitli iyi ve kötü yönlerinin devasa bir alegorik resminden başka bir şey değildir. İçindeki ruhu arayanlar için, modern masallarımızda olduğu gibi, en yüksek felsefede tamamlanmış bir derstir. Saçmalık, biçimi öz olarak almak olurdu.

16. Aynı şey Yaratılış Kitabı için de geçerlidir. Burada maddi figürlerin altında yatan büyük ahlaki gerçekleri görmek gerekir. Bu figürler kelimesi kelimesine ele alındığında, tıpkı kendi masallarımızdaki hayvanlara atfedilen sahneleri ve diyalogları kelimesi kelimesine ele almamız gibi saçma olur.

Adem, insanlığın kişileştirilmiş halidir; onun yanlışı, insanın karşı koyamadığı maddi içgüdülerinin baskın olduğu zayıflığını bireyselleştirir. [7]

Ağaç – hayat ağacında olduğu gibi – ruhsal yaşamın simgesidir; bilgi ağacı gibi, insanların zekâlarını ve özgür iradelerini geliştirmek için edindikleri iyilik ve kötülük bilincidir ve bu sayede ikisi arasında seçim yaparlar. İnsan ruhunun yalnızca içgüdüler tarafından yönlendirilmekten çıktığı, özgürlüğünü ele geçirdiği ve eylemlerinin sorumluluğunu üstlendiği noktayı işaret eder.

Ağacın meyvesi, insan arzusunun maddi nesnelerinin sembolüdür; açgözlülük ve hırsın alegorisidir; tek bir resimde kötülüğe teşvikin nedenlerini özetler; onu yemek, ayartmaya yol açmaktır. Zevk bahçesinin ortasında, baştan çıkarmanın zevkin merkezinde olduğunu göstermek ve bize, eğer insanlar maddi zevklere öncelik verirlerse, dünyaya bağlı kalacaklarını ve manevi kaderlerinden uzak kalacaklarını hatırlatmak için büyür. [8]

Adem'in yasağı çiğnemesi halinde tehdit edildiği ölüm, Tanrı'nın vicdanına kazıdığı ilahi yasaları çiğnemenin kaçınılmaz fiziksel ve ahlaki sonuçlarına dair bir uyarıdır. Burada konunun bedensel ölüm olmadığı oldukça açıktır, çünkü Adem, işlediği suçtan sonra uzun bir süre daha yaşamaya devam etmiştir; aksine, ruhsal ölümden, başka bir deyişle, ahlaki ilerlemenin sonucu olan varlıkların kaybından, zevk bahçesinden kovulması ile sembolize edilen bir kayıptan söz edilmektedir.

17. Günümüzde yılan, kurnazlığı kişileştirmekten uzaktır. Bu nedenle, burada, karakterinden ziyade biçimiyle ilgili olarak, bir yılan gibi sürünen kötü tavsiyenin hainliğine bir göndermedir ve bu nedenle, tam da bu nedenle, genellikle güvenilmezdir. Dahası, yılan kadını aldattığı için karnı üzerinde sürünmeye mahkûm edildiyse, bu, daha önce bacakları olduğu ve bu durumda aslında bir yılan olmadığı anlamına gelirdi. Öyleyse, neden çocukların saf ve saf inançlarına, akıllarını ihlal ederek, daha sonra İncil'i

saçma masallar ağı olarak görmelerine neden olacak, gerçekler gibi apaçık alegorileri dayatıyorsunuz?

yılan olarak tercüme edilen İbranice *nâhâsch* kelimesinin , *büyü yapmak, gizli konuları kehanet etmek* anlamına gelen *nâhâsch* kökünden geldiğine ve bu nedenle büyücü *, kahin anlamına gelebileceğine dikkat edilmelidir* . Bu anlam, Yaratılış 44:5,15'te, Yusuf'un Benyamin'in çantasında saklanmasını emrettiği kadehle ilgili olarak geçer: "Çaldığın kadeh, Rabbimin içtiği ve kehanet için kullandığı kadehtir (nâhâsch *)* . [9] - Kehanet bilgisinde (*nâhâsch) hiç kimsenin bana denk olmadığını bilmiyor muydun?" Sayılar 23:23'te, "Yakup'ta büyü, İsrail'de de kahin yoktur." denmektedir. Sonuç olarak, nâhâsch* kelimesi, büyücülerin büyüleyebildiğini iddia ettikleri veya büyü yaparken kullandıkları *yılan veya sürüngen* anlamını da taşıyordu .

Sadece MÖ ikinci yüzyılda Yunanca yazılmış Septuagint versiyonunda (Hutcheson'a göre, İbranice metni birkaç yerde bozmuştur) *nâhâsch kelimesi yılan* olarak çevrilmiştir . Bu versiyondaki yanlışlıklar şüphesiz İbranice dilinin zaman zaman geçirdiği değişikliklerle bağlantılıdır, çünkü Musa'nın zamanındaki İbranice o zamana kadar ölü bir dildi ve tıpkı eski Yunanca ve edebi Arapçanın modern Yunanca ve Arapçadan farklı olması gibi, genel İbraniceden farklıydı. [10]

Bu nedenle, Musa'nın kadını baştan çıkaranı, kehanet ruhunun uyandırdığı gizli meseleleri bilme arzusu olarak anlamış olması muhtemeldir ki bu, *nâhâsch kelimesinin orijinal anlamıyla* ve diğer yandan şu sözlerle uyumludur: "Tanrı biliyor ki, meyveyi yer yemez gözleriniz açılacak ve *tanrılar gibi olacaksınız* . - Kadın ağacın anlaşılmak için çekici olduğunu gördü (*léaskil*) ve meyvesinden aldı." Musa'nın, Mısırlılar arasında kullanılan kehanet sanatını İbraniler arasında yasaklamak istediğini unutmamak gerekir, bu nedenle ölüleri sorgulamayı ve Python'un ruhuyla ilgili yasağı koymuştur. (Bkz. Spiritizme göre *Cennet ve Cehennem* , bölüm XII)

18. “Rab öğleyin hafif bir rüzgar estiğinde cennette dolaştı” ifadesinin geçtiği pasajlar saf bir imge ve biraz çocukçadır ve eleştiriler bunu belirtmeyi ihmal etmemiştir; ancak, İbranilerin erken dönem İlahiyat hakkındaki düşüncelerini hatırlarsak bunda şaşırtıcı hiçbir şey yoktur. Soyutlamaları kavrayamayan bu kadar basit zihinler için Tanrı'nın somut bir biçimi olmalıydı ve onlar her şeyi tek karşılaştırma noktası olarak insanlıkla ilişkilendirdiler. Bu yüzden Musa, onlarla ayırt edilebilir imgeler kullanarak çocukken konuştu. Söz konusu durumda, Yüce Güç kişileştirildi, tıpkı putperestlerin erdemleri, kusurları ve soyut fikirleri alegorik figürlerle kişileştirmeleri gibi. Daha sonra, insanlar, yetişkin olan ve uyutulmak için sallandığı masallarda ahlaki anlam arayan bir çocuk gibi, biçim fikrinden kurtuldular. Bu nedenle, bu pasajı, İlahiyatın yaratılış nesnelerini gözettiğinin bir alegorisi olarak görmek gerekir. Büyük Haham Wogue bunu şu şekilde tercüme etti: “ Gün doğumunun geldiği taraftan, bahçede hareket eden Ebedi Tanrı'nın *sesini* duydular .”

19. Eğer Adem'in yanlışı tam anlamıyla bir meyveyi yemekten ibaret olsaydı, bu yanlış, neredeyse çocuksu doğası nedeniyle, tartışmasız bir şekilde, kendisine vurulan sertliği haklı çıkaramazdı ve olayın genel olarak varsayıldığı gibi olabileceğine daha mantıklı bir şekilde inanılamazdı; aksi takdirde, olayı affedilemez bir suç olarak değerlendirerek, Tanrı kendi işini kınamış olurdu, çünkü insanı üreme için yaratmıştı. Eğer Adem ağacın meyvesine dokunma yasağını bu anlamda anlamış olsaydı ve buna titizlikle uymuş olsaydı, insanlık nerede olurdu ve Yaratıcının tasarımlarından ne olurdu?

Tanrı, Adem ve Havva'yı yeryüzünde yalnız kalmak için yaratmadı ve bunun kanıtı, onları oluşturduktan hemen sonra ve hala yeryüzü cennetindeyken onlara söylediği sözlerdedir: "Tanrı onları kutsadı ve şöyle dedi: 'Artın ve çoğalın; yeryüzünü *doldurun* ve onu denetiminize alın.'" (Yaratılış 1:28). İnsanların çoğalması yeryüzü cennetinde zaten bir yasa

olduğundan, onların oradan kovulması söz konusu olaydan kaynaklanmış olamaz.

Bu varsayıma güvenilirlik kazandıran şey, Adem ve Havva'nın Tanrı'nın önünde hissettikleri ve kendilerini saklamalarına yol açan utanç duygusudur. Ancak, bu utanç bir karşılaştırma figürüdür: tüm suçlu kişilerin, gücendirdikleri birinin huzurunda hissettikleri kafa karışıklığını sembolize eder.

20. Öyleyse, onu işleyenin tüm soyundan gelenlerin sürekli olarak lanetlenmesine neden olabilecek kadar büyük olan o yanlış tam olarak neydi? Kardeş katili Kabil'e bu kadar sert davranılmadı. Hiçbir ilahiyatçı bunu mantıksal olarak tanımlayamaz, çünkü hepsi bunu kelimesi kelimesine alır ve böylece kısır bir döngü içinde dönerler.

Bugün, bu yanlışın bir bireyin izole edilmiş, kişisel bir eylemi olmadığını, ancak benzersiz bir alegorik olayın altında, kusurlu dünyevi insanlığın suçlu olduğu ve şu sözcüklerle özetlenen günahların tamamını kapsadığını biliyoruz: *Tanrı'nın yasalarının ihlali* . Bu nedenle, tüm insanlığı simgeleyen ilk insanın yanlışı, bir itaatsizlik eylemi olarak tasvir edilmiştir.

21. Adem'e, alnının teriyle yiyeceğini topraktan alacağını söyleyerek, Tanrı emeğin zorunluluğunu sembolize eder; ancak emeği neden bir ceza haline getirir? İnsan zekası emekle geliştirilmeseydi ne olurdu? Dünya, zeki insan emeğiyle döllenmeseydi, dönüştürülmeseydi ve yaşanabilir hale getirilmeseydi ne olurdu?

Yaratılış 2:5,7'de şöyle denmektedir: "Rab Tanrı henüz yeryüzüne yağmur yağdırmamıştı ve onu işleyecek insan yoktu. Sonra Rab insanı toprağın çamurundan yarattı." Bu sözler, tıpkı " *Yeryüzünü doldurun* " ifadesi gibi, insanların başlangıçtan itibaren *tüm yeryüzünü işgal edip işlemek için yaratılmış olduklarını* ve dahası, yeryüzü cennetinin kürenin bir köşesinde sınırlandırılmış bir yer olmadığını gösterir. Eğer yeryüzünün işlenmesi Adem'in yanlışının sonucu olsaydı, bundan, Adem günah

işlememiş olsaydı, yeryüzünün işlenmemiş kalacağı ve Tanrı'nın amaçlarının gerçekleştirilemeyeceği sonucu çıkardı.

Tanrı kadına, yaptığı yanlıştan dolayı acı içinde doğum yapacağını neden söyledi? Doğum sancısı, organizmanın bir sonucu olduğu ve fizyolojik olarak gerekli olduğu kanıtlanmış olduğu için nasıl bir ceza olabilir? Doğanın yasalarına uygun olan bir şey nasıl bir ceza olabilir? Teologların henüz açıklayamadığı şey budur ve kendilerini yerleştirdikleri bakış açısını terk etmedikleri sürece bunu asla açıklayamayacaklardır. Yine de, bu görünüşte çelişkili sözler açıklanabilir.

22. Öncelikle, Adem ve Havva'nın yaratılışı anında ruhları hiçlikten alınmış olsaydı -hala öğretildiği gibi- her şeyde deneyimsiz olacaklarını; ölmenin ne anlama geldiğini bilemeyeceklerini fark ederiz. Dünyevi cennette yaşarken dünyada *yalnız oldukları için* , hiç kimsenin öldüğünü göremezlerdi. Öyleyse Tanrı'nın ölüm tehdidinin ne anlama geldiğini nasıl anlayabilirlerdi? Havva, kendisi yeni doğmuş, hiç çocuğu olmamış ve dünyadaki tek kadın olduğu için, acı içinde doğum yapmanın bir ceza olacağını nasıl anlayabilirdi?

Bu nedenle, Tanrı'nın sözleri Adem ve Havva için hiçbir anlam ifade etmeyecekti. Hiçlikten yeni alındıkları için, nasıl ve neden geldiklerini bilemezlerdi. Ne Yaratıcı'yı ne de onun yasaklamasının nedenini anlayabilirlerdi. Yaşam koşullarıyla ilgili hiçbir deneyim yaşamadan, ayırt etmeden hareket eden çocuklar gibi günah işlediler, bu da Tanrı'nın onlara ve tüm insanlığa yüklediği korkunç sorumluluğu daha da anlaşılmaz hale getiriyor.

23. Teoloji için çıkmaz olan şeyi, Spiritizm, ruhun önceden var olması ve varoluşların çokluğu aracılığıyla, her şeyin insan yaşamında bir gizem ve anormallik olduğu bir yasa aracılığıyla, zorlanmadan ve rasyonel bir şekilde açıklar. Aslında, Adem ve Havva'nın daha önce yaşadıklarına ve her şeyin haklı olduğuna inanalım: Tanrı onlara çocuklar olarak değil, Tanrı'yı anlayabilen ve anlayan varlıklar olarak konuştu - önceden bilgi sahibi

olduklarının açık bir kanıtı. Dahası, bizimkinden daha gelişmiş ve daha az maddi bir dünyada yaşadıklarını kabul edelim, burada ruhun emeği bedenin emeğinin yerini alır; Tanrı'nın yasasına isyan etmeleri nedeniyle - itaatsizliklerinde tasvir edildiği gibi- bir ceza olarak dışlanmış ve sürgün edilmişlerdi, yeryüzünde, kürenin doğası gereği insanların bedensel emeğe tabi tutulduğu yerde, o zaman Tanrı onlara şunu söylemekte haklı olurdu: Bundan sonra yaşayacağınız dünyada, "toprağı işleyecek ve alın terinizle yiyeceğinizi alacaksınız"; ve kadına, "Acı çekerek doğum yapacaksınız", çünkü bu dünyanın durumu böyledir. (Bkz. XI. bölüm, 31. sayı vd.)

Yeryüzünde izleri anlamsızca aranan dünyevi cennet, Adem'in yaşadığı mutlu dünyanın veya daha doğrusu onun kişileştirdiği ruhların ırkının simgesiydi. Cennetten kovulma, bu ruhların bu dünyanın sakinleri arasında enkarne olmaya geldiği anı ve ardından gelen durumdaki değişikliği işaret eder. Alevli kılıçla silahlanmış ve cennetin girişini kapatan melek, alt dünyaların ruhlarının arınma yoluyla hak etmeden önce daha yüksek dünyalara girmesinin imkansızlığını sembolize eder. (Aşağıya bakınız, bölüm XIV, nos. 8 vd.)

> ***24.*** *Kabil (Able'in ölümünden sonra) Rabbe cevap verdi, "Suçum bağışlanmam için çok büyük. - Beni bugün yeryüzünden kovdun ve senin yüzünden saklanacağım. Yeryüzünde kaçak ve gezgin olacağım ve bu yüzden beni bulan herkes beni öldürecek." Rab cevap verdi, "Hayır, bu olmayacak, çünkü Kabil'i öldüren en ağır şekilde cezalandırılacak." Ve Rab, onu bulanların onu öldürmemesi için Kabil'in üzerine bir işaret koydu.*
>
> *Rabbin huzurundan çekildikten sonra, Kain yeryüzünde bir yolcu oldu ve Aden'in doğusundaki bölgede yaşadı. – Ve karısını tanıdıktan sonra, o gebe kaldı ve Hanok'u doğurdu. Kain , oğlunun adı olan Hanok adını verdiği bir şehir kurdu (vaïehi bônê ; tam anlamıyla: inşa ediyordu).” (Yaratılış 4:13-16)*

25. Yaratılış'ı kelimesi kelimesine ele alırsak, şu sonuçlar çıkar: Adem ve Havva, yeryüzü cennetinden kovulmalarının ardından dünyada yalnızdılar; ancak daha sonra oğulları, Kabil ve Habil'e sahip oldular. Şimdi, kardeşini öldüren Kabil başka bir bölgeye gitti ve babasını ve annesini bir daha görmedi; bir kez daha yalnızdılar. Çok daha sonra, 130 yaşındayken, Adem'in Şit adında üçüncü bir oğlu oldu. Şit'in doğumundan sonra,

İncil'deki soyağacına göre, 800 yıl daha yaşamaya devam etti ve daha fazla oğlu ve kızı oldu.

Böylece, Kabil Aden'in doğusuna yerleştiğinde, yeryüzünde sadece üç kişi vardı: babası, annesi ve kendisi, *yalnız,* onlardan uzakta. Yine de, Kabil'in bir karısı ve bir oğlu vardı. Bu kadın hangisi olabilirdi ve onu nerede bulmuş olabilirdi? İbranice metin şöyle der: *O bir şehir inşa ediyordu* ve inşa etmedi: *inşa etti* , bu da devam eden bir eylemi ve tamamlanmış bir eylemi ima eder. Ancak, bir şehir sakinleri varsayar, çünkü Kabil'in onu kendisi, karısı ve oğlu için inşa edeceğini veya kendi başına inşa etmiş olabileceğini varsayamayız.

Dolayısıyla bu anlatıdan, bölgenin zaten yerleşim yeri olduğu ve Kabil'den başka soyundan gelmeyen Adem'in soyundan gelenlerin burada yaşamış olamayacağı sonucu çıkarılmalıdır.

Diğer sakinlerin varlığı, Cain'in "Ben kaçak ve yolcu olacağım ve beni bulan beni öldürecek" sözlerinden ve Tanrı'nın ona verdiği yanıttan da aynı şekilde çıkarılmaktadır. Kimin onu öldüreceğinden korkmuş olabilir ve eğer onu bulacak kimse olmasaydı Tanrı'nın onu kurtarmak için üzerine koyduğu işaretin ne faydası olurdu? Dolayısıyla, eğer dünyada Adem'in ailesinden başka insanlar olsaydı, bunun nedeni bu insanların ondan önce orada olmasıydı ve bu da Yaratılış metninden alınan şu sonuca yol açar: Adem ne insanlığın ilk ne de tek babasıydı. (Bkz. bölüm XI, no. 34) [11]

26. Spiritizmin, spiritüel ilke ile maddi ilke arasındaki ilişkiler, ruhun doğası, basitlik ve bilinçsizlik halinde yaratılışı, bedenle birliği, mükemmelliğe giden yolda birçok dereceyi temsil eden ardışık varoluşlar ve dünyalar boyunca bitmeyen evrimsel yürüyüşü, özgür iradenin kullanımıyla maddenin etkisinden kademeli olarak kurtuluşu, iyi veya kötü eğilimlerinin ve yeteneklerinin nedeni, doğum ve ölüm olguları, ruhun sapkın haldeki durumu ve nihayet kendini geliştirme çabalarının ve iyilikte sebat etmesinin bir ödülü olarak gelecek hakkında getirdiği anlayış, spiritüel Yaratılış'ın tüm kısımlarına ışık tutmak için gerekli olmuştur.

Bu ışık sayesinde, erkekler ve kadınlar artık nereden geldiklerini, nereye gittiklerini, neden dünyada olduklarını ve neden acı çektiklerini bilebilirler. Geleceğin kendi ellerinde olduğunu ve bu dünyadaki esaretlerinin süresinin kendilerine bağlı olduğunu bilirler. Kısıtlayıcı ve önemsiz alegorilerden kurtulmuş olan Genesis, görkemli ve Yaratıcının ihtişamına, iyiliğine ve adaletine layık görünür. Bu bakış açısından ele alındığında, inançsızlığı alt edecek ve ona galip gelecektir.

[1] Kardec'in diğer eserlerindeki kutsal yazı alıntılarında olduğu gibi, Yaratılış bölümlerini de Kardec tarafından kullanılan Sacy'nin Fransızca versiyonundan çevirdik. – Tr.

[2] Bu inanç ne kadar hatalı olsa da, çocuklarımıza kutsal bir gerçek olarak aktarılmaya devam ettiği de bir gerçektir. Eğitimcilerin çekingen bir yorum yapmaya cesaret etmeleri titremeyle olmaz. Daha sonra kâfirler yaratmaktan nasıl kaçınılabilir? – Auth.

[3] Adem'in türetildiği İbranice haadam, insan terimi ile haadama, toprak terimi aynı köke sahiptir – Auth.

[4] Bazı ayetler, orijinal düşünceyi daha sadık kılan İbranice metnin tam çevirisiyle takip edilir. Böylece alegorik anlam daha açık bir şekilde vurgulanır – Auth.

[5] Cennet, Yunanca paradeisos, bahçe, meyve bahçesi, ağaçlarla dikilmiş yer kelimelerinden türetilen Latince paradisus kelimesinden gelir. Yaratılış'ta kullanılan İbranice terim, aynı anlama gelen hagan'dır – Auth.

[6] İbranice kerub, keroub, öküz, charab, çiftçi kelimelerinden; birinci hiyerarşinin ikinci korosunun melekleri, dört kanat, dört yüz ve öküz ayaklarıyla temsil ediliyorlardı. – Auth.

[7] Günümüzde İbranice haadam kelimesinin özel bir isim olmadığı, genel olarak insanları –insanlığı– ifade ettiği ve Adem'in kişiliği üzerine inşa edilen her türlü yapıyı yıktığı iyi bilinmektedir – Auth.

[8] Metinde hiçbir yerde meyve elma olarak belirtilmemiştir; bu kelime yalnızca çocuksu versiyonlarda bulunur. İbranice metindeki terim, türü belirtilmeden Fransızcadakiyle aynı anlama gelen ve hem başlı başına hem de mecazi olarak maddi, ahlaki veya alegorik anlamda alınabilen peri'dir. İsrailliler arasında zorunlu bir yorumlama yoktu; bir kelimenin birçok anlamı olduğunda, yorumlama doğru dilbilgisine aykırı olmadığı sürece, herkes onu istediği gibi anlayabilirdi. Peri terimi Latinceye malum olarak çevrilmiştir; bu da elma veya başka bir meyve türü anlamına gelebilir. Yunanca melon kelimesinden türemiştir, melo fiilinin ortacı: ilgi çekmek, ilgilenmek, çekmek – Auth.

[9] Bu gerçek, Mısırlıların bir bardak suyla ilgili medyumluk hakkında bilgi sahibi olduklarını düşünmemize yol açar mı? (Revue Spirite, Haziran 1868, s. 161) – Auth. [Revue Spirite'deki makale, bir medyumun bir bardak sudaki şeyleri görme yeteneğinden oluşan bir tür görme medyumuyla

(durugörü) ilgili gerçekleri açıklar; bu, ruhlar tarafından suya yansıtılan akışkan görüntüler olarak açıklanabilir. – Tr.]

[10] Nâhâsch terimi, muhtemelen Siyahların büyü yapma ve kehanet yeteneğine sahip olması nedeniyle Mısır dilinde siyah anlamında mevcuttu. Bu aynı zamanda Sfenkslerin – Asur kökenli – Siyah figürüyle temsil edilmesinin nedeniydi. – Auth.

[11] Bu fikir yeni değil. 17. yüzyılın bilgili ilahiyatçısı La Peyrère, Latince yazılmış ve 1655'te yayımlanmış Prae-Adamitae adlı kitabında, çeviri yoluyla bozulmuş orijinal İncil metninden, Adem gelmeden önce dünyanın meskun olduğuna dair açık bir kanıt çıkardı. Bu görüş şu anda birçok aydınlanmış din adamının görüşüdür. – Auth.

Bölüm iki

Spiritizme göre mucizeler

• Bölüm XIII – Mucizelerin özellikleri

• Bölüm XIV – Sıvılar

• Bölüm XV – İncil'deki Mucizeler

BÖLÜM XIII

Mucizelerin özellikleri

Teolojik anlamda mucizeler • Spiritizm mucizeler yaratmaz • Tanrı mucizeler yaratır mı? • Doğaüstü ve dinler

Teolojik anlamda mucizeler

1. Etimolojik olarak, *mucize kelimesi (mirari , hayranlık duymak kelimesinden gelir) hayranlık uyandıran , sıra dışı, şaşırtıcı anlamına gelir . Akademi bu kelimeyi bilinen doğa yasalarına aykırı ilahi bir güç eylemi olarak tanımlar.*

Normal kabulünde, bu kelime, diğer pek çok kelime gibi, orijinal anlamını yitirmiştir. Daha genel bir anlama sahip olmaktan, belirli bir fenomen düzenine sınırlanmıştır. Kitlelerin düşüncesinde, bir *mucize* doğaüstü bir olay fikrini ima eder; teolojik anlamda, Tanrı'nın ilahi gücü gösterdiği doğa yasalarından bir sapmadır. Bu aslında onun yaygın kabulüdür ve uygun anlamı haline gelmiştir ve yalnızca karşılaştırma ve metafor yoluyla hayatın sıradan koşullarına uygulanır.

Mucizenin per se özelliklerinden biri, doğal yasaların dışında meydana geldiği için açıklanamaz olmasıdır; mucizeye o kadar çok bağlanmış bir fikirdir ki, mucizevi bir olay açıklanabiliyorsa, ilk başta ne kadar şaşırtıcı olursa olsun, artık bir mucize değildir. Kilisenin gözünde mucizelere itibar kazandıran şey, tam da doğaüstü kökenleri ve onları açıklamanın imkansızlığıdır; Kilise bu noktada o kadar kararlıdır ki, mucizelerin doğa olaylarına benzetilmesi sapkınlık, inanca karşı bir saldırı olarak kabul edilir. Kilise, belirli mucizelere inanmak istemeyen insanları aforoz etmiş ve hatta yakmıştır.

Mucizenin bir diğer özelliği de sıra dışı, izole ve istisnai olmasıdır. Bir olgu, kendiliğinden veya kasıtlı olarak yeniden üretildiği anda, bir yasaya

tabi olduğunu gösterir ve bundan böyle, bu yasa bilinse de bilinmese de, artık bir mucize değildir.

2. Bilim, cahillerin gözünde her gün mucizeler yaratır. Gerçekten ölmüş bir adam ilahi bir müdahaleyle hayata geri çağrılsaydı, bu gerçek bir mucize olurdu çünkü bu doğa yasalarına aykırı bir olaydır. Ancak, eğer adam sadece ölü gibi görünüyorsa, içinde hala *gizli bir canlılık izi varsa* ve eğer bilim veya manyetik bir etki onu yeniden canlandırmayı başarırsa, o zaman bilgili kişiler için bu doğal bir olaydır, oysa cahil insanların gözünde olay mucizevi olarak geçecektir. Eğer bazı köylülerin ortasında bir fizikçi elektrikli bir uçurtma fırlatıp bir ağaca yıldırım düşmesine neden olursa, bu yeni Prometheus kesinlikle şeytani bir güçle silahlanmış olarak görülecektir. Ancak, Joshua'nın güneşin veya daha doğrusu dünyanın hareketini durdurması -eğer olayı gerçek olarak kabul edersek- gerçek bir mucize olurdu, çünkü böyle bir mucizeyi gerçekleştirebilecek kadar büyük bir güce sahip bir mıknatıslayıcı yoktur.

Yüzyıllarca süren cehalet mucizelerle doluydu, çünkü sebebi bilinmeyen her şey doğaüstü olarak kabul ediliyordu. Bilim yeni yasalar ortaya koydukça, olağanüstülük çemberi daralıyordu. Yine de bilim henüz doğanın tüm alanını keşfetmemişti ve dolayısıyla hala büyük bir kısmı olağanüstülüğe bırakılmıştı.

3. Bilim tarafından maddiyat alanından kovulan olağanüstülük, son sığınağı olan maneviyat alanına sığındı. Ruhsal unsurun doğanın yaşayan güçlerinden biri olduğunu göstererek – maddi güçle sürekli olarak aynı anda hareket eden bir güç – Spiritizm, onun işleyişinden kaynaklanan fenomenleri doğal etkiler alanına geri getirir, çünkü diğerleri gibi onlar da doğa yasalarına tabidir. Olağanüstülük maneviyattan kovulduğunda, var olma nedeni kalmayacak ve ancak o zaman mucizelerin zamanının geçtiği söylenecektir. (Bkz. bölüm I, no. 18)

Spiritizm mucize yaratmaz

4. Bu nedenle, Spiritizm, her bilimin ilk ortaya çıktığı zaman yaptığı şeyi kendi başına yapmaya başladı: yeni yasalar ortaya koymak ve dolayısıyla bu yasaların yetki alanına giren olayları açıklamak.

Elbette, bu olgular ruhların varlığına ve maddi dünyaya müdahalelerine bağlıdır; eh, tam da doğaüstü olan şeyin bu olduğu söylenir. Ancak, ruhların ve tezahürlerinin doğa yasalarına aykırı olduğu; bu durumda, bu yasalardan birinin uygulanmadığı ve uygulanamayacağı kanıtlanmalıdır.

Ruh, bedenden sağ kurtulmuş bir ruhtan başka bir şey değildir. Ruh ölmediği için, asıl varlıktır, beden ise sadece yok olan bir aksesuardır. Bu nedenle, ruhun varlığı enkarnasyondan sonra da enkarnasyon sırasında olduğu kadar doğaldır. Ruhsal ilkeyi yöneten yasalara tabidir, tıpkı bedenin maddi ilkeyi yöneten yasalara tabi olması gibi. Ancak, bu iki ilke zorunlu bir yakınlığa sahip olduğundan, sürekli olarak birbirlerine tepki verdiklerinden ve aynı anda gerçekleştirdikleri eylem bütünün hareketine ve uyumuna yol açtığından, ruhsallık ve maddiliğin aynı bütünün iki parçası olduğu, biri diğeri kadar doğal olduğu ve ilkinin bir istisna, şeylerin düzeninde bir anormallik olmadığı sonucu çıkar.

5. Ruh, enkarnasyonu sırasında akışkan bedeni veya perispirit aracılığıyla madde üzerinde hareket eder; aynı şey enkarnasyon dışında da olur. Bir ruh olarak ve yeteneklerine göre, bir erkek veya kadın olarak yaptığı şeyi yapar; ancak artık maddi bedeni aracı olarak kullanmadığından, gerektiğinde bir enkarnenin fiziksel organlarını kullanır ve bu da medyum olarak adlandırılan şeye dönüşür . Bu, kendi başına yazamayan ve bu nedenle bir sekreterin elini kullanan veya belirli bir dili bilmeyen ve bu nedenle bir tercüman kullanan birine benzer. Bir sekreter ve bir tercüman, bir enkarne için *medyumlardır* , tıpkı bir medyumun bir ruh için sekreter veya tercüman olması gibi.

6. Ruhların hareket ettiği ortam ve bunu yapma araçları enkarnasyon halindekiyle aynı olmadığından, etkiler farklıdır. Bu tür etkiler yalnızca bize hizmet edenlerle aynı olmayan etkenlerin yardımıyla üretildikleri için

doğaüstü görünür. Ancak, bu etkenler doğada bulunduğundan ve tezahürler belirli yasalar nedeniyle gerçekleştiğinden, bunlarda doğaüstü veya olağanüstü hiçbir şey yoktur. Elektriğin özellikleri bilinmeden önce, elektrik olayları bazı insanların gözünde harikalar olarak geçiyordu, ancak nedenleri bilindikten sonra olağanüstü olan ortadan kalktı. Aynı şey, çok sayıda batıl inanca kaynak olmuş elektrik, akustik, ışık ve diğer türdeki olaylardan daha fazla doğal yasaların dışında olmayan ruh olayları için de geçerlidir.

7. Yine de, bir ruhun bir masayı kaldırabileceğine ve onu herhangi bir destek noktası olmadan havada tutabileceğine inanıyorsunuz; bu yerçekimi yasasından bir sapma değil midir? Evet, bilinen yasadan; ama her yasayı biliyor muyuz? Belirli gazların kaldırma gücünü gerektiren deneyler yapılmadan önce, birkaç kişiyi taşıyan ağır bir cihazın yerçekimi gücünü yenebileceğini kim söyleyebilirdi? Sıradan insanların gözünde bu olağanüstü, şeytani görünmez miydi? Bir asır önce, biri 500 fersah öteye bir mesaj iletmeyi ve birkaç dakika içinde bir yanıt almayı önerseydi, o kişi deli olarak kabul edilirdi; ve eğer yapılmış olsaydı, insanlar Şeytan'ın o kişinin emrinde olduğuna inanırlardı, çünkü o zamanlar sadece Şeytan bu kadar hızlı seyahat edebilirdi. Ancak günümüzde, böyle bir şeyin mümkün olduğu kabul edilmekle kalmıyor, aynı zamanda çok doğal görünüyor. Öyleyse, bilinmeyen bir sıvı neden belirli koşullarda yerçekiminin etkisini dengeleme özelliğine sahip olmasın, tıpkı hidrojenin bir balonun ağırlığını dengelemesi gibi? Aslında masa durumunda olan tam olarak budur. (Bkz. *Medyumların Kitabı* , 2. kısım, 4. bölüm)

8. Doğanın bir parçası olarak var oldukları için, ruhsal olaylar tarih boyunca ortaya çıkmıştır; ancak tam da sıradan bilimin erişebildiği maddi araçlarla incelenemedikleri için, doğaüstü alemdeki diğer olaylardan çok daha uzun süre var olmuşlardır; şimdi Spiritizm onları bu alemden çıkarmıştır.

Açıklanamayan görünüşlere dayanan doğaüstü, bilinmezlikte dolaşan ve batıl inançlara yol açan hayal gücü üzerinde özgürce hüküm sürer. Doğa

yasalarına dayanan rasyonel bir açıklama, insanları gerçekliğin temeline geri götürür, hayal gücünün dolambaçlı yolları için bir durak noktası oluşturur ve batıl inançları yok eder. Spiritizm, doğaüstünün alanını genişletmekten çok uzak, onu en uç sınırlarına kadar kısıtlar ve son sığınağını elinden alır. Bazı fenomenlerin olasılığına olan inancı teşvik etse de, diğer pek çok fenomene olan inancı engeller, çünkü tıpkı bilimin maddiyat alanında yaptığı gibi, maneviyat alanında neyin mümkün olduğunu ve neyin olmadığını gösterir. Ancak, tüm şeyler hakkında, hatta kendi yetki alanı içinde olanlar hakkında bile son sözü söyleme iddiasında bulunmadığı için, neyin mümkün olduğunun mutlak düzenleyicisi olarak kendini göstermez ve geleceğe saklanmış bilgiyi hesaba katar.

9. Ruh fenomenleri, ruhun veya tinin, enkarnasyon sırasında veya sapkın halde olsun, farklı tezahür biçimlerinden oluşur. Ruh, varoluşunu, ölümden sonra hayatta kalmasını ve bireyselliğini tezahürleri aracılığıyla ortaya koyar. Etkileriyle yargılanır; ve neden doğal olduğundan, etki de doğaldır. Ruhçu araştırma ve çalışmanın özel nesnesini oluşturan bu etkilerdir, böylece ruhun doğası ve nitelikleri ile ruhsal ilkeyi yöneten yasalar hakkında mümkün olduğunca eksiksiz bir anlayışa varılabilir.

10. Bağımsız ruhsal ilkenin ve dolayısıyla bireysel ve hayatta kalan ruhun varlığını inkar edenler için, tüm doğa elle tutulur maddeyle sınırlıdır; ruhsallıkla bağlantılı tüm fenomenler, onların bakış açısından, doğaüstü ve dolayısıyla hayal ürünüdür. Nedeni kabul etmeyerek, sonucu kabul edemezler ve sonuçlar belirgin olduğunda, bunları hayal gücüne, yanılsamaya ve halüsinasyona bağlarlar ve bunlara dalmayı reddederler; bu nedenle aralarında, madde olmayan her şeyi inkar etme ilkesinden yola çıktıkları için, onları Spiritizmi akıllıca değerlendirmekten alıkoyan önyargılı görüş vardır.

11. Spiritizm'in ruhun varlığının sonucu olan etkileri kabul etmesi, olağanüstü olarak nitelendirilen tüm etkileri kabul ettiği veya bunları haklı çıkarmayı ve onlara güvenilirlik kazandırmayı önerdiği veya tüm

hayalperestlerin, ütopyaların, teorik eksantrikliklerin veya mucizevi efsanelerin şampiyonu olduğu anlamına gelmez. Bu şekilde düşünmek için onun hakkında çok az şey bilmek gerekir. Rakipleri, Saint-Médard'ın kasılmaları, Cevennes'in camisard'ları veya Loudun'un rahibeleri üzerinde bilgili çalışmalar yaptıktan sonra , sahtekarlığın açık, tartışılmaz kanıtlarını keşfettiklerinde, ona çürütülemez bir argümanla karşı çıktıklarını düşünüyorlar. Ancak bu tür hikayeler Spiritizm'in müjdesi midir? Taraftarları, şarlatanlığın belirli olayları kendi avantajına kullandığını; hayal gücünün bunları yarattığını; ve fanatizmin bunları aşırı abarttığını hiç inkar ettiler mi? Adına işlenen aşırılıklardan bilimin cehaletin suiistimallerinden veya gerçek dinin fanatizmin aşırılıklarından sorumlu olmaması gibi sorumlu değildir. Birçok eleştirmen, Spiritizmi yalnızca kurgu olan masallara ve popüler efsanelere dayanarak yargılamıştır. Bu, tarihi tarihi aşk hikayelerine veya trajedilere dayanarak yargılamakla aynıdır.

12. Ruh fenomenleri çoğunlukla kendiliğinden oluşur ve bunlar hakkında en az düşünen kişilerin önceden edinilmiş bir fikri olmadan üretilir. Belirli koşullar altında *medyumlar olarak bilinen etkenler tarafından hızlandırılabilirler* . İlk durumda, medyumlar kendi aracılığı ile üretilen şeyin *farkında değildir* ; ikinci durumda, gerçeğin tam bilgisiyle hareket ederler; dolayısıyla *bilinçli* ve *bilinçsiz medyumlar arasındaki ayrım.* İkincisi en kalabalık olanlardır ve sıklıkla en inatçı inanmayanlar arasında bulunurlar, bu yüzden farkında olmadan veya istemeden Spiritizmi uygularlar. Bu nedenle, kendiliğinden oluşan fenomenler hayati öneme sahiptir çünkü bunları elde edenlerin aldatılmış olduklarından şüphelenilemez. Bu, bazı bireylerde doğal ve istemsiz olan uyurgezerlik durumudur, diğerlerinde ise manyetik etki yoluyla ortaya çıkar. [1]

Olayların iradenin bir eyleminin sonucu olup olmadığına bakılmaksızın, birincil neden tamamen aynıdır ve hiçbir şekilde doğa yasalarından sapmaz. Bu nedenle, medyumlar kesinlikle doğaüstü hiçbir şey üretmezler; dolayısıyla *mucize göstermezler* . Anlık şifalar bile diğer etkilerden daha

mucizevi değildir, çünkü bunlar, bugüne kadar bilinmeyen özellikleri nedeniyle daha az doğal olmayan, terapötik bir etken rolünü üstlenen akışkan bir etkenin etkisinden kaynaklanır. Spiritizm ilkelerinden habersiz olan eleştiriler yoluyla bazı medyumlara verilen *thaumaturge* [2] sıfatı bu nedenle tamamen yanlıştır. *Mucizenin* belirli tipteki olgularla karşılaştırılarak tanımlanması, gerçek karakteri konusunda yalnızca hataya yol açabilir.

13. Görünmeyen zekâların ruhsal olaylara müdahalesi, onları görünmez etkenlerin neden olduğu diğer olaylardan daha mucizevi kılmaz, çünkü uzayı dolduran görünmeyen varlıklar doğanın güçlerinden biridir, etkisi fiziksel dünya üzerinde olduğu kadar ahlaki dünya üzerinde de aralıksız olan bir güçtür.

Spiritizm, bizi bu güç hakkında aydınlatarak, başka hiçbir yolla açıklanamayan ve geçmişte mucize olarak kabul edilebilecek birçok meselenin anahtarını verir. Tıpkı manyetizma gibi, Spiritizm de bilinmeyen değilse bile en azından yeterince anlaşılmamış bir yasayı ortaya koyar; ya da daha iyi ifade etmek gerekirse, etkileri bilinmektedir çünkü bunlar zaman içinde üretilmiştir; ancak, onları yöneten yasa bilinmemektedir ve batıl inançları doğuran şey bu yasanın bilinmemesidir. Bu yasa bilindiğinde, olağanüstü olan ortadan kalkar ve fenomenler doğal şeylerin düzenine girer. Dolayısıyla, ruhlar bir masayı döndürerek veya ölüleri yazdırarak, doktorların bir cansızı hayata döndürmelerinden veya fizikçilerin yıldırım çarpması yaratmalarından daha fazla mucize yaratmazlar. Bu bilimin yardımıyla mucize yaratmayı iddia edenler, ya bu konuda cahil ya da şarlatan olurlardı.

14. Spiritizm olağanüstü şeyler üretme iddiasını reddettiğine göre, sözcüğün olağan kabulünde onun dışında mucizeler var mıdır?

Öncelikle, Spiritizm'in gelişinden önce meydana geldiği varsayılan ve günümüzde de hala meydana gelen mucizevi olayların çoğunun, hatta hepsinin, onun ortaya koyduğu yeni yasalarda açıklama bulduğunu

belirtelim. Bu olaylar, bu nedenle, başka bir ad altında da olsa, ruhsal fenomenler düzenine dahildir ve bu nedenle doğaüstü hiçbir şeyi temsil etmezler. Sadece gerçek olaylarla uğraştığımız ve 'mucizeler' etiketi altında safdilliği sömürmeyi amaçlayan aşağılık bir düzenbazlığın ürünü olanlarla uğraşmadığımız iyi anlaşılmıştır; ayrıca başlangıçta biraz doğruluk içerebilecek, ancak batıl inançların saçmalığa dönüştürdüğü belirli efsanevi olaylara da değinmiyoruz. Spiritizm'in, hatayı hakikatten ayırmanın araçlarını sağlayarak ışık tuttuğu belirli olaylar bunlardır.

Tanrı mucize yaratır mı?

15. Mucizelere gelince, Tanrı için hiçbir şey imkansız olmadığından, elbette Tanrı tarafından gerçekleştirilebilirler. Bu oldu mu? Başka bir deyişle, Tanrı Tanrı'nın koyduğu yasalardan sapıyor mu? İlahiyatın eylemlerini önceden yargılamak ve onları anlayışlarının zayıflığına tabi tutmak insanlara düşmez. Yine de, ilahi konularda, yargımızın ölçütü olarak Tanrı'nın kendi niteliklerine sahibiz. Yüce güç, yüce bilgelikle birleşmiştir ve bundan Tanrı'nın anlamsız hiçbir şey yapmadığı sonucuna varılmalıdır.

Öyleyse Tanrı neden mucizeler yaratsın? Tanrı'nın gücüne tanıklık etmek için, deniyor. Ancak, Tanrı'nın gücü, yaratılışın muhteşem bütünü, en küçük parçalar kadar en büyük parçalara da hükmeden tedbirli bilgelik ve evreni yöneten yasaların uyumu aracılığıyla, herhangi bir el çabukluğu sanatçısının taklit etmeyi bildiği birkaç küçük ve çocukça aşağılamadan çok daha etkileyici bir şekilde ortaya çıkmıyor mu? Yeteneğini göstermek için, bilimsel bir şaheser olan kendi inşa ettiği saati, sadece yaptığını bozabileceğini göstermek için parçalayan yetenekli bir zanaatkar hakkında ne söylenebilir? Tam tersine, bilgisi daha çok hareketlerin düzenliliğinden ve kesinliğinden kaynaklanmıyor mu?

Mucizeler meselesi, bu nedenle, Spiritizm'in yetki alanına girmez; ancak, Tanrı'nın anlamsız hiçbir şey yapmadığı gerekçesiyle desteklendiğinde, şu görüşü belirtir: *Mucizeler Tanrı'nın yüceltilmesi için*

gerekli olmadığından, evrendeki hiçbir şey genel yasalardan sapmaz. Tanrı mucizeler yaratmaz, çünkü ilahi yasalar mükemmel olduğundan, Tanrı'nın onlardan sapmaya ihtiyacı yoktur. Anlamadığımız olaylar varsa, bunun nedeni hala gerekli bilgiye sahip olmamamızdır.

16. Eğer bizim için ayırt edilemez sebeplerden ötürü Tanrı'nın koyduğu kanunlardan beklenmedik bir şekilde sapma gösterebileceğine inansaydık, bu kanunlar artık değişmez olmazdı; ama en azından sadece Tanrı'nın böyle bir güce sahip olduğunu düşünmek mantıklıdır. Ancak, Tanrı'nın her şeye kadir olduğunu inkar etmeden, böyle bir gücün Kötülük Ruhu'na, seçilmiş olanları bile baştan çıkarmak için kendi harikalarını yaparak Tanrı'nın işini bozmak için verilmiş olduğuna inanılamazdı, çünkü bu Tanrı'nınkine eşit bir güç fikrini ima ederdi. Yine de, öğretilen budur. Eğer Şeytan, Tanrı'nın izni olmadan doğal kanunların –ki bunlar ilahi eserdir– akışını askıya alma gücüne sahipse, o zaman Tanrı'dan daha güçlüdür. Dolayısıyla, Tanrı her şeye kadir olmazdı; eğer Tanrı, insanları daha kolay kötülüğe sürüklemek için –önerildiği gibi– böyle bir gücü ona devrederse, Tanrı artık en üstün derecede iyi olmazdı. Her iki durumda da, Tanrı'nın Tanrı olmayacağı niteliklerden birinin inkarı söz konusudur.

Kilise ayrıca Tanrı'dan gelen iyi mucizeleri Şeytan'dan gelen kötü mucizelerden ayırır. Ama fark nedir? Bir mucize ister şeytani ister ilahi olsun, yine de yalnızca Tanrı tarafından çıkarılan kanunlardan bir sapma olacaktır. Bir birey, Tanrı veya Şeytan tarafından varsayılan bir mucizeyle iyileşirse, yine de iyileşmiş olur. Günümüzde bu tür doktrinlerin kabul edilebileceğini düşünmek için insan zekası hakkında çok zayıf bir fikre sahip olmak gerekir.

Bazı sözde mucizevi olayların olasılığını kabul ederek, bunlara atfedilen kaynak ne olursa olsun, bunların doğal etkiler olduğu ve her şey gibi, hem *ruhların hem* de *enkarnelerin* kendi zekalarını veya bilimsel bilgilerini kullanabildikleri gibi, iyiliklerine veya sapkınlıklarına bağlı olarak iyilik veya kötülük için kullanabilecekleri sonucuna varmak gerekir. Sapkın bir varlık,

bilgisinden yararlanarak, bilgisizlerin gözünde harikalar olarak kabul edilen şeyler yapabilir; ancak, bu tür etkiler iyi bir şeyle sonuçlandığında, bunları şeytani bir kökene atfetmek mantıksız olur.

17. Fakat, dinin ne açıklanabilen ne de açıklanamayan olgular üzerine kurulu olduğu söylenir. Belki de açıklanamayan; açıklanamaz - bu başka bir konu. Geleceğin bizim için ne gibi keşifler ve bilgiler sakladığını kim bilebilir? Tartışmasız en büyüğü olan yaratılış mucizesinden bahsetmeden - ki bugün evrensel yasa alanına girmiştir- manyetizma, uyurgezerlik ve spiritizm kontrolü altında, vecitler, vizyonlar, hayaletler, uzaktan algılama, anında şifa verme, havada asılı kalma, görünmez alemden varlıklarla sözlü ve diğer iletişim türleri, çok eski zamanlardan beri bilinen, dün sıra dışı olarak kabul edilen, ancak bugün varlıkların kurucu yasasına uygun olarak doğal şeylerin düzenine ait olarak gösterilen olguları görmüyor muyuz? Kutsal kitaplar bu tür doğaüstü olarak nitelendirilen olaylarla doludur. Ancak, benzer ve hatta daha da olağanüstü olaylar antik çağdaki bütün putperest dinlerde bulunabileceğinden, eğer bir dinin doğruluğu bu tür olayların sayısına ve niteliğine bağlı olsaydı, hangisinin geçerli olacağını söylemek mümkün olmazdı.

Doğaüstü ve dinler

18. Doğaüstü olanın tüm dinlerin zorunlu temeli olduğunu, Hıristiyan yapısının temel taşı olduğunu iddia etmek, tehlikeli bir tezi desteklemektir. Hıristiyanlığın temellerini olağanüstü olanın tek temeli üzerine kurmak, ona her gün taşları gevşeyen kırılgan bir destek vermektir. Ünlü ilahiyatçıların kendilerini savundukları bu tez, doğrudan şu sonuca götürür: Belirli bir zamanda, doğaüstü olarak kabul edilen şeyin doğal olduğu gösterilirse, din artık mümkün olmayacak, hatta Hıristiyan dini bile, çünkü içine ne kadar çok argüman sıkıştırılırsa sıkıştırılsın, belirli bir olayın mucize olmadığı kanıtlandığında mucize olduğuna inanmak mümkün olmayacaktır. Dolayısıyla, bir olayın doğal yasaların bir istisnası olmadığının kanıtı, aynı

yasalarla açıklanabildiğinde ve herhangi bir bireyin aracılığıyla yeniden üretilebildiğinde, azizlerin ayrıcalığı olmaktan çıktığında ortaya çıkar. Dinler için gerekli olan *doğaüstü* değil , yanlışlıkla olağanüstülükle karıştırılan ve onsuz hiçbir dinin mümkün olmadığı *ruhsal ilkedir .*

Spiritizm, Hıristiyan dinini daha yüce bir bakış açısından ele alır. Ona mucizelerden daha sağlam bir temel verir: hem ruhsal ilkeyi hem de maddi ilkeyi yöneten Tanrı'nın değişmez yasaları. Bu temel hem zamana hem de bilime meydan okur, çünkü hem zaman hem de bilim onu onaylamaya gelecektir.

Tanrı, özellikle değişmezlikleri nedeniyle büyük olan ilahi kanunlardan sapmadığı için hayranlığımıza, tanınmamıza veya saygımıza daha az layık değildir. Tanrı'ya hak ettiği ibadeti sunmak için doğaüstüne gerek yoktur. Doğa kendi başına yeterince güçlü değil midir? Yüce gücü kanıtlamak için ona daha ne eklenmelidir? Din, her noktada akıl tarafından ne kadar çok onaylanırsa o kadar az inanmayanla karşılaşacaktır. Hıristiyanlığın böyle bir onayla kaybedeceği hiçbir şey yoktur; aksine, sadece kazanması gerekir. Bazı bireylerin görüşüne göre ona zarar verebilecek bir şey varsa, o da tam olarak doğaüstü ve sıra dışı olanın kötüye kullanılmasıdır.

19. *Mucize kelimesini etimolojik kabulüyle, harikulade bir şey* anlamında ele alırsak , gözlerimizin önünde bitmeyen mucizeler olur. Onları havada soluyoruz ve ayaklarımızla üzerlerinden geçiyoruz, çünkü doğadaki her şey bir mucizedir.

İnsanlara, cahillere, ruhsal olarak fakir olanlara Tanrı'nın gücü hakkında bir fikir vermek ister misiniz? Onlara sonsuz bilgeliğin her şeye hükmettiğini gösterin: yaşayan her şeyin hayranlık uyandıran organizmasında, bitkilerin meyve vermesinde ve her varlığın tüm parçalarının, yaşamaya çağrıldığı ortama göre ihtiyaçlarına göre tahsis edilmesinde. Onlara bir çalının dalında, açan çiçekte ve her şeye hayat veren güneşte Tanrı'nın eylemini gösterin. Onlara Tanrı'nın iyiliğini, ne kadar küçük olurlarsa olsunlar tüm yaratıklara olan Tanrı'nın nezaketinde;

Tanrı'nın tedbirinde; hiçbirinin işe yaramaz olmadığı her şeyin var olma nedeninde ve her zaman görünür ve geçici bir kötülükten çıkan iyilikte gösterin. Özellikle, gerçek kötülüğün Tanrı'nın değil, insanların işi olduğunu anlamalarını sağlayın. Onları artık inanmadıkları ve Tanrı'nın iyiliğini sorgulamalarına neden olan sonsuz alevler resmiyle korkutmaya çalışmayın; Bunun yerine, bir gün kendilerini kurtarabilecekleri ve işlemiş olabilecekleri kötülüğü düzeltebilecekleri kesinliğiyle onları cesaretlendirin. Onlara bilimin keşiflerini ilahi yasaların vahiyleri olarak gösterin, Şeytan'ın işleri olarak değil. Son olarak, onlara sürekli önlerinde açık duran doğa kitabını okumayı öğretin; her sayfasında Yaratıcı'nın bilgeliği ve iyiliğinin yazılı olduğu o tükenmez kitapta. O zaman, her şeyle ilgilenen, her şeyi gözeten ve her şeyi önceden gören bu kadar büyük bir Varlığın son derece güçlü olması gerektiğini anlayacaklar. Çiftçiler tarlalarını sürdüklerinde Tanrı'yı görecekler ve talihsizler sıkıntılarında Tanrı'yı kutsayacaklar çünkü kendilerine "Mutsuzsam, bu benim hatamdır" diyecekler. O zaman, erkekler ve kadınlar gerçekten dindar ve özellikle akılcı dindar olacaklar, kan terleyen taşlara veya gözlerini kırpıştıran ve gözyaşı döken heykellere inandıklarından çok daha fazla.

[1] Medyumların Kitabı, 2. kısım, V. bölüm – Revue Spirite, örnekler: Aralık 1865, s. 370; Ağustos 1865, s. 231. – Yazar.

[2] Mucizeler yaratan veya mucizeler yaratan kişi (Webster's, 1991 op. cit.). – Tr.

BÖLÜM XIV

Sıvılar

• *I. Sıvıların doğası ve özellikleri:* Sıvısal elementler; Perispirit'in oluşumu ve özellikleri; Ruhların sıvılar üzerindeki etkisi; sıvısal yaratımlar; düşünce fotoğrafçılığı Sıvıların nitelikleri • *II. Doğaüstü olduğu düşünülen belirli fenomenlerin açıklaması:* Ruh veya psişik görüş; ikinci görüş; uyurgezerlik; Rüyalar; Katalepsi; dirilişler; Şifalar; Hayaletler; başkalaşımlar; Fiziksel tezahürler; medyumluk; Saplantı ve ele geçirilme

I. Akışkanların Doğası ve Özellikleri

Akışkan elemanlar

1. Bilim, özellikle maddi elementten kaynaklanan mucizelerin anahtarını, ya onları açıklayarak ya da imkansızlıklarını maddeyi yöneten yasalar aracılığıyla göstererek sağlamıştır. Ancak, ruhsal elementin baskın bir rol oynadığı fenomenler yalnızca doğa yasalarıyla açıklanamaz ve bu nedenle bilimin araştırmalarının dışındadır. Bu nedenle, diğerlerinden daha fazla, olağanüstülüğün *belirgin* özelliklerine sahiptirler. Dolayısıyla, bu kategorideki mucizelerin anahtarı, ruhsal yaşamı yöneten yasalar içinde bulunabilir.

2. Daha önce gösterildiği gibi, evrensel kozmik sıvı, doğada bulunan sayısız cisim çeşitliliğini oluşturan değişiklikleri ve dönüşümleri olan ilkel temel maddedir (bkz. bölüm X). Evrensel temel ilke olarak, iki ayrı durum sunar: normal ilkel durum olarak kabul edilebilecek eterleşme veya tartılamazlık ve belirli bir şekilde yalnızca birincisine ardışık olan maddeleşme veya tartılabilirlik. Ara nokta, sıvının elle tutulur maddeye dönüşümüdür. Ancak, o zaman bile ani bir geçiş yoktur, çünkü tartılamaz

sıvılarımız iki durum arasında bir ara faz olarak kabul edilebilir. (bkz. bölüm IV, nos. 10 vd.)

Bu iki durumdan her biri zorunlu olarak özel fenomenlere yol açar: İkincilere görünür dünyanın fenomenleri, ilklere ise görünmez dünyanın fenomenleri aittir. *Maddi fenomenler olarak adlandırılan bazıları* başlı başına bilimin yargı yetkisi içindedir; diğerleri, ruhların varlığıyla en özel şekilde bağlantılı oldukları için *ruh* veya *psişik fenomenler olarak nitelendirilir* ve Spiritizm'in atıfları içine girer. Bununla birlikte, ruhsal yaşam ve bedensel yaşam sürekli olarak birbirleriyle temas halinde olduğundan, bu iki düzenin fenomenleri sıklıkla aynı anda ortaya çıkar. Enkarne durumdayken, insanlar yalnızca bedensel yaşamla bağlantılı olan psişik fenomenleri algılayabilirler; ruhsal yaşamın *münhasır* alanına ait olanlar fiziksel duyuların dışındadır ve yalnızca ruh durumunda algılanabilir. [1]

3. Eterleşme durumunda, kozmik sıvı tekdüze değildir. Etersel olmaktan çıkmadan, tür olarak oldukça çeşitli ve belki de elle tutulur madde durumunda olduğundan daha çok sayıda değişikliğe uğrar. Bu değişiklikler, aynı ilkeden hareket etmelerine rağmen, özel niteliklerle donatılmış ve görünmez dünyanın belirli fenomenlerine yol açan farklı sıvıları oluşturur.

Her şey göreceli olduğundan, bu sıvılar ruhlar için -ki onlar da akışkandır- enkarneler için elle tutulur nesnelerinki kadar maddi bir görünüme sahiptir ve onlar için dünyevi dünyanın maddelerinin bizim için olduğu şeydir. Onları hazırlar ve birleştirerek belirli etkiler üretirler, tıpkı enkarnelerin kendi maddeleriyle yaptıkları gibi, ancak farklı süreçlerle.

Ancak orada, bu dünyada olduğu gibi, yalnızca en aydınlanmış ruhlar, dünyalarının kurucu unsurları tarafından gerçekleştirilen rolü kavrayabilirler. Görünmeyen dünyanın cahil ruhları, tanık oldukları ve sıklıkla mekanik olarak katıldıkları fenomenleri açıklamaktan acizdir, tıpkı yeryüzündeki cahillerin ışık veya elektriğin etkilerini veya nasıl görüp duyabildiklerini açıklamaktan aciz olmaları gibi.

4. Ruh dünyasının akışkan unsurları analitik araçlarımızın ve duyularımızın algısının kapsamı dışındadır, duyularımız elle tutulur madde için yapılmış ve eterik madde için yapılmamıştır. Kendimizden o kadar farklı bir ortama ait olanlar vardır ki, doğuştan kör bir kişinin renk teorisi hakkında bir fikir edinmeye çalıştığı kadar kusurlu karşılaştırmalar dışında onları hayal edemeyiz.

Bununla birlikte, bu tür sıvılar arasında bedensel yaşamla yakından bağlantılı olan ve belirli bir şekilde dünyevi ortama ait olan bazıları vardır. Doğrudan algılanamasalar bile, etkileri, hiç görülmemiş ancak doğası belirli bir kesinlikle anlaşılabilen bir mıknatısın sıvısının etkileri gibi gözlemlenebilir. Bu tür bir çalışma esastır çünkü yalnızca madde yasalarıyla açıklanamayan çok sayıda olgunun anahtarıdır.

5. Evrensel sıvının başlangıç noktası, hakkında hiçbir şeyin bize bir fikir veremeyeceği mutlak saflık derecesidir; zıt nokta ise elle tutulur maddeye dönüşümüdür. Bu iki uç arasında, bir uca veya diğerine değişen derecelerde yaklaşan sayısız dönüşüm vardır. Maddiliğe en yakın ve dolayısıyla en az saf olan sıvılar, *dünyanın ruhsal atmosferi olarak adlandırılabilecek şeyi oluşturur* . Dünyanın enkarne ve enkarne olmayan ruhlarının varoluşlarının ekonomisi için ihtiyaç duydukları elementleri emdiği ortam, yine çeşitli saflık derecelerinden oluşan bu ortamdır. Bu sıvılar bizim için ne kadar ince ve elle tutulamaz olsalar da, daha yüksek kürelerin eterik sıvılarıyla karşılaştırıldığında oldukça kaba bir yapıya sahiptirler.

Aynı şey tüm dünyaların yüzeyinde de gerçekleşir, ancak her birinin yapısındaki farklılıklar ve canlılık koşulları hariç. Üzerlerindeki yaşam ne kadar az maddiyse, ruhsal sıvıların maddeyle olan yakınlığı da o kadar azdır.

Ruhsal sıvıların karakterizasyonu tam olarak kesin değildir, çünkü gerçekte onlar hala, aslında, çeşitli derecelerde özümsenmiş maddedir. Ruh veya zeki ilke dışında gerçekten *ruhsal olan hiçbir şey yoktur* . Ruhsal sıvılar, ruhlarla olan özel yakınlıkları nedeniyle karşılaştırma için bu şekilde

belirlenmiştir. Ruh dünyasının maddesini oluşturdukları söylenebilir, bu yüzden onlara *ruhsal sıvılar denir* .

6. Ayrıca, elle tutulur maddenin en içteki bileşimini kim bilir? Belki de sadece duyularımıza göre kompakttır. Bu, ruhsal sıvıların ve ruhların içinden kolayca geçmesiyle gösterilebilir. Şeffaf nesnelerin ışığa sunduğundan daha fazla bir engel sunmaz.

İlkel unsuru eterik kozmik sıvı olan elle tutulur madde, tıpkı bilinen en sert madde olan elmasın elle tutulamayan gaza dönüşebilmesi gibi, parçalanma üzerine eterleşme durumuna geri dönebilmelidir. *Maddenin katılaşması gerçekte evrensel sıvının sadece geçici bir durumudur ve kohezyon için gereken koşullar ortadan kalktığında ilkel durumuna geri dönebilir* .

Maddenin elle tutulur haldeyken, ona belirli özellikler kazandıran bir tür eterleşmeye maruz kalıp kalmayacağını kim bilebilir? Otantik görünen bazı olgular böyle bir fikri destekleme eğiliminde olacaktır. Ancak şimdilik, yalnızca görünmez dünyanın göstergelerine sahibiz; gelecek şüphesiz ki bizim için hâlâ bir gizem olan şeyi anlamamızı sağlayacak yeni yasaların bilgisini barındırıyor.

Perispiritin oluşumu ve özellikleri

7. Perispirit veya ruhların akışkan bedeni, kozmik sıvının en önemli ürünlerinden biridir. Bu, o sıvının bir zekâ veya *ruh odak noktası etrafında yoğunlaşmasıdır* . Cismani bedenin de kökeninin bu aynı sıvının yoğunlaşması ve elle tutulur maddeye dönüşmesinden kaynaklandığını daha önce görmüştük. Perispiritte, moleküler dönüşüm farklı şekilde işler çünkü sıvı ölçülemezliğini ve eterik niteliklerini korur. Perispiritüel beden ve cismani bedenin kaynağı bu nedenle aynı ilkel elementtir; her ikisi de maddedir, ancak iki farklı haldedir.

8. Ruhlar, perispiritlerini kendilerini içinde buldukları ortamdan çıkarırlar, bu da bu zarfın çevresel sıvılardan oluştuğu anlamına gelir.

Sonuç olarak, perispiritin bileşimsel unsurları farklı dünyalara göre değişmelidir. Jüpiter, dünyayla karşılaştırıldığında oldukça gelişmiş bir dünya olarak gösterildiğinden ve bedensel yaşamın bizimkinin maddiliğine sahip olmadığı bir küre olduğundan, oradaki perispiritüel zarflar dünyadakinden sonsuz derecede daha özlü bir doğaya sahip olmalıdır. Dolayısıyla, tıpkı bedensel bedenimizle o dünyada var olamayacağımız gibi, ruhumuz da dünyevi perispiritiyle oraya gidemez. Ruh dünyadan göç ettiğinde, akışkan zarfını da geride bırakır ve gittiği dünyaya uygun başka bir zarf giyer.

9. Akışkan zarfın doğası her zaman ruhun ahlaki ilerleme derecesiyle ilgilidir. Daha az gelişmiş ruhlar zarfları istedikleri gibi değiştiremezler ve sonuç olarak istedikleri gibi bir dünyadan diğerine gidemezler. Akışkan zarfları, elle tutulur maddeye göre oldukça eterik ve ölçülemez olsa da, ruh dünyasına göre -kendimizi böyle ifade edebilirsek- çevrelerini terk etmelerine izin vermeyecek kadar ağır olan bazıları vardır. Bu kategoriye, perispiritleri o kadar yoğun olan ve onu bedensel bedenleriyle karıştıran ve bu nedenle hala yaşayanlar arasında olduklarına inananları dahil etmek gerekir. Bu ruhlar -ve bunlardan çok sayıda vardır- yeryüzünün yüzeyinde enkarne olmuşlar gibi kalırlar ve hala dünyevi endişeleriyle ilgilendiklerine inanırlar. Diğerleri, biraz daha maddesellikten uzaklaşmış olsalar da, karasal alemlerin üzerine çıkmak için yeterince öyle değildirler. [2]

Öte yandan, son derece gelişmiş ruhlar daha düşük dünyalara gidebilir ve hatta onlarda enkarne olabilirler. Girdikleri dünyanın kompozisyonel unsurlarından, kendilerini buldukları ortama uygun akışkan veya bedensel zarfı oluşturmak için maddeler çekerler. Bunlar, geçici olarak serf kıyafeti giymek için güzel giysilerini bırakan, ancak bu yüzden büyük efendiler olmaktan vazgeçmeyen büyük efendiler gibidirler.

En yüksek mertebedeki ruhlar kendilerini yeryüzü sakinlerine bu şekilde gösterebilir veya aralarında bir görevde enkarne olabilirler. Bu tür ruhlar zarflarını beraberlerinde getirmezler, bunun yerine geldikleri bölgelerin

sezgi yoluyla anımsamalarını ve düşünce yoluyla gördüklerini getirirler. Onlar körler arasında görenlerdir.

10. Dünyayı çevreleyen ruhsal sıvılar tabakası, üst katmanlardan daha ağır, daha yoğun ve daha az saf olan atmosferin alt katmanlarına benzetilebilir. Bu sıvılar homojen değildir; çeşitli niteliklere sahip moleküllerin bir karışımıdır, bunların arasında zorunlu olarak temellerini oluşturan temel moleküller bulunur, ancak çeşitli derecelerde değişmişlerdir. Bu sıvıların ürettiği etkiler, içerdikleri saf parçaların *toplamından kaynaklanacaktır* . Karşılaştırmak gerekirse, su veya diğer maddelerle farklı oranlarda damıtılmış veya karıştırılmış alkol böyledir: özgül yoğunluğu bu karışımla artarken, aynı zamanda gücü ve yanıcılığı, bütünde saf alkol olmasına rağmen azalır.

Bu ortamda yaşamaya çağrılan ruhlar perispiritlerini ondan alırlar; ancak, *ruhun kendisi daha saf veya daha az saf olmasına bağlı olarak, perispiriti enkarne olduğu dünya için uygun olan sıvının daha saf veya daha yoğun kısımlarından oluşur.* Orada, ruh – her zaman benzetme yoluyla ve asimilasyon yoluyla değil – doğasıyla uyumlu molekülleri kendine çeken bir kimyasal reaksiyonun etkisini üretir.

Bundan *önemli bir* gerçek çıkarılabilir: *Perispirit'in içsel bileşimi, dünyayı veya onu çevreleyen uzayı dolduran tüm enkarne veya enkarne olmayan ruhlar arasında aynı değildir* . Ancak, aynı şey, gösterildiği gibi, ruh ne kadar yüksek veya az gelişmiş olursa olsun, aynı unsurlardan oluşan bedensel beden için geçerli değildir. Ayrıca, bedenin ürettiği etkiler herkes için aynıdır ve ihtiyaçları aynıdır, oysa herkes perispirit açısından farklıdır.

Bir başka sonuç: Aynı ruhun perispiritüel zarfı, aynı ortamda enkarne olsa bile, her enkarnasyondaki ilerlemesiyle değişir; yüksek mertebeli ruhların daha az gelişmiş bir dünyada misyonerlik için enkarne oldukları istisnai durumda, o dünyanın yerli sakinlerinden daha az yoğun bir perispirite sahiptirler.

11. Çevre her zaman içinde yaşaması gereken varlıkların doğasıyla ilgilidir: balıklar sudadır; kara varlıkları havadadır; ve ruh varlıkları ruhsal veya eterik sıvıdadır, hatta yeryüzünde. *Eterik sıvı ruhların ihtiyaçlarına göre atmosferin enkarnasyonların ihtiyaçlarına göre olduğu gibidir.* Dolayısıyla, tıpkı balıkların havada yaşayamaması ve kara hayvanlarının akciğerleri için çok seyrek bir atmosferde yaşayamaması gibi, düşük düzeyli ruhlar en eterik sıvıların ışıltısına ve etkisine dayanamazlar. Bu tür sıvıların içindeyken ölmezler, çünkü ruh ölmez, ancak içgüdüsel bir güç onları uzak tutar, tıpkı enkarnasyonların çok sıcak bir ateşten veya çok parlak bir ışıktan uzak durması gibi. Bu yüzden doğalarına uygun ortamı terk edemezler. Ortamları değiştirmek için önce doğalarını değiştirmeleri gerekir. Kendilerini maddi ortamlarda tutan maddi içgüdülerden kurtulmaları gerekir; başka bir deyişle, kendilerini ahlaki olarak arındırmalı ve dönüştürmelidirler. Sonra yavaş yavaş daha arınmış bir çevreyle özdeşleşecekler, bu onlar için bir ihtiyaç, bir zorunluluk haline gelecek, tıpkı uzun süre karanlıkta yaşamış birinin gözlerinin gün ışığına, güneşin parlaklığına farkına varmadan alışması gibi.

12. Böylece evrendeki her şey birbirine bağlıdır, her şey bir zincir oluşturur; her şey, en fiziksel olarak yoğun olandan en ruhsal olarak arınmış olana kadar, büyük ve uyumlu birlik yasasına tabidir. Dünya, içinden yoğun bir dumanın kaçtığı bir kap gibidir: yükseldikçe, seyrek parçacıkları sonsuz uzayda kaybolur.

İlahi güç bu görkemli bütünün her parçasında parlar, ancak Tanrı'nın daha etkileyici bir şekilde kendi kudretine tanıklık etmesi ve Tanrı'nın zaten yaptıklarıyla yetinmemesi için, Tanrı'nın gelip böyle bir uyumu bozmasını isteyenler var! Tanrı'nın, bir el çabukluğu sanatçısına layık çocukça efektlerle sahne sihirbazı rolüne bürünmesini istiyorlar! Ayrıca, Şeytan'ın kendisini beceride Tanrı'nın rakibi olarak önermeye cesaret edenler var! Gerçekten, ilahi ihtişam hiç bu kadar alçalmadı ve yine de inançsızlığın ilerlemesine hala hayret ediyoruz!

“İnanç öldü” demekte haklısınız, ama asıl ölü olan, sağduyuyu ve aklı sarsan her şeye olan inançtır; eskiden insanlara “Tanrılar öldü!” dedirtecek türden bir inanç. Oysa ciddi konulara olan inanç, Tanrı’ya ve ölümsüzlüğe olan inanç, insan yüreğinde her zaman yaşamıştır ve onu boğan çocuksu öykülerin altında boğulmuş olsa bile, özgürleştiği andan itibaren, solmuş bir bitkinin güneşi gördüğü anda yeniden dirilmesi gibi, daha da güçlenerek kendini gösterir!

Evet, doğadaki her şey bir mucizedir, çünkü her şey harikadır ve ilahi bilgeliğe tanıklık eder! Bu tür mucizeler tüm dünya içindir, görecek gözleri ve duyacak kulakları olan herkes içindir - sadece birkaç kişi için değil! Hayır! Kelimeyle ilişkilendirilen anlamda mucize yoktur, çünkü her şey yaratılışın ebedi yasalarından türemiştir ve bu tür yasalar mükemmeldir.

Ruhların sıvılar üzerindeki etkisi; akışkan yaratımlar; düşünce fotoğrafçılığı

13. Evrensel kozmik sıvının hallerinden birini oluşturan ruhsal sıvılar, uygun bir şekilde ifade edildiğinde, ruhsal varlıklar için atmosferdir; üzerinde çalıştıkları maddeyi çektikleri elementtir; ruhun görme ve duyma duyusuyla algılanabilen, ancak yalnızca elle tutulur madde tarafından etkilenen bedensel duyuların ötesinde, özel olayların meydana geldiği ortamdır. Ruh dünyasına özgü olan ve sebepleri ve etkileriyle sıradan ışıktan farklı olan ışığın oluştuğu yerdir. Son olarak, havanın sesin aracı olması gibi, düşüncenin aracıdır.

14. Ruhlar ruhsal sıvılar üzerinde etkide bulunurlar, ancak onları insanların gazları manipüle ettiği gibi manipüle etmezler; bunun yerine düşünce ve iradenin yardımını kullanırlar. Düşünce ve irade ruhlar için ellerin insanlar için olduğu şeydir. Düşünce yoluyla sıvılara şu veya bu yönü etkilerler; onları toplar, birleştirir veya dağıtırlar; onları tek bir görünüme, şekle ve belirli bir renge sahip topluluklar halinde oluştururlar; özelliklerini bir kimyagerin gazları veya diğer maddeleri değiştirdiği gibi değiştirirler,

onları belirli yasalara göre birleştirirler. Ruh yaşamının büyük atölyesi veya laboratuvarıdır.

Bazen bu dönüşümler niyetin sonucudur; ancak sıklıkla bilinçsiz bir düşüncenin ürünüdürler. Bir ruhun bir şeyi düşünmesi, onu üretmesi için yeterlidir, tıpkı bir melodiyi tonlaması için atmosferde yankılanmasının yeterli olması gibi.

Örneğin, bir ruh, psişik görüşe sahip bir enkarneye kendini bu şekilde görünür kılar, bilindiği zamanda hayattayken sahip olduğu aynı formda görünür, o zamandan beri birçok enkarnasyon geçirmiş olsa bile. Kendini aynı kıyafetlerle ve aynı dış belirtilerle sunar – sakatlıklar, yaralar, kesilmiş uzuvlar, vb. – o zaman sahip olduğu. Başı kesilmiş bir kişi başı olmadan görünecektir. Bu, böyle bir görünümü koruduğu anlamına gelmez – kesinlikle hayır – çünkü bir ruh olarak topal, sakat, şaşı veya başsız değildir. Ama geriye *dönersek düşüncenin* bu şekilde olduğu zamana kadar, onun perispiriti anında görünüm alır, tıpkı düşünce sona erdiği anda onu anında bırakacağı gibi. Dolayısıyla, bir zamanlar siyah ve sonra başka bir zamanda beyaz olmuşsa, çağrıştırıldığı iki enkarnasyondan hangisine bağlı olarak siyah veya beyaz olarak kendini gösterecektir ve düşüncede hangisine geri dönecektir.

Benzer bir etkiyle, ruhun düşüncesi, kullanma alışkanlığına sahip olduğu nesneleri akışkan bir şekilde yaratır. Bir cimri altın parmaklayacak; bir asker silah taşıyacak ve üniforma giyecek; bir sigara tiryakisi pipo kullanacak; bir işçi saban ve sığırlara, yaşlı bir kadın da eğirme makinesine sahip olacak [3] . Bu tür akışkan nesneler, canlı birey için maddi halde oldukları kadar, aynı zamanda akışkan olan ruh için de gerçektir; ancak, bunlar onun düşüncesinin yaratımları oldukları için, varlıkları düşüncenin kendisi kadar geçicidir. [4]

15. Sıvılar düşüncenin taşıyıcısı olduğundan, düşünce sıvılar üzerinde sesin havaya etki ettiği gibi etki eder; sıvılar bize düşünceyi tıpkı havanın sesi getirdiği gibi getirir. Bu nedenle, bu sıvılarda, tıpkı havada ses dalgaları

ve ışınları olduğu gibi, birbirine karışmadan çaprazlama geçen düşünce dalgaları ve ışınlarının bulunduğunu doğru bir şekilde söyleyebiliriz.

Daha fazlası var: Düşünce *akışkan imgeler yarattığında,* perispiritüel zarfta bir aynada olduğu gibi yansır; orada bir beden alır ve bir şekilde *kendini fotoğraflandırır* . Örneğin, belirli bir adamın bir başkasını öldürme fikri olduğunu varsayalım. Fiziksel bedeni ne kadar duygusuz olursa olsun, akışkan bedeni tüm nüansları yeniden üreten düşünce aracılığıyla harekete geçer; akışkan bir şekilde hareketi, başarmak istediği eylemi gerçekleştirir. Düşünce kurbanın imgesini yaratır ve tüm senaryo, zihninde var olduğu gibi bir resim gibi çizilir.

Ruhun en gizli hareketleri akışkan zarfta böyle yankılanır; bir ruh diğer ruhu bir kitap gibi okuyabilir ve bedenin gözleriyle algılanamayanı görebilir. Ancak, niyeti gördüğünde, ruh bundan kaynaklanacak eylemin gerçekleşmesini öngörebilir; ancak ne zaman gerçekleşeceğini belirleyemez, ayrıntıları saptayamaz veya hatta bunun gerçekten gerçekleşeceğini bile doğrulayamaz, çünkü arka plandaki koşullar planları değiştirebilir ve eğilimleri değiştirebilir. Henüz düşüncede olmayanı göremez; gördüğü şey bireyin alışılmış meşguliyetidir - onun arzuları, planları ve iyi veya kötü niyetleri.

Sıvıların nitelikleri

16. Ruhların ruhsal sıvılar üzerindeki etkisi, enkarne olanlar için hayati ve doğrudan öneme sahip sonuçlar doğurur. Bu sıvılar, özelliklerini değiştirebilen düşüncenin taşıyıcısı olduğundan, onları harekete geçiren düşüncelerin iyi veya kötü nitelikleriyle emprenye edilmeleri gerektiği açıktır ve duyguların saflığına veya kirliliğine göre değişirler. Kötü düşünceler ruhsal sıvıları, zararlı miasmaların solunabilir havayı bozması gibi bozar. Kötü ruhları çevreleyen veya onlar tarafından yansıtılan sıvılar bu nedenle zararlıdır, oysa iyi ruhların etkisini alanlar, ruhların ahlaki mükemmellik derecesinin izin verdiği kadar saftır.

17. İyi ve kötü sıvıların bir sayımını veya sınıflandırmasını yapmak veya bunların ayrı ayrı özelliklerini belirtmek imkânsızdır; çünkü bunların çeşitliliği, düşüncelerin çeşitliliği kadar büyüktür.

Sıvılar *sui generis niteliklere sahip değildir* , aksine bunları geliştikleri çevre içinde edinirler. Havanın ekshalasyonlarla ve suyun geçtiği yüzeylerin tuzlarıyla değişmesi gibi, o çevrenin yayılımlarıyla değişirler. Koşullara göre, nitelikleri hava ve suyun nitelikleri gibi geçici veya kalıcıdır, bu da onları bu veya şu belirli etkileri üretmeye özellikle uygun hale getirir.

Sıvıların özel etiketleri yoktur. Kokular gibi, özelliklerine, etkilerine ve orijinal tiplerine göre adlandırılırlar. Ahlaki bir bakış açısından, nefret, kıskançlık, haset, gurur, bencillik, şiddet, ikiyüzlülük, iyilik, iyilikseverlik, sevgi, hayırseverlik, şefkat vb. duygularının izlerini taşırlar. Fiziksel bakış açısından, heyecan verici, sakinleştirici, nüfuz edici, acı, tahriş edici, yatıştırıcı, uyku verici, uyuşturucu, zehirli, onarıcı, dışarı atıcı vb.'dirler. İletim, itme vb. için bir güç haline gelirler. Böylece sıvıların bir tablosu, insanlığın tüm tutkularını, erdemlerini ve kusurlarını ve ürettikleri etkilere karşılık gelen tüm madde özelliklerini içerecektir.

18. İnsanlar bedenlenmiş ruhlar oldukları için, ruh yaşamının niteliklerinin bir kısmına sahiptirler, çünkü hem bu yaşamı hem de bedensel yaşamı yaşarlar, öncelikle uyku sırasında ama sıklıkla uyanıkken de. Bedenlendikten sonra, ruh, kendisine özgü niteliklere sahip perispiritini korur ve bildiğimiz gibi perispirit, beden tarafından sınırlandırılmaz, her tarafa yayılır ve onu akışkan bir atmosferde olduğu gibi sarar.

Perispirit, bedenle olan yakın birliği sayesinde organizmada son derece önemli bir rol oynar. Genişlemesiyle, enkarne ruhu, enkarne olmayan ruhlarla ve ayrıca diğer enkarne olanlarla daha doğrudan bir ilişkiye sokar.

Enkarne ruh düşüncesi, ruhsal sıvılar üzerinde, enkarne olmayan ruh düşüncesinin yaptığı gibi etki eder; aynı yollarla ruhtan ruha aktarılır ve iyi ya da kötü olmasına bağlı olarak, çevredeki sıvıları temizler ya da kirletir.

Eğer ortam sıvıları ruhun düşüncelerinin projeksiyonuyla değiştirilirse, varlığının bir parçası olan ve doğrudan ve kalıcı olarak düşüncelerinin izlenimini alan perispiritüel zarfı, iyi veya kötü niteliklerinin izini daha da fazla taşımalıdır. Kötü ruhlardan gelen yayılımlarla kirlenmiş sıvılar, bu tür ruhları kovmakla arınabilir, ancak perispiritleri, ruhun kendisi değişmediği sürece her zaman olduğu gibi kalacaktır.

Enkarnelerin perispiritleri ruhsal sıvılarla özdeş bir yapıya sahip olduğundan, onları bir süngerin sıvıyı emmesi gibi kolayca özümser. Bu sıvılar perispirit üzerinde daha da doğrudan bir etki uygular, çünkü genişlemesi ve radyasyonu nedeniyle perispirit onlarla karışır.

Sıvılar perispirit üzerinde etki ettikçe, o da moleküler temas halinde olduğu fiziksel organizma üzerinde tepki verir. Eğer yayılımları doğası gereği iyiyse, vücut onlardan sağlıklı bir his alır; eğer kötüyse, his acı vericidir. Eğer kötü yayılımlar sürekli ve şiddetliyse, fiziksel bozukluklara neden olabilirler; bazı hastalıkların başka bir nedeni yoktur.

Kötü ruhların bol olduğu ortamlar böylece zararlı sıvılarla emilir ve bu sıvılar tıpkı vebalı miasmaların bedenin gözenekleri tarafından emilmesi gibi, perispiritin tüm gözenekleri tarafından emilir.

19. Bu, buluşma yerlerinde üretilen etkileri açıklayan şeydir. Bir araya gelme, farklı düşüncelerin yayıldığı bir odak noktasıdır. Her birinin bir nota ürettiği bir orkestra, bir düşünce korosu gibidir. Sonuç, her katılımcının ruhsal duyu aracılığıyla bir izlenim aldığı, tıpkı bir müzik korosunda her şarkıcının işitme duyusu aracılığıyla ses izlenimi aldığı gibi, çok sayıda akışkan akım ve yayılımdır.

Ancak, uyumlu ve uyumsuz sesler olduğu gibi, uyumlu ve uyumsuz düşünceler de vardır. Grup uyumluysa, izlenim hoştur; uyumsuzsa, izlenim rahatsız edicidir. Dahası, düşüncenin kelimeler kullanılarak formüle edilmesine gerek yoktur; akışkan radyasyon, ifade edilsin veya edilmesin, yine de mevcuttur.

İyi ve hayırsever düşüncelerle canlandırılan sempatik bir toplantıda yaşanan tatmin duygusunun nedeni budur. Orada, kişinin rahatça nefes alabileceği sağlıklı bir ahlaki atmosfer hüküm sürer; orada, kişi sağlıklı akışkan yayılımlarla dolu olduğu için rahat hisseder. Ancak birkaç kötü düşüncenin karışımı varsa, sıcak bir ortamda buzlu bir hava akımı veya bir konçertoda yanlış bir nota etkisi yaratırlar. Bu ayrıca, kötü niyetli düşüncelerin mide bulandırıcı sıvı akımlarını kışkırttığı antipatik bir ortamda ortaya çıkabilecek endişeyi, tanımlanamayan huzursuzluk hissini de açıklar.

20. Düşünce böylece kişinin ahlaki durumuna tepki veren bir tür fiziksel etki üretir - sadece Spiritizm'in anlaşılır kılabileceği bir şey. İnsanlar bunu içgüdüsel olarak hissederler, çünkü yeni ahlaki güç emebileceklerini bildikleri homojen veya sempatik toplantılar ararlar. Bu tür toplantılarda, düşüncenin radyasyonu nedeniyle günlük olarak yaşadıkları sıvı kayıplarını, tıpkı beslenme yoluyla fiziksel bedenin kayıplarını telafi ettikleri gibi telafi ettiklerini söyleyebiliriz. Aslında, düşünce gerçek bir ruhsal sıvı kaybına ve dolayısıyla fiziksel sıvılara neden olan bir emisyondur, öyle ki kişilerin dışarıdan aldıkları yayılımlarda kendilerini yeniden güçlendirmeleri gerekir.

Birisi, doktorların hastalarını iyi sözlerle iyileştirdiğini söylediğinde, bu kesinlikle doğrudur; çünkü iyi niyetli bir düşünce, fiziksel durum kadar zihinsel durum üzerinde de etkili olan onarıcı sıvıları beraberinde getirir.

21. Kötü niyetli olduğu bilinen kişilerden uzak durmak elbette mümkündür, ancak etrafımızda uçuşan ve görünmeden her yere giren kötü ruhların etkisinden nasıl uzak durabiliriz!

Bunu yapmanın yolu oldukça basittir, çünkü bu, gerekli korumayı içlerinde taşıyan kişilerin kendi iradelerine bağlıdır. Sıvılar, doğalarının benzerliği nedeniyle birleşirler; farklı sıvılar birbirlerini iterler. İyi ve kötü sıvılar arasında, su ve yağ arasında olduğu gibi, uyumsuzluk vardır.

Hava kirlendiğinde ne yaparız? Onu temizler ve miasmaların yoğunluğunu yok ederek, kötü niyetli yayılımları sağlıklı havanın daha güçlü akımlarıyla dışarı atarak arındırırız. Bu nedenle zararlı sıvıların istilasına iyi sıvılarla karşı konulmalıdır ve hepimizin kendi perispiritimizde kalıcı bir sıvı kaynağı olduğundan, çare içimizdedir. Bu kaynağı arındırmaktan ve ona kötü etkileri *uzaklaştıracak nitelikler vermekten başka bir şey gerekmez,* bunun yerine çekici bir güç olabilir. Bu nedenle perispirit, mümkün olan en iyi kalibreye sahip olması gereken bir zırhtır. Bu nedenle, perispiritin nitelikleri ruhun niteliklerinden kaynaklandığı için, onu iyileştirmek için çalışmak gerekir, çünkü kötü ruhları çeken ruhun kusurlarıdır.

Sinekler, çürüme yoğunlaşmalarının onları çektiği yere giderler; yoğunlaşmaları yok edin ve sinekler yok olacaktır. Benzer şekilde, kötü ruhlar da kötülüğün onları çektiği yere giderler; kötülüğü ortadan kaldırın ve uzak duracaklardır. *Gerçekten iyi ruhlar, ister enkarne ister enkarne olsun, kötü olanların etkisinden korkacak hiçbir şeye sahip değildir.*

II. Doğaüstü olduğu düşünülen bazı olayların açıklanması

Ruhsal veya psişik görüş; ikinci görüş; uyurgezerlik; Rüyalar

22. Perispirit, bedensel ve ruhsal yaşam arasındaki bağlantıdır. Enkarne ruh, enkarne olmayan ruhlarla sürekli bir ilişki içindedir. Özetle, belirli insanlarda özel fenomenler perispirit aracılığıyla meydana gelir. Bu fenomenlerin birincil nedeni elle tutulur maddede bulunmaz ve bu nedenle doğaüstü görünebilirler.

İkinci görüş veya *ruhsal görüşün , aynı zamanda psişik görüş* olarak da adlandırılabilecek olan , birçok kişiye bahşedilmiş olan ve çoğu zaman bunun farkında olmayan, tıpkı uyurgezer görüşte olduğu gibi, nedenini perispiritüel sıvıların özelliklerinde ve yayılımında aramak gerekir .

Perispirit, ruhun *duyusal organıdır;* onun aracılığı ile enkarne ruh, bedensel duyuların dışında olan ruhla ilgili şeyleri algılar. Bedenin organları aracılığıyla, görme, duyma ve diğer çeşitli duyumlar yerelleştirilir ve fiziksel şeylerin algılanmasıyla sınırlandırılır. Spiritüel veya *psişik* duyu aracılığıyla genelleştirilirler; yani, ruh, tüm varlığında, perispiritüel akışkan radyasyonunun küresi içindeki her şeyi görür, duyar ve hisseder.

İnsanlarda, bu tür fenomenler ruhsal yaşamın tezahürüdür; ruh organizmanın dışında hareket eder. İkinci görüşte veya psişik duyu aracılığıyla algıda, bedenin gözleriyle görmezler, ancak sıklıkla alışkanlıktan dolayı, dikkatlerini koydukları noktaya doğru yönlendirirler. Ruhun gözleriyle görürler, bunun kanıtı gözleri kapalıyken de aynı şekilde görmeleri ve görüş alanlarının ötesini de görmeleridir. Akışkan ışında mecazi olarak tasvir edilen düşünceyi okurlar (bkz. no. 15). [5]

23. Ruh, yaşamı boyunca perispirit tarafından bedene *tutsak edilmiş olsa da* , zincirini gererek yeryüzünde veya uzayda olsun, uzak bir noktaya gidemeyecek kadar köleleştirilmemiştir. Ruh, bedenine sadece isteksizce bağlıdır, çünkü normal yaşamı özgürlük yaşamıdır, oysa bedensel yaşamı kiliseye bağlı bir serfin yaşamıdır. Sonuç olarak, ruh, kafesinden çıkan bir kuş gibi bedenini terk ettiğinde mutludur; kendisini ondan kurtarmak için her fırsatı değerlendirir ve bu nedenle ilişkilerinin yaşamı için varlığının gerekli olmadığı her anı değerlendirir. Bu, ruhun *özgürleşmesi adıyla anılan olgudur* ; her zaman uyku sırasında meydana gelir. Beden her dinlendiğinde, duyular hareketsiz olduğunda, ruh kendini serbest bırakır. (Bkz. *Ruhun Kitabı* , 2. kısım, VIII. bölüm)

Bu anlarda ruh, ruhsal yaşamı yaşarken, beden yalnızca bitkisel yaşamı yaşar. Kısmen ölümden sonra olacağı durumdadır: uzayda yolculuk eder ve arkadaşlarıyla ve bedensiz veya *bedenli diğer ruhlarla sohbet eder* .

Ruhu bedene bağlayan akışkan bağ yalnızca ölümde kalıcı olarak kopar ve tam ayrılık yalnızca yaşamsal ilkenin etkinliğinin mutlak olarak sona ermesiyle gerçekleşir. Beden canlıyken, ruh ne kadar uzakta olursa olsun,

varlığı gerekli olduğunda anında geri çağrılır. Daha sonra ilişkilerinin dışsal yaşamının seyrini sürdürür. Bazen, uyandığında, hac yolculuklarının bir anısını korur: rüyayı oluşturan kesin veya kesin olmayan bir görüntü. Her durumda, yeni fikirler ve düşünceler öneren sezgileri geri getirir ve atasözünü haklı çıkarır: Gece öğüt getirir.

Bu ayrıca, ruhsal yaşamın tezahürlerinden başka bir şey olmayan doğal ve manyetik uyurgezerlik, katalepsi, uyuşukluk, vecit vb. gibi belirli karakteristik fenomenleri de açıklar. [6]

24. Ruhsal görüş bedenin gözleri vasıtasıyla işlemediğinden, şeylerin algılanmasının sıradan ışık vasıtasıyla gerçekleşmediği sonucu çıkar. Aslında, maddi ışık maddi dünya için yaratılmıştır; ruhsal dünya için, doğası bizim için bilinmeyen, ancak şüphesiz ruhun görsel algılarını etkileyen eterik sıvının özelliklerinden biri olan özel bir ışık vardır. Dolayısıyla, maddi ışık ve ruhsal ışık vardır. Birincisinin odak noktaları aydınlık nesnelerle sınırlandırılmışken, ikincisinin odak noktası her yerdedir. Bu yüzden ruhsal görüşe hiçbir engel yoktur; ne mesafe ne de maddenin opaklığı ile sınırlıdır; onun için karanlık yoktur. Bu nedenle ruhsal dünya, tıpkı fiziksel dünyanın güneş ışığıyla aydınlatılması gibi, kendi etkileri olan ruhsal ışıkla aydınlatılır.

25. Ruh, kendi perispiritiyle kuşatılmış olduğundan, kendi ışıklı ilkesini taşır ve eterik özünden dolayı maddeye nüfuz ettiğinden, onun görüşüne karşı opak hiçbir nesne yoktur.

Bununla birlikte, ruh görüşü tüm ruhlarda aynı ölçüde veya aynı nüfuzda bulunmayı gerektirmez. Sadece saf ruhlar tüm gücüyle ruh görüşüne sahiptir. Düşük düzeyli ruhlarda, kendisini bir tür sis gibi dayatan perispiritin göreceli yoğunluğu tarafından zayıflatılır.

Ruhsal görüş, doğal veya manyetik uyurgezerlikte veya uyanıklık halinde olsun, ikinci görüş fenomeni aracılığıyla enkarne ruhlarda farklı derecelerde tezahür eder. Bu yeteneğin gücünün derecesine göre,

berraklığının daha fazla veya daha az olduğu söylenir. Bu yeteneğin yardımıyla bazı kişiler insan bedeninin içini görebilir ve hastalıkların nedenlerini tarif edebilirler.

26. Ruhsal görüş bu nedenle fiziksel organlarda merkezlenmemiş, bunun yerine bedensel görüşten farklı koşullar altında işleyen özel algılar sağlar. Bu nedenle ondan aynı etkileri beklemek veya aynı prosedürleri kullanarak onunla deney yapmak mümkün değildir. Organizmanın dışında gerçekleştiği için tüm öngörüleri boşa çıkaran bir hareketliliğe sahiptir. Onu etkileri ve nedenleri açısından incelemek ve istisnai durumlar dışında genel kural olarak alınmaması gereken sıradan görüşle karşılaştırmamak gerekir.

27. Ruhsal görüş, enkarne ruhlarda zorunlu olarak eksik ve kusurludur ve dolayısıyla sapmalara tabidir. Yeri ruhun kendisinde olduğundan, ruhun durumu sağladığı algıları etkilemelidir. Gelişim derecesine, koşullara ve bireyin ahlaki durumuna göre, ruhsal görüş uyku sırasında veya uyanıklık durumunda şunları sağlayabilir: 1) uzakta meydana gelen olayların bilgisi, bir yeri tanımlayan ayrıntılar, bir hastalığın nedenleri ve uygun tedaviler gibi belirli gerçek fiziksel olayların algılanması; 2) ruh dünyasında eşit derecede gerçek olan şeylerin algılanması, örneğin ruhları görebilmek; 3) düşüncenin akışkan yaratımlarına benzeyen hayal gücü tarafından yaratılan fantastik imgeler (yukarıya bakın, no. 14). Bu tür yaratımlar her zaman onları yaratan ruhun ahlaki eğilimleriyle el ele gider. Bu nedenle, belirli dini inançlarla güçlü bir şekilde aşılanmış ve bunlarla meşgul olan kişilerin düşünceleri, cehennemi, fırınlarını, işkencelerini ve şeytanlarını tam olarak hayal ettikleri gibi tasvir eder. Bazen bu bütün bir destandır. Paganlar, Olimpos ve Tartarus'u tıpkı Hıristiyanların cennet ve cehennemi gördüğü gibi gördüler. Eğer bu bireyler uyandıklarında veya vecd halinden çıktıklarında vizyonlarının tam bir anısını saklıyorlarsa, bunları inançlarının gerçeklikleri ve onayları olarak kabul ederler, oysa bunlar kendi düşüncelerinin bir ürününden başka bir şey değildir. [7] Bu nedenle, vecd halindeki vizyonlar kabul edilmeden önce kesinlikle incelenmelidir. Bu

açıdan, aşırı safdilliğin çaresi, ruh dünyasını yöneten yasaların incelenmesidir.

28. Rüyalar kendi başlarına yukarıda açıklanan üç tür vizyonu gösterir. İlk ikisi kehanet rüyalarına, önsezilere ve uyarılara aittir. [8] Üçüncüsünde, yani düşüncenin akışkan yaratımlarında, maddi yaşamla ilgili olarak gerçek hiçbir şeyleri olmayan, ancak ruh için bazen bedenin yankılarını çektiği bir gerçekliğe sahip olan bazı fantastik imgelerin nedenini bulabiliriz - saçlar bile bir rüyanın izlenimi altında beyazladı. Bu tür yaratımlar eksantrik inançlar, geçmişe dönük anılar, beğeniler, arzular, tutkular, korku veya pişmanlık, alışkanlık haline gelmiş meşguliyetler, bedensel ihtiyaçlar veya organizmanın işlevlerindeki bir bozulma tarafından; ve son olarak, doğalarına bağlı olarak ya hayırsever ya da kötü niyetli bir amaca sahip diğer ruhlar tarafından tetiklenebilir. [9]

Katalepsi; dirilişler

29. Hareketsiz madde hissedemez, perispiritüel sıvı da hissedemez; ancak ikincisi duyumları duyu merkezine, yani ruha iletir. Böylece acı verici bedensel lezyonlar, sinirlerin iletken teller gibi göründüğü perispiritüel sıvının aracılığıyla elektrik şoku gibi ruhu etkiler. Bu, bu sıvının ruhsal ilkeyle ilişkisini bilmeyen ve tüm etkilerini açıklayamayan fizyologların “sinirsel akışı”dır.

Bu kesinti, bir uzvun ayrılması veya bir sinirin kesilmesi nedeniyle meydana gelebileceği gibi, kısmen veya genel olarak ve herhangi bir lezyon olmaksızın, ruhun özgürleşme anlarında, büyük bir aşırı heyecan veya meşguliyet nedeniyle de meydana gelebilir. Bu durumda, ruh artık bedeni düşünmez ve ateşli faaliyetinde, tabiri caizse, yüzeyden çekilirken orada anlık bir uyuşukluk yaratan perispiritüel sıvıyı kendine çeker. Ayrıca, belirli durumlarda perispiritüel sıvıda moleküler bir değişiklik meydana geldiği ve bu değişikliğin onu geçici olarak iletme yeteneğinden mahrum bıraktığı da söylenebilir. Bu yüzden, savaşın hararetinde birçok kez bir asker

yaralandığını fark etmez; dikkati bir çabaya yoğunlaşmış bir kişi etrafa yayılan gürültüyü duymaz. Bu, uyuşukluk veya katalepsi sırasında bazı uyurgezerlerde meydana gelen benzer ancak daha belirgin bir etkidir. Son olarak, bu, kasılma hastalarının ve bazı şehitlerin duyarsızlığını açıklayabilir (bkz. *Revue Spirite* , Ocak 1868: “Etude sur les Aïssaouas.”).

Felç aynı nedene sahip değildir; etkisi tamamen organiktir. İletken teller olan sinirlerin artık sıvı dolaşımına uygun olmamasından kaynaklanır - enstrümanın telleri değişmiştir.

30. Ruh artık bedende olmadığında ve perispirit ona sadece birkaç noktada yapıştığında, belirli patolojik durumlarda beden ölümün tüm görünümlerini gösterir ve hayatın sadece bir ipliğe bağlı olduğunu söylemek mutlak bir gerçektir. Böyle bir durum daha uzun veya daha kısa bir süre devam edebilir; bedenin bazı kısımları hayat kalıcı olarak dışarı çıkmadan çürümeye bile başlayabilir. Son iplik henüz kopmadığı sürece, ruh ister kendi iradesinin enerjetik bir eylemiyle, *ister* eşit *derecede güçlü bir dış akışkan akışıyla* bedene geri çağrılabilir. Bu, tüm olasılıklara rağmen hayatın belirli uzamalarını ve ayrıca belirli varsayılan dirilişleri açıklayabilir. Bazen sadece bir kök dalından filizlenen bir bitkiye benzer. Bununla birlikte, akışkan bedenin son molekülleri bedensel bedenden ayrıldığında veya ikincisi onarılamaz bir çürüme durumunda olduğunda, hayata herhangi bir dönüş imkansız hale gelir. [10]

Şifalar

31. Görüldüğü gibi, evrensel sıvı hem cismani bedenin hem de onun sadece dönüşümleri olan perispiritin ilkel unsurudur. Perispiritte yoğunlaşan bu sıvı, doğası gereği bedene onarıcı unsurlar sağlayabilir. İtici etken, akışkan zarfının bir kısmını bozulan bir bedene enjekte eden enkarne veya enkarne olmayan ruhtur. Şifa, *sağlıksız bir* molekülün *sağlıklı olanla değiştirilmesiyle gerçekleşir* . Şifa gücü, bu nedenle enjekte edilen maddenin saflığının doğrudan bir sonucudur; ayrıca daha bol bir akışkan

emisyonuna neden olan ve sıvıya daha büyük bir nüfuz etme gücü veren iradenin enerjisine de bağlıdır; son olarak, şifayı yapmak isteyen kişiyi, *ister bir kişi ister bir ruh olsun, canlandıran niyetlere bağlıdır* . Saf olmayan bir kaynaktan yayılan sıvılar, bozulmuş tıbbi maddeler gibidir.

32. Akışkan etkisinin hastalar üzerindeki etkileri, koşullara bağlı olarak son derece çeşitlidir. Bu etki bazen yavaştır ve sıradan manyetizma durumunda olduğu gibi uzun süreli bir tedavi gerektirir. Diğer zamanlarda ise elektrik akımı gibi hızlıdır. Hastalara sadece ellerini koyarak veya sadece iradeleriyle anında şifa verebilen bir güce sahip bireyler vardır. Bu yeteneğin iki kutbu arasında sonsuz çeşitlilikler vardır. Bu türden tüm şifalar manyetizma çeşitleridir ve yalnızca yoğunluk ve etki hızı bakımından farklılık gösterir. İlke her zaman aynıdır: Terapötik etken rolünü üstlenen ve etkileri kalitesine ve özel koşullara bağlı olan sıvıdır.

33. Manyetik etki çeşitli yollarla üretilebilir:

1) Mıknatıslayıcının kendi akışkanı ile. Bu, manyetizma per se veya *insan manyetizmasıdır* ; etkisi, akışkanın gücüne ve özellikle de kalitesine bağlıdır;

2) Ruhların sıvısının, bir enkarne üzerinde doğrudan ve *aracısız bir şekilde etki etmesiyle* , ister bir tür acıyı iyileştirmek veya azaltmak, ister kendiliğinden uyurgezer uyku getirmek, isterse birey üzerinde herhangi bir fiziksel veya zihinsel etki yaratmak için. Bu, niteliği doğrudan ruhun niteliklerinin sonucu olan *ruhsal manyetizmasıdır* [11] ;

3) Ruhların iletken olarak görev yapan mıknatıslayıcıya döktüğü sıvılar tarafından. Bu *karışık veya yarı-ruhsal manyetizmadır* veya tercih edilirse *ruhsal-insan manyetizmasıdır* . İnsan sıvısıyla birleştiğinde, ruhsal sıvı ona eksik olan nitelikleri verir. Bu gibi durumlarda, ruhların katılımı bazen kendiliğinden olur, ancak daha sıklıkla mıknatıslayıcının isteği üzerine gerçekleşir.

34. Akışkan etki yoluyla şifa verme yeteneği çok yaygındır ve pratik yoluyla geliştirilebilir; ancak ellerin konmasıyla anında şifa verme daha nadirdir ve buna en üst düzeyde sahip olmak istisnai olarak kabul edilebilir. Yine de, birçok çağda ve neredeyse tüm kültürlerde, buna yüksek düzeyde sahip olan kişiler ortaya çıktı. Bu son zamanlarda, gerçekliği tartışılamayan birçok dikkate değer örnek ortaya çıktı. Bu tür şifalar doğal bir ilkeye dayandığından ve bunları gerçekleştirme gücü bir ayrıcalık olmadığından, bunların doğanın dışında işlemediği ve yalnızca görünüşte mucizevi oldukları sonucu çıkar. [12]

Görünümler; başkalaşımlar

35. Perispirit normal halinde bizim için görünmezdir, ancak eterik maddeden oluştuğu için, ruh belirli durumlarda ve iradesinin bir eylemiyle onu anlık olarak görünür kılan moleküler bir değişikliğe uğratabilir. *Hayaletler böyle* üretilir, diğer tüm fenomenler gibi, doğanın yasaları dışında gerçekleşmezler. Bu, çok seyreltildiğinde görünmez olan ancak yoğunlaştığında görünür hale gelen buhardan daha sıra dışı değildir.

Perispiritüel sıvının yoğunlaşma derecesine bağlı olarak, bir görüntü bazen belirsiz ve buharlıdır; diğer zamanlarda daha net bir şekilde tanımlanmıştır; ve son olarak, diğer zamanlarda, elle tutulur maddenin tüm görünümlerine sahiptir. Hatta gözlemcinin önündeki varlığın doğası konusunda aldatıldığı noktaya kadar gerçek elle tutulurluğa bile ulaşabilir.

Buharlı hayaletler yaygındır ve kişiler öldükten sonra sevdiklerine bu şekilde göründüklerinde sıklıkla görülür. Elle tutulur hayaletler daha nadirdir, ancak bunların sayısız mükemmel bir şekilde doğrulanmış vakası olmuştur. Bir ruh kendini belli etmek isterse, zarfına yaşarken sahip olduğu tüm dış işaretleri verir. [13]

36. Somut görünümlerin yalnızca bedensel maddenin görünümlerine sahip olduğu, onun niteliklerine sahip olamayacakları belirtilmelidir. Akışkan yapıları nedeniyle, maddeyle aynı kohezyona sahip olamazlar,

çünkü gerçekte etten yapılmamışlardır. Anında oluşurlar ve aynı şekilde yok olurlar veya akışkan moleküllerinin parçalanmasıyla buharlaşırlar. Bu koşullar altında beliren varlıklar insanlar gibi doğmazlar veya ölmezler. Gözlemcinin nereden geldiklerini, nasıl geldiklerini veya nereye gittiklerini bilmeden görülürler ve artık görülmezler. Bedensel bir bedenleri olmadığı için kimse onları öldüremez, zincire vuramaz veya hapsedemez; onlara vurmaya çalışmak bir vakuma çarpmakla sonuçlanacaktır.

ne olduklarından şüphelenmeden iletişim kurabileceğiniz, ancak çok uzun süre kalmayan, evlerde alışılmış yemek paylaşımını yapamayan ve bir ailenin üyeleri arasında sayılamayan *yeni nesillerin* doğası böyledir .

Dahası, tüm kişiliklerinde, adımlarında, maddiliklerinden ve maneviyatlarından kaynaklanan garip ve alışılmadık bir şey vardır. Aynı anda hem buharlı hem de nüfuz eden bakışları, bedensel gözlerle bakışın berraklığına sahip değildir. Konuşmaları kısa ve neredeyse her zaman özlüdür, insan konuşmasının parlaklığından veya gevezeliğinden hiçbir şeye sahip değildir. Yakınlıkları, bir tür korku uyandıran garip, tanımlanamaz bir huzursuzluk hissi uyandırır ve diğerleri gibi bireyler olarak ele alındığında, istemeden "İşte bu tuhaf bir kişi" diyebiliriz. [14]

37. Perispirit, hem enkarnasyonlarda hem de enkarnasyon dışılarda tamamen aynı etkiyle aynı olduğundan, enkarnasyonlu bir ruh, bir özgürlük anında, bedeninin yattığı yerden farklı bir yerde belirebilir ve alışılmış tavırlarını ve kimliğinin tüm işaretlerini sergileyebilir. Birçok doğrulanmış örneği bulunan bu olgu, insan ikizlerine olan inancın ortaya çıkmasına neden olmuştur. [15]

38. Bu tür fenomenlerin belirli bir etkisi, buharlı ve hatta elle tutulabilen görüntülerin herkes tarafından ayrım gözetmeksizin algılanabilir olmamasıdır. Ruhlar kendilerini yalnızca istedikleri zaman ve istedikleri kişilere gösterirler. Bu nedenle, bir ruh diğerleri tarafından görülmeden bir gruba veya orada bulunanlardan bir veya daha fazlasına görünebilir. Bunun nedeni, bu tür algıların fiziksel görüş yoluyla değil, ruh görüşü yoluyla

gerçekleşmesidir, çünkü ruh görüşü yalnızca herkese verilmez, aynı zamanda ruhun iradesiyle, kendisini göstermek istemediği kişiden alınabilir, tıpkı gerekli gördüğü takdirde geçici olarak verebileceği gibi.

Perispiritüel sıvının, dokunulabilirlik noktasına kadar, hayaletlerde yoğunlaşması, sıradan maddenin özelliklerinden yoksundur; aksi takdirde hayaletler bedenin gözleriyle algılanabilir olurdu ve o zaman orada bulunan herkes onları görürdü. [16]

39. Ruh, perispiritüel zarfının konturları içinde dönüşümler gerçekleştirebildiğinden ve bu zarf akışkan bir atmosfer gibi vücudun her tarafına yayıldığından, bir hayalet benzeri bir fenomen vücudun yüzeyinde üretilebilir. Akışkan tabakanın altında, vücudun gerçek görüntüsü daha tamamen veya daha az silinebilir ve başka özellikler alabilir; veya değiştirilmiş akışkan tabakadan görülen orijinal özellikler -bir prizmadan geçer gibi- farklı bir ifade alabilir. Eğer, günlük dünyayı bir kenara bırakırken, enkarne ruh kendini ruh dünyasındaki şeylerle özdeşleştirirse, çirkin bir yüzün benzerliği güzel, parlak ve hatta zaman zaman aydınlık olabilir. Öte yandan, ruh kötü tutkular tarafından baştan çıkarılırsa, çekici bir yüz korkunç bir görünüm alabilir.

dönüşümler sırasında olan şeydir . Bu fenomen bu nedenle akışkan bir dönüşümün sonucudur. Bu, yaşayan bir beden üzerinde ve bazen ölüm anında, kendi başına hayaletlerde olduğu gibi uzaktan değil, üretilebilen bir tür perispiritüel hayalettir. Bu tür hayaletleri ayıran şey, genellikle izleyen herkes tarafından ve fiziksel gözlerle algılanabilir olmalarıdır, çünkü bunlar görünür bedensel maddeye dayanırken, tamamen akışkan hayaletlerde elle tutulur bir madde yoktur. [17]

Fiziksel tezahürler; medyumluk

40. Dönen ve konuşan masalar, havada ağır nesnelerin asılı kalması ve medyumsal yazı fenomenleri dünyanın kendisi kadar eskidir; günümüzde daha yaygın olan bu fenomenler, onları yöneten yasa hakkındaki cehalet

nedeniyle doğaüstü ve mucizevi bir karakter atfedilen kendiliğinden, benzer fenomenlerin bazılarının anahtarını sağlar. Bu tür fenomenler, enkarne veya enkarne olmayan ruhların perispiritüel sıvısının özelliklerine dayanır.

41. Ruh, yaşayan bedeni üzerinde perispiritinin yardımıyla hareket eder; ayrıca, aynı sıvıyla, gürültüler ve kaldırdığı, düşürdüğü veya taşıdığı masaların ve diğer nesnelerin hareketini üreten hareketsiz madde üzerinde hareket ederek kendini gösterebilir. Bu olgular, aramızda en güçlü motorların hava, buhar ve elektrik gibi en nadir ve hatta ölçülemez sıvılarda bulunabileceğini düşünürsek şaşırtıcı hiçbir şey içermez.

Ruhun, medyumların yazmasını, konuşmasını veya çizmesini sağlaması da perispiritinin yardımıyla olur. Artık görünürde hareket etmek için elle tutulur bir bedeni olmadığı için, medyumun bedeninin organlarını ödünç alır ve medyum, üzerine döktüğü akışkan yayılım sayesinde sanki kendi bedeniymiş gibi hareket eder.

42. Ruhun bir masa üzerinde hareket etmesi, önceden belirlenmiş bir anlam olmaksızın onu hareket ettirmesi veya kelimeler ve cümleler oluşturmak için alfabenin harflerini göstererek akıllı vuruşlar üretmesini sağlaması aynı araçlarla gerçekleşir - *tipoloji olarak bilinen bir fenomen* . Masa, birinin yazmak için bir kalem kullanması gibi, ruhun kullandığı bir araçtır sadece. Ruh, içine enjekte ettiği sıvı aracılığıyla ona anlık bir canlılık bahşeder; ancak, *onunla özdeşleşmez* . Sevdiği birinin tezahür ettiğini gördüklerinde duygulanan kişiler, bir arkadaşının vurmak için kullandığı sopayı kucaklıyormuş gibi aptalca bir eylemde bulunurlar. Aynı şey, ruh tahtanın içindeymiş veya tahta ruh olmuş gibi doğrudan masaya konuşanlar için de geçerlidir.

tıpkı canlıymış gibi, tıpkı o anda kendini görünür kılabilseydi görülebileceği gibi, kenarda olduğunu fark etmeliyiz . Aynısı yazılı iletişimler için de geçerlidir: ruh, medyumun yanında görülebilir, eli yönlendirebilir veya düşüncesini akışkan bir akım aracılığıyla iletebilir.

43. Masa yerden ayrılıp herhangi bir destek noktası olmadan havada süzüldüğünde, ruh onu kollarıyla kaldırmaz. Onu sarar ve yerçekiminin etkisini nötrleştiren bir tür akışkan atmosfer enjekte eder, tıpkı havanın balonlar ve uçurtmalarla yaptığı gibi. Masaya enjekte edilen sıvı, ona anlık olarak daha fazla özgül hafiflik verir. Zemine yapışmış halde kaldığında, içinde vakum yaratılmış pnömatik cam fanusun durumuna benzer bir durumdadır. Bunlar sadece bizim için etkilerin benzerliğini göstermek için karşılaştırmalardır, nedenlerin mutlak benzerliğini değil. (Bkz. *The Mediums' Book* , 2. kısım, IV. bölüm)

Sonuç olarak, bir ruhun bir kişiyi kaldırmasının, bir masayı kaldırmasından, bir nesneyi bir yerden bir yere taşımasından veya bir yere fırlatmasından daha zor olmadığını anlamak gerekir; tüm bu olgular aynı yasa tarafından üretilir. [18]

Masa birini kovaladığında koşan ruh değildir, çünkü o aynı noktada huzur içinde kalabilir; iradesinin yardımıyla akışkan bir akım vasıtasıyla masaya bir itme kuvveti verir.

Masaların içinde veya başka bir yerde rapler duyulduğunda, ruh ona eliyle veya başka bir nesneyle vurmaz. Gürültünün geldiği noktaya bir sıvı akışı yönlendirir ve bu da elektrik şoku etkisi yaratır. Ruh, tıpkı havanın ürettiği sesleri değiştirebildiği gibi sesi de değiştirebilir. [19]

44. Medyumlukta çok sık görülen bir olgu, belirli medyumların kendileri için bilinmeyen bir dilde yazabilme veya eğitimlerinin ötesinde olan konuları sözlü veya yazılı olarak ele alabilme yeteneğidir. Hiç yazmayı öğrenmeden doğru yazanları; bir dizeyi nasıl yazacağını hiç öğrenmeden şiir yazanları; tasarım, resim, heykel veya müzik sanatını bilmeden çizim yapan, resim yapan, heykel yapan, müzik besteleyen veya bir enstrüman çalanları görmek nadir değildir. Yazı medyumlarının, kendileri aracılığıyla iletişim kuran ruhların hayattayken kullandıkları el yazısını ve imzayı, bu medyumlar bunları bilmese bile, kusursuz bir şekilde yeniden üretmeleri sıklıkla olur.

Bu olgu, çocukların ellerini yönlendirerek yazdıklarını görmekten daha sıra dışı değildir: Kişi onlara istediğini yazdırabilir. Herhangi bir kişi, kelimeleri harf harf dikte ederek herhangi bir dilde yazabilir. Aynı şeyin medyumluk için de nasıl geçerli olduğunu, ruhların aslında onlar için pasif araçlardan başka bir şey olmayan medyumlarla iletişim kurma biçimini hatırlarsak anlayabiliriz. Eğer medyumlar mekanizmaya sahipse, pratik zorlukların üstesinden gelmişse, çeşitli terimlere aşinaysa ve son olarak, ruhun onlardan yapmasını istediği şeyin unsurlarını beyinlerinde barındırıyorlarsa, doğru okumayı ve yazmayı bilen birinin durumundadırlar. İş daha kolay ve hızlıdır; ruhun tek yapması gereken, yorumcusunun elindeki araçlarla yeniden ürettiği düşünceyi iletmektir.

Medyumların kendilerine yabancı olan şeylere yatkınlığı, sıklıkla başka bir varoluşta sahip oldukları ve ruhlarının sezgilerini koruduğu bilgiyle de bağlantılıdır. Örneğin, eğer şair veya müzisyen olsalardı, bir ruhun onlardan yeniden üretmelerini istediği şiirsel veya müzikal düşünceyi özümsemeleri daha kolay olurdu. Bugün bilinmeyen diller başka bir varoluşta biliniyor olabilirdi: dolayısıyla o dilde medyumsal olarak yazma konusunda daha büyük bir yatkınlık. [20]

Saplantı ve sahip olma

45. Kötü ruhlar, sakinlerinin ahlaki geri kalmışlığı sonucu dünyanın dört bir yanına akın eder. Bu tür ruhların kötü niyetli eylemleri, insanlığın bu dünyada maruz kaldığı felaketlerin bir kısmını oluşturur. Bu eylemin etkilerinden biri olan saplantı - tıpkı zayıflıklar ve hayatın diğer tüm sıkıntıları gibi - bu nedenle bir deneme veya kefaret olarak görülmeli ve öyle kabul edilmelidir.

Saplantı, kötü bir ruhun belirli bir birey üzerinde uyguladığı ısrarcı eylemdir. Algılanabilir dışsal işaretler olmadan basit bir zihinsel etkiden organizmanın ve zihinsel yeteneklerin tamamen bozulmasına kadar oldukça çeşitli özellikler gösterir. Tüm medyumsal yetenekleri yok eder. İşitsel ve

psikografik medyumlukta, diğerlerini dışlayarak kendini gösteren bir ruhun inatçılığından kaynaklanır.

46. Tıpkı zayıflıkların, bedeni zararlı dış etkilere açık hale getiren fiziksel kusurların sonucu olması gibi, saplantı da her zaman kötü bir ruhun girmesine izin veren ahlaki bir kusurun sonucudur. Fiziksel bir nedene fiziksel bir güç karşı çıkabilir; ahlaki bir nedene ahlaki bir güç karşı çıkmalıdır. Kişinin kendisini zayıflıklardan koruması için bedenini güçlendirmesi gerekir; kendini saplantıya karşı korumak için ruhunu güçlendirmesi gerekir; böylece saplantının nesnesi olanların, genellikle dışarıdan birinin yardımı olmadan bir saplantıdan kurtulmaya yetecek kadar olan kendi kendini geliştirmeleri üzerinde çalışmaları gerekir. Saplantı boyun eğmeye ve ele geçirilmeye dönüştüğünde böyle bir yardım gerekli hale gelir, çünkü o zaman hasta bazen iradesini ve özgür iradesini kaybeder.

Saplantı, hemen hemen her zaman bir ruhun aldığı intikamın ifadesidir; çoğunlukla saplantılı kişi ile saplantılıyı yapan kişi arasındaki önceki yaşamdaki ilişkilerden kaynaklanır.

Şiddetli saplantı durumlarında, saplantılı kişi sağlıklı sıvıların etkisini nötrleştiren ve onları iten zararlı bir sıvı ile sarılmış ve emdirilmiş gibidir. Saplantılı kişinin bu sıvıdan kurtulması gerekir. Şimdi, kötü bir sıvı kötü bir sıvı tarafından defedilemez. Hastalık durumlarında bir şifa ortamınınkine benzer bir eylemle, *daha iyi bir sıvının yardımıyla kötü sıvıyı dışarı atmak gerekir.*

Bu mekanik bir eylemdir, ancak her zaman yeterli değildir; her şeyden önce, kişinin *otoriteyle konuşma hakkına sahip olması gereken akıllı bir varlık üzerinde de eylemde bulunması gerekir* ve böyle bir otorite ancak ahlaki üstünlükle verilir; üstünlük ne kadar büyükse otorite de o kadar büyüktür.

Ancak hepsi bu kadar değil. Kurtuluşu garantilemek için, sapkın ruhu kötü tasarımlarından vazgeçmeye yönlendirmek gerekir. İçinde tövbe ve iyiliğin arzusunu uyandırmak, ayrıca ahlaki eğitimini amaçlayan özel çağrışımlar aracılığıyla ustaca yönlendirilen talimatların yardımıyla. Kişi daha sonra bir enkarnasyonu özgürleştirmenin ve kusurlu bir ruhu dönüştürmenin tatlı tatminini yaşayabilir.

Görev, takıntılılar durumlarını anladıklarında ve iradelerini ve dualarını bir araya getirdiklerinde daha kolay hale gelir. Aldatıcı ruh tarafından baştan çıkarılan takıntılılar, takıntılılarının nitelikleri konusunda yanılgıya düştüklerinde ve içine daldıkları yanılgıdan zevk aldıklarında durum böyle değildir, çünkü o zaman hiçbir işe yaramaktan uzak, tüm yardımları reddederler. Bu, her zaman en şiddetli boyun eğdirmeden sonsuz derecede daha sıkıntılı olan bir büyülenme durumudur. (Bkz. *Medyumların Kitabı* , 2. kısım, XXIII. bölüm)

Bütün takıntı durumlarında, takıntılı ruha karşı mücadelede en güçlü yardımcı duadır.

47. Saplantıda, ruh, enkarne olanla özdeşleşen perispiritinin yardımıyla dışarıya doğru hareket eder. Daha sonra ikincisi kendisini bir ağın içinde bulur ve iradesine karşı hareket etmeye zorlanır.

Sahip olma durumunda, dışa dönük bir şekilde hareket etmek yerine, sahip olan ruh, tabiri caizse, enkarne olanın yerini alır. Bedenini evi yapmayı seçer, ancak sahip olunan kişi onu sonsuza dek terk etmez, çünkü bu ancak ölümde olabilir. Sonuç olarak, sahip olma her zaman geçici ve aralıklıdır, çünkü enkarne olmayan bir ruh enkarne olanın yerini kalıcı olarak alamaz, çünkü perispirit ile bedenin moleküler birleşimi ancak gebe kalma anında gerçekleşebilir. (Bkz. bölüm XI, no. 18)

Enkarnenin bedenini geçici olarak ele geçiren ruh, onu sanki kendisininmiş gibi kullanır: ağzıyla konuşur, gözleriyle görür ve kollarıyla tıpkı hayattayken yaptığı gibi hareket eder. Bu, enkarne ruhun, bedensiz bir

ruhun düşüncesini ileterek konuştuğu konuşan medyumluk durumundakiyle aynı şey değildir. Bu durumda, konuşan ve hareket eden bedensiz ruhtur ve eğer kişi onu hayattayken tanısaydı, onu dilinden, sesinden, jestlerinden ve hatta yüz ifadelerinden tanırdı.

48. Saplantı her zaman kötü niyetli bir ruhun eylemidir. Sahip olma, konuşmaya gelen ve dinleyicileri üzerinde daha büyük bir etki bırakmak için, sanki giysilerini ödünç veriyormuş gibi gönüllü olarak ona ödünç veren bir enkarnenin bedenini *ödünç alan iyi bir ruhun eylemi* olabilir. Bu, herhangi bir rahatsızlık veya rahatsızlık olmadan gerçekleşir ve bu süre zarfında enkarne ruh, özgürleşme durumunda olduğu gibi kendini özgür bulur; ancak daha sıklıkla onu dinlemek için yerine geçenin yanında durur.

Sahip ruhu kötü olduğunda, işler başka türlü olur. Vücudu ödünç almaz; sahibinin *direnmek için ahlaki gücü yoksa onu ele geçirir* . Bunu, enkarne olana karşı kötü bir eylemle yapar, onu her türlü şekilde işkence eder ve azaplandırır, hatta onu boğarak veya ateşe veya diğer tehlikeli yerlere atarak öldürür. Talihsiz hastanın organlarını ve uzuvlarını kullanır; yakınındakilere küfür eder, hakaret eder ve kötü davranır; kurbanını çılgınca bir deliliğin tüm özelliklerini gösteren tuhaflıklara ve eylemlere teslim eder.

Bu tür olaylar, farklı yoğunluk derecelerinde, oldukça çoktur ve birçok delilik vakasının başka bir nedeni yoktur. Sıklıkla, yalnızca sonuçsal olan ve tıbbi tedavilerin, kökensel neden devam ettiği sürece güçsüz kaldığı patolojik bozukluklarla birlikte görülürler. Spiritizm, insan sefaletlerinin bir kısmının bu kaynağını duyurarak, onu düzeltmenin yollarını gösterir: yol, akıllı bir varlık olarak zeka tarafından tedavi edilmesi gereken kötülüğün yaratıcısına karşı hareket etmektir. [21]

49. Saplantı ve sahip olma durumu çoğunlukla bireyleri içerir, ancak bazen salgın hale gelirler. Kötü ruhlardan oluşan bir bulut bir yere indiğinde, sanki bir düşman kuvvetleri birliği orayı istila etmeye gelmiş gibidir. Bu durumda, etkilenen bireylerin sayısı önemli olabilir. [22]

[1] Ruh fenomeni etiketi, bu düşünceyi ruh fenomeni etiketinden daha kesin bir şekilde ifade eder, çünkü bu tür fenomenler ruhun veya daha doğrusu ruhtan ayrılamaz olan perispiritüel sıvıların özelliklerine ve niteliklerine dayanır. Bu nitelik onları yasalarla yönetilen doğal fenomenler düzenine daha yakından bağlar; böylece mucize etiketi altında kabul edilmeden psişik etkiler olarak kabul edilebilirler. – Auth.

[2] Hala bu dünyada olduklarını düşünen ruhlara dair örnekler: Revue Spirite, Aralık 1859, s. 310; Kasım 1864, s. 339; Nisan 1865, s. 117 – Auth.

[3] Yün veya ketenin eğirme işleminden önce sarıldığı değnek. (Webster's, op. cit.) – Tr.

[4] Bkz. Revue Spirite, Haziran 1859, s. 184; The Spirits' Book, 2. kısım, VIII. bölüm – Yazar.

[5] İkinci görüş ve uyurgezerlik berraklığının meydana geldiği olaylar Revue Spirite'in Ocak 1858, s. 25; Kasım 1858, s. 213; Temmuz 1861, s. 197; Kasım 1865, s. 352'sinde bildirilmiştir – Auth.

[6] Uyuşukluk ve katalepsi örnekleri: Revue Spirite: “Madame Schwabenhaus,” Eylül 1858, s. 255; “La jeune cataleptique de Souabe,” Ocak 1866, s. 18. – Yetki.

[7] Bu, Mesih'in ölüm zamanına atıfta bulunarak, aslında yalnızca okuduğu kitaplarda var olan maddi şeyler gördüğünü söyleyen Rahibe Elmerich'in vizyonlarını açıklar; Mme Cantanille'in kitapları (Revue Spirite, Ağustos 1866, s. 240); ve Swedenborg'un bazı kitapları - Auth.

[8] Aşağıya bakınız, bölüm XVI, “Önsezi teorisi”, no. 1-3. – Yazar.

[9] Bkz. Revue Spirite, Haziran 1866, s. 172; Eylül 1866, s. 284; The Spirits' Book, 2. kısım, VIII. bölüm, no. 400 – Yazar.

[10] Örnekler: Revue Spirite, “Le docteur Cardon,” Ağustos 1863, s. 251; "La femme corse", Mayıs 1866, s. 134 – Yetki.

[11] Örnekler: Revue Spirite, Şubat 1863, s. 64; Nisan 1865, s. 113; Eylül 1865, s. 264 – Auth.

[12] Revue Spirite'de bildirilen anlık şifa örnekleri: “Le Prince de Hohenlohe,” Aralık 1866, s. 368; “Jacob,” Ekim ve Kasım 1866, s. 312 ve 345; Ekim ve Kasım 1867, s. 306 ve 339; “Simonet,” Ağustos 1867, s. 232; “Caïd Hassa,” Ekim 1867, s. 303; “Le Cure Gassner,” Kasım 1867, s. 331 – Yetki.

[13] Bkz. Medyumlar Kitabı, pt. 2, arkadaşlar. VI ve VII – Yetki.

[14] Buhar halindeki veya somut hayalet ve oluşum örnekleri: Revue Spirite, Ocak 1858, s. 24; Ekim 1858, s. 291; Şubat 1859, s. 38; Mart 1859, s. 80; Ocak 1859, s. 11; Kasım 1859, s. 303; Ağustos 1859, s. 210; Nisan 1860, s. 117; Mayıs 1860, s. 150; Temmuz 1861, s. 199; Nisan 1866, s. 120; "Le Laboreur Martin, Louis XVIII'e sunuldu, tüm ayrıntılar", Aralık 1866, s. 353. – Yetki.

[15] Yaşayan kişilerin hayaletlerine dair örnekler: Revue Spirite, Aralık 1858, s. 329 ve 331; Şubat 1859, s. 41; Ağustos 1859, s. 197; Kasım 1860, s. 356 – Yazar.

[16] Tamamen bireysel hayalet hikayelerini yalnızca aşırı bir ihtiyatla kabul etmek gerekir; bunlar bazı durumlarda aşırı heyecanlı bir hayal gücünün etkisi olabilir ve zaman zaman da gizli amaçları olan bir uydurma olabilir. Bu nedenle, kişinin koşulları ve güvenilirliği ile aşırı güvenen bireylerin saflığını kötüye kullanma konusunda sahip olabileceği herhangi bir çıkar dikkatlice hesaba katılmalıdır. – Auth.

[17] Başkalaşım örneği ve teorisi: Revue Spirite, Mart 1859, s. 62 (ayrıca bkz. The Mediums' Book, 2. kısım, VII. bölüm) – Yazar.

[18] Bu, oldukça gerçek olan, ancak aşırı çekinceyle kabul edilmesi gereken bir olgu olan dağıtım olgusunun ilkesidir, çünkü taklit ve sahtekarlığa en kolay uyan olgulardan biridir. Bunları elde eden kişinin yadsınamaz dürüstlüğü, onun mutlak maddi ve manevi tarafsızlığı ve eşlik eden koşulların etkileşimi dikkate alınmalıdır. Bu tür etkilerin aşırı kolaylıkla üretildiğine güvenmemek ve çok sık ve tabiri caizse keyfi olarak tekrar edenlere karşı dikkatli olmak özellikle gereklidir. El çabukluğu sanatçıları en sıra dışı şeyleri yapabilirler. Bir kişinin havaya kaldırılması da kanıtlanabilir bir olgudur, ancak çok daha nadirdir, belki de taklit edilmesi daha zor olduğu için. Bay Home'un tavana kadar birden fazla kez havaya yükseldiği ve sonra tekrar aşağı indiği iyi bilinmektedir. St. Cupertin'in de aynı yeteneğe sahip olduğunu söylerler, bu biri için diğerinden daha mucizevi değildir. – Auth.

[19] Ruhların neden olduğu fiziksel belirtilere ve rahatsızlıklara örnekler: Revue Spirite, "Jeune fille des Panoramas", Jan. 1858, s. 13; "Matmazel Clairon", Şubat. 1858, s. 44; “Bergzabern'in Poltering Spirit'i” (senaryonun tamamı), Mayıs, Haziran ve Temmuz. 1858, s. 125, 153 ve 184; “Dibbelsdorf”, Ağustos. 1858, s. 219; “Baker of Dieppe,” Mart 1860, s. 76; “St. Petersburg Taciri,” Nisan. 1860, s. 115; Ağustos ayında “Rue des Noyers”. 1860, s. 236; "Şafağın Sinirli Ruhu", Jan. 1861, s. 23; "İD. on altıncı yüzyılda, ”Jan. 1864, s. 32; “Poitiers,” Mayıs 1864, s. 156 ve Mayıs 1865, s. 134; “Rahibe Marie,” Haziran 1864, s. 185; “Marsilya,” Nisan. 1865, s. 121; “Beşler,” Ağustos. 1865, s. 225; Şubat ayında “Equihem Fareleri”. 1866, s. 55 – Yetki.

[20] Bazı bireylerin bildikleri dillere -tabiri caizse- öğrenmeden gösterdikleri yatkınlığın, başka bir varoluşta bildikleri dilin sezgisel bir hafızasından başka bir nedeni yoktur. Kasım 1864 tarihli Revue Spirite'de, s. 328'de bildirilen şair Méry örneği bunun kanıtıdır. Bay Méry çocukluğunda medyum olsaydı, Fransızca kadar kolay Latince yazacağı ve bir dahi ilan edileceği açıktır. – Auth.

[21] Saplantı ve ele geçirilmelerin iyileştirilmesine dair örnekler: Revue Spirite, Aralık 1863, s. 373; Ocak 1864, s. 11; Haziran 1864, s. 168; Ocak 1865, s. 5; Haziran 1865, s. 172; Şubat 1866, s. 38; Haziran 1867, s. 174 – Yazar.

[22] Birkaç yıl önce Savoy'daki Morzine köyüne saldıran da bu türden bir salgındı (Revue Spirite'deki tam rapora bakın, Aralık 1862, s. 353; Ocak, Şubat, Nisan ve Mayıs 1863, s. 1, 33, 101 ve 133) – Auth.

BÖLÜM XV

İncil'deki Mucizeler

İsa'nın doğasının üstünlüğü • Rüyalar • Magi'nin yıldızı • İkinci görüş • Şifalar • Sahip olma • Dirilişler • İsa'nın su üzerinde yürümesi • Başkalaşım • İsa'nın fırtınayı yatıştırması • Kana'daki düğün • Ekmeklerin çoğaltılması • İsa'nın ayartılması • İsa'nın ölümüyle ilgili harikalar • İsa'nın ölümünden sonra görünmesi • İsa'nın bedeninin kaybolması

İsa'nın doğasının üstünlüğü

1. İncil'de bildirilen ve şimdiye kadar mucizevi olarak kabul edilen olgular çoğunlukla *psişik olgular düzenine aittir;* yani, birincil nedenleri olarak ruhun yeteneklerine ve niteliklerine sahip olanlardır. Bunları önceki bölümde tanımlanan ve açıklananlarla karşılaştırdığımızda, iki grup arasında bir neden ve sonuç özdeşliği olduğunu fark etmekte zorluk çekmeyeceğiz. Tarih, benzer olguların her zaman ve her kültürde meydana geldiğini göstermiştir, bunun nedeni, enkarne ve enkarne olmayan ruhlar olduğu için aynı etkilerin üretilmiş olması gerektiğidir. Bu noktada tarihin güvenilirliğine itiraz edilebileceği doğrudur; ancak, bugün olgular tam gözlerimizin önünde ve ekleyebiliriz ki, doğal olarak ve kendilerinde olağanüstü hiçbir şey olmayan bireyler tarafından üretiliyor. Bir olgunun aynı koşullar altında yeniden üretilebilmesi gerçeği, bunun mümkün olduğunu ve belirli bir yasaya tabi olduğunu kanıtlamak için yeterlidir; dolayısıyla, o noktadan sonra artık mucizevi değildir.

Gördüğümüz gibi, psişik fenomenlerin ilkesi manyetik etkeni oluşturan perispiritüel sıvının özelliklerine; enkarnasyon sırasında ve ölümden sonra ruhsal yaşamın tezahürlerine; ve son olarak, ruhların bileşimsel durumuna ve aktif bir doğa kuvveti olarak rollerine dayanır. Bu unsurlar bilindiğinde

ve etkileri kanıtlandığında, kişi sonuç olarak doğaüstü bir kökene atfedildiği sürece reddedilen belirli fenomenlerin olasılığını kabul etmelidir.

2. Mesih'in doğasına dair herhangi bir önyargıya sahip olmadan -ki bu bu araştırma çalışmasının kapsamının ötesindedir- ve onu varsayımsal olarak yalnızca son derece gelişmiş bir ruh olarak ele alarak, yine de onu en yüksek mertebeden biri olarak kabul etmeliyiz ve erdemleri nedeniyle dünyevi insanlığın çok üstüne yerleştirildiğini kabul etmeliyiz. Ürettiği muazzam sonuçlar nedeniyle, bu dünyadaki enkarnasyonu, yalnızca İlahiyatın doğrudan elçilerine, tasarımlarını yerine getirmek için emanet edilen görevlerden biri olabilirdi. Mesih'in başlı başına Tanrı olmadığını, Tanrı'nın sözünü iletmek için gönderilen bir elçi olduğunu varsaysak bile, bir peygamberden daha fazlası olurdu, çünkü ilahi bir mesih olurdu.

Bir insan olarak, bedensel varlıkların bedensel bileşimine sahipti; ancak maddeden kopuk saf bir ruh olarak, bedensel yaşamdan daha çok ruhsal yaşamı yaşamış olurdu, bu zayıflıklara sahip olmazdı. *İsa'nın diğer insanlara üstünlüğü, bedeninin özelliklerine bağlı değildi, ancak maddeye tamamen hakim olan ruhunun ve yeryüzünün sıvılarının en özlü kısmından çekilen perispiritinin özelliklerine bağlıydı* (bkz. bölüm XIV, no. 9). Ruhu, bedenine kesinlikle vazgeçilmez bağlar dışında bağlı olmamalıydı ve sürekli olarak kopuk olduğu için, ona yalnızca sürekli değil, aynı zamanda olağanüstü derecede nüfuz edici ve sıradan insanlar arasında görülen her şeyden çok daha üstün olan *ikinci bir görüş vermiş* olmalıydı. Perispiritüel veya psişik sıvılara bağlı olan tüm fenomenler için de durum böyle olmalıydı. Bu sıvıların kalitesi, ona iyilik yapma konusundaki bitmek bilmeyen arzusuyla desteklenen muazzam bir manyetik güç bahşetti.

medyum olarak mı hareket etti ? Güçlü bir şifa medyumu olarak kabul edilebilir miydi? Hayır, çünkü medyum bir aracıdır, bedensiz ruhların kullandığı bir araçtır. Ancak Mesih'in yardıma ihtiyacı yoktu; başkalarına yardım eden oydu. Bu nedenle, tıpkı bedenlenmiş kişilerin belirli durumlarda ve yeteneklerinin ölçüsüne göre yapabildiği gibi, kendi kişisel

gücü sayesinde kendi başına hareket etti. Dahası, başka hangi ruh onu kendi düşünceleriyle üflemeye ve bunları iletmekle görevlendirmeye cesaret edebilirdi? Eğer dışarıdan bir akım aldıysa, bu ancak Tanrı'dan olabilirdi. Bir ruhun tanımına göre, Mesih Tanrı'nın medyumuydu .

Rüyalar

3. *İncil'de Yusuf'un rüyasında kendisine görünen ve çocuğu alıp Mısır'a kaçmasını söyleyen bir melek tarafından uyarıldığı belirtilmektedir (Matta 2:19-23).*

Rüyalar aracılığıyla uyarılar, tüm dinlerin kutsal yazılarında önemli bir rol oynar. Kaydedilen tüm gerçeklerin kesinliğini garanti etmeden ve bunları tartışmadan, eğer kişi uyku zamanının ruhun madde bağlarından kurtulduğu ve bir anlığına ruh hayatına yeniden girdiği ve kendisini daha önce tanıdığı kişiler arasında bulduğu zaman olduğunu biliyorsa, olgunun kendisi hakkında anormal bir şey yoktur. Koruyucu ruhların kendilerini koğuşlarına göstermeyi ve onlara daha doğrudan öğütler vermeyi seçmeleri genellikle böyle zamanlarda olur. Rüyalar aracılığıyla uyarıların doğrulanmış örnekleri çoktur, ancak bundan tüm rüyaların uyarı olduğu ve hatta bir rüyada görülen her şeyin özel bir anlamı olduğu sonucunu çıkarmamalıyız. Rüyaları yorumlama sanatı, batıl ve saçma inançlar arasında sıralanmalıdır. (Bkz. bölüm XIV, nos. 27 ve 28)

Magi'nin yıldızı

4. *İsa'ya tapınmak için gelen bilgelere bir yıldızın göründüğü, önlerinden geçip yolu gösterdiği ve onlar gelince durduğu söylenir (Matta 2:1-12).*

Doğruluğunu teyit edecek bir vasıta bulunmadığından, mesele Matta'nın anlattığı olayın gerçek olup olmadığı, yoksa çocuğun bulunduğu yere gizemli bir şekilde müneccimlerin götürüldüğünü gösteren bir görüntü olup olmadığı değil, böyle bir olayın gerçekten mümkün olup olmadığıdır.

Kesin olan şey, bu örnekte ışığın bir yıldız olamayacağıdır. O zamanlar buna inanılabilirdi çünkü yıldızların gökkubbeye bağlı ışıklı noktalar olduğu

ve yeryüzüne düşebilecekleri düşünülüyordu; ancak günümüzde gerçek doğalarını biliyoruz.

Olaya atfedilen bir neden olmasa da, bir yıldıza benzeyen ışığın belirmesinin meydana gelmesi yine de olası bir şeydir. Bir ruh, ışıklı bir biçimde görünebilir veya perispiritüel sıvısının bir kısmını ışıklı bir noktaya dönüştürebilir. Bu türden yakın zamanda gerçekleşen ve mükemmel bir şekilde doğrulanmış birçok olayın başka bir nedeni yoktur ve bu nedenin doğaüstü hiçbir yanı yoktur. (Bkz. bölüm XIV, nos. 13 vd.)

İkinci görüş

İsa'nın Kudüs'e girişi

5. *Yeruşalim'e yaklaşıp Zeytin Dağı'nın yakınındaki Beytanya'ya vardıklarında İsa iki öğrencisini önden gönderdi ve onlara şöyle dedi: "Önünüzdeki köye gidin; oraya vardığınızda bağlı bir eşek ve yanında tayını bulacaksınız. Onu çözüp bana getirin. Eğer biri size bir şey söylerse, ona Rab'bin onlara ihtiyacı olduğunu söyleyin; o da hemen onları almanıza izin verecektir." Şimdi, bütün bunlar peygamberin şu sözünün yerine gelmesi için gerçekleşti: "Siyon kızına de ki: İşte, kralınız size şefkatle dolu, bir eşeğe ve boyunduruğu altındaki bir tayına binmiş olarak geliyor." (Zak. 9: 9,10)*

Sonra öğrenciler gidip İsa'nın emrettiği şeyi yaptılar. Eşeği ve tayını getirip üzerlerine giysilerini örttüler ve İsa'nın üzerlerine binmesini sağladılar. (Matta 21:1-7) [1]

Hainlik

6. *Kalkın, gidelim, çünkü bana ihanet edecek olan yaklaşıyor." Bu sözleri bitirir bitirmez, on iki kişiden biri olan Yahuda geldi ve onunla birlikte kılıç ve sopalarla silahlanmış bir grup adam vardı. Bu adamlar başkâhinler ve halkın ileri gelenleri tarafından gönderilmişti. Şimdi, ona ihanet edecek olan, onu tanımaları için onlara bir işaret vermiş ve onlara, "Öptüğüm kişi, aradığınız kişidir; onu yakalayın" demişti. Sonra hızla İsa'ya yaklaşıp, "Üstat, seni selamlıyorum" dedi ve onu öptü. İsa ona, "Dostum, buraya ne yapmaya geldin?" diye karşılık verdi. O anda, diğerleri öne çıktı, İsa'yı yakaladılar ve tutukladılar. (Matta 26:46-50)*

Mucizevi balıkçılık

7. *Bir gün İsa, Gennesaret Gölü kıyısındayken, Tanrı'nın sözünü duymak için bir araya toplanmış insan kalabalığı tarafından sıkıştırılmış halde buldu kendini, gölün kenarına demirlemiş iki tekne gördü; balıkçılar teknelerden inmiş ve ağlarını yıkıyorlardı. Sonra teknelerden birine, Simon'un*

teknesine bindi ve ondan karadan biraz uzaklaşmasını istedi. Oturduktan sonra teknenin tepesinden halka öğretti.

Konuşmasını bitirince Simun'a, "Derin sulara çık ve balık tutmak için ağlarını at" dedi. Simun, "Efendim, bütün gece çalıştık ama hiçbir şey yakalayamadık, ama sen öyle diyorsan ben ağımı atacağım" diye karşılık verdi. Ağlarını attıklarında o kadar çok balık yakaladılar ki, ağ yırtıldı. Diğer teknedeki arkadaşlarına gelip kendilerine yardım etmeleri için el salladılar. Gelip teknelerini o kadar doldurdular ki, neredeyse batacaklardı. (Luka: 5:1-7)

Petrus, Andreas, Yakup, Yuhanna ve Matta'nın çağrılması

8. *İsa şimdi Celile Denizi kıyısında yürüyordu ve iki kardeş gördü – Petrus diye çağrılan Simun ve kardeşi Andreas – ağlarını denize atıyorlardı, çünkü balıkçıydılar. Ve onlara dedi ki, "Ardımdan gelin, sizi insan balıkçıları yapacağım." Hemen ağlarını bırakıp onu izlediler.*

Oradan devam ederken, Zebedi'nin oğlu Yakup ve kardeşi Yuhanna adlı iki kardeş daha gördü; babaları Zebedi ile birlikte bir teknede ağlarını onarıyorlardı ve onları çağırdı. Onlar da hemen ağlarını ve babalarını bırakıp onu izlediler. (Matta 4:18-22)

İsa oradan ayrılırken, vergi görevlisinin odasında oturan Matta adında bir adam gördü ve ona, "Ardımdan gel" dedi. Adam hemen kalkıp İsa'yı izledi. (Matta 4:9)

9. İkinci görüşün gücü ve bu yeteneğin ardındaki çok doğal neden bilindiğinde bu olaylar şaşırtıcı hiçbir şey içermez. İsa buna yüksek derecede sahipti ve bunun onun normal hali olduğunu söyleyebiliriz, ki hayatı boyunca yaptığı çok sayıda eylem buna tanıklık eder ve bugün manyetik fenomenler ve Spiritizm ile açıklanmıştır.

Mucizevi olarak görülen balık tutma olayı, ikinci görüşle de açıklanabilir. İsa, hiç balık olmayan bir yerde kendiliğinden balık üretmedi; aksine, birinin ruh görüşü aracılığıyla, berrak bir şekilde uyanık olabileceği gibi, balıkların olduğu yeri gördü ve balıkçılara ağlarını oraya atmalarını güvenle söyleyebildi.

Düşüncenin algılanması ve dolayısıyla belirli öngörüler, ruhsal görüşün sonucudur. İsa, Petrus, Andreas, Yakup, Yuhanna ve Matta'yı çağırdığında, kendisini takip edeceklerini ve onlara emanet edeceği görevi yerine getirebilecek kapasitede olduklarını bilmek için onların içsel eğilimlerini bilmesi gerekirdi. Kendilerini ona teslim edebilmeleri için onların da böyle bir görev hakkında bir sezgiye sahip olmaları gerekirdi. Aynı şey Son Akşam

Yemeği gününde de oldu, on iki kişiden birinin kendisine ihanet edeceğini ve elini tabağa koyacak olanın o olacağını söyleyerek onu işaret etti; ve ayrıca Petrus'un onu inkar edeceğini söylediğinde de.

İncil'in birçok yerinde şöyle denmektedir: "İsa ise onların düşüncelerini bilerek onlara şöyle dedi..." Peki, o zaman, o düşüncelerin akışkan yayılımı ve aynı zamanda ona bireylerin en içteki eğilimlerini okuma olanağı veren ruhsal görüş aracılığıyla olmasaydı, onların düşüncelerini nasıl bilebilirdi?

Böylece, çoğu zaman, bir düşüncenin ruhumuzun kıvrımlarında derin bir şekilde saklı olduğuna inandığımızda, içimizde onu yansıtan bir ayna, onun emdirdiği kendi akışkan radyasyonunda bir vahiyci taşıdığımızı düşünmeyiz. Bizi çevreleyen görünmez dünyanın mekanizmasını, tüm bedensel ve bedensiz zeki varlıkları birbirine bağlayan düşünce iletken tellerinin yayılımını, zihinsel dünyanın izleriyle yüklü ve hava akımları gibi uzayı çaprazlayan akışkan yayılımları görebilseydik, cehaletin şansa atfettiği belirli etkilere daha az şaşırırdık. (Bkz. bölüm XIV, nos. 15, 22 vd.)

Şifalar

Kan kaybı

> ***10.*** *Sonra, on iki yıldır kan kaybı çeken, birçok hekimin elinden çok acı çeken, tüm mal varlığını harcayıp da hiçbir rahatlama görmemiş, daha da kötüleşmiş, İsa hakkında bir şeyler duymuş bir kadın kalabalığın arkasından çıkıp onun giysilerine dokundu, çünkü kendi kendine, "Elbiselerine bir dokunabilsem, iyileşebilirdim" diyordu. O anda, kaybettiği kanın kaynağı kurudu ve vücudunun içinde hastalıktan iyileştiğini hissetti.*
>
> *Aynı anda İsa kendisinden bir güç çıktığını hissetti ve kalabalığa dönerek, "Elbiselerime kim dokundu?" diye sordu. Öğrencileri ona, "Kalabalığın her taraftan sana doğru geldiğini görüyorsun ve sen, sana kimin dokunduğunu soruyorsun?" dediler. Fakat İsa, kendisine kimin dokunduğunu görmek için etrafına bakınıyordu.*
>
> *Ancak başına gelenleri bilen kadın korkudan titredi ve gelip ayaklarına kapandı ve ona bütün gerçeği anlattı. İsa ona, "Kızım, imanın seni kurtardı; esenlikle git ve hastalığından şifa bul" dedi. (Mk. 5:25-34)*

11. *"O gücün kendisinden çıktığını hissetmek"* sözleri önemlidir. İsa'dan güçsüz kadına geçen akışkan hareketi ifade ederler. Her ikisi de yeni

üretilen hareketi hissettiler. Etkinin İsa'nın kendi iradesiyle herhangi bir eylemden kaynaklanmadığı dikkat çekicidir; ne mıknatıslanma ne de ellerin üzerine konması gerçekleşmişti. Normal bir akışkan radyasyonu şifayı çalıştırmak için yeterliydi.

Peki İsa onu düşünmüyordu ve etrafı kalabalıkla çevriliydi, o halde neden bu radyasyon diğerlerine değil de bu kadına yöneltilmişti?

Sebebi oldukça basittir. Terapötik madde olarak verildiğinde, sıvının onarmak için organik bozukluğa ulaşması gerekir. Şifacının iradesiyle hastalığa yönlendirilebilir veya hasta kişinin ateşli arzusu, güveni -yani inancı- tarafından çekilebilir. Sıvı akımı açısından, ilki bir kuvvet pompası gibi davranırken, ikincisi bir emme pompası gibi davranır. Bazen, her iki eylemin aynı anda gerçekleşmesi gerekirken, diğer zamanlarda biri yeterlidir. Bu durumda gerçekleşen ikincisidir.

İsa, "İnancınız sizi kurtardı" derken haklıydı. Burada inancın, bazı insanların anladığı gibi mistik bir erdem değil, gerçekten *çekici bir güç olduğu anlaşılmalıdır;* buna sahip olmayanlar, akışkan akıma itici bir güçle veya en azından eylemi felç eden eylemsizlik gücüyle karşı koyarlar. Bundan, aynı hastalıktan muzdarip iki bireyden birinin bir şifacının huzurunda olduğunda iyileşebileceği ancak diğerinin iyileşemeyeceği anlaşılabilir. Bu, şifa medyumluğunun en önemli ilkelerinden biridir ve bazı belirgin anormallikleri açıklamak için çok doğal bir neden kullanır. (Bkz. bölüm XIV, nos. 31-33)

Beytsayda'nın kör adamı

12. *Beytsayda'ya vardıklarında, kendisine kör bir adam getirdiler ve adam İsa'dan kendisine dokunmasını istedi.*

Kör adamın elinden tutarak onu köyün dışına çıkardı. Gözlerine tükürük sürdü ve ellerini onun üzerine koyarak ona bir şey görüp görmediğini sordu. Adam etrafına baktı ve ona, "Bana ağaçlar gibi görünen, etrafta dolaşan adamlar görüyorum." dedi. İsa ellerini bir kez daha adamın gözlerinin üzerine koydu ve adam daha iyi görmeye başladı. Sonunda, her şeyi açıkça görebilecek şekilde iyileşti.

Sonra İsa onu evine gönderip, “Eve git” dedi, “Eğer köye girersen, başına gelenleri kimseye söyleme.” (Markos 8:22-26)

13. Burada manyetik etki açıktır. İyileşme anında değil, kademeliydi, sağlam ve tekrarlanan bir eylemin sonucuydu, ancak sıradan manyetizmadakinden daha hızlıydı. Adamın ilk hissi, kör kişilerin görme yetilerini geri kazandıklarında deneyimledikleri şeydi. Optik bir etki nedeniyle, nesneler abartılı bir boyuta sahipmiş gibi görünür.

Felçli

14. *Bir kayığa binip gölü geçen İsa, kendi kasabasına (Kafarnahum) geldi. Ve kendisine bir karyolada yatan felçli bir adam sunulduğunda, İsa onların imanını görerek felçliye, “Oğlum, cesaretlen; günahların bağışlandı” dedi.*

Hemen, yazıcılardan bazıları birbirlerine, "Bu adam küfür ediyor" dediler. Fakat İsa, onların ne düşündüklerini bilerek, onlara sordu, "Yüreğinizde neden kötü düşünceler barındırıyorsunuz? 'Günahlarınız bağışlandı' demek mi daha kolaydır, yoksa 'Kalk ve yürü' demek mi? Şimdi, İnsanoğlu'nun yeryüzünde günahları bağışlama gücüne sahip olduğunu bilmeniz için, 'Kalk' dedi felçliye, "Yatağını al ve evine git."

Felçli adam hemen ayağa kalkıp evine gitti. Mucizeyi gören halk korkuyla doldu ve insanlara böyle bir güç verdiği için Tanrı'ya şükretti. (Matta 9:1-8)

15. Bu sözcüklerin anlamı ne olabilir: *"Günahların bağışlandı"* ve bunlar şifa için nasıl kullanılabilir? Spiritizm, şimdiye kadar yanlış anlaşılan sonsuz sayıda başka sözcükte olduğu gibi, bunun da anahtarını sağlar. Varoluşların çokluğu yasası aracılığıyla, bize hayatın sıkıntılarının ve ızdıraplarının sıklıkla geçmişin kefareti olduğunu ve şimdiki yaşamda bir önceki yaşamda işlediğimiz yanlışların sonuçlarını çektiğimizi öğretir - farklı yaşamlar, kusurlarının borcunu ödeyene kadar birbirleriyle dayanışma içindedir.

Bu nedenle, eğer bu adamın zayıflığı, işlemiş olabileceği kötülüğün bir cezasıysa, İsa ona, “Günahların bağışlandı,” derken, “Borcunu ödedin; zayıflığının nedeni şimdiki inancınla silindi. Sonuç olarak, zayıflığından kurtulmayı hak ediyorsun,” diyordu. Bu yüzden yazıcılara, “Günahların *bağışlandı demek mi, yoksa “Kalk ve yürü” demek mi daha kolaydır? ”* dedi. Neden sona erdiğinde, sonuç da sona ermelidir. Durum, kendisine “Suçun

kefaret edildi ve affedildi," denilen bir tutuklu için de aynıdır; bu, "Hapisten çıkabilirsin" demekle aynı şeydir.

On cüzzamlı

> ***16.*** *Bir gün, Yeruşalim'e doğru giderken, Samiriye ve Celile'nin kenar mahallelerinden geçti. Ve bir köye girmek üzereyken, önünde on cüzamlı belirdi; ve mesafelerini koruyarak, seslerini yükselterek, "Efendimiz İsa, bize merhamet et" dediler. Onları görünce, İsa onlara, "Gidin, kendinizi rahiplere gösterin" dedi. Ve onlar giderken, iyileştiler.*
>
> *İyileştiğini görenlerden biri geri döndü ve yüksek sesle Tanrı'ya övgüler yağdırdı. Ve gelip İsa'nın ayaklarına kapandı, yüzü yere dönük olarak ona şükretti; ve bu bir Samiriyeliydi.*
>
> *İsa ona sordu, "On kişi de iyileşmedi mi? Öyleyse diğer dokuzu nerede? Bu yabancıdan başka Tanrı'ya yücelik sunmak için geri dönen olmadı." Ve ona dedi, "Kalk, git; imanın seni kurtardı." (Luka 17:11-19)*

17. Samaritanlar, Katoliklere göre Protestanlar gibi az çok bölücüydüler ve Yahudiler tarafından sapkın olarak hor görülüyorlardı. İsa, Samaritanları ve Yahudileri ayrım gözetmeksizin iyileştirerek hem hoşgörü hakkında bir ders veriyor hem de bunun bir örneğini veriyordu; ve yalnızca Samaritan'ın Tanrı'ya şan vermek için geri döndüğünü vurgulayarak, kendilerini ortodoks olarak görenlerden daha gerçek bir inanca ve tanınırlığa sahip olduğunu gösteriyordu. "İnancın seni kurtardı" diyerek, Tanrı'nın ibadetin dışsal biçimine değil, kalbin derinliklerine baktığını gösteriyordu. Yine de, diğerlerini iyileştirdi; bunu vermek istediği ders için ve ayrıca onların nankörlüğünü göstermek için yaptı. Ama bunun sonucunda ne olduğunu ve kendilerine bahşedilen lütuftan ne gibi bir fayda elde ettiklerini kim bilebilir? İsa, Samaritan'a "İnancın seni kurtardı" diyerek, diğerlerinin aynı durumda olmadığını ima ediyor.

Solmuş el

> ***18.*** *Başka bir zaman İsa sinagoga girdi ve orada eli kurumuş bir adam buldu. Ve onlar İsa'yı, Şabat günü iyileştirip iyileştirmeyeceğini görmek için izliyorlardı, böylece onu suçlamak için bir nedenleri olacaktı. Eli kurumuş adama, "Kalk ve orada, aralarında dur" dedi. Sonra onlara, "Şabat günü iyilik yapmak mı, kötülük yapmak mı, can kurtarmak mı, yoksa can almak mı caizdir?" diye sordu. Onlar sessiz kaldılar. Ancak, onlara öfkeyle bakarak, yüreklerinin körlüğüne acıdı ve adama, "Elini uzat" dedi. Elini uzattı ve iyileşti.*

Ferisiler hemen ayrıldılar ve Hirodesçilerle onun düşüşüne nasıl sebep olacakları konusunda ona karşı görüştüler. Ancak İsa öğrencileriyle birlikte denize doğru çekildi, orada Celile ve Yahudiye'den, Kudüs'ten, İdumea'dan ve Ürdün'ün ötesinden büyük bir kalabalık onu takip etmişti. Ve onun yaptıkları hakkında duyduklarından, Sur ve Sayda çevresindeki bölgeden olanlar onu karşılamak için büyük sayılar halinde geldiler. (Mk. 3:1-8).

Eğilmiş kadın

19. *İsa her Sebt günü bir sinagogda ders veriyordu. Bir gün, on sekiz yıldır onu güçsüz bırakan bir ruh tarafından ele geçirilmiş bir kadın gördü; ve kadın o kadar kamburdu ki hiç başını kaldıramıyordu. Kadını görünce İsa ona seslendi ve "Kadın, sen güçsüzlüğünden kurtuldun." dedi. Aynı anda ellerini kadının üzerine koydu; kadın hemen doğruldu ve Tanrı'ya şükretti.*

Fakat sinagogun başı, İsa'nın bir Sebt günü şifa vermesi nedeniyle öfkelendi ve halka, "Çalışmak için altı gün vardır. Şifa bulmak için o günlerden birinde buraya gelin, Sebt günlerinden birinde değil" dedi.

Rab ona şöyle dedi: "İkiyüzlü, sizden hanginiz öküzünü veya eşeğini Şabat günü su içmesi için yemlikten çözmez? Öyleyse, Şeytan'ın on sekiz yıldır bağlı tuttuğu İbrahim'in bu kızı neden Şabat günü bağlarından serbest kalmasın?"

Bu sözler üzerine bütün düşmanları şaşkına döndüler ve bütün halk onun böylesine görkemli şeyler yaptığını görünce sevinçten coştu. (Luka 13:10-17)

20. Bu olay, o dönemde hastalıkların çoğunun şeytana bağlandığını, günümüzde olduğu gibi, takıntıların hastalıklarla karıştırıldığını, ancak bunun tam tersinin yapıldığını gösteriyor; yani, günümüzde kötü ruhlara inanmayanlar saplantıları patolojik hastalıklarla karıştırıyorlar.

Havuz başındaki felçli

21. *Yahudilerin gelişinin kutlanmasından sonra İsa Yeruşalim'e gitti. Şimdi Yeruşalim'de, İbranice'de Beytesda olarak adlandırılan, beş sütunlu Koyun Havuzu vardı; burada çok sayıda sakat, kör ve topal kişi ve uzuvları kurumuş başkaları yatıyordu; hepsi suların çalkalanmasını bekliyordu, çünkü belirli bir zamanda Rab'bin meleği havuza inip suyu çalkalayacaktı; ve su çalkalandıktan sonra ilk giren her hangi bir rahatsızlığından iyileşiyordu.*

Şimdi, orada otuz sekiz yıldır sakat olan bir adam vardı. Onu orada yatarken görünce ve bu kadar uzun süredir sakat olduğunu anlayınca, İsa ona sordu, "İyileşmek ister misin?" Sakat cevap verdi, "Efendim, su çalkalandıktan sonra beni havuza atacak kimsem yok ve ben oraya varana kadar, benden önce başkası giriyor." İsa ona dedi ki, "Kalk, şilteni al ve yürü." Adam hemen iyileşti; şiltesini alıp yürümeye başladı. Şimdi, bir Şabat günüydü.

Yahudiler iyileşen adama, "Bugün Şabat, yatağını taşımana izin verilmiyor" dediler. Adam, "Beni iyileştiren, 'Yatağını al ve yürü' dedi" diye karşılık verdi. Ona, "Sana, 'Yatağını al ve yürü' diyen

adam nerede?" diye sordular. İyileşen adam ise bilmiyordu. Çünkü İsa kalabalığın arasından çekilmişti.

İsa daha sonra adamı tapınakta buldu ve ona, "Gördüğün gibi iyileştin. Bundan sonra günah işleme, yoksa başına daha kötü şeyler gelebilir" dedi.

Adam Yahudileri bulmaya gitti ve onlara İsa'nın kendisini iyileştirdiğini söyledi. Bu nedenle Yahudiler İsa'yı zulüm ettiler, çünkü o Sebt günü böyle şeyler yapıyordu. Sonra İsa onlara, "Babam şu anda bile çalışmayı bırakmadı ve ben de durmadan çalışıyorum" dedi. (Yuhanna 5:1-17)

22. Romalılar arasında havuzların (Latince *piscis , balık) başlangıçta balıkların yetiştirildiği tanklar veya akvaryumlar olduğu* söylenir . Daha sonra, kelimenin anlamı insanların ortak olarak yıkandığı tanklara kadar genişletildi.

Kudüs'teki Bethesda havuzu, Tapınağa yakın bir sarnıçtı ve şifalı özelliklere sahip olduğu düşünülen doğal bir kaynaktan besleniyordu. Şüphesiz, belirli zamanlarda kuvvetlice fışkıran ve suyu çalkalayan aralıklı bir kaynaktı. Yaygın inanışa göre, şifalar için en uygun an buydu; gerçekte, suyun fışkırdığı anda daha aktif bir özelliğe sahip olması veya fışkıran suyun neden olduğu çalkantının belirli rahatsızlıklar için sağlıklı olan mineralleri taşıması olabilirdi. Bu tür etkiler günümüzde oldukça doğal ve iyi bilinmektedir, ancak o zamanlar bilimler pek gelişmemişti ve yanlış anlaşılan olayların çoğunun arkasında doğaüstü bir neden görülüyordu. Bu nedenle, Yahudiler suyun çalkalanmasını bir meleğin varlığına bağladılar ve bu inanç daha da sağlam temellere dayanıyordu çünkü o anda su daha şifalıydı.

Adamı iyileştirdikten sonra İsa ona, "Gelecekte günah işleme, yoksa başına daha kötü bir şey gelebilir." dedi. Bu sözlerle ona, hastalığının bir ceza olduğunu ve kendini geliştirmezse daha da sert bir şekilde cezalandırılabileceğini anlamasını sağladı. Bu doktrin, Spiritizm'in öğrettiği şeyle tamamen uyumludur.

23. İsa, Ferisilerin o günü kutlama konusunda katı tutumlarına karşı protesto etme fırsatı elde etmek için bu tür şifaları Şabat günü

gerçekleştirme görevini üstlenmiş gibi görünüyor. Onlara gerçek dindarlığın dışsal uygulamaları ve formaliteleri gözlemlemekten ibaret olmadığını; aksine dindarlığın kalbin duygularında yattığını göstermek istiyordu. Bunu, "Babam şu anda bile çalışmayı bırakmadı ve ben de durmadan çalışıyorum" diyerek haklı çıkardı. Demek istediği, Tanrı'nın Şabat günü doğadaki şeyler üzerinde çalışmayı veya hareket etmeyi bırakmadığıydı. Tanrı sizin beslenmeniz ve sağlığınız için gerekli olan her şeyi yapmaya devam ediyor ve ben Tanrı'nın örneğiyim.

Doğuştan kör olan adam

24. *İsa yolda yürürken doğuştan kör olan bir adam gördü; ve öğrencileri ona şu soruyu sordular: "Ya Rab, bu adamın kör olarak doğmasına neden olan şey, onun günahı mıydı, yoksa onu dünyaya getirenlerin günahı mıydı?"*

İsa cevap verdi, "Günah işleyen o değil, onu dünyaya getirenler de değil; Tanrı'nın kudretinin işleri onda parlasın diye. Beni gönderenin işlerini, henüz gündüzken yapmam gerekiyor; gece geliyor, onda kimse iş yapamaz. Dünyada olduğum sürece, dünyanın ışığıyım.

Bunları söyledikten sonra yere tükürdü ve tükürüğüyle çamur yapıp, çamuru kör adamın gözlerine sürdü ve ona, "Git ve Siloam havuzunda yıkan," yani "Gönderilmiş" dedi. Sonra oraya gitti, yıkandı ve gözleri açık bir şekilde geri döndü.

Komşuları ve onu daha önce sadaka dilenirken görenler, "Bu, oturup sadaka dilenen kişi değil mi?" dediler. Bazıları, "Odur" dediler; bazıları da, "Hayır, ona benzeyen biri" dediler. Fakat adam onlara, "Benim" dedi. Bunun üzerine, "Gözlerin nasıl açıldı?" diye sordular. O da, "İsa adındaki adamdır" diye cevap verdi. "Çamur yapıp gözlerime sürdü ve, 'Şiloah havuzuna git ve orada yıkan' dedi. Oraya gittim, yıkandım ve şimdi görüyorum." Ona, "Nerede o?" diye sordular. O da, "Bilmiyorum" diye cevap verdi.

Sonra, kör olan adamı Ferisilere götürdüler. İsa'nın çamuru yapıp gözlerini açtığı gün bir Şabat günüydü.

Ferisiler de ona nasıl görme yeteneğini geri kazandığını öğrenmek için sorular sordular. Onlara, "Gözlerime çamur sürdü; yıkandım ve şimdi görebiliyorum" dedi. Ferisilerden bazıları, "Bu adam Tanrı tarafından gönderilmedi, çünkü Şabat'ı tutmuyor" dediler. Ancak diğerleri, "Kötü bir adam nasıl böyle harikalar yaratabilir?" dediler. Bu yüzden aralarında anlaşmazlık çıktı.

Kör adama tekrar sordular, "Ya sen, gözlerini açan adam hakkında ne diyorsun?" O da, "Ben onun bir peygamber olduğunu söylerdim" diye cevap verdi. Fakat Yahudiler, babası ve annesi gelip, "Doğuştan kör olduğunu söylediğin oğlun bu mu? Öyleyse şimdi nasıl görebiliyor?" diye soruncaya kadar, adamın kör olduğuna ve görme yetisine kavuştuğuna inanmadılar. Babası ve annesi, "Onun bizim oğlumuz olduğunu ve doğuştan kör olduğunu biliyoruz; fakat şimdi nasıl

görebildiğini bilmiyoruz ve gözlerini kimin açtığını da bilmiyoruz. Ona sor; yetişkindir ve kendisi için cevap verebilir." diye cevap verdiler.

Babası ve annesi Yahudilerden korktukları için böyle konuşuyorlardı, çünkü Yahudiler birlikte İsa'yı Mesih olarak kabul edenin sinagogdan atılacağına karar vermişlerdi. Bu, baba ve anneyi "Yaşlı; ona sor" diye yanıt vermeye motive eden şeydi.

Bir zamanlar kör olan adamı tekrar çağırdılar ve ona, "Tanrı'ya şükürler olsun. Bu adamın günahkâr olduğunu biliyoruz." dediler. O da, "Günahkâr olup olmadığını bilmiyorum. Tek bildiğim, kördüm ama şimdi görebiliyorum." diye yanıtladı. Ona tekrar sordular, "Sana ne yaptı ve gözlerini nasıl açtı?" O da, "Sana söyledim ve duydun; neden tekrar duymak istiyorsun? Onun öğrencileri mi olmak istiyorsun?" diye yanıtladı. Bunun üzerine ona hakaretler yağdırdılar ve, "Sen onun öğrencisi olabilirsin; biz Musa'nın öğrencileriyiz. Tanrı'nın Musa'yla konuştuğunu biliyoruz, ama bu adama gelince, nereden geldiğini bile bilmiyoruz." dediler.

Adam cevap verdi, "Onun nereden geldiğini ve gözlerimi açtığını bilmemeniz gerçekten şaşırtıcı. Şimdi, Tanrı'nın günahkârları dinlemediğini biliyoruz; ancak biri onu onurlandırır ve isteğini yaparsa, onu dinler. Dünya var olduğundan beri, hiç kimse doğuştan kör bir adamın gözlerini açtığını duymamıştır. Bu adam Tanrı tarafından gönderilmemiş olsaydı, yaptığı her şeyi yapamazdı."

Ferisiler ona, "Sen ananın rahminden beri günahkâr bir adamsın, bize ders mi vereceksin?" dediler ve onu dışarı attılar. (Yuhanna 9:1-34)

25. Bu çok basit ve saf anlatı, içinde bariz bir hakikat karakteri taşır. Bunda fantastik veya sıra dışı hiçbir şey yoktur. Bir olgudan alınmış gerçek hayattan bir sahnedir. Kör adamın dili, bilginin yerini sağduyunun aldığı ve rakiplerinin argümanlarına dürüstlükle ve ne adaletten ne de uygunluktan yoksun nedenlerle yanıt veren basit insanların dilidir. Ferisilerin tonu, kendi zekalarından daha üstün hiçbir şeye inanmayan ve halktan birinin onlara bir veya iki şey gösterebileceği tek fikrine öfkelenen gururluların tonu değil midir? Durumun yerel karakteri dışında, aynı şey bizim zamanımız için de geçerli olabilir.

Sinagogdan atılmak, Kilise'den atılmak gibiydi. Bir tür aforozdu. Doktrini, günümüz bilgisinin ilerlemesine göre yorumlanan Mesih olan Spiritistler, İsa'yı Mesih olarak kabul eden Yahudiler gibi muamele görüyorlar. Aforoz edildiklerinde Kilise'nin dışına atılmış oluyorlar; tıpkı yazıcıların ve Ferisilerin Mesih'in takipçilerine yaptıkları gibi. Dolayısıyla, kendisini iyileştiren kişinin bir cin tarafından ele geçirildiğine inanamadığı

ve iyileştiği için Tanrı'yı yücelttiği için atılan bir adam var! Spiritistler konusunda yapılan bu değil midir? İster ruhlardan gelen bilgece öğütler, ister Tanrı'ya ve iyiliğe dönüş, ister şifalar olsun, elde ettikleri her şey Şeytan'ın işidir ve onlara karşı bir lanet yayınlanır. Rahiplerin kürsüden Spiritizm *yoluyla inanca dönmektense inançsız kalmanın daha iyi olacağını ilan ettiğini görmedik mi* ? Hastalara, bu armağana sahip olan ruhlar tarafından iyileştirilmemeleri gerektiği, çünkü bunun Şeytani olduğu söylenmedi mi? Ya da ihtiyaç sahiplerinin Spiritistler tarafından dağıtılan ekmeği, Şeytan'ın ekmeği olduğu için kabul etmemeleri gerektiğini vaaz eden diğerleri? Ayrıca, Yahudi rahipler ve Ferisiler başka ne söylediler ve yaptılar? Dahası, bugün her şeyin Mesih zamanında olduğu gibi olması gerektiği belirtildi.

doğuştan kör olmasına neden olan günah mıydı ? önceki bir varoluşla ilgili bir sezgiye işaret eder; aksi takdirde mantıklı olmazdı, çünkü doğuştan bir sakatlığa neden olacak bir günahın *doğumdan* önce ve dolayısıyla önceki bir varoluşta işlenmiş olması gerekirdi. İsa bunu yanlış bir fikir olarak görseydi, "Bu adam doğmadan önce nasıl günah işleyebilir?" derdi. Bunun yerine, adamın kör olduğunu, günah işlediği için değil, Tanrı'nın gücünün ona parlaması için; yani Tanrı'nın gücünün bir tezahürü için araç olması için söyledi. Körlüğü geçmişin bir kefareti değilse, ilerlemesi için hizmet edecek bir denemeydi, çünkü adil olan Tanrı, telafisi olmayan bir acı yüklemezdi.

Onu iyileştirmek için kullanılan araçlara gelince, tükürük ve topraktan yapılmış kilin, içine aşılanmış şifa sıvısının etkisi dışında hiçbir güce sahip olamayacağı açıktır. Bu nedenle, en önemsiz maddeler -örneğin su- ruhsal veya manyetik sıvının etkisi altında güçlü ve etkili nitelikler kazanabilir ve bu sıvı için bir araç veya tercih ederseniz bir *rezervuar görevi görebilirler.*

İsa'nın gerçekleştirdiği birkaç şifa

26. *İsa, tüm Celile'yi dolaşıp havralarda öğretiyor, Krallığın müjdesini vaaz ediyor ve halk arasında tüm zayıflıkları ve hastalıkları iyileştiriyordu. Ve ünü Suriye'nin her yanına yayıldığı için, tüm zayıflar ve çeşitli acılar ve hastalıklarla boğuşanlar, cinliler, deliler ve felçliler ona*

sunuldu ve onları iyileştirdi. Ve Celile'den, Dekapolis'ten, Kudüs'ten, Yahudiye'den ve Ürdün'ün ötesinden büyük bir kalabalık onu takip etti. (Matta 4:23-25)

27. İsa'nın gücüne tanıklık eden tüm olaylar arasında en çok olanı şüphesiz şifalardır. Bunlar aracılığıyla gerçek gücün iyilik yapan şey olduğunu ve amacının kendisini yararlı kılmak olduğunu göstermek istiyordu - ilgisizlerin merakını sıra dışı şeylerle tatmin etmek değil.

Acıyı hafifleterek, insanlarla kalpleri aracılığıyla bağlantı kurdu ve sadece görsel gösterilerle etkilenmiş olsalardı olduğundan daha çok ve daha samimi müritler yarattı. Bu şekilde kendini sevdirdi, oysa Ferisilerin kendisinden istediği gibi etkileyici fiziksel etkiler üretmekle sınırlı kalsaydı, çoğu insan onu sadece bir büyücü veya becerikli bir sihirbaz olarak görürdü, aylakların *eğlenmek için görmeye gideceği biri olarak* .

Bu nedenle, Vaftizci Yahya, öğrencilerini kendisine Mesih olup olmadığını sormaya gönderdiğinde, "Evet, benim" demedi, çünkü herhangi bir sahtekâr bunu söyleyebilirdi. Harikalardan veya olağanüstü şeylerden bahsetmedi, ancak onlara basitçe, "Gidip Yahya'ya körlerin gördüğünü, sakatların iyileştiğini, sağırların duyduğunu ve Müjde'nin yoksullara duyurulduğunu söyle" diye cevap verdi. Bu onlara, "Beni işlerimden tanıyın; ağacı meyvesinden yargılayın" demekti, çünkü ilahi misyonunun gerçek karakteri buydu.

28. Spiritizm, aynı zamanda, yaptığı iyilikler sayesinde, tedbirli misyonunu kanıtlar. Fiziksel hastalıkları iyileştirir, ancak özellikle ahlaki zayıflıkları iyileştirir ve kendini doğruladığı en büyük harikalar burada yatar. En samimi taraftarları, olağanüstü olayların görüntüsüyle etkilenenler değil, onun tesellisiyle ruhlarında dokunulanlar; şüphenin azaplarından kurtulanlar; sıkıntıda cesareti ortaya çıkanlar, onlara getirdiği geleceğin kesinliğinde güç kazananlar, ruhsal varlıkları ve kaderleri hakkındaki bilgi. Bunlar, inançları sarsılmaz olanlardır, çünkü hissederler ve kavrarlar.

Spiritizmde sadece fiziksel etkiler görenler onun ahlaki gücünü kavrayamazlar, Spiritizmi sadece birincil nedenini kabul etmedikleri

fenomenler üzerinden bilen ve Spiritistlerde sadece el çabukluğu sanatçıları ve şarlatanlardan başka bir şey görmeyen inanmayanlar da kavrayamazlar. Dolayısıyla, Spiritizm inançsızlığa karşı harikalar yoluyla zafer kazanmayacak; bunun yerine ahlaki faydalarının artması yoluyla zafer kazanacaktır, çünkü inanmayanlar harikalara inanmasalar bile, herkes gibi onlar da acı ve ızdırabı bilirler ve kimse rahatlamayı ve teselliyi geri çevirmez.

Sahip olunan şeyler

29. *Sonra Kefarnahum'a geldiler; ve Sebt günü İsa sinagoga girdi ve onlara öğretmeye başladı. Onlar onun öğretisine hayran kaldılar çünkü onlara yazıcılar gibi değil, yetkili biri gibi öğretiyordu.*

Şimdi, sinagogda kirli bir ruh tarafından ele geçirilmiş bir adam vardı, haykırıyordu, "Seninle bizim aramızda ne var, Nasıralı İsa? Bizi yok etmeye mi geldin? Senin kim olduğunu biliyorum: Sen Tanrı'nın Kutsalı'sın." Ancak İsa ona tehditkar bir şekilde, "Sus ve o adamdan çık." dedi. Sonra, kirli ruh adamı şiddetli kasılmalara soktu, yüksek sesle çığlık attı ve ondan çıktı.

Herkes buna o kadar şaşırdı ki, birbirlerine, "Bu ne? Bu yeni öğreti nedir?" diye sordular. Yetkili bir şekilde emrediyor; hatta kirli ruhlar bile ona itaat ediyor. (Mk. 1:21-27)

30. *Onlar gittikten sonra, ona cinli dilsiz bir adam getirdiler. Cin kovulduktan sonra dilsiz adam konuştu ve halk şaşkınlıkla, "İsrail'de böyle bir şey hiç görmedik" dedi.*

Fakat Ferisiler başka türlü söylüyorlardı: "Cinleri, cinlerin reisi aracılığıyla kovuyor." (Matta 9:32-34)

31. *Diğer öğrencilerinin olduğu yere geldiğinde, etraflarında büyük bir insan kalabalığı gördü ve birkaç yazıcı onlarla tartışıyordu. İsa'yı görünce, tüm insanlar hemen şaşırdılar ve korktular; onu selamlamak için koştular.*

Sonra sordu, "Ne hakkında tartışıyorsunuz?" Ve halkın ortasındaki bir adam dedi ki, "Efendim, size dilsiz bir ruha sahip olan oğlumu getirdim ve onu her yakaladığında yere atıyor ve çocuk ağzından köpükler saçıyor, dişlerini gıcırdatıyor ve kaskatı kesiliyor. Öğrencilerinize onu kovmalarını söyledim ama başaramadılar."

İsa onlara cevap verdi, "Ey inanmayanlar, sizinle ne kadar kalacağım? Size ne kadar katlanmam gerekiyor? Onu bana getirin." Onu getirdiler ve İsa'yı görür görmez, ruh onu şiddetle sarsmaya başladı. Yere düştü ve ağzından köpükler saçarak yuvarlandı.

İsa çocuğun babasına sordu, "Bu ne zamandan beri oluyor?" "Bebekliğinden beri," dedi baba, "ve ruh onu bazen ateşe, bazen de öldürmek için suya atıyor. Eğer bir şey yapabiliyorsan, merhamet göster ve bize yardım et."

İsa cevap verdi, "Eğer inanabilirsen, inanan için her şey mümkündür." Çocuğun babası hemen gözyaşları içinde ona haykırdı, "Ya Rab, inanıyorum; inançsızlığımda bana yardım et."

Ve kalabalığın yaklaştığını görünce, İsa kirli ruha tehditkar bir şekilde konuştu ve şöyle dedi: "Ey sağır ve dilsiz ruh, sana çocuktan çıkmanı ve bir daha ona girmemeni emrediyorum." Sonra ruh yüksek sesle bağırıp onu şiddetli sarsıntılarla sarstıktan sonra dışarı çıktı ve çocuk sanki ölü gibi kaldı ve birçokları onun öldüğünü söyledi. Fakat İsa onu elinden tutup kaldırdıktan sonra ayağa kalktı.

İsa evine giderken, öğrencileri O'na özel olarak, "Biz neden cinleri çıkaramadık?" diye sordular. İsa, "Bu tür cinler ancak dua ve oruçla çıkarılabilir." diye cevap verdi. (Mk. 9:13-28)

***32.** Sonra ona, kör ve dilsiz olan bir cinli adam getirdiler ve onu iyileştirdi, böylece konuşmaya ve görmeye başladı. Bütün halk buna hayretle doldu ve "Bu Davut'un oğlu değil mi?" diye sordular.*

Fakat Ferisiler bunu işitince, "Bu adam cinleri ancak cinlerin reisi Beelzebub'un gücüyle kovuyor" dediler.

İsa, onların düşüncelerini bilerek onlara şöyle dedi: "Kendi içinde bölünen her krallık yıkılır ve kendi içinde bölünen her şehir veya ev ayakta kalamaz. Eğer Şeytan Şeytan'ı kovarsa, kendisi de bölünür. Öyleyse, onun krallığı nasıl ayakta kalacak? Ve eğer ben cinleri Beelzebub aracılığıyla kovuyorsam, oğullarınız onları kimin aracılığıyla kovuyor? Böylece, kendileri sizi yargılayacaklar. Fakat ben cinleri Tanrı'nın Ruhu aracılığıyla kovuyorsam, Tanrı'nın krallığı böylece size gelmiştir." (Matta 12:22-28)

33. Şifaların yanı sıra, ele geçirilmiş figürün kurtarılması İsa'nın en çok sayıdaki eylemlerinden biridir. Bu nitelikteki olaylar arasında, yukarıda 30 numarada anlatılan gibi, ele geçirilmenin açık olmadığı olaylar da vardır. O zamanlar, günümüzde de olduğu gibi, iblislerin etkisinin, nedeni bilinmeyen tüm hastalıklara, özellikle dilsizlik, sara ve katalepsiye atfedilmiş olması muhtemeldir. Bununla birlikte, kötü ruhların eylemlerinden şüphe edilemeyen başkaları da vardır; bunlar, tanık olduklarımıza o kadar çarpıcı bir şekilde benzerdir ki, bunlarda bu tür rahatsızlıkların tüm semptomlarını tanırız. Böyle bir durumda gizli bir zekanın katılımının kanıtı, maddi bir gerçekle öne çıkar: Bazı Spiritist merkezlerde, manyetizasyon veya ilaç kullanmadan ve sıklıkla hasta uzaktayken, sadece takıntılı ruhları çağırarak ve ahlak dersi vererek birçok radikal şifa elde edilmiştir. Mesih'in muazzam üstünlüğü ona kusurlu ruhlar (o zamanlar iblisler olarak adlandırılıyordu) üzerinde öyle bir otorite vermişti ki, yapması gereken tek şey onlara, emrine

karşı koyamayacakları şekilde dışarı çıkmalarını emretmekti. (Bkz. bölüm XIV, no. 46)

34. Kötü ruhların domuzların bedenlerine gönderildiği olay tüm olasılıklara aykırıdır. Dahası, bu hayvanların iğrenilerek karşılandığı ve yiyecek olarak hiçbir işe yaramadığı bir ülkede bu kadar büyük bir domuz sürüsünün varlığını açıklamak zor olurdu. Kötü bir ruh yine de bir insan ruhudur, ancak o kadar kusurludur ki ölümden sonra da tıpkı öncesinde yaptığı gibi kötülük yapmaya devam eder ve bir hayvanın bedeninde yaşayabilmesi doğa yasalarına aykırıdır. Dolayısıyla, burada cehalet ve batıl inanç zamanlarında çok yaygın olan abartılardan birini; ya da belki de belirli ruhların kirli eğilimlerini karakterize etmeyi amaçlayan bir alegoriyi görmeliyiz.

35. Takıntılı ve ele geçirilmiş kişilerin İsa zamanında Yahudiye'de oldukça fazla olduğu anlaşılıyor ve bu da ona birçok kişiyi iyileştirme fırsatı sağladı. Şüphesiz, kötü ruhlar o ülkeyi istila etmiş ve ele geçirilme salgınına neden olmuştu. (Bkz. bölüm XIV, no. 49)

Salgın olmasa da, bireysel saplantılar son derece sık görülür ve en çeşitli yönlerden ortaya çıkar, bu da Spiritizm'in derinlemesine anlaşılmasıyla fark edilebilir. Bunlar, organik rahatsızlıkları kötüleştirerek veya bunlara neden olarak, kişinin sağlığı için genellikle içler acısı sonuçlar doğurabilir. Tartışmasız bir şekilde, özel doğaları nedeniyle özel tedavi önlemleri gerektiren patolojik nedenler arasında bir gün sınıflandırılacaklardır. Spiritizm, hastalığın gerçek nedenini ortaya çıkararak şifa sanatına yeni bir yol açar ve bilime, yalnızca hastalığın birincil nedenine saldırmadığı için sıklıkla başarısız olduğu yerlerde başarılı olma yolu sağlar. (Bkz. *Medyumların Kitabı* , bölüm XXIII)

36. İsa Ferisiler tarafından cinleri kovmada cinlerin yardım ettiğiyle suçlandı. Onlara göre, İsa'nın yaptığı iyilik Şeytan'ın işiydi. Şeytan kendini kovsa saçma bir eylemde bulunmuş olacağı gerçeğini düşünmediler. O dönemde Ferisilerin, her sözde aşkın -ve bu nedenle doğaüstü- yeteneğin

Şeytan'ın işi olduğuna inandıklarını belirtmekte fayda var; bu nedenle, onların görüşüne göre İsa'nın kendisi gücünü ondan almıştı. Bu, günümüzle benzerlik gösteren bir nokta daha ve böyle bir doktrin hala bugün ruh tezahürlerine karşı üstünlük sağlamaya çalışan Kilise'nin doktrinidir. [2]

Dirilişler

Yairus'un kızı

37. *İsa yine kayıkla karşı kıyıya geçti ve denize yaklaşır yaklaşmaz büyük bir kalabalık onun etrafında toplandı. Ve havranın başındaki Jairus adında biri onu aramaya geldi ve onu görünce ayaklarına kapanıp hararetle yalvardı, "Ölmek üzere olan bir kızım var; gelin ve onu iyileştirmek ve hayatını kurtarmak için ellerinizi üzerine koyun."*

İsa da onunla birlikte oraya gitti, onu büyük bir kalabalık çevreliyordu.

İsa daha konuşurken, havra başkanının evinden bazıları gelip, "Kızın öldü; neden Öğretmen'i daha fazla zahmete sokuyorsun?" dediler. Fakat İsa bunu duyunca, havra başkanına, "Telaşlanma, sadece inan" dedi. Ve Petrus, Yakup ve Yakup'un kardeşi Yuhanna dışında hiç kimsenin kendisiyle birlikte olmasına izin vermedi.

Sinagog başkanının evine vardığında, ağlayan ve feryat eden perişan bir topluluk gördü. Eve girip onlara, "Neden bu kadar gürültü yapıyorsunuz ve neden ağlıyorsunuz? Kız ölmedi, sadece uyuyor" dedi. Onlar onunla alay ettiler. Herkesi gönderdikten sonra, çocuğun annesini, babasını ve kendisiyle birlikte gelenleri alıp kızın yattığı yere gitti. Kızın elini tuttu ve " Talitha cumi " yani, "Çocuğum, sana kalkmanı emrediyorum" dedi. O anda kız ayağa kalktı ve yürümeye başladı. On iki yaşındaydı ve onlar hayretler içinde kaldılar. (Mk. 5:21-24, 35-43)

Nainli dul kadının oğlu

38. *Ertesi gün İsa, Nain adlı bir kasabaya gitti ve öğrencileri büyük bir kalabalıkla birlikte ona eşlik ettiler. Şehrin kapısına yaklaştığında, ölü bir kişi gömülmek üzere hazırlanıyordu. Dul olan annesinin tek oğluydu ve kasabadan çok sayıda insan onunla birlikteydi. Onu görünce, Rab acıdı ve ona, "Artık ağlama" dedi. Sonra tabuta yaklaşıp dokundu ve onu taşıyanlar durdu. Sonra İsa, "Genç adam, kalkmanı emrediyorum" dedi. Ölü olan hemen doğruldu ve konuşmaya başladı ve İsa onu annesine geri verdi.*

Orada bulunanların hepsi korkuya kapıldılar ve Tanrı'yı yücelterek şöyle dediler: "Aramızda büyük bir peygamber belirdi ve Tanrı halkını ziyaret etti." Bu mucizenin haberi Yahudiye'ye ve bütün komşu bölgelere yayıldı. (Luka 7:11-17)

39. Gerçekten ölmüş bir bireyin bedensel hayata geri dönmesinin gerçekleşmesi doğa yasalarına aykırı ve dolayısıyla mucizevi olurdu. Ancak,

Mesih tarafından gerçekleştirilen dirilişleri açıklamak için bu fenomen düzenine başvurmak gerekli değildir.

Görünüşler bazen günümüzde profesyonelleri bile yanıltıyorsa, bu tür vakalar hiçbir önlem alınmayan ve cenazenin hemen yapıldığı bir ülkede çok daha sık yaşanmış olmalı. [3] Dolayısıyla, yukarıda belirtilen iki vakada sadece senkop veya uyuşukluk olması ihtimali çok yüksektir. İsa'nın kendisi Yairus'un kızı hakkında açıkça şunları söylemiştir: " *Kız ölmedi, sadece uyuyor.* "

İsa'nın sahip olduğu akışkan gücün bir sonucu olarak, güçlü bir irade tarafından yönlendirilen bu canlandırıcı sıvının uyuşmuş duyuları yeniden canlandırması; hatta perispiritüel bağ kesin olarak kopmadığı sürece onu terk etmeye hazır olan ruhu bedene geri çağırabilmesi şaşırtıcı değildir. O zamanlar, bir kişinin nefesi durur durmaz öldüğüne inanan insanlar için bir diriliş vardı ve bunu iyi niyetle onaylayabilirlerdi; ancak gerçekte bir şifa vardı *ve* kelimenin gerçek anlamıyla bir diriliş değildi.

40. Ne söylenirse söylensin, Lazarus'un dirilişi bu prensibi hiçbir şekilde geçersiz kılmaz. Mezarda dört gün kaldığı belirtilir; ancak sekiz gün veya daha uzun süren uyuşuklukların olduğu iyi bilinir. Lazarus'un zaten kötü koktuğu da eklenebilir, bu da çürümenin bir işaretidir. Bu iddia da hiçbir şeyi kanıtlamaz, çünkü bazı bireylerde ölümden önce bile bedenin kısmen çürüdüğü ve çürümüş bir koku yaydıkları akılda tutulmalıdır. Ölüm ancak yaşam için gerekli organlar zarar gördüğünde gelir.

Ve Lazarus'un gerçekten çürümüş koktuğunu kim doğrulayabilirdi? Bunu söyleyen kız kardeşi Martha'dır, ancak bunu kesin olarak biliyor muydu? Lazarus dört gündür gömülüydü, bu yüzden bunu varsayıyordu, ancak emin olmasının hiçbir yolu yoktu. (Bkz. bölüm XIV, no. 29) [4]

İsa suyun üzerinde yürüyor

41. *İsa, kalabalığı gönderirken, hemen öğrencilerine kendisinden önce diğer tarafa geçmeleri için bir kayığa binmelerini söyledi. Onları gönderdikten sonra, dua etmek için tek başına bir dağa çıktı ve akşam olduğu için, kendini orada yalnız buldu.*

Bu arada, tekne denizin ortasında dalgalar tarafından savruluyordu, çünkü rüzgar ona karşıydı. Bununla birlikte, akşamın dördüncü nöbetinde, İsa deniz üzerinde yürüyerek onlara geldi. [5] Onu deniz üzerinde yürürken görünce şaşırdılar ve, "Bu bir hayalet" dediler ve korkuyla bağırdılar. İsa hemen onlara, "Size esenlik olsun; benim; korkmayın" dedi.

Petrus, "Ya Rab, eğer sen isen, bana suyun üzerinde yürüyerek gelmemi emret." diye karşılık verdi. İsa ona, "Gel." dedi. Petrus da tekneden indi ve İsa'ya gitmek için suyun üzerinde yürüdü. Ancak, kuvvetli bir rüzgar çıktı ve Petrus korktu; batmaya başlayınca, "Ya Rab, beni kurtar." diye haykırdı. İsa hemen elini uzattı, onu tuttu ve, "Ey imanı kıt adam, neden şüphe ettin?" dedi. Tekneye geri döndüklerinde, rüzgar durdu. Sonra, teknede olanlar ona yaklaştılar ve ona tapınarak, "Sen gerçekten Tanrı'nın oğlusun." dediler. (Matta 14:22-33)

42. Bu olgunun doğal açıklaması yukarıda XIV. bölümün 43. maddesinde belirtilen ilkelerde bulunmaktadır.

Benzer örnekler, bunun ne imkansız ne de mucizevi olduğunu, çünkü doğanın yasaları içinde yer aldığını göstermektedir. İki şekilde üretilebilir.

Yaşıyor olmasına rağmen İsa, bedeni başka bir yerdeyken elle tutulur bir biçimde suyun üzerinde görünebilirdi: bu en olası hipotezdir. Hikayede elle tutulur görünümlerin karakteristik özelliği olan bazı işaretler bile fark edilebilir. (Bkz. XIV. bölüm, 35-37. sayılar).

Öte yandan, vücudu muhtemelen havada bir masayı destek noktası olmadan tutan aynı akışkan kuvvet tarafından tutulmuş ve yer çekimi nötrleştirilmiş olabilir. Aynı etki insan vücutları söz konusu olduğunda da sıklıkla ortaya çıkmıştır.

Başkalaşım

43. *Altı gün sonra İsa, Petrus, Yakup ve Yuhanna'yı yanına aldı ve onları yalnız başına ıssız bir yerdeki yüksek bir dağa götürdü [6] ve orada onların önünde görünümü değişti. Ve dua ederken yüzü tamamen farklı göründü; giysileri parlak bir şekilde aydınlık ve kar kadar beyaz oldu, öyle ki yeryüzündeki hiçbir çamaşır suyu onları bu kadar beyaz yapamazdı. Ve İlyas ve Musa belirdi ve İsa ile sohbet etmeye başladılar.*

Petrus İsa'ya, "Ya Rab, iyi ki buradayız" dedi; "Üç çardak yapalım: Biri sana, biri Musa'ya, biri de İlyas'a." Çünkü çok korkmuştu ve ne söylediğini bilmiyordu.

Tam o sırada onları örten bir bulut belirdi ve buluttan şu sözler duyuldu: "Bu benim sevgili Oğlum'dur, O'nu dinleyin."

Hemen etrafa bakındılar, İsa'dan başka kimseyi göremediler; İsa onlarla yalnız kalmıştı.

Dağdan inerken, onlara, İnsanoğlu ölümden dirilinceye kadar gördüklerini kimseye söylememelerini buyurdu. Ve bu şeyleri gizli tuttular, birbirlerine, İnsanoğlu ölümden dirilinceye kadar sözleriyle ne demek istediğini sordular. (Mk. 9:1-9)

44. Bu olgunun açıklaması bir kez daha perispiritüel sıvının özelliklerinde bulunabilir. XIV. bölüm, no. 39'da açıklanan Başkalaşım, sıvısal radyasyonun bir sonucu olarak bir bireyin görünümünü değiştirebilen çok yaygın bir olgudur. Ancak, İsa'nın perispiritinin saflığı, ruhunun ona olağanüstü bir parlaklık vermesini sağlamıştır. Musa ve İlyas'ın görünmesine gelince, bu tamamen aynı türdeki tüm olguların alanına girer. (Bkz. XIV. bölüm, nos. 35 vd.)

İsa'da açığa çıkan tüm yetenekler arasında, insanlık koşullarının dışında olan veya en sıradan bireylerde bulunamayan hiçbir yetenek yoktu, çünkü bu yetenekler doğanın bir parçasıdır. Ancak, ahlaki özünün ve akışkan niteliklerinin üstünlüğü nedeniyle, bu yetenekler onda sıradan halkınkinden çok daha üstün oranlara ulaştı. Cismani zarfının dışında, bizim için saf ruhların durumunu temsil edeceklerdi.

İsa fırtınayı yatıştırıyor

45. *Bir gün, öğrencileriyle birlikte bir kayıktaydı ve onlara, "Gölün karşı yakasına geçelim" dedi. Sonra yola çıktılar. Geçerken İsa uykuya daldı. Göle aniden büyük bir fırtına vurdu, suyla dolan kayıkları tehlikedeydi. Öğrencileri yanına yaklaşıp onu uyandırdılar ve, "Öğretmen, mahvoluyoruz" dediler. İsa ayağa kalktı, rüzgara ve azgın dalgalara tehditkar bir şekilde konuştu; bunlar yatıştı ve büyük bir durgunluk oldu. Sonra onlara, "İmanınız nerede?" diye sordu. Ancak onlar korku ve şaşkınlık içindeydiler ve birbirlerine, "Rüzgâra ve dalgalara böyle buyruk veren ve ona itaat eden bu kimdir?" diye sordular. (Luka 8:22-25)*

46. Doğanın sırları hakkında henüz elementlerin eylemlerine başkanlık eden gizli zekaların olup olmadığını söyleyecek kadar bilgimiz yok. Eğer böyle bir hipotez doğrulansaydı, söz konusu olgu bu zekalar üzerindeki bir otorite eyleminin sonucu olabilirdi ve hiçbir erkeğe veya kadına kullanmaları için verilmemiş bir gücü gösterirdi.

tehlike olmadığını ve fırtınanın dineceğini *gördüğü* gerçeğiyle açıklanabilecek bir güvene tanıklık ediyor .

Cana'daki düğün

47. Sadece Yuhanna İncili'nde bahsi geçen bu mucize, İsa'nın gerçekleştirdiği ilk mucize olarak sunulur ve bu nedenle en dikkat çekici olanlardan biri olmalı; ancak diğer Evanjelistlerin hiçbiri bundan bahsetmediği için çok az etkisi olmuş gibi görünüyor. Bu kadar sıra dışı bir olay, konuklar ve özellikle evin sahibi arasında en yüksek derecede hayrete neden olmalıydı, ancak bunu hiç fark etmemiş gibi görünüyorlar.

Olay kendi başına ele alındığında, İsa'nın ruhsal niteliklerini gerçekten doğrulayanlarla karşılaştırıldığında çok az öneme sahiptir. Olayların anlatıldığı gibi gerçekleştiğini varsayarsak, bu türün ürettiği tek fenomenin bu olması dikkat çekicidir. Sadece kalabalığın merakını uyandırmaya uygun, onu bir sihirbaza benzetecek olan, salt fiziksel etkilerle ilgilenmeyecek kadar yüksek bir yapıya sahipti. Yararlı şeylerin ona daha fazla sempati kazandıracağını ve kalbe dokunmadan el çabukluğu olarak geçebilenlerden daha fazla takipçi getireceğini biliyordu. (Bkz. no. 27)

Bu olay, manyetizmanın sunduğu örnekler gibi, suyun özelliklerini değiştirerek ona şarap tadı veren akışkan bir eylemle belli bir dereceye kadar açıklanabilir olsa da, bu hipotez, suyun sadece şarap tadına sahip olması nedeniyle rengini koruyacağı düşünüldüğünde pek olası değildir; bu da fark edilmeden geçilmeyecek bir gerçektir. İsa'nın öğretilerinde çok sık görülen savurgan oğul, düğün ziyafeti, haksız zengin adam, solmuş incir ağacı ve buna rağmen gerçek olayların karakterini taşıyan diğer benzetmelerden birinde bunu görmek daha mantıklıdır. Yemek sırasında, şarap ve suya bir gönderme yapabilir ve her ikisinden de bir öğreti çıkarabilirdi. Bu görüşü haklı çıkaran şey, kâhyanın bu konu hakkında söylediği şu sözlerdir: "Herkes önce iyi şarabı servis eder ve çok içildikten

sonra kalitesiz şarap servis edilir; sana gelince, şimdiye kadar iyi şarabı sakladın."

Bu iki varsayım arasından en akılcı olanı seçmek gerekir ve Spiritistler her yerde sadece tezahürleri görecek kadar saf değillerdir, her şeyi sıvılarla açıklamaya kalkışacak kadar da aşırı değillerdir.

Somunların çoğaltılması

48. Ekmeklerin çoğaltılması, yorumcuları en çok meraklandıran mucizelerden biridir; aynı zamanda inanmayanların belagatini de harekete geçirmiştir. Bunun alegorik anlamını araştırma zahmetine girmeden, bunu sadece çocuksu bir hikaye olarak görürler. Ancak, ciddi kişilerin çoğu, bu anlatıda, alışılmadık bir biçimde de olsa, ruhun manevi beslenmesini bedenin beslenmesiyle karşılaştıran bir benzetme görmüştür.

Yine de, kişi bunda bir alegoriden daha fazlasını görebilir ve belirli bir bakış açısından, bir mucizeye başvurmadan gerçek bir olayın gerçekliğini kabul edebilir. Yoğun zihinsel meşguliyetin veya bir konuya verilen dikkatin, kişinin açlığını unutturabileceği bilinmektedir. Şimdi, İsa'yı takip edenler onu dinlemeye istekli bireylerdi. Sonuç olarak, söylediklerinden ve ayrıca, belki de, üzerlerinde uyguladığı güçlü manyetik etkiden büyülenmiş olmalarına rağmen, fiziksel olarak yemek yeme ihtiyacı hissetmemiş olmaları şaşırtıcı değildir.

Bu sonucu önceden gördüğü için İsa, öğrencilerini her zamanki mecazi dilinde, ekmeklerin -gerçekten birkaç ekmek olduğunu varsayarsak- kalabalığı doyurmaya yeteceğini söyleyerek rahatlatabilirdi. Aynı zamanda öğrencilerine bir ders veriyordu: "Siz kendiniz onlara yiyecek bir şeyler verin," dedi. Böylece onlara, onlar da söz aracılığıyla besin sağlayabileceklerini öğretiyordu.

Bu şekilde, ahlaki-alegorik anlamın yanı sıra, doğal, çok yaygın bir fizyolojik etki de üretildi. Bu durumdaki mucize, İsa'nın sözünün, büyük bir kalabalığın dikkatini çekecek kadar güçlü olması ve yemek yemeyi

unutturacak kadar güçlü olmasında yatmaktadır. Böyle bir ahlaki güç, İsa'nın üstünlüğünü, bir alegori olarak alınması gereken somunların çoğaltılmasının salt fiziksel olayından çok daha fazla kanıtlamaktadır.

Üstelik bu açıklama İsa'nın kendisi tarafından da aşağıdaki iki pasajda doğrulanmaktadır.

Ferisilerin mayası

49. *Şimdi, öğrencileri karşı yakaya geçtiklerinde, yanlarında ekmek getirmeyi unuttular. İsa onlara, "Kendinizi Ferisiler ve Sadukiler'in mayasından korumaya dikkat edin" dedi. Ama onlar düşündüler ve birbirlerine, "Ekmek getirmediğimiz için böyle oldu" dediler.*

İsa onların ne düşündüklerini biliyordu ve şöyle dedi: "Ey imanı az olan adamlar, neden birbirinize ekmek getirmediğinizi söylüyorsunuz? Hala anlamıyor musunuz ve beş somun ekmeğin beş bin adama yettiğini ve kaç sepet dolusu ekmek topladığınızı hatırlamıyor musunuz? Ferisiler ve Sadukiler'in mayasından kendinizi korumanızı söylediğimde size ekmekten bahsetmediğimi neden anlamıyorsunuz?"

O zaman, İsa'nın onlara ekmeğe katılan mayadan sakınmalarını değil, Ferisiler ve Sadukiler'in öğretisini söylediğini anladılar. (Matta 16:5-12)

Cennetin ekmeği

50. *Ertesi gün, denizin öte yakasında kalan halk, orada başka bir kayık olmadığını ve İsa'nın öğrencilerinin olduğu kayığa binmediğini, sadece öğrencilerin gittiğini fark ettiler. Ve Tiberiades'ten gelen diğer kayıklar, Rab'bin şükrettikten sonra onları beş somun ekmekle doyurduğu yere daha sonra geldiklerinden ve sonunda ne İsa'nın ne de öğrencilerinin orada olmadığını anladıklarından, kayıklara binip İsa'yı aramak için Kefarnahum'a gittiler. Onu denizin öte yakasında bulduklarında, "Efendim, buraya ne zaman geldin?" diye sordular.*

İsa onlara cevap verdi, "Gerçek, gerçek size derim ki, gördüğünüz mucizeler yüzünden değil, size yiyecek ekmek verdiğim ve doyduğunuz için beni aramaya geldiniz. Geçici bir yiyecek için değil, sonsuz yaşam için kalıcı bir yiyecek için çalışın. İnsanoğlu bunu size verecektir. Çünkü Tanrı Baba, onun üzerine mührünü ve karakterini koymuştur."

Ona, "Tanrı'nın işlerini yapmak için ne yapmalıyız?" diye sordular. İsa, "Tanrı'nın işi, O'nun gönderdiği kişiye iman etmenizdir" diye cevap verdi.

Ona ayrıca sordular, “Öyleyse, görüp sana inanmamız için hangi mucizeyi gerçekleştireceksin? Olağanüstü ne yapacaksın? Atalarımız çölde manna yediler, şöyle yazılmıştır: ‘Onlara gökten ekmek verdi, yesinler diye.’”

İsa cevap verdi: “Size doğrusunu, doğrusunu söyleyeyim, Musa size gökten ekmek vermedi; gökten size gerçek ekmeği veren Babamdır. Çünkü Tanrı'nın ekmeği, gökten inen ve dünyaya yaşam verendir.”

Sonra İsa'ya, "Ya Rab, bize her zaman bu ekmekten ver" dediler.

İsa cevap verdi, "Ben hayat ekmeğiyim. Bana gelen acıkmaz ve bana iman eden asla susamaz. Ama size daha önce söyledim: Beni gördünüz ama inanmadınız.

“Gerçek, gerçek size derim ki, bana iman edenin sonsuz yaşamı vardır. Ben yaşam ekmeğiyim. Atalarınız çölde manna yediler ve öldüler. Ama işte gökten inen ekmek, öyle ki onu yiyen ölmeyecek” (Yuhanna 6:22-36, 47-50)

51. İsa, ilk pasajda, daha önce üretilen etkiyi hatırlayarak, açıkça fiziksel ekmeklerle uğraşmadığını kastediyor; aksi takdirde, Ferisilerin mayasıyla yaptığı benzetmenin bir nesnesi olmazdı: “ *Hâlâ anlamıyor musunuz,”* dedi, “ve beş ekmeğin beş bin kişiye, yedi ekmeğin dört bin kişiye yettiğini hatırlamıyor musunuz? Ferisilerin mayasından kendinizi korumanızı söylediğimde size ekmekten bahsetmediğimi nasıl anlamıyorsunuz?” Bu benzetme, fiziksel bir çoğalma durumunda anlamsız olurdu. Olay, kendi başına, öğrencilerinin hayal gücünü etkileyecek kadar sıra dışıydı; ancak, bunu hatırlamıyor gibi görünüyorlardı.

İsa'nın cennet ekmeği üzerine yaptığı konuşmada, ruhsal gıdanın gerçek anlamını anlaşılır kılmaya çalıştığında, daha az açık olmayan bir şekilde vurgulanan şey budur. "Çalışın," dedi, "bozulacak bir gıdaya sahip olmak için değil, sonsuz yaşam için kalıcı bir gıdaya sahip olmak için ve İnsanoğlu'nun size vereceği gıdaya sahip olmak için." Bu gıda, gökten inen ve dünyaya hayat veren ekmek olan sözüdür. "Ben hayat ekmeğiyim," diye ilan eder. *"Bana gelen acıkmaz ve bana iman eden asla susamaz* ."

Ancak bu tür ayrımlar, yalnızca elle tutulur şeyleri anlayabilen o kaba tabiatlılar için fazla incelikliydi. Onlar için, atalarının bedenlerini besleyen manna, gökten gelen gerçek ekmekti: bu bir mucizeydi. Dolayısıyla, çoğalma olayı maddi olarak gerçekleşmiş olsaydı, birkaç gün önce kendileri

için üretilmiş olan aynı kişiler, İsa'ya, "Görerek sana inanabilmemiz için hangi mucizeyi gerçekleştireceksin? Olağanüstü ne yapacaksın?" diyecek kadar nasıl az etkilenmiş olabilirlerdi? Bunun nedeni, mucizeleri, Ferisilerin istediği harikalar, yani İsa'nın emriyle gökyüzündeki işaretler, sanki bir sihirbazın asasıylaymış gibi anlamış olmalarıydı. İsa'nın yaptığı çok basitti ve doğanın yasalarından ayrılmadı; şifaların kendileri yeterince tuhaf veya olağanüstü bir karakter sergilemiyordu. Manevi mucizeler onlar için yeterince öz taşımıyordu.

İsa'nın ayartılması

52. İsa'nın Şeytan tarafından Tapınağın tepesine ve sonra da bir dağa götürülüp onun tarafından ayartılması, onun karakteristik özelliklerinden biri olup, kamuoyunun safdilliği tarafından gerçek bir olaya dönüştürülmüştür. [7]

53. “İsa aslında alınmadı, sadece erkeklerin ve kadınların insanların başarısızlığa maruz kaldığını ve zayıf doğalarının onları teslim olmaya yönelttiği kötü ilhamlara karşı her zaman tetikte olmaları gerektiğini anlamalarını sağlamak istedi. Dolayısıyla, İsa'nın ayartılması bir alegoridir ve bunu kelimesi kelimesine almak için kör olmak gerekir. Mesih'in, Tanrı'nın Sözü'nün, enkarnasyon halinde, Şeytan'ın telkinlerine kısa bir süre bile boyun eğdiğine ve Luka İncili'nde söylendiği gibi, Şeytan'ın onu *bir süre terk ettiğine* , bunun da Şeytan'ın gücüne daha fazla boyun eğdiği anlamına geldiğine nasıl inanabilirsiniz? Hayır. Size verilen öğretileri daha iyi anlamalısınız. Kötülük Ruhu, İyiliğin Özü ile ilgili hiçbir şey yapamazdı. Hiç kimse İsa'yı dağda veya Tapınağın tepesinde gördüğünü iddia etmedi; bu kesinlikle o dönemdeki tüm insanlar arasında yayılmaya değer bir olay olurdu. Bu nedenle ayartma maddi, fiziksel bir eylem değildi. Ahlaki eyleme gelince, İsa'nın kökenini ve gücünü bilen Karanlığın Ruhu'nun, 'Bana tapın, sana yeryüzündeki tüm krallıkları vereceğim' diyebileceğine inanabilir miydiniz? Eğer öyleyse, Şeytan böyle bir teklifi kime yaptığının farkında

olmazdı ki bu da olası değildir. Eğer İsa'nın kim olduğunu biliyorsa, önerileri saçmalıktır, çünkü insanlık üzerindeki egemenliğini yok etmek için gelen kişi tarafından reddedileceğini çok iyi bilirdi.

“Bu nedenle, bu benzetmenin anlamını anlamalısınız, çünkü bu benzetmenin anlamı sadece budur – *Savurgan Oğul* ve *İyi Samiriyeli benzetmeleri gibi* . İlki, insanların kendilerine durmadan bağıran o iç sese direnmezlerse karşılaşacakları tehlikeleri gösterir: 'Olduğun şeyden daha fazlası olabilirsin; sahip olduğundan daha fazlasına sahip olabilirsin; gelişebilir, edinebilirsin; hırsın sesine boyun eğersen tüm arzuların tatmin olur.' Bize tehlikeyi ve bu tür kötü ilhamlara ' *Defol, Şeytan!'* veya başka bir deyişle ' *Defol, ayartma!* ' diyerek bundan kaçınmanın yollarını gösterir.

“Bahsettiğim diğer iki benzetme, Şeytan’ı uzak tutmak için çok zayıf oldukları için onun ayartmalarına yenik düşenleri hala neyin beklediğini gösteriyor. Bize, tövbe eden oğlunun alnına elini koyan ve ona yalvardığı affı sevgiyle bahşeden aile babasının merhametini gösteriyor. Bize suçluların, bölücülerin, kardeşleri tarafından reddedilenlerin, onları küçümseyenlerden Yüce Yargıç’ın gözünde daha değerli olduğunu gösteriyor, çünkü onlar sevgi yasasının öğrettiği erdemleri uyguluyorlar.

“İncil’de verilen öğretileri iyi tartın. Gerçek ve mecazi olanı birbirinden nasıl ayırt edeceğinizi bilin, o zaman sizi yüzyıllardır kör eden hatalar yavaş yavaş silinecek ve gerçeğin parlayan ışığına yol açacaktır.”

Evanjelist John (Bordeaux, 1862)

İsa'nın ölümünü çevreleyen harikalar

54. *Günün altıncı saatinden dokuzuncu saatine kadar bütün dünya karanlıkla kaplandı.*

Aynı zamanda Mabet'teki perde yukarıdan aşağıya doğru yırtılarak ikiye ayrıldı; yer sarsıldı; kayalar yarıldı; mezarlar açıldı ve ölüm uykusunda olan birçok azizin bedeni dirildi; İsa'nın dirilişinden sonra mezarlarını terk ederek kutsal şehre geldiler ve birçok kişi tarafından görüldüler. (Matta 27:45, 51-53)

55. Şehrin dikkatinin İsa'nın ölümüne odaklandığı anda meydana gelen bu tür harikaların fark edilmemesi gariptir - günün olayı - çünkü hiçbir tarihçi bunlara en ufak bir atıfta bulunmaz. Gökyüzünün her zaman mükemmel bir şekilde açık olduğu bir ülkede bir depremin ve tüm dünyanın *üç* saat boyunca karanlığa gömülmesinin fark edilmemesi imkansız görünüyor.

Bu karanlığın uzunluğu neredeyse bir güneş tutulması kadardı; fakat bu tür tutulmalar yalnızca yeni ay zamanında meydana gelir ve İsa'nın ölümü, Yahudi Fısıh Bayramı olan Nissan ayının 14. gününde dolunay sırasında gerçekleşti.

Güneşin kararması, yüzeyinde gözlemlenebilen güneş lekeleri tarafından da meydana gelmiş olabilir. Bu durumda, ışığının parlaklığı belirgin bir şekilde zayıflar, ancak asla belirsizliğe ve karanlığa neden olacak noktaya gelmez. Bu tür bir olgunun o sırada gerçekten meydana geldiğini kabul edersek, bunun tamamen doğal bir nedeni olması gerekirdi. [8]

Hayata geri dönen ölülere gelince, *birkaç kişinin* vizyonlar veya hayaletler görmüş olması olağandışı değildir. Ancak, bu tür olayların nedenini bilmedikleri için, gördükleri figürlerin mezardan geldiğini varsaydılar.

Rablerinin ölümüyle üzüntü duyan İsa'nın öğrencileri, şüphesiz bunu başka bir durumda dikkat etmeyecekleri birkaç özel olayla ilişkilendirdiler. O anda bir kaya parçasının parçalanması, olağanüstü şeylere meyilli olan kişilerin bunu bir mucize olarak görmeleri ve gerçeği abartarak kayaların parçalandığını söylemeleri için yeterli olurdu.

İsa, eserleriyle yücedir; onu çevreleyen az aydınlanmış coşkulu insanların gerekli gördüğü fantastik imgelerle değil.

İsa'nın ölümünden sonra görünmesi

56. *Gözyaşları döken Meryem (Magdalene) ise mezarın yakınında dışarıda kaldı. Ve ağlarken, mezarın içine bakmak için eğildi ve beyaz giyinmiş ve İsa'nın bedeninin olduğu yerde oturan iki melek gördü, biri başucunda, diğeri ayakucunda. Ona dediler ki, "Kadın, neden ağlıyorsun?" O cevap verdi, "Rabbimi aldılar ve onu nereye koyduklarını bilmiyorum."*

Bunları söyledikten sonra arkasını döndü ve İsa'nın orada durduğunu gördü, ama onun İsa olduğunu bilmiyordu. Sonra İsa ona, "Kadın, neden ağlıyorsun? Kimi arıyorsun?" dedi. Bahçıvan olduğunu düşünerek ona, "Efendim, eğer onu sen aldıysan, nereye koyduğunu söyle de alayım" dedi.

İsa ona, "Meryem" dedi. Meryem hemen ona doğru döndü ve " Rabboni " dedi; yani, Rabbim. İsa cevap verdi, "Bana dokunma, çünkü henüz Babamın yanına çıkmadım; ama kardeşlerimin yanına git ve onlara benim için söyle, "Benim Babamın ve sizin Babanızın, benim Tanrımın ve sizin Tanrınızın yanına çıkıyorum."

Sonra Mecdelli Meryem, öğrencilerine gidip Rabbi gördüğünü ve Rabbin kendisine bunları söylediğini söyledi. (Yuhanna 20:11-18)

57. *Aynı gün, ikisi Yeruşalim'den altmış stadyum kadar uzakta olan Emmaus adlı bir kente doğru gidiyorlardı. Olan biten her şeyi konuşuyorlardı. Ve onlar konuşup meseleyi tartışırken, İsa'nın kendisi onlara katılmak için geldi ve onlarla yürümeye başladı. Ama gözleri kapalıydı, onu tanıyamıyorlardı. Onlara, "Yürürken ne hakkında konuşuyordunuz ve nereden geldiniz ki bu kadar üzgünsünüz?" diye sordu.*

Bunlardan biri, Kleopas adında biri ona sordu, "Kudüs'e o kadar yabancı mısın ki, son birkaç günde neler olduğunu bilmiyorsun?" "Ne oldu?" diye sordu. Onlar, "Tanrı'nın ve bütün halkın önünde güçlü bir peygamber olan Nasıralı İsa ile ilgili olarak; ve başkâhinlerin ve ihtiyarlarımızın onu ölüme mahkûm etmek üzere teslim edip çarmıha germeleriyle ilgili olarak. İsrail'i kurtaracak olanın o olduğunu umuyorduk, ama şimdi bu tür şeyler olduktan sonraki üçüncü gün. Bizimle birlikte olanlardan bazı kadınların bizi şaşırttığı doğrudur, çünkü şafak vakti mezarına gittiler; ve cesedini bulamayınca, meleklerin kendilerine göründüğünü ve onun hayatta olduğunu söylediklerini söylemek için geri döndüler. Ve içimizden bazıları da mezara gittiler ve kadınların kendilerine söylediklerine göre her şeyi buldular; ama ona gelince, onu bulamadılar.

Sonra onlara dedi ki, "Ey akılsızlar! Peygamberlerin söylediği her şeye inanmakta yürekleri ağır olan sizler! Mesih'in yüceliğine kavuşması için bütün bu acıları çekmesi gerekmedi mi?" Ve Musa'dan başlayarak, sonra bütün peygamberlere, Kutsal Yazıların kendisi hakkında söylediklerini onlara açıkladı.

Gittikleri kasabaya yaklaştıklarında, daha da ileri gidecekmiş gibi göründü. Ama onlar onu daha fazla kalmaya zorladılar ve, "Bizimle kal, çünkü vakit geç oldu ve gün batmak üzere." dediler. Onlarla birlikte içeri girdi. Onlarla birlikte sofrada otururken ekmeği aldı, kutsadı, böldü ve onlara verdi. O anda gözleri açıldı ve onu tanıdılar; ancak, gözlerinin önünde kayboldu.

Sonra birbirlerine, “Yolda bizimle konuşurken ve Kutsal Yazıları bize açıklarken yüreğimiz içimizde yanmadı mı?” dediler. Ve o anda kalkıp Yeruşalim’e döndüler ve on bir elçinin ve onlarla birlikte kalanların toplandığını gördüler. “Rab gerçekten dirildi ve Simun’a göründü” dediler. Sonra ikisi de yolda başlarına gelenleri ve ekmeği kırdığında onu nasıl tanıdıklarını anlattılar.

Bunları konuşurken İsa yanlarına geldi ve onlara, "Size esenlik olsun, benim, korkmayın" dedi. Fakat onları saran karışıklık ve korku içinde, bir ruh gördüklerini sandılar.

Ve İsa onlara dedi ki, "Neden sıkıntı çekiyorsunuz? Neden böyle düşünceler yüreğinizde doğuyor? Ellerime ve ayaklarıma bakın ve bilin ki ben oyum; bana dokunun ve bir ruhun eti veya kemiği olmadığını, gördüğünüz gibi benim olduğunu hatırlayın." Bunu söyledikten sonra onlara ellerini ve ayaklarını gösterdi.

Ama onlar hâlâ inanmadıkları için sevinç ve şaşkınlık içinde olduklarından, onlara dedi ki, "Burada yiyecek bir şeyiniz var mı?" Ona bir parça pişmiş balık ve biraz petek bal verdiler. Onların önünde yedi ve kalanı alıp onlara verdi ve dedi ki, "Daha yanınızdayken size şunu söylemiştim: Musa'nın yasasında, peygamberlerde ve Mezmurlar'da benim hakkımda yazılmış olan her şeyin yerine gelmesi gerekiyordu.

Aynı zamanda, Kutsal Yazıları anlayabilmeleri için zihinlerini açtı; ve onlara şöyle dedi: “Böyle yazılmıştır ve Mesih’in acı çekmesi ve üçüncü gün ölümden dirilmesi gerekecekti; ve tövbe ve günahların bağışlanması onun adıyla bütün uluslara, Yeruşalim’den başlayarak vaaz edilecekti. Şimdi, siz bu şeylerin tanıklarısınız. Size vaat edilen Babamın armağanını göndereceğim; ama şimdilik, sizi Yücelerden gelen güçle giydirinceye kadar kentte kalın.” (Luka 24:13-49)

***58.** Ancak on iki havariden biri olan Didymus adlı Tomas, İsa geldiğinde onlarla birlikte değildi. Diğer öğrenciler ona, “Biz Rab’bi gördük” dediler. Ama o onlara, “Ellerindeki çivi izlerini görmezsem, parmağımı çivi deliklerine sokmazsam ve elimi böğründe bulunan deliğe sokmazsam, inanmayacağım” dedi.*

Sekiz gün sonra, öğrenciler aynı yerdeydiler ve Thomas da onlarla birlikteydi. İsa, kapılar kapalıyken onlara göründü ve aralarında durdu ve onlara, "Size esenlik olsun" dedi.

Sonra Tomas'a dedi ki, "Parmağını buraya koy ve ellerime bak; elini de uzat ve yanıma koy ve artık inanmaz olma, sadık ol." Tomas cevap verdi ve ona dedi ki, "Rabbim ve Tanrım!" İsa ona dedi ki, "Tomas, gördüğün için inanıyorsun; görmeden inananlar ne mutludur." (Yuhanna 20:24-29)

***59.** Daha sonra İsa, Tiberius Denizi kıyısında öğrencilerine tekrar kendini gösterdi. Kendisini şu şekilde gösterdi:*

Simon Petrus ve Didymus diye adlandırılan Tomas, Celile'deki Kana'dan olan Natanael, Zebedi'nin oğulları ve iki başka öğrenci hep birlikteydiler. Simon Petrus onlara, "Ben balık tutmaya gidiyorum" dedi. Onlar da ona, "Biz de seninle gidiyoruz" dediler. Bir tekneye bindiler, ama o gece balık tutamadılar.

Sabah olduğunda İsa kıyıda belirdi, ama öğrencileri onun İsa olduğunu anlamadılar. Onlara, "Oğullarım, yiyecek bir şeyiniz yok mu?" dedi. Onlar, "Hayır" diye cevap verdiler. Onlara, "Ağınızı teknenin sağ tarafına atın, biraz bulacaksınız" dedi. Hemen attılar ve balıkla çok yüklü olduğu için çekemediler.

Sonra İsa'nın sevdiği öğrenci Petrus'a, "Bu Rab'dir" dedi. Ve onun Rab olduğunu anlayan Simun Petrus, giysilerini giydi (çünkü çıplaktı) ve denize atladı. Diğer öğrenciler tekneyle geldiler; kıyıdan iki yüz arşından daha uzakta olmadıkları için balık dolu ağı sürüklediler. (Yuhanna 21:1-8)

60. *Sonra onları Beytanya'ya götürdü ve ellerini kaldırarak onları kutsadı. Ve onları kutsadıktan sonra ayrıldı ve göğe alındı.*

Onlar ise, ona tapındıktan sonra sevinçle Yeruşalim'e döndüler. Sürekli tapınakta bulunuyor, Tanrı'yı övüyor ve kutsuyorlardı. Amin. (Luka 24:50-53).

61. İsa'nın ölümünden sonraki görünümleri, Evanjelistler tarafından gerçeklikleri konusunda hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde dolaylı ayrıntılarla anlatılır. Dahası, görünümler akışkan yasalar ve perispiritin özellikleriyle mükemmel bir şekilde açıklanır ve antik ve çağdaş tarihin sayısız örnek sunduğu aynı türdeki fenomenlerle anormal hiçbir şey sunmaz, hatta elle tutulurluğu bile dışlamaz. Eğer kişi onun birçok görünümüne eşlik eden koşulları gözlemleyecek olsaydı, bu anlarda onda akışkan bir varlığın tüm özelliklerini tanırdı. Beklenmedik bir şekilde belirir ve aynı şekilde kaybolur; bazıları tarafından görülür ama diğerleri tarafından görülmez, onu müritleri için bile tanınmaz hale getiren görünümler altında; cismani bir bedenin giremeyeceği kapalı odalarda kendini gösterir; dili bile cismani bir varlığın canlılığından yoksundur; o şekilde tezahür eden ruhlara özgü kısa ve öz bir üslubu vardır; başka bir deyişle, tüm tavırları dünyevi dünyaya ait olmayan bir şeyi ifade eder. Onu görmek aynı anda hem şaşkınlığa hem de korkuya neden olur; müritleri onunla eskisi gibi özgürce konuşamazlar; artık bir insan olmadığını hissederler.

Ancak İsa, kendisini perispiritüel bedeniyle gösterdi, bu da neden sadece onu görmek istediği kişiler tarafından görüldüğünü açıklıyor. Eğer bedensel bedeni olsaydı, tıpkı hayattayken olduğu gibi, kendisine gelen ilk

kişi tarafından görülecekti. Öğrencileri, hayalet fenomenlerinin birincil nedeninin farkında olmadıkları için, muhtemelen fark etmedikleri özelliklerini algılamadılar. İsa'yı gördükleri ve ona dokundukları için, onlar için bu onun yeniden dirilmiş bedeni olmalıydı. (Bkz. bölüm XIV, nos. 14, 35-38)

62. İnançsızlık, İsa tarafından gerçekleştirilen tüm olguları doğaüstü bir görünüme sahip oldukları için reddederken ve istisnasız olarak onları efsaneler olarak kabul ederken, Spiritizm bu olguların çoğu için doğal bir açıklama sağlar. Bunların nasıl mümkün olduğunu, yalnızca akışkan yasaları teorisi aracılığıyla değil, aynı zamanda çok sayıda bireyin en sıradan koşullar altında neden olduğu benzer olgularla özdeşlikleri aracılığıyla gösterir. Olgular az çok kamusal alanda olduğundan, İsa'nın istisnai doğası hakkında prensipte hiçbir şey kanıtlamazlar. [9]

63. Hz. İsa'nın gerçekleştirdiği mucizelerin en büyüğü, onun ne kadar gelişmiş olduğunu gerçekten gösteren mucize, faaliyet alanının sınırlı olmasına rağmen öğretilerinin tüm dünyada yarattığı devrimdir.

Aslında, İsa – belirsiz, fakir, hiçbir gücü olmayan, neredeyse görmezden gelinen ve herhangi bir politik, sanatsal veya edebi nüfuza sahip olmayan bir halkın arasında en mütevazı koşullarda doğmuş – sadece üç yıl vaaz verdi. Bu kısa zaman dilimi boyunca tanınmadı, iftiraya uğradı, bir sahtekâr olarak muamele gördü ve vatandaşları tarafından zulüm gördü; taşlanarak öldürülmemek için kaçmak zorunda kaldı; kendi öğrencilerinden biri tarafından ihanete uğradı ve diğeri tarafından reddedildi; düşmanlarının eline düştüğü anda hepsi tarafından terk edildi. Sadece iyiliği uyguladı, ancak bu onu, kendisine karşı yaptığı hizmetlerin kendisine karşı dönmesine neden olan kötü niyetten korumadı. Suçlulara ayrılmış bir ölüme mahkûm edildi, dünya tarafından görmezden gelinerek öldü – çağdaş tarih bu konuda sessizdir. [10] Hiçbir şey yazmadı; yine de, kendisi kadar belirsiz birkaç kişinin yardımıyla, sözü dünyayı yeniden canlandırmaya yetti; doktrini tüm güçlü paganizmi öldürdü ve medeniyetin ateşi oldu. İnsanları başarısızlığa

uğratan her şey ona karşıydı, bu yüzden doktrininin zaferinin onun en büyük mucizesi olduğunu söyledik, aynı zamanda onun ilahi bir misyona sahip olduğunu da kanıtladı. İnsanlığın ruhsal geleceği üzerine kurulu toplumsal ve yenileyici ilkeler yerine, gelecek nesillere sadece birkaç olağanüstü fenomen sunmuş olsaydı, belki de bugün neredeyse hiç kimse onun adını tanımazdı.

İsa'nın bedeninin kaybolması

64. İsa'nın ölümünden sonra bedeninin kaybolması çok sayıda yorumun konusu olmuştur. Bu, üçüncü gün mezarına giden ve orada olmadığını gören kadınların raporuna dayanarak dört Evanjelist tarafından doğrulanmıştır. Bazıları bu kaybolmada mucizevi bir olay görmüştür; diğerleri bunu gizli bir uzaklaştırmaya bağlamaktadır.

Başka bir görüşe göre, İsa'nın hiç de cismani bir bedeni yoktu, sadece akışkan bir bedeni vardı. Tüm hayatı boyunca sadece elle tutulur bir görüntüydü; başka bir deyişle, bir tür agenerate [11] idi. Doğumu, ölümü ve hayatındaki tüm fiziksel eylemler sadece bir görüntüydü. Bu nedenle, akışkan hale geri dönen bedeninin mezardan kaybolabileceği ve ölümünden sonra kendini bu aynı bedenle gösterdiği söylenmiştir.

Şüphesiz, bugün sıvıların özellikleri hakkında bilinenlere göre böyle bir gerçek kökten imkansız değildir. Ancak, en azından tamamen istisnai olurdu ve generatların karakterine biçimsel olarak aykırı olurdu (bkz. bölüm XIV, no. 36). Dolayısıyla mesele, böyle bir hipotezin kabul edilebilir olup olmadığını ve olgular tarafından doğrulanıp doğrulanmadığını veya çelişip çelişmediğini belirlemektir.

65. İsa'nın yeryüzünde kalışı iki dönemi gerektirir: ölümünden önceki ve sonraki. İlkinde, gebe kalma anından doğuma kadar, annesiyle ilgili her şey hayatın normal koşullarında olduğu gibi gerçekleşir. [12] Doğumundan ölümüne kadar, eylemleri, dili ve hayatının çeşitli koşulları hakkındaki her şey, bedenselliğin kesin özelliklerini ortaya koyar. İçinde meydana gelen

psişik fenomenler beklenmediktir, ancak bunlarda anormal bir şey yoktur, çünkü bunlar perispiritin özellikleriyle açıklanabilir ve diğer bireyler arasında farklı derecelerde bulunabilir. Öte yandan, ölümünden sonra, onunla ilgili her şey akışkan bir varlığı ortaya koyar. Bu iki durum arasındaki fark o kadar belirgindir ki karşılaştırılamazlar.

Cismani beden, maddeye özgü özelliklere sahiptir, bu özellikler eterik sıvıların özelliklerinden esasen farklıdır. Maddede, moleküler kohezyonun kopması nedeniyle bozulma meydana gelir. Bir kesici alet fiziksel bedeni delerek dokularını bölebilir. Yaşam için gerekli olan organlara saldırılırsa, beden işlevini durdurur ve ölüm, yani bedenin ölümü gerçekleşir. Bu birleşme sıvı bedenlerde bulunmadığından, yaşam özel organların işlevinde yatmaz; fiziksel bedendekilere benzer bozukluklar üretilemez. Bir kesici alet veya başka herhangi bir alet, herhangi bir lezyona neden olmadan bir buhar bulutu gibi sıvı bir bedeni delebilir. Bu yüzden bu tür bedenler *ölemez ve generatlar* olarak adlandırılan sıvı varlıklar öldürülemez.

İsa'nın ölümünden sonra, hareketsiz ve cansız bedeni diğer bedenler gibi gömüldü ve herkes onu görüp dokunabilirdi. Dirilişinden sonra, dünyayı geride bırakmaya hazır olduğunda, bir daha ölmedi; bunun yerine, bedeni yükseldi, dağıldı ve iz bırakmadan kayboldu – bu bedenin çarmıhta yok olan bedenden farklı bir doğaya sahip olduğunun açık bir kanıtı. Dolayısıyla, İsa'nın ölebilmesinin etten bir bedene sahip olması nedeniyle olduğu sonucuna varılmalıdır.

Maddi özellikleri nedeniyle, cismani beden, hassas merkez veya ruh içinde yankılanan duyum ve fiziksel acının merkezidir. Acı çeken beden değildir; organik dokulardaki lezyonlardan veya değişikliklerden gelen karşı darbeyi alan ruhtur. Ruhtan yoksun bir bedende, duyum tamamen eksiktir. Aynı sebepten dolayı, fiziksel bedeni olmayan ruh, maddenin değişmesinin sonucu olan acıyı deneyimleyemez. Dolayısıyla, İsa'nın fiziksel olarak acı çekmesi durumunda -ki bu şüphesizdir- bunun, herkesinkine benzer bir

doğaya sahip fiziksel bir bedene sahip olmasından kaynaklandığı sonucuna varmak gerekir.

66. Fiziksel olaylara en güçlü ahlaki düşüncelerin eklenmesi gerekir.

Eğer İsa yaşamı boyunca akışkan varlıklar halinde var olsaydı, ne acı ne de bedensel ihtiyaçlar hissederdi. Böyle bir durumun söz konusu olduğunu varsaymak, onun istifa örneği olarak seçtiği yoksunluk ve acı dolu yaşamın tüm erdemini elinden almaktır. Eğer yaşamındaki her şey sadece bir görüntü olsaydı, yaşamındaki tüm olaylar, ölümüyle ilgili tekrarlanan ifadeleri, Zeytin Bahçesi'ndeki acıklı sahne, Tanrı'ya kadehi dudaklarından kaldırması için dua etmesi, tutkusu ve ölümü - ruhunu teslim ettiği son haykırışa kadar her şey - gerçek doğası hakkında sadece boş bir aldatmaca olurdu ve hayatının aldatıcı fedakarlığına dair bir inanç yaratmayı amaçlardı, basit ve dürüst bir adama ve daha da önemlisi, böylesine gelişmiş bir varlığa yakışmayan bir saçmalık. Başka bir deyişle, çağdaşlarının ve tüm gelecek nesillerin iyi niyetini suistimal etmiş olurdu. Bu teorinin mantıksal sonuçları bunlardır, onu yüceltmekten çok ahlaki olarak aşağıladıkları için kabul edilemez sonuçlardır. [13]

Dolayısıyla, diğer insanlar gibi İsa'nın da hem cismani hem de sıvısal bir bedeni vardı; bu, onun hayatını vurgulayan fiziksel ve ruhsal olaylarla doğrulanan bir gerçektir.

67. İsa'nın bedeninin doğası hakkındaki bu fikir yeni bir şey değildir. Dördüncü yüzyılda, Apollinarian mezhebinin başı olan Laodikyalı Apollinarius, İsa'nın bizimki gibi bir beden almadığını, bunun yerine Kutsal Bakire'nin kucağına cennetten inen, ancak ondan doğmamış, *duygusuz bir beden aldığını iddia etti. Dolayısıyla İsa, görünüş* dışında doğmamış, acı çekmemiş veya ölmemişti . Apollinarianlar, 360 yılında İskenderiye Konseyi, 374 yılında Roma Konseyi ve 381 yılında Konstantinopolis Konseyi tarafından aforoz edildi.

Gnostiklerin üretken bir mezhebi olan ve ilk üç yüzyıl boyunca varlığını sürdüren Doketistler (Yunanca dokein, görünmek kelimesinden gelir) de aynı inancı benimsedi.

[1] İncil pasajları, Kardec tarafından kullanılan Sacy'nin Fransızca çevirisinden doğrudan çevirilerdir. – Tr.

[2] Tüm ilahiyatçılar şeytani doktrinle ilgili böyle kesin görüşlere sahip değildir. İşte bir din adamının, din adamlarının tartışamayacağı bir görüşü. Aşağıdaki pasaj, Hermopolis Piskoposu Monsignor Frayssinous'un Conférences sur la Religion adlı eserinde, cilt II, s. 341'de (Paris, 1825) bulunabilir:

"Eğer İsa bu mucizeleri Şeytan'ın gücüyle gerçekleştirmiş olsaydı, bu onun otoritesini yok etmek için çalışırdı ve kendi gücünü ona karşı kullanırdı. Açıkçası, erdem krallığını kurmak için ahlaksızlığın krallığını yok etmeye çalışan bir Şeytan garip bir Şeytan olurdu. Bu yüzden İsa, Yahudilerin saçma suçlamasını reddetmek için onlara, "Eğer Şeytan adına mucizeler gerçekleştirirsem, o zaman Şeytan kendi içinde bölünmüştür ve kendini yok etmeye çalışır!" dedi – cevap gerektirmeyen bir cevap.

Bu, tam olarak Spiritistlerin, ruhlardan aldıkları iyi öğütleri Şeytan'a atfedenlere karşı kullandıkları argümandır. Şeytan, çaldığı her şeyi geri veren ve diğer hırsızları dürüst bireyler olmaya teşvik eden profesyonel bir hırsız gibi olurdu – Auth.

[3] Bu geleneğin kanıtı Elçilerin İşleri 5:5 vd.'de bulunabilir: "Hananya bu sözleri işitince yıkıldı ve ruhunu teslim etti; ve bunu duyanların hepsi büyük bir korkuya kapıldılar. Hemen birkaç genç adam gelip onun bedenini aldılar ve onu sardıktan sonra gömdüler. Yaklaşık üç saat sonra, ne olduğunu bilmeyen karısı (Safira) içeri girdi. Ve Petrus ona dedi ki... [vb.] Tam o anda ayaklarına kapandı ve ruhunu teslim etti. Genç adamlar içeri girdiler ve onu ölmüş buldular; ve onu sardıktan sonra kocasıyla birlikte gömdüler." – Auth.

[4] Aşağıdaki olay, çürümenin bazen ölümden önce geldiğini kanıtlıyor. Toulon'da ceza kolonisi papazı Abbot Marin tarafından tövbekâr kadınlar için kurulan İyi Çoban Manastırı'nda, kefaret ödeyen bir kurbanın soğukkanlılığı ve duygusuzluğuyla en korkunç acıları çekmiş bir kız vardı. Acısının ortasında, sanki cennetten bir vizyon görüyormuş gibi gülümsüyordu. Aziz Teresa gibi, daha da fazla acı çekmek istiyordu, eti paramparça olmuş ve kangren uzuvlarını mahvetmişti. Akıllıca bir öngörüyle, doktorlar cesedin ölümden hemen sonra gömülmesini önermişlerdi. Ne garip! Son nefesini verir vermez, tüm çürüme süreci durdu, kadavra nefesleri kesildi ve otuz altı saat boyunca topluluğun dualarına ve hürmetine maruz kaldı - Auth.

[5] Gennesaret Gölü veya Tiberiades – Yazar.

[6] Tiberiades Gölü'nün güneybatısında ve Nasıra'nın on bir kilometre [yaklaşık 6,8 mil] güneydoğusunda, yaklaşık 1.000 metre [yaklaşık 3.280 fit] yükseklikteki Tabor Dağı – Auth.

[7] Aşağıdaki açıklama, bir ruhun anlatıya ilişkin öğretisinin metinsel yeniden üretimidir – Auth.

[8] Güneş'in yüzeyinde, onun dönme hareketini takip eden ve bu hareketin süresini belirlemeye yarayan belirli güneş lekeleri her zaman vardır. Ancak zaman zaman bu güneş lekelerinin sayısı, kapsamı ve yoğunluğu artar ve o zaman ışık ve ısıda bir azalma olur. Güneş lekelerinin sayısındaki bu artış, belirli astronomik olaylarla ve belirli gezegenlerin periyodik yeniden ortaya çıkışlarını belirleyen göreceli konumlarıyla örtüşüyor gibi görünmektedir. Bu tür bir kararmanın uzunluğu oldukça değişkendir; bazen sadece iki veya üç saat sürer, ancak 535'te on dört ay süren bir tane vardı - Auth.

[9] Revue Spirite'de bildirilen ve yukarıdaki gözlemlerde hatırlanan şifa, hayalet, ele geçirilme, ikinci görüş ve diğerlerini içeren sayısız çağdaş olgu, en ayrıntılı koşullarda bile, İncil'in anlattıklarıyla o kadar açık bir benzerlik sunar ki, hem etkilerin hem de nedenlerin benzerliği apaçık hale gelir. Bu nedenle, aynı olgunun bugün neden doğal bir nedeni varken, dün neden doğaüstü olduğu sorulmalıdır; bazıları için şeytani, diğerleri için ilahi. Burada bunları yan yana koymak mümkün olsaydı, karşılaştırma daha kolay olurdu; ancak, çoğunun gerektireceği sayı ve açıklamalar buna izin vermezdi. – Auth.

[10] Sadece Yahudi tarihçi Favius Josephus bu konuda bir şeyler söylüyor ve o da çok az şey söylüyor. – Auth.

[11] Sonraki paragraftaki referansa bakınız. – Tr.

[12] Burada, ilgilenmemiz gerekmeyen, ancak daha sonra incelenecek olan enkarnasyon gizeminden bahsetmiyoruz – Auth.

[13] Yayıncının notu: Kardec'in ayrılışından sonra ortaya çıkan iletişimler ve olgular ışığında, İsa'nın ölümünden sonra Luka'da (24:39) kaydedilen şu sözleri söylemesinin sahte olmadığı gibi, bunun da aslında boş bir aldatmaca olmadığı sonucuna varmalıyız: "Benim; bana dokun ve gör, çünkü ruhun eti veya kemiği yoktur; gördüğünüz gibi benim varım."

Üçüncü bölüm

Spiritizme göre kehanetler

- Bölüm XVI – Önbilgi teorisi
- Bölüm XVII – İncil'deki Tahminler
- Bölüm XVIII – Zamanı geldi

BÖLÜM XVI

Önbilgi teorisi

1. Geleceğin bilinci nasıl mümkün olabilir? Kişi, mevcut durumdan kaynaklanan olayların önceden bilinmesini anlayabilir, ancak şimdiki zamanla hiçbir ilgisi olmayanları ve hatta şansa atfedilenleri anlayamaz. Gelecekteki meselelerin henüz var olmadığı söylenir; onlar hala hiçlik içindedir, öyleyse kişi bunların gerçekleşeceğini nasıl bilebilir? Bununla birlikte, tahminlerin gerçekleşmesine dair örnekler oldukça fazladır ve bunlardan, henüz anahtarına sahip olmadığımız bir fenomeni içerdiği sonucuna varmalıyız, çünkü bir neden olmadan etki yoktur. Keşfetmeye çalışacağımız şey bu nedendir ve bir kez daha, kendisi birçok gizemin anahtarı olan Spiritizm, bu gizemin anahtarını sağlayacak ve ayrıca, tahmin fenomeninin bile doğa yasasının dışında olmadığını bize gösterecektir.

Karşılaştırma amacıyla günlük hayattan bir örnek ele alalım; bu, geliştireceğimiz prensibi anlamamıza yardımcı olacaktır.

2. Yüksek bir dağın tepesinde, ovanın uçsuz bucaksız genişliğini gözlemleyen bir adam hayal edelim. Bu durumda, bir fersahlık mesafe çok küçük görünürdü ve bir bakışta yolun başından sonuna kadar arazinin tüm farklı özelliklerini kolayca kavrayabilirdi. Bu yolu ilk kez yürüyen gezgin, yola çıktığında sona ulaşacağını bilir – yolculuğunun sonucuna dair basit bir ön bilgi. Ancak arazinin özellikleri, inişler ve çıkışlar, geçilmesi gereken nehirler ve ormanlar, düşebileceği uçurumlar, onu soyabilecek hırsızlar ve geceyi geçirebileceği hanlar – bunların hepsi onun dışındadır. Bilinmeyendir, gelecektir, çünkü görüşü onu çevreleyen küçük alanın ötesine uzanmaz. Ne kadar zaman alacağına gelince, bunu yolu kat etmenin ne kadar süreceğine göre ölçer; referans noktalarını ortadan kaldırırsa zaman miktarı kaybolur. Dağın tepesinden gezgini izleyen adam içinse, tüm bunlar şimdiki zamandır. Şimdi, bu adamın gezginin yanına indiğini ve ona şöyle dediğini hayal edelim: "Şu ve şu anda şu ve şu olayla karşılaşacaksın;

saldırıya uğrayacaksın ve sonra kurtarılacaksın." Geleceği tahmin ediyor olacak. Gezgin için bu gelecektir; dağdaki adam içinse bu şimdiki zamandır.

3. Şimdi, eğer tamamen fiziksel maddelerin küresini terk edersek ve düşüncemiz aracılığıyla ruhsal yaşam alanına girersek, aynı olgunun daha büyük bir ölçekte gerçekleştiğini göreceğiz. Maddi olmayan ruhlar, dağdaki adam gibidir: onlar için uzay ve zaman uzunluğu yoktur. Ancak, görüşlerinin kapsamı ve nüfuz etme gücü, arınmalarıyla ve ruhsal hiyerarşideki seviyeleriyle orantılıdır. Düşük düzeyli ruhlarla karşılaştırıldığında, sadece çıplak gözleri olanların yanında güçlü teleskoplarla silahlanmış kişiler gibidirler. İkincisinde, görüş alanı sınırlıdır, sadece bağlı oldukları küreden zorlukla ayrılabildikleri için değil, aynı zamanda perispiritlerinin kaba yapısı, sisin onları bedenin gözlerinden gizlediği gibi, uzaktaki şeyleri de örttüğü için.

Dolayısıyla, bir ruhun mükemmellik derecesine göre birkaç yıllık, birkaç aylık, birkaç yüzyıllık hatta birkaç bin yıllık bir dönemi öngörebileceği anlaşılabilir, çünkü sonsuzluğun karşısında bir yüzyıl nedir ki? Böyle bir ruhtan önce, olaylar yolcunun rotası boyunca meydana gelen olaylar gibi ardışık olarak ortaya çıkmaz; aksine, zaman diliminin başlangıcını ve sonunu aynı anda görür; bu zaman dilimi boyunca yeryüzündeki insanlar için geleceği oluşturan tüm olaylar, bu ruh için şimdiki zamandır. Sonuç olarak, bize kesin bir şekilde şunu söyleyebilecektir: "Şu ve şu şey şu ve şu zamanda gerçekleşecek, çünkü meseleyi tıpkı dağdaki adamın yolculuğunda yolcuyu neyin beklediğini görebildiği gibi görebiliyorum." Bunu yapmazsa, bunun nedeni geleceği önceden bilmenin insanlara zarar verebileceğidir; özgür iradelerini tehlikeye atacak ve ilerlemeleri için başarmaları gereken çabada onları felç edecektir. Bilinmedikleri için, onları bekleyen iyilik ve kötülük bir denemeyi temsil eder.

Eğer böyle bir yetenek, kısıtlı da olsa, yaratığın nitelikleri arasında bulunabiliyorsa, o zaman sonsuzu kuşatan Yaratıcının nitelikleri arasında ne kadar daha güçlü olmalı? Yaratıcı için zaman yoktur: dünyaların başlangıcı

ve sonu şimdiki zamandır. Bu muazzam panoramanın içinde, bir kişinin, bir neslin, bütün bir halkın yaşam süresi nedir?

4. Bununla birlikte, insanlar genel ilerlemede işbirliği yapmak zorunda olduklarından ve bu işbirliğinden belirli olaylar ortaya çıkması gerektiğinden, özel durumlarda bu olayları önceden bilmeleri, onlar için yolu hazırlamak ve zamanı geldiğinde harekete geçmeye hazır olmak için yararlı olabilir. Bu yüzden Tanrı bazen perdenin bir köşesinin kaldırılmasına izin verir, ancak her zaman yararlı bir amaç için ve asla boş merakı tatmin etmek için değil. Bu nedenle, böyle bir görev tüm ruhlara verilmeyebilir (çünkü geleceği insanlardan daha iyi bilmeyenler vardır), ancak görev için yeterince gelişmiş birkaç ruha verilebilir. Bu tür vahiylerin her zaman kendiliğinden yapıldığı ve asla veya en azından çok nadiren doğrudan bir talebe yanıt olarak yapılmadığı unutulmamalıdır.

5. Ayrıca böyle bir görev aşağıdaki şekilde belirli kişilere emanet edilebilir:

Konuyu bilmeden, gizli bir konuyu açığa çıkarma görevi verilenler, bu konuyu bilen ruhlardan ilham alabilir ve bunu farkında olmadan mekanik olarak iletebilirler. Dahası, ister uykuda ister uyanıklık halinde, ister vecitlerde ve ikinci görüşte olsun, ruhun kendini özgürleştirdiği ve az ya da çok derecede özgür bir ruhun yeteneklerine sahip olduğu bilinmektedir. Eğer gelişmiş bir ruhsa ve özellikle peygamberler gibi, bu yönde özel bir görev almışsa, o zaman özgürleşme anlarında ruh, az ya da çok süreli bir zaman dilimini kavrama yeteneğinin tadını çıkarır ve o zaman dilimindeki olayları sanki şimdiki zamandaymış gibi görür. Daha sonra bunları aynı anda açığa çıkarabilir veya uyandığında bunların anısını koruyabilir. Bu tür olaylar gizli kalmak zorundaysa, ya onları unutacak ya da içgüdüsel olarak onu yönlendirmeye yetecek kadar belirsiz bir sezgiye sahip olacaktır.

6. Bu yeteneğin belirli durumlarda, yakın tehlike, büyük felaketler ve devrimler sırasında ilahi takdirle geliştiğini bu şekilde görüyoruz ve bu şekilde en çok zulüm gören mezheplerin çok sayıda *kahini olmuştur* .

Dahası, bu şekilde büyük komutanların düşmana karşı kararlılıkla ilerlediğini, zaferden emin olduklarını; örneğin Kristof Kolomb gibi dahi kişilerin bir hedefi takip ettiğini, bir bakıma ona ulaşacakları anı tahmin ettiğini gördük: bunun nedeni, ruhlarının bilmediği bir şey olmayan hedefi görmüş olmalarıdır.

Dolayısıyla, öngörü armağanı diğer birçok olgudan daha doğaüstü değildir. Ruhun özelliklerine ve görünür ve görünmez dünyalar arasındaki ilişkiyi yöneten yasaya dayanır ve Spiritizm bunu duyurmaya gelmiştir.

Belki de geleceği bilmeye ilişkin bu teori, geleceğin vahyedilmesinin içerebileceği bütün durumları tamamen çözmez, ancak temel prensibi ortaya koyması bakımından yararlı olmaktan öteye gidemez.

7. Çoğu zaman, ister vecit halinde ister uyurgezer halde olsun, önceden bilme yetisine sahip kişiler olayları sanki bir tahtaya çizilmiş gibi görürler. Bu, düşünce fotoğrafçılığıyla da açıklanabilir. Bu, gerçekleşmesi için çalışan ruhların düşüncesinde veya eylemleriyle ona neden olması gereken bireylerde gerçekleşen bir olay olduğundan, böyle bir düşünce, uzayda seslerin havadan geçmesi gibi geçerek gören kişi için bir resim çizebilir. Ancak, yerine getirilmesi koşullara bağlı olarak aceleye getirilebileceği veya geciktirilebileceği için gören kişi olayı görür, ancak tam zamanı belirleyemez. Bazen, o belirli düşünce yalnızca bir plan, yerine getirilemeyebilecek bir arzu bile olabilir; bu nedenle tahminde sık sık karşılaşılan olgu ve tarih hataları. (Bkz. bölüm XIV, no. 13 vd.)

8. Ruhsal meseleleri kavramak, yani, gözlerimizin önündeki bir manzaradan alabileceğimiz kadar net bir fikir edinmek için, aslında belirli bir duyudan yoksunuz, tıpkı kör bir kişinin fiziksel temas dışında ışığın, renklerin ve görmenin etkilerini kavramak için gereken duyudan yoksun olması gibi. Dolayısıyla, oraya sadece hayal gücümüzün bir çabasıyla değil, aynı zamanda bize tanıdık olan şeylerden yapılan karşılaştırmaların yardımıyla varıyoruz. Ancak maddi şeyler bize ruhsal şeyler hakkında yalnızca son derece kusurlu fikirler sağlayabilir, bu yüzden karşılaştırmaları

kelimesi kelimesine alamayız ve örneğin, ruhların algılama yeteneklerinin kapsamının gerçekte ne kadar yüksekte olduklarına bağlı olduğuna ve zamanı ve mekanı kavramak için bir dağın üzerinde veya bulutların üzerinde olmaları gerektiğine inanamayız.

Bu yetenek, spiritüelleşme veya daha doğrusu demateryalleşme durumuna içkindir, yani spiritüelleşme, dağın tepesindeki adamın görüş alanının tamamına benzetilebilecek bir etki yaratır, ancak bu çok eksiktir. Bu karşılaştırmanın amacı, bazıları için gelecekte olan olayların diğerleri için şimdide olduğunu ve bu nedenle önceden haber verilebileceğini göstermektir, bu da etkinin aynı şekilde üretildiği anlamına gelmez.

Dolayısıyla, bu algının tadını çıkarmak için ruhun uzayda belirli bir noktaya gitmesi gerekmez. Burada, yeryüzünde yanımızda olan bir ruh, görsel ufkun ötesinde hiçbir şey göremesek bile, sanki binlerce fersah ötedeymiş gibi ona tam olarak sahip olabilir. Ruhlardaki görme, insanlardaki gibi ne aynı şekilde ne de aynı unsurlarla çalışır; onların görsel ufku tamamen farklıdır ve bizi onu kavramaktan alıkoyan tam da bu duyudur. *Bir ruh, bir enkarne ile karşılaştırıldığında, gören bir kişi ile kör bir kişi arasındakine benzer* .

9. Ayrıca, bu algının mesafeyle sınırlı olmadığını, her şeye nüfuz edebilmeyi gerektirdiğini anlamak gerekir. Tekrar edeceğiz: bu, ruhun maddesel olmayan durumuna özgü ve orantılı bir yetenektir. Bu yetenek enkarnasyonla *zayıflar* ; ancak tamamen iptal edilmez, çünkü ruh bir kutuda olduğu gibi bedenin içine kapatılmamıştır. Enkarne ruh buna sahiptir, ancak her zaman tamamen özgür olduğu zamankinden daha az derecede. Bu, bazı bireylere diğerlerinin tamamen yoksun olduğu bir nüfuz etme gücü verir, onlara daha keskin bir ahlaki görüş ve madde dışı konuları daha kolay anlama olanağı verir.

Enkarne ruh, ruh halinde gördüklerini yalnızca algılamakla kalmaz, aynı zamanda hatırlar ve bu hatırlama zihninde çizilen bir resim gibidir. Enkarne sırasında görebilir, ancak yalnızca bir perdenin ardındanmış gibi belirsiz bir

şekilde; özgürlük halindeyken açıkça görür. *Görme ilkesi onun dışında değil, içindedir* , bu yüzden bizim dış ışık kaynağımıza ihtiyacı yoktur. Ahlaki gelişim yoluyla, fikir ve kavram çemberi genişler; perispiritin kademeli olarak maddi olmayan hale getirilmesi yoluyla, algılarının inceliğini değiştiren kaba unsurlardan kendini arındırır, bundan bir ruhun yeteneklerinin genişlemesinin ilerlemesini takip ettiğini anlamak kolaydır.

10. Ruhun yeteneklerinin genişleme derecesi, enkarnasyon sırasında onu ruhsal konuları anlamak için daha yetenekli veya daha az yetenekli kılar. Ancak bu yetenek, zekanın gelişiminin zorunlu sonucu değildir. Sıradan bilgi bunu vermez, bu yüzden ruhsal konulara karşı kör olan büyük bilgiye sahip kişileri, diğerleri maddi konulara kör olduğu kadar görürüz. İlki, ilerlemeleri *henüz bu* anlamda tamamlanmadığı için onları anlamadıkları için ruhsal konulara karşı dirençlidir, oysa sıradan eğitim ve zekaya sahip kişilerin onları daha kolay kavradığı görülebilir, bu da bu tür konularda önceden oluşturulmuş bir sezgiye sahip olduklarını gösterir. Onlar için, ister hatalı durumda ister önceki yaşamlarında gördükleri ve bildikleri şeylerin geriye dönük bir hafızasıdır, tıpkı bazı kişilerin daha önce bildikleri diller ve bilimler hakkında bir sezgiye sahip olması gibi.

11. Spiritizmin geleceğine gelince, Ruhların, önüne konulan engellere rağmen zaferinin yakın olduğunu onaylamakta hemfikir olduklarını biliyoruz. Böyle bir önbilgi onlar için kolaydır, her şeyden önce yayılması onların kişisel işi olduğu için. Harekete doğrudan katılarak veya onu yönlendirerek, sonuç olarak ne yapmaları gerektiğini bilirler. İkinci olarak, onlar için kısa bir süreyi düşünmek yeterlidir ve bu süre içinde Tanrı'nın sağladığı ve tezahür etmeleri uzun sürmeyecek güçlü yardımcıları görebilirler.

Ruhçular, bedensiz ruhlar olmak zorunda kalmadan, ortaya çıkan neslin ortasında otuz yıldan fazla ileriye bakmasınlar; oradan günümüzde neler olup bittiğini düşünsünler; Ruhçuluğun ilerici yürüyüşünü takip etsinler ve

onu tersine çevirmeye çağrıldıklarına inananların boşuna bir çabayla tüketildiğini görecekler; her geçen gün daha da büyüyen ve kökleri daha da derinlere uzanan ağacın ışığında sahneden yavaş yavaş kaybolduklarını görecekler.

12. Özel hayatın sıradan olayları çoğunlukla her bir kişinin hareket etme biçiminin sonucudur. Bazı insanlar kapasiteleri, becerileri, azimleri, ihtiyatlılıkları ve enerjileri doğrultusunda başarılı olurken, diğerleri beceriksizlikleri nedeniyle başarısız olurlar; dolayısıyla her birimizin kendi geleceğinin zanaatkarı olduğunu söyleyebiliriz, bu gelecek asla bireyden bağımsız kör kaderciliğe tabi değildir. Bir bireyin karakterini bilerek, onun izlediği yolda onu bekleyen kaderi kolayca tahmin edebiliriz.

13. İnsanlığın genel çıkarlarına dokunan olaylar İlahi Takdir tarafından yönetilir. Bir şey Tanrı'nın tasarımlarında olduğunda, bir şekilde veya başka bir şekilde gerçekleştirilmelidir. Erkekler ve kadınlar onun gerçekleştirilmesine katkıda bulunurlar, ancak hiç kimse vazgeçilmez değildir; aksi takdirde, Tanrı Tanrı'nın yaratıklarının insafına kalmış olurdu. Bir görevle görevlendirilenler onu yerine getiremezlerse, başka biri bu göreve atanır. Hiçbir görev kaçınılmaz değildir; bireyler kendilerine emanet edilen ve gönüllü olarak kabul ettikleri şeyi yerine getirmekte her zaman özgürdürler. Bunu yerine getirmezlerse, faydayı kaybederler ve ihmalkarlıklarından veya kötü niyetlerinden kaynaklanabilecek gecikmelerin sorumluluğunu üstlenirler. Eğer yerine getirilmesine engel olurlarsa, Tanrı onları tek bir nefeste kırabilir.

14. Bu nedenle, bir olayın nihai sonucu kesin olabilir çünkü Tanrı'nın tasarımları içinde yer alır; ancak, ayrıntılar ve yürütme yöntemi çoğunlukla koşullara ve insanın özgür iradesine bağlı olduğundan, yollar ve araçlar rastlantısal olabilir. Ruhlar, önceden uyarılmamızın yararlı olması durumunda bize bütünün bir duygusunu verebilirler, ancak gerçek yeri ve tarihi öngörmek için, böyle veya böyle bir bireyin vereceği kararı önceden bilmeleri gerekir. Bu nedenle, bu karar henüz o bireyin zihninde değilse, o

zaman ne olursa olsun, olayın gerçekleşmesini hızlandırabilir veya geciktirebilir veya onu gerçekleştirmenin ikincil araçlarını değiştirebilir, ancak her şey yine de aynı sonuca yol açacaktır. Böylece, örneğin, tüm koşullar aracılığıyla, ruhlar kaçınılmaz bir savaşın yakın olduğunu veya olmadığını öngörebilirler, ancak başlayacağı kesin günü veya insan iradesiyle değiştirilebilecek ayrıntılı olayları öngöremezler.

15. Gelecekteki olayların zamanını belirlemek için ruhların tabiatına özgü bir özelliğin de hesaba katılması gerekecektir.

Zaman, uzay gibi, ölçülebilir dönemlere bölen karşılaştırma veya referans noktalarının yardımı olmadan belirlenemez. Dünya'da, zamanın günlere ve yıllara doğal bölünmesi, güneşin doğuşu ve batışına ve dünyanın etrafında dönmesinin ne kadar sürdüğüne göre belirlenir. Zaman ölçüm birimleri, astronomik dönemleri farklı olduğundan farklı dünyalarda zorunlu olarak değişir. Sonuç olarak, örneğin Jüpiter'de günler bizim on saatimize eşittir ve yıllar neredeyse on iki dünya yılıdır.

Böylece, her dünya için, söz konusu olan yıldızsal devrimlerin doğasına göre zamanı ölçmenin farklı bir yolu vardır, bu yüzden dünyamıza aşina olmayan ruhlar tarihlerimizi belirlemede zorluk çekerler. Ancak, dünyaların kendisi dışında, zamanı belirlemenin böyle bir yolu yoktur. Uzaydaki bir ruh için, günleri işaretleyen ne bir gün doğumu ne de gün batımı vardır, ne de yılları işaretleyen periyodik devrimler; böyle bir ruh için, yalnızca sonsuz uzayın süresi vardır (bkz. VI. bölüm, 1. sayı vd.). Bu nedenle, dünyayı hiç görmemiş bir ruh, bizim hesaplamalarımız hakkında hiçbir bilgiye sahip olmazdı, ki bu da onun için tamamen yararsız olurdu; dahası, hiçbir dünyada enkarne olmamış bir ruh, zaman ölçümünün kesirleri hakkında hiçbir fikre sahip olmazdı. Dünyaya yabancı olan bir ruh kendini göstermek için oraya geldiğinde, bizim kullanımlarımızla özdeşleşmediği sürece olaylara tarih atayamaz, ki bu şüphesiz kendi yetenekleri dahilindedir, ancak çoğu zaman bunu yararlı görmez.

16. Dünyamızın görünmez nüfusunu oluşturan, daha önce yaşamış oldukları ve aramızda yaşamaya devam ettikleri ruhlar, doğal olarak alışkanlıklarımızla özdeşleşirler ve bu sapkın durumdayken bile bunların bir anısını saklamaya devam ederler. Sonuç olarak, bildiklerinde gelecekteki olaylar için çok kolay bir şekilde tarihler belirleyebilirler; ancak her zaman izin verilmemesinin yanı sıra, bunu yapmaları da engellenir çünkü koşulların ayrıntılarının özgür iradeye ve rastlantısal insan karar almaya bağlı olduğu her seferinde, olay gerçekleşmeden önce kesin bir tarih aslında mevcut değildir.

meşru bir şüphe mührü taşımasalar bile sadece olasılıklar olarak kabul edilmelidir . Ayrıca, gerçekten bilgili ruhlar asla belirli zamanlar için tahminlerde bulunmazlar; kendilerini bize bilmemizin yararlı olabileceği konuların sonucunu önceden söylemekle sınırlarlar. Kesin ayrıntılar elde etmekte ısrar etmek, gerçeğe hiç aldırmadan, kişinin bilmek isteyebileceği her şeyi önceden söyleyen ve sebep oldukları dehşet ve hayal kırıklıklarıyla eğlenen anlamsız ruhların aldatmacasına maruz kalmaktır.

17. Bugüne kadar kehanetlerle ilgili olarak genel olarak kullanılan biçim, onları gerçek, çoğu zaman çözülemez bilmeceler haline getirir. Nostradamus'un en eksiksiz örneğini verdiği bu gizemli ve Kabalistik biçim, onlara sıradan halkın gözünde belli bir prestij kazandırır; halk, ne kadar anlaşılmaz görünürlerse o kadar değer verir. Belirsizlikleri nedeniyle, birçok farklı yoruma uygundurlar; öyle ki, belirli alegorik veya geleneksel kelimelere atfedilen anlama göre veya belirli tuhaf derecede karmaşık tarih hesaplamalarının yapılış biçimine göre, biraz iyi niyetle birlikte, kısa bir süre sonra neredeyse istenilen her şeyi bulmak mümkündür.

Durum ne olursa olsun, bazı kehanetlerin ciddi bir karakter sergilediği ve doğrulukları nedeniyle kafa karıştırıcı olduğu gerçeğini inkar edemeyiz. Bu örtülü tarzın bir zamanlar var olma sebebi ve hatta zorunluluğu olması muhtemeldir.

Ancak bugün, koşullar artık aynı değil. İçinde bulunduğumuz yüzyılın pozitivizmi kehanet dilini pek barındırmıyor. Ayrıca, günümüzde kehanetlerde artık bu tür garip biçimler kullanılmıyor; Ruhlar tarafından yapılanlarda mistik hiçbir şey yok. Tıpkı hayattayken olduğu gibi, herkesin dilini konuşuyorlar, çünkü insanlığa ait olmaktan vazgeçmediler. Gelecekteki kişisel veya genel meseleler hakkında, yararlı olabileceği her zaman ve kendilerine bahşedilen ayırt etme gücü derecesinde bizi uyarıyorlar, tıpkı danışmanların ve arkadaşların yapacağı gibi. Bu nedenle, kehanetleri, kaçınılmaz bir kaderciliği ima eden kehanetlerden ziyade, özgür iradeden hiçbir şey almayan uyarılara daha çok benziyor. Dahası, görüşleri neredeyse her zaman uygun şekilde açıklanıyor çünkü insanların akıllarını göz ardı etmek için kör inanç kullanmalarını istemiyorlar, bu da onların sağlamlığını değerlendirmelerini sağlıyor.

18. Çağdaş insanlığın da peygamberleri vardır. Birden fazla yazar, şair, edebiyatçı, tarihçi veya filozof, yazılarında bugün var olan şeylerin gelecekteki gidişatını hissetmiştir.

Şüphesiz, bu yetenek sıklıkla mevcut durumun mantıksal sonuçlarını çıkaran doğru bir yargıdan kaynaklanır; ancak sıklıkla aynı zamanda özel bir bilinçsiz basiret veya dışarıdan gelen bir ilhamın sonucudur. Bu tür bireyler yaşarken yaptıklarını, ruhsal görüşleri artık madde tarafından engellenmediğinde, ruhsal durumda daha yetenekli ve kesin bir şekilde yapabilirler.

BÖLÜM XVII

İncil'deki kehanetler

Hiç kimse kendi memleketinde peygamber değildir • İsa'nın ölümü ve çilesi • Havarilerin zulmü • Tövbe etmeyen şehirler • Tapınağın ve Yeruşalim'in yıkılışı • Ferisilere karşı lanet • Sözlerim geçmeyecek • Köşe taşı • Katil bağcıların benzetmesi • Tek bir sürü ve tek bir çoban • İlyas'ın gelişi • Tesellicinin duyurulması • Mesih'in ikinci gelişi • Öncül işaretler • Oğullarınız ve kızlarınız peygamberlik edecek • Son Yargı

Hiç kimse kendi memleketinde peygamber değildir

> ***1.*** *Ve memleketine gelince, havrada öyle bir şekilde öğretti ki, halk hayrete düştü ve şöyle dedi: "Bu bilgelik ve bu mucizeler nereden geliyor? Bu marangozun oğlu değil mi? Annesinin adı Meryem değil mi ve kardeşleri Yakup, Yusuf, Simun ve Yahuda değil mi? Kız kardeşlerinin hepsi aramızda değil mi?" Ve böylece onu bir skandal konusu yaptılar. Fakat İsa onlara dedi ki, "Bir peygamber ancak memleketinde ve kendi evinde aşağılanır." Ve orada onların inançsızlıkları yüzünden pek çok mucize yapmadı. (Matta 13:54-58)*

2. İsa burada, her zaman geçerli olan ve daha da ileriye götürülebilecek, *hiç kimsenin hayattayken peygamber olamayacağı şeklinde bir atasözü haline gelen bir gerçeği dile getiriyor* .

Alışılmış dilde, bu özdeyiş bazı kişilerin kendi aralarında ve içinde yaşadıkları kişiler arasında sahip oldukları itibara ve bilgelik ve zekalarının üstünlüğüyle ilham ettikleri güvene uygulanır. Bu özdeyişin istisnaları varsa, bunlar nadirdir ve hiçbir durumda mutlak değildir. Bu gerçeğin ilkesi insan zayıflığının doğal bir sonucudur ve şu şekilde açıklanabilir:

Bebeklikten itibaren hayatın olağan koşullarında görülme alışkanlığı, insanlar arasında bir tür maddi eşitlik kurar ki bu da çoğu zaman bir arkadaş veya akşam yemeği konuğu olmuş birinin, onlardan biri olmuş ve

daha önceki zayıflıkları tanıklık edilmiş birinin ahlaki üstünlüğünü kabul etmeyi reddetmelerine neden olur; gurur, taşımak zorunda olduğu üstünlükten acı çeker. Kendilerini sıradan olanın üstüne çıkaranlar her zaman kıskançlık ve hasetin hedefi olurlar; aynı seviyeye ulaşamayacaklarını hissedenler onları karalama, iftira ve karalama yoluyla aşağı çekmeye çalışırlar; kendilerini ne kadar küçük hissederlerse, o kadar yüksek sesle bağırırlar, kendilerini daha büyük gösterdiklerini ve çıkardıkları gürültüyle bu bireyleri gölgede bırakabileceklerini düşünürler. İnsanlık tarihi böyle olmuştur ve insanlar ruhsal doğalarını anlamadıkları veya ahlaki ufuklarını genişletmedikleri sürece her zaman böyle olacaktır. Bu önyargı, her şeyi kendi kişilikleriyle karşılaştıran dar görüşlü ve sıradan ruhların da karakteristiğidir.

Üstelik, bu genellikle sadece zihinleriyle tanınan kişiler için geçerlidir, bu ideal zaman ve mekanın uzaklığıyla artar. Neredeyse tamamen insanlıklarından sıyrılmışlardır; ne herkes gibi konuşmaları ne de hissetmeleri gerekir; dilleri ve düşünceleri sürekli olarak yücelikle uyum içinde olmalıdır, zihnin sürekli aşırı genişlemiş ve sürekli bir aşırı heyecan halinde kalamayacağını hesaba katmadan. Özel hayatın günlük temasında, diğer sıradan insanlardan farklı olmayan cismani bireyin çoğunu görürüz. Duyuları etkileyen cismani insan, neredeyse her zaman sadece zihni etkileyen spiritüel insanı gölgede bırakır. *Uzaktan, sadece dehanın kıvılcımlarını görürüz; yakından, zihni dinlenirken görürüz.*

Ölümden sonra artık hiçbir karşılaştırma yoktur; yalnızca ruhsal kişi kalır ve bedensel kişinin hatırası ne kadar uzaksa o kadar büyük görünür. Bu yüzden yeryüzündeki geçişlerini gerçek değerdeki işlerle işaretleyenler, hayatta oldukları zamandan daha çok ölümlerinden sonra takdir edilirler. Daha tarafsız bir şekilde yargılanırlar, çünkü kıskançlıklar ve hasetler ortadan kalkmıştır ve böylece kişisel düşmanlıklar artık yoktur. Gelecek nesiller, zihnin işini değerlendiren tarafsız bir yargıçtır: iyiyse onu kör bir

coşkuyla kabul eder ve kötüyse onu küçümsemeden reddeder, bireyselliği ürettiği şeyden ayırır.

İsa'nın kendisi bile insan doğasına özgü bu ilkenin sonuçlarından kaçamadı, çünkü o, maddi hayata tamamen dalmış insanların arasında, az aydınlanmış bir çevrede yaşıyordu. Vatandaşları onda bir marangozun oğlundan başka bir şey görmüyorlardı, tıpkı kendileri gibi eğitimsiz kardeşlerin kardeşi; ve kendilerine onu kendilerinden üstün kılan ve onları eleştirme hakkını veren şeyin ne olduğunu sordular. Ayrıca, sözünün kendisini hor gören kendi halkı üzerinde, yabancılar üzerinde olduğundan daha az yetkisi olduğunu görünce, kendisini dinleyecek ve sempati duyduğu kişiler arasında vaaz vermeye gitti.

onun aklını kaçırdığını söyleyerek *onu korumak* için bulunduğu bir toplantıya gitmeleri olayıyla mümkündür . (Mk. 3:20-21, 31-35; *Ruhçuluğa Göre İncil* , 14. bölüm)

Böylece bir yandan rahipler ve Ferisiler onu Şeytan'la işbirliği yapmakla suçladılar; diğer yandan en yakın aile üyeleri tarafından deli olarak etiketlendi. Aynı şeyi günümüzde Spiritistler için de görmüyor muyuz ve onlar da vatandaşları tarafından İsa'dan daha iyi muamele görmediklerinden şikayet etmiyorlar mı? İki bin yıl önce cahil bir halk arasında hiç de şaşırtıcı olmayan bir şey, 19. yüzyılda medeni uluslar arasında oldukça garip görünüyor.

İsa'nın ölümü ve çilesi

3. *(Delinin iyileştirilmesinden sonra) Herkes Tanrı'nın büyük gücüne hayran kaldı. Ve herkes İsa'nın yaptıklarına hayran kaldığında, öğrencilerine şöyle dedi: "Size söyleyeceğim şeyi yüreğinizde iyi saklayın: İnsanoğlu insanların eline teslim edilmelidir." Ancak, onlar böyle bir dili anlamıyorlardı. Bu onlardan o kadar gizliydi ki, hiçbirini anlayamıyorlardı ve ona bu konuda soru sormaktan korkuyorlardı. (Luka 9:43-45)*

4. *Bundan sonra İsa, öğrencilerine Yeruşalim'e gitmesi gerektiğini; orada ihtiyarlardan, din bilginlerinden ve başkâhinlerden çok acı çekeceğini; öldürüleceğini ve üçüncü gün ölümden dirileceğini açıklamaya başladı. (Matta 16:21)*

5. *Celile'deyken İsa onlara, "İnsanoğlu insanların eline teslim edilmeli; onu öldürecekler ve üçüncü gün ölümden dirilecek." dedi. Bu onları çok üzdü. (Matta 17:22-23)*

6. *İsa Yeruşalim'e giderken on iki öğrencisini bir kenara çekip onlara şöyle dedi: "Yeruşalim'e gidiyoruz ve İnsanoğlu başkâhinlere ve din bilginlerine teslim edilecek. Onlar da onu ölüme mahkûm edecekler. Ve onu alay etmeleri, kırbaçlamaları ve çarmıha germeleri için Yahudi olmayanlara teslim edecekler. Ve üçüncü gün tekrar dirilecek." (Matta 20:17-19)*

7. *Sonra İsa on iki öğrencisini bir kenara çekerek onlara şöyle dedi: "Biz Yeruşalim'e gidiyoruz. Peygamberlerin İnsanoğlu hakkında yazdıkları her şey yerine gelecek. Çünkü O, uluslara teslim edilecek. Onunla alay edecekler. O'nu kırbaçlayıp öldürecekler. Ama üçüncü gün dirilecek."*

Fakat onlar bunlardan hiçbirini anlamadılar; onun dili onlara örtülüydü ve ne söylediğini anlamadılar. (Luka 18:31-34)

8. *İsa bütün bunları söyledikten sonra öğrencilerine şöyle dedi: "İki gün sonra Fısıh Bayramı olduğunu ve İnsanoğlunun çarmıha gerilmek üzere ele verileceğini biliyorsunuz."*

Aynı zamanda başkâhinler ve halkın ileri gelenleri, başkâhin Kayafas'ın avlusunda toplandılar ve İsa'yı ustaca tutuklayıp öldürmenin bir yolunu bulmak için bir araya geldiler. "Halk arasında kargaşalık çıkmasın diye bayramda yapılmamalı" dediler. (Matta 26:1-5)

9. *Aynı gün bazı Ferisiler gelip ona, "Buradan ayrıl, çünkü Hirodes seni öldürmek istiyor" dediler. O da, "Git, o tilkiye söyle: Bugün ve yarın hâlâ cinleri kovmam ve hastalara şifa vermem gerekiyor ve üçüncü gün ölüme mahkûm olacağım" diye karşılık verdi. (Luka 13:31-32)*

Havarilerin zulmü

10. *"İnsanlara karşı kendinizi koruyun, çünkü sizi kendi meclislerinin önüne çıkaracaklar ve havralarında sizi kırbaçlayacaklar. Ve benim yüzümden valilere ve krallara, hem onlara hem de Milletlere tanıklık etmek üzere sunulacaksınız." (Matta 10:17-18)*

11. *"Sizi sinagoglardan atacaklar; ve sizi öldürenlerin Tanrı'yı hoşnut eden bir şey yaptıklarına inanacakları zaman gelecek. Size böyle davranacaklar, çünkü ne Babamı ne de beni tanıyorlar. Şimdi, size bunları söylüyorum ki, zamanı geldiğinde size söylediklerimi hatırlayasınız." (Yuhanna 16:1-4)*

12. *"Babalarınız, anneleriniz, kardeşleriniz, akrabalarınız ve dostlarınız tarafından ihanete uğrayacak ve yargıçlara teslim edileceksiniz ve birçoğunuzu öldürecekler. Benim adım yüzünden herkes sizden nefret edecek. Yine de başınızdan tek bir saç teli bile kaybolmayacak. Sabrınızla canlarınızı ele geçireceksiniz." (Luka 21: 16-19)*

13. *(Petrus'un şehit edilmesi) "Gerçek, gerçek size derim ki, gençken kendinizi giydirip istediğiniz yere gidiyordunuz; ama yaşlanınca ellerinizi uzatacaksınız ve başkası sizi giydirip istemediğiniz yere götürecek." Şimdi, bunu Petrus'un Tanrı'yı nasıl bir ölümle yücelteceğini belirtmek için söyledi. (Yuhanna 21:18-19)*

Pişman olmayan şehirler

14. *Sonra, birçok mucize gerçekleştirdiği kentleri, tövbe etmedikleri için kınamaya başladı.*

“Yazıklar olsun sana, Korazin ve yazıklar olsun sana, Beytsayda, çünkü eğer aranızda yaptığım mucizeler Sur ve Sayda’da yapılmış olsaydı, çoktan çul ve kül içinde tövbe etmiş olurlardı. Bu nedenle, size bildiriyorum ki, Yargı Günü’nde Sur ve Sayda sizden daha az sert muamele görecek.

“Ve sen, ey Kefarnahum, sonsuza dek göğe mi yükseltileceksin? Cehennemin derinliklerine indirileceksin, çünkü senin aranda yapılan mucizeler Sodom’da yapılmış olsaydı, belki de bugüne kadar kalırdı. Bu nedenle sana bildiriyorum ki, Yargı Günü’nde Sodom ülkesi senden daha az sert muamele görecek. (Matta 11:20-24)

Tapınağın ve Kudüs'ün yıkılması

15. *İsa tapınaktan ayrılmak için dışarı çıktığında, öğrencileri ona yaklaşıp binanın yapısını ve ihtişamını gösterdiler. Ancak, onlara, “Bütün bu binaları görüyor musunuz? Doğrusu, doğrusu size derim ki, hepsi yıkılacak, öyle ki, tek bir taş bile diğerinin üstünde kalmayacak.” (Matta 24:1-2) dedi.*

16. *Sonra Yeruşalim'e yaklaşıp şehri görünce, onun için ağlayarak şöyle dedi: "Ah! Keşke sana hâlâ verilen bu günde, sana neyin huzur verebileceğini anlayabilseydin! Ama şimdi hepsi gözlerinden saklı. Bu yüzden, senin için talihsiz bir zaman gelecek ve düşmanların seni siperlerle kuşatacak. Seni kuşatacaklar ve her yandan sana baskı yapacaklar. Seni ve seninle birlikte olan çocuklarını yere çalacaklar ve bir taş üstünde taş bırakmayacaklar, çünkü Tanrı'nın seni ziyaret ettiği zamanı fark etmedin." (Luka 19:41-44)*

17. *“Yine de bugün, yarın ve öbür gün de devam etmeliyim, çünkü hiçbir peygamber Kudüs’ten başka hiçbir yerde ölmemelidir.*

“Ey Yeruşalim, peygamberleri öldüren ve sana gönderilenleri taşlayan Yeruşalim! Tavuk civcivlerini kanatlarının altına topladığı gibi ben de kaç kez çocuklarınızı toplamak istedim, ama siz istemediniz! Evinizin ıssız kalacağı zaman yaklaşıyor. Size doğrusunu, doğrusunu söyleyeyim ki, ‘Rabbin adıyla gelen kutsanmıştır’ demediğiniz sürece beni bir daha görmeyeceksiniz.” (Luka 13:33-35)

18. *“Bir ordunun Yeruşalim’i kuşattığını gördüğünüzde, onun yıkımının yakın olduğunu anlayacaksınız. O zaman Yahudiye’de olanlar dağlara kaçsınlar; komşu bölgede olanlar oraya girmesinler; çünkü o günler intikam günleri olacak, böylece Kutsal Yazılar’da yazılan her şey yerine gelsin. O günlerde hamile olan veya emzirenlerin durumu vahim olacak, çünkü bu ülke hastalıklarla ezilecek ve göklerin gazabı bu halkın üzerine inecek. Kılıçtan geçirilecekler; bütün uluslara esir olarak götürülecekler ve ulusların zamanı tamamlanıncaya kadar Yeruşalim, ulusların ayakları altında çiğnenecek.” (Luka 21:20-24)*

19. *(İsa ölüme doğru gidiyor) Şimdi, onu büyük bir kalabalık ve ağlayan ve ağlayan kadınlar takip ediyordu. Fakat İsa onlara döndü ve dedi ki, "Ey Yeruşalim kızları, benim için ağlamayın, kendiniz ve çocuklarınız için ağlayın; çünkü zaman gelecek, 'Kısırlar, hiç çocuk doğurmamış rahimler ve hiç emzirmemiş memeler ne mutlu!' diyeceksiniz. Dağlara, 'Üzerimize düşün!' ve tepelere, 'Bizi örtün!' diyecekler. Çünkü eğer yaş odun böyle muamele görürse, kuru odun nasıl muamele görür?" (Luka 23:27-31)*

20. Gelecekteki şeyleri önceden görme yeteneği ruhun niteliklerinden biridir ve önceden bilme teorisiyle açıklanır. İsa, diğer tüm nitelikler gibi buna da olağanüstü bir derecede sahipti. Bu nedenle, ölümünden sonra gerçekleşecek olayları, en sıradan koşullarda bile gözlerimizin önünde yeniden üretildiğini gördüğümüz fenomende doğaüstü hiçbir şey olmadan önceden görebiliyordu. Bireylerin tam olarak ölecekleri anı belirtmeleri nadir değildir. Ruhları, kopukluk halinde, dağın tepesindeki adam gibidir (bölüm XVI, no. 1): seyahat edilecek yolu kavrar ve sonunu görür.

21. Görevini yerine getirmek için geldiği konusunda tam bir farkındalığa sahip olan İsa için durum daha da böyleydi, işkenceyle ölümün gerekli sonuç olduğunu biliyordu. İçinde sürekli olan ruhsal görüş ve düşüncenin okunması, ona koşulları ve kaçınılmaz zamanı göstermiş olmalıydı. Aynı sebepten ötürü, Tapınak ve Kudüs'ün yıkılışını, şehrin sakinlerinin başına gelecek talihsizlikleri ve Yahudilerin dağılmasını önceden görebiliyordu.

Ferisilere karşı lanet

22. *(Vaftizci Yahya) Vaftizine gelen Ferisilerden ve Sadukilerden birkaçını görünce onlara şöyle dedi: "Ey engerekler soyu! Üzerinize gelecek olan gazaptan kaçmanız için sizi kim uyardı? Bu nedenle, tövbeye layık meyveler verin. Aranızda, 'Biz İbrahim'in soyundan geliyoruz' demeyin. Çünkü size şunu bildiriyorum ki, Tanrı bu taşlardan bile İbrahim'in oğullarını doğurabilir. Balta ağaçların köküne çoktan saplanmıştır. Bu nedenle, iyi meyve vermeyen her ağaç kesilip ateşe atılacaktır." (Matta 3:7-10)*

23. *"Vay halinize, ikiyüzlü din bilginleri ve Ferisiler! Çünkü göklerin krallığını insanlara kapatıyorsunuz. Kendiniz oraya girmiyorsunuz, ama girmek isteyenlere de engel oluyorsunuz!*

"Vay halinize, ey din bilginleri ve Ferisiler, ikiyüzlüler! Çünkü uzun dualar bahanesiyle dul kadınların evlerini yiyorsunuz. Bu yüzden daha ağır bir yargıya uğrayacaksınız!

“Vay halinize ey din bilginleri ve Ferisiler, ikiyüzlüler! Çünkü bir kimseyi kazanmak için kara ve deniz yolunu dolaşırsınız, kazandıktan sonra da onu kendinizden iki kat daha fazla cehenneme layık kılarsınız!

“Vay halinize, kör önderler, 'Bir adam Tapınak üzerine yemin ederse, bu hiçbir şey ifade etmez; ama Tapınağın altını üzerine yemin eden yeminini yerine getirmelidir!' diyenler! Ne kadar aptal ve körsünüz! Hangisi daha değerli olmalı: altın mı, yoksa altını kutsayan Tapınak mı? 'Ve eğer bir adam,' diyorsunuz, 'sunak üzerine yemin ederse, bu hiçbir şey ifade etmez; ama sunaktaki armağan üzerine yemin eden yeminini yerine getirmelidir.' Ne kadar körsünüz! Hangisi daha değerli olmalı: armağan mı, yoksa armağanı kutsayan sunak mı? Bu nedenle, sunak üzerine yemin eden, sunak ve üzerindeki her şey üzerine yemin etmiş olur; ve Tapınak üzerine yemin eden, Tapınak ve içinde oturan kişi üzerine yemin etmiş olur; ve gök üzerine yemin eden, Tanrı'nın tahtı ve üzerinde oturan kişi üzerine yemin etmiş olur.

“Vay halinize, yazıcılar ve Ferisiler, ikiyüzlüler! Nane, dereotu ve kimyonunuzun onda birini ödüyorsunuz, ama yasanın en önemli şeylerini, adaleti, merhameti ve inancı terk ediyorsunuz! Bunları uygulamalısınız, ama diğerlerini ihmal etmeyin. Siz kör rehberler, bir sivrisinek yutmaktan korktuğunuz için içeceğinizi süzmeye çok dikkat ediyorsunuz, ama bir deveyi yutuyorsunuz!

“Vay halinize, din bilginleri ve Ferisiler, ikiyüzlüler! Çünkü siz bardağın ve tabağın dışını temizlersiniz, ama içi açgözlülük ve pislikle doludur! Kör Ferisiler! Önce bardağın ve tabağın içini temizleyin ki, dışı da temiz olsun.

“Vay halinize, din bilginleri ve Ferisiler, ikiyüzlüler! Çünkü siz, dıştan insanların gözüne güzel görünen, ama içten ölü kemikleri ve her türlü çürümeyle dolu badanalı mezarlara benziyorsunuz! Bu nedenle, dıştan doğru görünüyorsunuz, ama içten ikiyüzlülük ve kötülükle dolusunuz.

“Yazıklar olsun size, peygamberler için mezarlar yapan, doğru kişilerin mezarlarını süsleyen din bilginleri ve Ferisiler! Şöyle diyorsunuz: ‘Atalarımızın zamanında yaşasaydık, peygamberlerin kanını dökenlerle birlikte olmazdık!’ Babalarınızın ölçüsünü doldurmayı bitirin! Siz yılanlar, engerekler soyu, cehenneme mahkûm olmaktan nasıl kurtulacaksınız? Bunun için size peygamberler, bilgeler ve din bilginleri göndereceğim. Siz bazılarını öldürecek, bazılarını çarmıha gerecek, bazılarını havralarınızda kırbaçlayacak ve onları şehirden şehire zulmedeceksiniz. Böylece yeryüzünde dökülen bütün masum kan, doğru kişi Habil’in kanından, tapınakla sunak arasında öldürdüğünüz Berakya oğlu Zekeriya’nın kanına kadar, sizin üzerinize düşecek! Size doğrusunu, doğrusunu söyleyeyim, bunların hepsi bu kuşağın başına gelecek.” (Matta 23:13-36)

Sözlerim geçip gitmeyecek

24. *Sonra öğrencileri yanına gelip, “Ferisilerin senin söylediklerini duyduklarında bundan dolayı öfkelendiklerini biliyor muydun?” diye sordular. Fakat o, “ Göksel Babamın dikmediği her bitki*

kökünden sökülecektir. Onlara aldırmayın; onlar körlerin körlerine rehberlik ediyorlar; eğer kör bir başkasına rehberlik ederse, ikisi de çukura düşerler." (Matta 15:12-14) diye cevap verdi.

25. *"Gök ve yer ortadan kalkacak, ama benim sözlerim asla ortadan kalkmayacaktır." (Matta 24:35)*

26. İsa'nın sözleri geçmeyecektir, çünkü sonsuza dek doğru olacaktır. Ahlaki kuralları ebedi olacaktır, çünkü erkekleri ve kadınları ebedi kaderlerine götüren iyiliğin koşullarını içerir. Ancak, sözleri bize eklemelerden ve yanlış yorumlardan arınmış olarak mı ulaşmıştır? Tüm Hıristiyan mezhepleri gerçek ruhlarını kavradılar mı? Hiçbiri önyargılar ve doğa yasalarını bilmeme sonucu gerçek anlamlarından sapmadı mı? Hiçbiri onları hırs ve maddi çıkarlara hizmet eden bir kontrol aracı, cennete yükselmek için değil, yeryüzüne yükselmek için bir basamak taşı haline getirmedi mi? Hepsi İsa'nın kurtuluş için açık koşul haline getirdiği erdemlerin uygulanmasını bir davranış kuralı olarak önerdi mi? Hepsi onun zamanının Ferisilerine yönelttiği suçlamadan muaf mı? Son olarak, hepsi teoride ve pratikte doktrininin saf ifadesi midir?

Gerçek bir olduğundan, çelişkili ifadelerde bulunamaz ve İsa sözlerine çift anlam yüklemeyi amaçlamış olamaz. Bu nedenle, farklı mezhepler birbirleriyle çelişiyorsa, bazıları diğerlerinin sapkınlık olarak kınadığı şeyi gerçek olarak görüyorsa, hepsinin gerçeğe sahip olma olasılığı yoktur. Eğer hepsi İncil'in gerçek anlamını kavramış olsaydı, aynı zeminde buluşurlardı ve mezhepler olmazdı.

Geçmeyecek olan, İsa'nın sözlerinin gerçek anlamıdır; *geçecek olan* , insanların bu sözlere yükledikleri yanlış anlamlar üzerine inşa ettikleri şeydir.

İsa'nın görevi Tanrı'nın düşüncesini insanlığa getirmek olduğundan, yalnızca onun *saf* doktrini bu düşüncenin ifadesi olabilir. Bu yüzden, *"Göksel Babamın dikmediği her bitki kökünden sökülecektir." demiştir.*

Temel taşı

27. *Kutsal Yazılarda hiç şunu okumadınız mı: 'Yapanlar tarafından reddedilen taş, baş köşe taşı oldu; Rab bunu yaptı ve gözümüzde harika oldu'? Bu nedenle, size bildiriyorum ki, Tanrı'nın krallığı sizden alınacak ve meyvesini üretecek bir halka verilecek. Kendini bu taşın üzerine bırakan kırılacak ve taş, üzerine düştüğü kişiyi ezecektir.'*

28. İsa'nın sözü, eskinin yıkıntıları üzerine inşa edilen yasanın yeni yapısının temel taşı, yani sağlamlaştırıcı taşı oldu. Yahudiler, baş rahipler ve Ferisiler bu taşı reddettiler; bu yüzden, daha sonra onu yanlış yorumlayanları veya anlamını kendi hırslarına hizmet edecek şekilde çarpıtanları ezeceği gibi, onları da ezdi.

Katil bağcıların benzetmesi

29. *"Bir ailenin babası vardı, bir bağ dikti, etrafını çitle çevirdi; toprağı kazdı, bir kule yaptı. Sonra birkaç bağcıyı bağın başına getirip uzak bir bölgeye gitti.*

"Hasat zamanı yaklaşınca, hizmetçilerini bağcıların yanına gönderip, bağın ürününü biçmelerini istedi. Ama bağcılar hizmetçilerini yakaladılar ve birini yaraladılar, birini öldürdüler ve birini de taşladılar. İlk gruptan daha fazla sayıda hizmetçi gönderdi ama onlara da aynı şekilde davranıldı. Sonunda kendi oğlunu gönderip, 'Oğluma biraz saygı gösterecekler' dedi. Ama bağcılar oğlunu görünce, birbirlerine, 'Bu mirasçıdır; gelin onu öldürelim, sonra mirasının sahibi biz oluruz' dediler. Böylece onu yakaladılar, bağdan dışarı attılar ve öldürdüler.

"Bağ sahibi gelince, o bağcılara nasıl davranacak?" diye sordu. Onlar da, "O kötüleri acınacak şekilde öldürecek ve yerine, kendisine zamanında ürün verecek başka bağcıları görevlendirecek." diye cevap verdiler. (Matta 21:33-41)

30. Ailenin babası Tanrı'dır; diktiği bağ, koyduğu ilahi yasadır; bağın başına koyduğu bağcılar, yasayı öğretmesi ve uygulaması gereken kişilerdir; onlara gönderdiği hizmetkarlar, öldürdükleri peygamberlerdir; sonunda gönderdiği oğul, yine öldürdükleri İsa'dır. Bu nedenle, Rab, yasasına karşı gelen yetkililere nasıl davranacaktır? Onlara, elçilerine davrandıkları gibi davranacak ve malına daha iyi bakacak ve sürüsünü daha yetenekli bir şekilde yönetecek başkalarını çağıracaktır.

Yazıcılar, baş rahipler ve Ferisiler için de durum böyleydi; her birinden Doktrini ile ne yaptığının hesabını vermesini istemek için tekrar geldiğinde de böyle olacaktır. Yetkiyi kötüye kullananın elinden alacaktır, çünkü tarlalarının kendi isteğine göre yönetilmesini ister.

On sekiz asır sonra insanlık yetişkinliğe ulaşmış ve Mesih'in ancak değinebildiği şeyleri anlayabilecek kadar olgunlaşmıştır, çünkü kendisinin de söylediği gibi, onlar anlamayacaktı. Peki, o uzun dönem boyunca insanlığın dini eğitiminden sorumlu olanların sonucu ne oldu? Kayıtsızlığın inancın yerini aldığını ve inançsızlığın bir doktrin haline geldiğini görmek. Aslında, şüphecilik ve inkar ruhu hiçbir zaman toplumun tüm sınıfları arasında bu kadar yaygın olmamıştı.

Ancak, Mesih'in bazı sözleri alegorilerle örtülü olsa da, kurtuluşun açık koşulu olarak koyduğu davranış kuralları, insan ilişkileri ve ahlaki ilkelerle ilgili her şey açık, belirgin ve belirsizliğe yer vermeyecek şekilde açıktır. (Bkz. *Spiritizme Göre İncil* , XV. bölüm)

Hayırseverlik, sevgi ve hoşgörü ilkelerine; müritlerine *nezaket ve ikna yoluyla başkalarını dönüştürmeleri için verdiği tavsiyelere;* kendisinin örneklediği sadelik, alçakgönüllülük, tarafsızlık ve tüm erdemlere ne yapıldı? Onun adına insanlar birbirlerini aforoz ettiler ve lanetlediler ve "Bütün insanlar kardeştir" diyen kişi adına birbirlerini katlettiler. Sonsuz derecede adil, iyi ve merhametli olduğunu ilan ettiği Tanrı'dan kıskanç, zalim, kinci ve taraflı bir Tanrı yarattılar. O barış ve hakikat Tanrısı'na binlerce kurban, putperestlerin asla sahte tanrılarına kurban vermediği bir şekilde kazıkta yakılarak, işkence ve zulümle öldürüldü. Tapınaktan sarrafları kovan ve müritlerine "Bedava aldığınızı bedava verin" diyen kişi adına duaları ve cennetin iyiliklerini sattılar.

Mesih bugün aramızda yaşasaydı ne derdi? Eğer temsilcilerinin dünya prenslerinin onurunu, zenginliğini, gücünü ve lüksünü kovaladığını görseydi, kendisi ise yeryüzündeki tüm krallardan daha kral olarak Kudüs'e bir eşeğe binerek girmişti? Onlara şöyle demesi doğru olmaz mıydı: Siz altın buzağıya tapanlar, dualarınızın çoğunu zenginler için, azı ise fakirler için yapanlar, size: İlk olanlar son olacak ve son olanlar göklerin krallığında ilk olacak dememe rağmen, öğretilerime ne yaptınız? O, bedenen burada

olmasa da, ruhen buradadır ve benzetmedeki Rab gibi, hasat zamanı geldiğinde bağcılardan bağının ürününün hesabını soracaktır.

Sadece bir sürü ve sadece bir çoban

31. *“ Bu ağıldan olmayan başka koyunlarım da var ; onları da gütmeliyim. Benim sesimi işitecekler ve tek sürü ve tek çoban olacak. ” (Yuhanna 10:16)*

32. İsa bu sözlerle insanların bir gün tek bir inançla birleşeceğini açıkça belirtir. Fakat bu birleşme nasıl gerçekleşecektir? Dinler arasındaki farklılıklar, kendi taraftarları arasında besledikleri düşmanlık ve hakikatin münhasır sahibi olduklarına inanmadaki inatçılıkları ışığında mesele zor görünebilir. Hepsi birlik ister, fakat hepsi bunun kendi lehlerine olacağını düşünerek kendilerini pohpohlarlar ve hiçbiri kendi inanç maddeleri konusunda taviz vermeyi kabul etmez.

Bununla birlikte, din birliği, tıpkı toplumsal, siyasal ve ticari birliğin, halkları ayıran engellerin yıkılması ve geleneklerin, alışkanlıkların ve dillerin özümsenmesiyle gerçekleşeceği gibi gerçekleşecektir. Dünyanın dört bir yanındaki halklar, bir imparatorluğu oluşturan eyaletlere dahil olanlar gibi, şimdiden el ele veriyorlar. Herkes bu birliği hissedebilir ve herkes bunu arzular. Bu, şeylerin gücüyle gerçekleşecektir, çünkü uluslar arasındaki kardeşlik bağlarını güçlendirmek için bir zorunluluk haline gelecektir. Bu, tüm anlaşmazlıkların çocukluğunu anlayacak olan insan aklının gelişmesiyle ve bu anlaşmazlıkların dayandığı maddi hataları her gün gösteren ve temellerinin yıkılan taşlarını yavaş yavaş çözen bilimlerin ilerlemesiyle gerçekleşecektir. Bilim, dinlerde insanların eseri ve doğa yasalarını bilmemelerinin meyvesi olanı yok etse bile, bazılarının görüşüne rağmen, Tanrı'nın eseri ve ebedi hakikat olanı yok edemeyecektir. Aksesuarları temizleyerek birliğin yolunu hazırlar.

Bu birliğe ulaşmak için, dinlerin hepsinin ortak olduğu tarafsız bir zeminde buluşmaları gerekecektir. Bunu yapmak için, hepsi kendi özel

dogmalarının çokluğuna bağlı olarak daha büyük veya daha küçük tavizler ve fedakarlıklar yapmak zorunda kalacaklardır. Ancak, hepsinin iddia ettiği değişmezlik ilkesi gereği, bu tür tavizlerin inisiyatifi resmi kamptan gelmeyecektir. Hareket noktalarını yukarıdan almak yerine, bireysel inisiyatifle aşağıdan alacaklardır. Bir süre sonra, karşı konulamaz bir güç kazanma eğiliminde olacak bir ademi merkeziyetçilik hareketi başlayacaktır. Dinlerin her zaman koruyucu bir kalkan olarak gördükleri değişmezlik ilkesi, toplum ilerlerken inançları sabit kalacağından, ilerici fikirlerin akımı tarafından aşılacak ve daha sonra emileceğinden, bir yıkım unsuru haline gelecektir.

Hareketsizlik, genel harekete ayak uyduramayanlar için bir kuvvet olmaktan çok, bir zayıflık ve yıkım sebebi olur; hareketsizlik birliği bozar, çünkü ilerlemek isteyenler, inatla geri kalanlardan ayrılırlar.

Mevcut kanaat ve bilgi durumunda, bir gün bütün insanları tek bir bayrak altında birleştirecek olan din, aklı ve kalbin ve zihnin hakiki özlemlerini en iyi şekilde tatmin eden; hiçbir noktada pozitif bilim tarafından çürütülmeyecek; hareketsiz olmak yerine insanlığın ilerleme yürüyüşüne ayak uyduracak ve asla geride bırakılmasına izin vermeyecek; ne dışlayıcı ne de hoşgörüsüz olacak; aklın özgürleştiricisi olacak ve akılcı inançtan başka hiçbir şeyi kabul etmeyecek; ahlaki kodu en saf, en mantıklı, toplumsal ihtiyaçlarla en uyumlu olan; nihayet, evrensel hayırseverlik ve kardeşlik uygulaması yoluyla yeryüzünde iyilik krallığını kurmaya en uygun olan din olacaktır.

Dinler arasındaki düşmanlığı besleyen şey, her birinin kendine özgü bir tanrısının olması ve her birinin diğer inançların tanrılarıyla sürekli savaş halinde olan ve onların etkisiyle mücadele eden tek gerçek ve en güçlü tanrıya sahip olduğunu iddia etmesidir. Hepsi sonunda evrende tek bir Tanrı olduğuna ve gerçekte *Yahweh* , *Allah* veya *Tanrı adı altında taptıklarının aynı Tanrı olduğuna* ikna olduklarında ve Tanrı'nın temel nitelikleri konusunda anlaştıklarında, tek bir Varlığın yalnızca tek bir iradeye sahip

olabileceğini anlayacaklardır. Sonra, tek ve aynı Rab'bin hizmetkarları ve tek ve aynı Baba'nın çocukları olarak el sıkışacaklar ve birliğe doğru büyük bir adım atmış olacaklardır.

İlyas'ın gelişi

33. *Sonra öğrencileri ona sordular, "Yazıcılar neden önce İlyas'ın gelmesi gerektiğini söylüyorlar?" İsa cevap verdi, "Gerçek şu ki, İlyas gelmeli ve her şeyi yeniden kurmalıdır.*

"Ama ben size şunu bildiriyorum ki, İlyas çoktan geldi ve onu tanımadılar, ama istedikleri gibi davrandılar. Aynı şekilde İnsanoğlunu da öldürecekler."

O zaman öğrencileri, İsa'nın kendilerine Vaftizci Yahya'dan bahsettiğini anladılar. (Matta 17:10-13)

34. İlyas, Vaftizci Yahya'nın kişiliğinde çoktan geri dönmüştü. Tekrar gelişi açıkça duyurulmuştur; bu nedenle, yeni bir bedende geri dönmediği için, varoluşların çoğulluğu ilkesinin resmi kutsanmasıdır. (Bkz. *Spiritizme Göre İncil* , IV. bölüm, no. 10)

Konsolosun duyurusu

35. *"Eğer beni seviyorsanız, emirlerimi yerine getirin; ve Babamdan isteyeceğim ve O size sonsuza dek sizinle olsun diye başka bir Tesellici gönderecek: Bu dünya onu kabul edemez, çünkü onu göremez [1] . Fakat siz onu tanıyacaksınız, çünkü sizinle kalacak ve içinizde olacak. Fakat Babamın benim adımla göndereceği Tesellici, Kutsal Ruh, size her şeyi öğretecek ve size söylediğim her şeyi hatırlamanızı sağlayacak." (Yuhanna 14: 15-17, 26; Ruhçuluğa Göre İncil, VI. bölüm)*

36. *"Ancak size gerçeği söylüyorum: gitmem gerekiyor, çünkü gitmezsem, Teselli Edici size gelmeyecektir. Ama ben gidiyorum ve O'nu size göndereceğim. Ve geldiğinde, günah, adalet ve yargı konusunda dünyayı suçlayacaktır – günah konusunda, çünkü bana inanmadılar; adalet konusunda, çünkü Babama gidiyorum ve beni bir daha görmeyeceksiniz; yargı konusunda, çünkü bu dünyanın prensi yargılandı.*

"Sana söyleyecek daha çok şeyim var, ama sen şu anda bunlara dayanamadın.

"Hakikat Ruhu gelince, size bütün gerçeği öğretecek. Çünkü kendiliğinden konuşmayacak, fakat duyduğu her şeyi söyleyecek ve gelecekte olacak şeyleri size bildirecek.

"O beni yüceltecek, çünkü benim olanı alacak ve size bildirecek." (Yuhanna 16:7-14)

37. Bunun dini açıdan en önemlilerinden biri olduğuna şüphe yok, çünkü şüpheye yer bırakmayacak şekilde, *İsa'nın söylemesi gereken her şeyi*

söylemediğini gösteriyor, çünkü bu, öğrencileri tarafından bile anlaşılamazdı, çünkü onlara konuşuyordu. Onlara gizli öğretiler vermiş olsaydı, İncil onlara atıfta bulunurdu. Öğrencilerine her şeyi anlatmadığı için, halefleri onlardan daha fazlasını bilmiyorlardı. Bu nedenle, sözlerinin anlamı konusunda yanılmış olabilirler veya düşüncelerine, genellikle benzetmeler biçiminde gizlenmiş yanlış bir yorum getirmiş olabilirler. Bu nedenle, İncil'e dayanan dinlerin tüm gerçeğe sahip olduğu söylenemez, çünkü İsa öğretilerinin nihai tamamlanmasını kendisi için saklamıştır. Dinlerin benimsediği değişmezlik ilkesi, İsa'nın sözleriyle çelişmektedir.

Consoler ismiyle ve *Gerçeğin Ruhu İsa, her şeyi öğretecek* ve öğrencilerinin kendisine söylediklerini *hatırlamalarını sağlayacak* olanı duyurur . Bu nedenle, öğretisi tamamlanmamıştır; ayrıca, söylediklerinin unutulacağını ve çarpıtılacağını öngörür, çünkü Gerçeğin Ruhu öğrencilerine *hatırlamalarını sağlayacak* ve İlyas'a göre *her şeyi yeniden kuracaktır,* yani İsa'nın gerçek düşüncesine göre.

38. Bu yeni vahiyci ne zaman gelecekti? İsa'nın konuştuğu zamanda insanlar onun hâlâ söylemesi gereken şeyleri kavrayacak durumda değillerse, ihtiyaç duydukları anlayışı edinmeleri birkaç yıl meselesi olmayacaktı. İncil'in belirli kısımlarını -ahlaki kurallar hariç- kavramak için, yalnızca bilimin ilerlemesinin sağlayabileceği ve zamanın ve birçok neslin işi olması gereken bilgiye ihtiyaç vardı. Bu nedenle, yeni Mesih Mesih'ten kısa bir süre sonra gelseydi, zemini hâlâ elverişsiz bulurdu ve Mesih'in kendisinden daha fazlasını yapmazdı. Dolayısıyla, Mesih'in zamanından bugüne kadar, İncil'i tamamlayacak ve belirsiz kısımlarını açıklığa kavuşturacak büyük bir vahiy üretilmedi -bu da Elçinin henüz ortaya çıkmadığının kesin bir göstergesidir.

39. Bu Elçi ne olmalı? İsa, “Babama soracağım ve sana başka bir Tesellici gönderecek” diyerek, bu Tesellicinin İsa’nın kendisi olmayacağını açıkça belirtir; aksi takdirde, “Sana öğrettiklerimi tamamlamak için geri döneceğim” derdi. Sonra, “ *Böylece sonsuza dek seninle kalsın ve senin*

içinde olsun ” diye ekler. Bu ifade, bedenlenmiş bir bireyselliğe atıfta bulunamaz – bedenlenmiş bir bireysellik sonsuza dek bizimle kalamaz, içimizde olmaktan çok uzak – ancak özümsendiğinde sonsuza dek bizimle olabilecek bir doktrin olarak iyi anlaşılmalıdır. Dolayısıyla , İsa’nın düşüncesine göre *Tesellici , ilham kaynağı Hakikat Ruhu* olacak olan son derece teselli edici bir doktrinin kişileştirilmiş halidir .

40. Daha önce gösterildiği gibi (bölüm I, no. 30), *Spiritizm İsa tarafından vaat edilen Teselli Edici'nin* tüm koşullarını yerine getirir . Ne bireysel bir doktrin ne de insani bir anlayıştır; hiç kimsenin onun yaratıcısı olduğu söylenemez. Ruhların kolektif öğretisinin ürünüdür ve Hakikat Ruhu ona başkanlık eder. İncil'deki hiçbir şeyi ortadan kaldırmaz; aksine onu tamamlar ve açıklar. Ortaya koyduğu yeni yasaların yardımıyla, bilimin yasalarıyla birlikte, daha önce anlaşılmaz olanı anlaşılır kılar ve inançsızlığın kabul edilemez olarak gördüğü şeyin olasılığını kabul eder. Onun geleceğini önceden gören öncüleri ve peygamberleri olmuştur. Ahlaki gücüyle, yeryüzünde iyilerin krallığını hazırlamaktadır.

Musa'nın doktrini eksikti ve Yahudi halkıyla sınırlı kaldı; İsa'nın doktrini daha eksiksizdi ve Hristiyanlık aracılığıyla tüm dünyaya yayıldı ancak herkesi dönüştürmedi; tüm inanç sistemlerinde kökleri bulunan Spiritizm'in doktrini daha da eksiksizdir ve insanlığı dönüştürecektir. [2]

41. İsa öğrencilerine, “Daha sonra başkası gelecek ve size şu anda söyleyemediklerimi öğretecek,” derken reenkarnasyonun gerekliliğini ilan ediyordu. Bu adamlar daha sonra verilecek daha eksiksiz bir öğretiden nasıl faydalanabilirlerdi? Tekrar yaşamasalardı bunu nasıl anlayabilirlerdi? Eğer genel doktrine göre, gelecekteki insanlar yeni bireyler, doğumda yokluktan gelen ruhlar olsaydı, İsa anlamsız bir önermede bulunmuş olurdu. Öte yandan, o zamanın öğrencilerinin ve insanlarının o zamandan beri tekrar yaşadıklarını - *bugün tekrar yaşadıklarını* - kabul edersek, o zaman İsa'nın vaadi tamamen haklı çıkar. Toplumsal ilerlemeyle temas yoluyla gelişmesi

gereken zekaları, o zamanlar kaldıramadığı şeyi şimdi kavrayabilir. Reenkarnasyon olmadan, İsa'nın vaadi yanıltıcı olurdu.

42. Eğer bu vaadin Pentekost Günü'nde Kutsal Ruh'un inişi ile yerine getirildiği söylenseydi, Kutsal Ruh'un müritlere ilham verdiği, zekalarını açtığı ve misyonlarını kolaylaştıracak medyumluk yeteneklerini geliştirdiği; ancak, İsa'nın kendisinin öğrettiğinin ötesinde hiçbir şey öğretmediği, çünkü özel bir öğretinin izine rastlanmadığı söylenebilirdi. Sonuç olarak, Kutsal Ruh, İsa'nın Teselli Edici ile ilgili olarak duyurduklarını yerine getirmedi; aksi takdirde, havariler hayattayken, bugüne kadar İncil'de belirsiz kalan ve çelişkili yorumu, Hıristiyanlığı ilk yüzyıllardan beri bölen sayısız mezhebe yol açan her şeyi açıklığa kavuşturmuş olurlardı.

Mesih'in ikinci gelişi

> ***43.*** *Sonra İsa öğrencilerine şöyle dedi: "Ardımdan gelmek isteyen kendini inkâr etsin, çarmıhını yüklenip beni izlesin. Çünkü canını kurtarmak isteyen onu yitirecek, bana olan sevgisinden ötürü canını yitiren ise onu yeniden bulacaktır.*
>
> *“Bir adam bütün dünyayı kazanıp da canını kaybederse ne işe yarar? Ya da bir adam canını kaybettikten sonra onu kurtarmak için neyi değiştirebilir? Çünkü İnsanoğlu, melekleriyle birlikte Babasının görkemi içinde gelmeli ve herkese yaptıklarına göre verecektir.*
>
> *“Size doğrusunu, doğrusunu söyleyeyim, bugün burada bulunanların arasında, İnsanoğlunun krallığında gelişini görmeden ölümü göze alamayanlar var. (Matta 16:24-28)*
>
> ***44.*** *Sonra, topluluğun ortasına götürüldükten sonra, başkâhin İsa'ya soru sordu ve ona dedi ki, "Sana karşı söylenenler hakkında bana cevap vermiyor musun?" Fakat İsa sessiz kaldı ve cevap vermedi. Başkâhin ona daha fazla soru sordu ve ona dedi ki, "Sen Mesih misin, sonsuza dek kutsanmış Tanrı'nın Oğlu?" İsa ona cevap verdi, "Ben o'yum ve bir gün İnsanoğlu'nun Tanrı'nın görkeminin sağında oturduğunu ve göğün bulutları üzerinde geldiğini göreceksin."*
>
> *Başkâhin hemen giysilerini yırtarak, “Başka ne tanıklığa ihtiyacımız var?” dedi. (Mk. 14:60-63)*

45. İsa ikinci gelişini duyurdu, ancak bedensel bir bedenle yeryüzüne döneceğini veya *Teselli Edici'nin* kendisinde kişileştirileceğini söylemedi. Kendisini, Babasının yüceliği içinde, erdem ve erdemsizliği yargılamak ve zamanlar tamamlandığında herkese yaptıklarına göre karşılık vermek için ruhsal olarak gelmesi gereken biri olarak tasvir etti.

Bu sözlü vaat: “ *Bugün burada bulunanlardan bazıları, İnsanoğlunun krallığında geldiğini görmeden ölmeyeceklerdir”* bir çelişki gibi görünüyor, çünkü o sırada orada bulunanlardan herhangi birinin hayatta olduğu sırada gelmediği açıktır. Ancak, İsa bu nitelikteki bir kehanet konusunda ve özellikle de onu kişisel olarak ilgilendiren çağdaş bir konu hakkında yanılmış olamazdı. Öncelikle, sözlerinin her zaman sadakatle iletilip iletilmediğini sormak gerekir; hiçbir şey yazmadığını hatırlarsak; sözlerinin ancak ölümünden sonra toplandığını ve aynı söylemin neredeyse her zaman her Evanjelist tarafından farklı terimlerle yeniden üretildiğini gördüğümüzde bundan şüphelenebiliriz. Bu, bunların İsa'nın kendi metinsel ürünleri olmadığının açık bir kanıtıdır. Dahası, bazen ardışık çevirilerden geçerken anlam değişmiş olmalı.

Öte yandan, İsa'nın söyleyebileceği her şeyi söylemiş olması durumunda, ahlaki ilkeleri konusunda yaptığı gibi, hataya yer bırakmadan her şey hakkında daha açık ve kesin bir şekilde kendini ifade edeceği kesindir; oysa derinlemesine incelemeyi uygun görmediği konulardaki düşüncelerini gizlemek zorundaydı. Havariler, şimdiki neslin onun duyurduğu şeye tanıklık edeceğine ikna olmuş bir şekilde, İsa'nın düşüncesini kendi fikirlerine göre yorumladılar. Sonuç olarak, bunu şimdiki bakış açısından yazdılar ve belki de İsa'nın kendisinin yaptığından daha mutlak bir şekilde sundular. Her neyse, gerçek şu ki, işler onların düşündükleri gibi olmadı.

46. İsa'nın geliştiremediği kritik bir nokta, çünkü zamanının insanları bu tür fikirlere veya sonuçlarına yeterince hazır değildi, ancak onun için ilkeyi ortaya koyduğu -tıpkı tüm konularda yaptığı gibi- büyük ve önemli reenkarnasyon yasasıydı. Günümüzde Spiritizm tarafından incelenen ve gün ışığına çıkarılan bu yasa, İncil'deki, onsuz anlamsız görünen birçok pasajın anahtarıdır.

Yukarıda alıntılanan sözcükleri metinsel olarak kabul edersek, bu yasa aracılığıyla mantıklı bir açıklama bulabiliriz. Bunlar elçilere kişisel olarak

uygulanamayacağı için, Mesih'in gelecekteki saltanatına, yani öğretisinin daha iyi anlaşılacağı ve evrensel yasa haline geleceği zamana atıfta bulundukları açıktır. Onlara, orada bulunanlardan bazılarının *onun* gelişine tanıklık edecekleri söylendiğinde, bu yalnızca o zamanda tekrar yaşayacakları anlamında anlaşılabilir. Ancak Yahudiler, İsa'nın duyurduğu her şeye tanıklık edeceklerine inanıyorlardı ve onun alegorilerini kelimesi kelimesine aldılar.

Dahası, tahminlerinden bazıları onların zamanında gerçekleşti, örneğin Kudüs'ün yıkılması, bundan kaynaklanacak talihsizlikler ve Yahudilerin dağılması. Ancak İsa vizyonunu daha da ileri götürdü ve şimdiki zamanda konuşurken, sürekli olarak geleceğe göndermelerde bulundu.

Öncü işaretler

47. *"Savaşlardan ve savaş söylentilerinden de söz edildiğini duyacaksınız; ama sıkıntıya düşmemeye dikkat edin, çünkü bunların olması gerekir. Ama bu henüz son olmayacak, çünkü milletin millete, krallığın krallığa karşı ayaklandığını göreceksiniz; ve birçok yerde vebalar, kıtlıklar ve depremler olacak; ama bütün bunlar sadece acıların başlangıcı olacak." (Matta 24:6-8)*

48. *"O zaman kardeş kardeşi ölüme teslim edecek, baba oğlunu; çocuklar babalarına ve annelerine karşı ayaklanacak ve onları öldürtecekler. Ve benim adım yüzünden herkes sizden nefret edecek; ama sona kadar dayanan kurtulacaktır." (Mk. 13:12-13)*

49. *"Peygamber Daniel tarafından önceden bildirilen yıkımın iğrençliğinin kutsal yerin içinde olduğunu gördüğünüzde (bunu okuyan okuduğunu iyi anlasın); o zaman Yahudiye'de olanlar dağlara kaçsınlar [3] ; damda olan evinden bir şey almak için aşağı inmesin ve tarlada olan giysilerini almak için geri dönmesin. Ama o günlerde hamile veya emziren kadınların vay haline! Bu nedenle, Tanrı'ya dua edin ki, kaçışınız kışın veya bir Şabat günü olmasın, çünkü o zamanın sıkıntısı öyle büyük olacak ki, dünyanın başlangıcından bu yana buna benzer hiçbir şey olmayacak ve bir daha da olmayacak. Ve eğer o günler kısaltılmamış olsaydı, hiç kimse kurtulmazdı; ancak, seçilmiş olanlar uğruna o günler kısaltılacaktır." (Matta 24:15-22)*

50. *"O sıkıntı günlerinden hemen sonra güneş kararacak, ay ışığını vermeyecek; yıldızlar gökten düşecek ve göklerin güçleri sarsılacak.*

"O zaman İnsanoğlunun belirtisi gökyüzünde görünecek ve yeryüzünün bütün milletleri ağlayıp inleyecekler. Ve gökyüzündeki bulutların üzerinde büyük bir görkemle gelen İnsanoğlunu görecekler.

“Meleklerini gönderecek, onlar da trompet seslerini duyuracaklar ve onlar, dünyanın dört bucağından, göğün bir ucundan öbür ucuna kadar, O'nun seçilmişlerini toplayacaklar.

“İncir ağacından alınan bir benzetmeyi öğrenin. Dalları yumuşayıp yaprak verdiğinde, yazın yaklaştığını bilirsiniz. Aynı şekilde, bütün bunları gördüğünüzde, İnsanoğlunun yakın olduğunu ve kapıda olduğunu bileceksiniz.

“Size doğrusunu, doğrusunu söyleyeyim ki, bütün bunlar gerçekleşmedikçe bu kuşak ortadan kalkmayacaktır.” (Matta 24:29-34)

“Ve İnsanoğlunun gelişinde, Nuh zamanında olduğu gibi olacak, çünkü tufandan önceki son günlerde insanlar yiyip içiyor, evleniyor ve çocukları da Nuh gemiye bindiği güne kadar evleniyorlardı. Ve tufanın anını ancak tufan gelip hepsini götürdüğünde anladılar; İnsanoğlu geldiğinde de böyle olacak.” (Matta 24:37-39)

***51.** “O gün ve saati, ne gökteki melekler, ne de Oğul bilir; yalnızca Baba bilir.” (Markos 13:32)*

***52.** “Gerçek, gerçek size derim ki, ağlayıp inleyeceksiniz ve dünya sevinecek; kederleneceksiniz, ama kederiniz sevince dönüşecek. Bir anne doğum yaptığında, zamanı geldiği için acı çeker; ama bir çocuğu doğurduktan sonra, dünyaya bir çocuk getirdiği için duyduğu sevinç yüzünden artık acıyı hatırlamaz. İşte şimdi kederli olmanızın nedeni budur; ama sizi tekrar göreceğim ve yüreğiniz sevinecek ve hiç kimse sevincinizi sizden alamayacak.” (Yuhanna 16:20-22)*

***53.** “Birçok sahte peygamber ortaya çıkacak ve birçok insanı baştan çıkaracak; ve kötülük artacağı için, birçoğunun sevgisi soğuyacak. Fakat sona kadar dayanan kurtulacaktır. Ve krallığın bu Müjdesi, tüm uluslara bir tanıklık olarak hizmet etmek üzere tüm dünyada ilan edilecektir. Sonra, son gelecektir.” (Matta 24:11-14)*

54. Son zamanların bu tasviri, İsa'nın sunduğu tasvirlerin çoğu gibi, açıkça bir alegoridir. İçerdikleri güçlü imgeler, henüz gelişmemiş zekâlar üzerinde bir izlenim bırakacak nitelikteydi. Bu tür kaba hayalleri etkilemek için, güçlü renkli tasvirler gerekliydi. İsa, esas olarak sıradan insanlara, metafizik soyutlamaları kavrayamayan ve biçimlerin inceliğini kavrayamayan daha az aydınlanmış insanlara hitap ediyordu. Kalplerine ulaşmak için, fiziksel sembollerin yardımıyla gözlerine ve güçlü bir dille kulaklarına hitap etmek zorundaydı.

Bu zihinsel eğilimin doğal bir sonucu olarak, mevcut inanca göre, yüce güç kendisini olağanüstü, doğaüstü yollarla göstermediği sürece ortaya koyamazdı. Ne kadar imkansızlarsa, olası olarak kabul edilmeleri de o kadar kolaydı.

İnsanoğlunun gökteki bulutların üzerine büyük bir ihtişamla ve melekleriyle çevrili olarak ve trompet sesleriyle gelmesi, onlara yalnızca ahlaki güçle giyinmiş bir varlıktan çok daha güçlü görünmüş olmalı. Ayrıca, Mesih'in, diğer tüm krallar arasında, uluslarını birinci seviyeye yerleştirecek ve Davut ve Süleyman'ın tahtını yeniden inşa edecek kadar güçlü bir dünyevi kral olmasını bekleyen Yahudiler, onu fiziksel bir otoritesi olmayan, alçakgönüllü bir marangozun oğlu olarak kabul etmek istemediler.

Yine de, Yahudiye'den gelen o zavallı proleter büyüklerin en büyüğü oldu. Krallığı için en güçlü hükümdarlardan daha fazla krallık fethetti. Sadece kendi sözü ve birkaç zavallı balıkçıyla dünyayı altüst etti ve Yahudiler restorasyonlarını ona borçlu olacaklar. Bu nedenle, Pilatus'un "Sen bir kral mısın?" sorusuna "Söyledin" diye yanıt verdiğinde gerçeği söyledi.

55. Antik çağlarda depremlerin ve güneşin kararmasının tüm olayların ve uğursuz alametlerin zorunlu aksesuarları olduğu belirtilmelidir; bunlar İsa ve Sezar'ın ölümlerinde ve paganizm tarihindeki birçok olayda bulunur. Eğer bu tür olaylar bildirildiği kadar çok kez meydana gelmiş olsaydı, insanların gelenek yoluyla bunları hatırlamaması imkansız görünürdü. Burada *gökyüzünden düşen yıldızlar,* sanki gelecekteki daha aydınlanmış nesillere bunun yalnızca bir alegori olduğuna tanıklık etmek için eklenmiştir, çünkü artık yıldızların düşemeyeceğini biliyoruz.

56. Bununla birlikte, bu tür alegorilerin altında büyük gerçekler gizlidir. İlk olarak, insanlığı vuracak ve onu yok edecek her türlü felaket hakkında bir duyuru vardır, iyi ve kötü, inanç ve inançsızlık, ilerici ve gerici fikirler arasındaki yüce çatışmadan kaynaklanan felaketler. İkinci olarak, İncil'in *orijinal saflığına kavuşturulmasının tüm dünyaya yayılmasıyla ilgili duyuru vardır* ve son olarak, evrensel barışı, kardeşliği ve tüm uluslar tarafından uygulamaya konulan evanjelik ahlak kurallarının yayılmasını içerecek olan iyiliğin krallığının duyurusu vardır. Bu gerçekten İsa'nın krallığı olacaktır, çünkü uygulanmasına başkanlık edecek ve insanlar onun yasasının

himayesinde yaşayacaklardır. Bu bir mutluluk krallığı olacaktır, çünkü şöyle demiştir: "O sıkıntı günlerinden sonra sevinç günleri gelecektir."

57. Bu tür şeyler ne zaman gerçekleşecek? “Kimse bilmiyor,” dedi İsa, *“Oğul bile . ”* Ancak, zaman geldiğinde, insanlar önceden haber veren işaretlerle uyarılacaklar. Bu işaretler ne güneşte ne de yıldızlarda olacak, ancak toplumsal durumda ve fiziksel olmaktan çok ahlaki olan ve kısmen onun imalarından çıkarılabilen olgularda olacak.

Böyle bir değişimin havarilerin yaşamları boyunca gerçekleşemeyeceği kesindir; aksi takdirde İsa bu gerçeğin farkında olmazdı. Dahası, böyle bir dönüşüm sadece birkaç yıl içinde gerçekleşemezdi. Yine de, öğrencilerine sanki buna tanık olacaklarmış gibi konuşur. Aslında, o zamanda tekrar yaşayabilecekleri ve dönüşüm için çalışabilecekleri anlamına gelir. Bu nedenle, bazen Kudüs'ün yaklaşan kaderinden bahseder ve diğer zamanlarda bu olayı gelecek için bir karşılaştırma noktası olarak alır.

58. İsa, ikinci gelişiyle, “Müjde bütün dünyada duyurulduğu zaman, son gelecek” dediğinde, gerçekten de dünyanın sonunu mu haber veriyordu?

Tanrı'nın, dünyayı, evanjelik öğretilerin uygulanmasıyla ahlaki ilerleme yoluna girdiği anda yok edeceğine inanmak mantıklı olmazdı. Dahası, Mesih'in benzetmelerinde, bu koşullar altında haklı çıkarılmayacak bir dünya çapında yıkıma işaret eden hiçbir şey yoktur.

İncil'in yaygın bir şekilde uygulanması, insanların ahlaki durumlarında bir iyileşmeye yol açarak, kendiliğinden iyilerin krallığını başlatacak ve kötülerin krallığının çöküşüne neden olacaktır. Dolayısıyla, bu , önyargı, gurur, bencillik, fanatizm, inançsızlık, açgözlülük ve Mesih'in "İncil tüm dünyada vaaz edildiğinde, o zaman son gelecektir." dediğinde ima ettiği tüm kötü tutkuların yönettiği *eski dünyanın* sonudur. Ancak, bu son bir çatışmayı hızlandıracaktır ve bu tür bir çatışmadan, onun öngördüğü kötülükler gelecektir.

Oğullarınız ve kızlarınız peygamberlik edecekler

59. *Rab diyor ki, "Son günlerde, Ruhumu bütün insanların üzerine dökeceğim; oğullarınız ve kızlarınız peygamberlik edecek; gençleriniz vizyonlar görecek ve yaşlılarınız düşler görecek. O günlerde Ruhumu hizmetkarlarımın üzerine dökeceğim ve peygamberlik edecekler." (Elçilerin İşleri 2:17, 18; Yoel 2:28, 29)*

60. Maddi ve manevi dünyaların bugünkü durumu, kitlelerin eğilimleri, özlemleri ve önsezileri, bir asırdır yeni fikirlere karşı boşuna mücadele eden eski inançların çöküşü göz önüne alındığında, yeni bir düzenin hazırlanmakta olduğundan ve eski dünyanın sonuna geldiğinden şüphe edilemez.

Eğer biri belirli tasvirlerin alegorik yönünü bir kenara bıraksa ve eğer biri İsa'nın sözlerinin içsel anlamını incelese, o zaman mevcut durumu onun bir yenilenme döneminin işaretleri olarak önceden haber verdiği zamanlarla karşılaştırarak, onun kehanetlerinin çoğunun şu anda gerçekleştiğine ikna olmaktan başka bir şey yapamazdı, bundan da onun duyurduğu zamanlara ulaştığımız sonucuna varmamız gerekir. Bu sonuç, tezahür eden ruhlar tarafından tüm dünyada doğrulanıyor.

61. Görüldüğü gibi (bölüm I, no. 32), Spiritizm'in gelişi, diğer olaylarla çakışarak, İsa'nın en önemli kehanetlerinden birini yerine getirir, çünkü fikirler üzerinde açıkça bir etki yaratması gerekir. Dahası, *Elçilerin İşleri'nde kaydedilenlerde açıkça duyurulur:* "Son günlerde," diyor Rab, "Ruhumu bütün insanlara dökeceğim; oğullarınız ve kızlarınız peygamberlik edecek."

Bu, şüphesiz, günümüzde her yaştan, her cinsiyetten ve her kesimden bireylerde ortaya çıkan medyumluğun popülerleşmesinin duyurusudur. Sonuç olarak, ruhların evrensel tezahürünün bir tahminidir, çünkü ruhlar olmadan medyumlar olmazdı. Bu nedenle, bunun *son günlerde gerçekleşeceği belirtilir* ve dünyanın sonuna değil, daha ziyade yeniden doğuş zamanına geldiğimizden, bu sözcüklerin sona eren ahlaki dünyanın son günleri anlamına geldiğini anlamak gerekir. (Bkz. *Spiritizme Göre İncil* , XXI. bölüm)

Son Yargı

62. *Şimdi, İnsanoğlu tüm meleklerle birlikte görkemiyle geldiğinde, ihtişamının tahtına oturacak. Ve tüm uluslar onun önünde toplanacak ve o, bir çobanın koyunları keçilerden ayırması gibi bazılarını diğerlerinden ayıracak ve koyunları sağına, keçileri soluna koyacak. Sonra, Kral sağındakilere, "Gelin, sizler Babam tarafından kutsanmış olanlar," vb. diyecek. (Matta 25:31-46; Spiritizme Göre İncil, bölüm XV)*

63. İyilik sonunda yeryüzünde hüküm sürmek zorunda olduğundan, kötülükte katılaşmış ve ona sorun getirebilecek ruhları dışlamak gerekecektir. Tanrı onlara gelişmeleri için gereken zamanı çoktan tanımıştır; ancak sakinlerinin ahlaki ilerlemesiyle yeryüzünün dünyalar hiyerarşisinde yükselmesi gereken zaman geldiğinde, orada aldıkları öğretilerden yararlanmamış enkarne ve enkarne olmayanlar için bir yuva olarak yasak bölge olacaktır. Daha önce Adem soyundan gelenlerin yeryüzüne sürgün edildiği gibi, onlar da alt dünyalara sürgün edilecek ve yerlerine daha iyi ruhlar getirilecektir. İsa'nın başkanlık edeceği ve Son Yargı ile ilgili şu sözlerle tasvir edilen ayrım budur: "İyilik sağımda, kötülük solumda oturacak." (Bkz. XI. bölüm, 31. sayı ve devamı)

64. İnsanlığın sonunu getirecek tek, evrensel bir nihai yargı doktrini, Tanrı'nın dünyanın yaratılışından önceki sonsuzluk boyunca ve yok oluşunu takip edecek sonsuzluk boyunca hareketsizliğini ima ettiği için akla aykırıdır. Yaratılış'a göre dünyamızı aydınlatmak için yaratılmış olan güneş, ay ve yıldızların ne işe yarayacağını sorabiliriz. Böylesine muazzam bir işin, çoğunlukla önceden ebedi cezaya mahkûm olan varlıkların yararına ve bu kadar kısa bir sürede başarılmış olması şaşırtıcıdır.

65. Maddi olarak, bir kerelik yargı fikri, bir noktaya kadar, şeylerin nedenini bulmaya çalışmayan ve tüm insanlığın yeryüzünde yoğunlaşmış olarak bulunduğuna ve evrendeki her şeyin yeryüzü sakinleri için yaratıldığına inananlar için kabul edilebilir olurdu. Ancak, bu kabul edilemez, çünkü insanlığı sonsuzluk boyunca sürdüren milyarlarca benzer

dünyanın olduğu ve bunların arasında, algılanamayan bir nokta olarak yeryüzünün en az etkileyici olanlardan biri olduğu bilinmektedir.

Sadece bu olgudan bile, İsa'nın öğrencilerine "Size söyleyemediğim birçok şey var, çünkü siz onları anlayamazsınız," demesinin bir nedeni olduğu görülebilir, çünkü bilimlerin ilerlemesi, onun bazı sözlerinin mantıksal bir yorumu için vazgeçilmez olurdu. Elbette, havariler -Aziz Paul ve ilk öğrenciler- bugün sahip olduğumuz astronomik, jeolojik, fiziksel, kimyasal, fizyolojik ve psikolojik bilgiye sahip olsalardı, belirli dogmaları farklı şekilde oluştururlardı. Dahası, İsa öğretilerini tamamlamayı erteledi ve her şeyin yeniden kurulması gerektiğini ilan etti.

66. Ahlaki olarak, itiraz imkânı olmayan nihai bir yargı, İsa'nın bize sürekli olarak iyi bir Baba olarak sunduğu, her zaman tövbeye açık bir yol bırakan ve savurgan oğlunu kucaklamaya her zaman hazır olan Yaratıcı'nın sonsuz iyiliğiyle bağdaşmaz. İsa yargıyı bu anlamda anlamış olsaydı, kendi sözleriyle çelişirdi.

Dahası, eğer son yargı insanları hazırlıksız ve günlük işlerinin ortasında, hamile kadınlarla birlikte yakalayacaksa, hiçbir işe yaramaz veya adaletsiz şey yapmayan Tanrı'nın neden çocukları doğurup son anda, insanlığın kaçınılmaz sonunda *yeni ruhlar yarattığını sormak gerekir* . Onları ana rahminden çıktıktan ve kendilerinin farkına varmadan yargıya mı tabi tutacaktı, diğerlerinin bunu yapmak için binlerce yılı varken? Henüz ne iyi ne de kötü olan bu ruhlar hangi tarafa – sağ veya sol – konulacak, ancak o andan itibaren insanlık artık var olmayacağı için nihai ilerlemeye giden tüm yollar onlar için kapatılacaktı? (Bkz. II. bölüm, no. 19)

Aklı bu inançlarla yetinenler bunlara tutunsunlar. Bu onların hakkıdır ve kimse bunu kınamamalıdır; ancak herkesin kendi görüşlerine katılmamasını da kınamasınlar.

67. Göç yoluyla – yukarıdaki 63. maddede tanımlandığı gibi – Yargı rasyoneldir; en katı adalet üzerine kurulmuştur, çünkü ruhu kendi özgür

iradesiyle bırakır; hiç kimse için özel bir ayrıcalık oluşturmaz; Tanrı tarafından istisnasız tüm yaratıklara eşit evrimleşme özgürlüğü verilmiştir. Bir dünyanın gerçek yıkımı, bedenin yıkımına neden olarak, ruhun evrimsel ilerlemesinde herhangi bir kesintiye neden olmaz. Dünyaların ve varoluşların çokluğunun sonucu budur.

Bu yoruma göre, *Son Yargı tanımı* kesin değildir, çünkü ruhlar yaşadıkları dünyaların her yenilenmesinde, belirli bir arınma derecesine ulaşana kadar benzer yargılardan geçerler. Bu nedenle, başlı başına bir *Son Yargı yoktur, bunun yerine dünya nüfuslarının kısmi veya tam yenilenmesi her gerçekleştiğinde genel yargılar* vardır ve bunlar büyük ruh göçlerine ve göçlerine yol açar.

[1] Yeni Ahit'teki Yunanca zamiri, İngilizce çevirilerde eril olarak çevrilen nötr form olan autó'dur. Zamirin Yunanca formu ve Spiritist anlamı doğrultusunda, onu nötr olarak çevirdik. – Tr.

[2] Tüm felsefi ve dini doktrinler bir kurucu şahsın adını taşır: Örneğin: Musacılık, Hıristiyanlık, Muhammedcilik, Budizm, Kartezyenlik, Fourierizm, St. Simonizm, vb. Spiritizm kelimesi ise herhangi bir kişiye atıfta bulunmaz; hem Doktrinin karakterini hem de çoklu kaynağını gösteren genel bir fikri içerir. – Auth.

[3] Bu ifade: ıssızlığın iğrençliği sadece anlamsız olmakla kalmıyor, aynı zamanda gülünçlüğe de yaklaşıyor. Ostervald'ın çevirisi şöyle diyor: ıssızlığa neden olan iğrençlik, ki bu çok farklı. O zaman anlam tamamen açık hale geliyor, çünkü o zaman iğrençliklerin bir ceza olarak ıssızlığa yol açması gerektiği anlaşılabilir. İsa, iğrençlik kutsal yerde görüldüğünde, orada ıssızlığın da görüleceğini ve bunun zamanın yakın olduğunun bir işareti olacağını söyledi. – Auth.

BÖLÜM XVIII

Zamanı geldi

Zamanın işaretleri • Yeni nesil

Zamanın işaretleri

1. Tanrı'nın belirlediği zaman geldi - her yerde bize söyleniyor - insanlığın yeniden doğuşu için büyük olayların gerçekleşeceği zaman. Bu peygamberlik sözleri hangi anlamda anlaşılmalıdır? İnanmayanlar için hiçbir öneme sahip değiller; onlar için bunlar yalnızca çocukça, temelsiz bir inancın ifadesidir. İnananların çoğunluğu için, doğa yasalarının altüst oluşunun habercisi gibi görünen mistik ve doğaüstü bir şey içeriyorlar. Ancak her iki yorum da eşit derecede hatalıdır: ilki, çünkü İlahi Takdirin inkarını ima eder; ikincisi, çünkü bu tür sözler doğa yasalarının bozulmasını değil, yerine getirilmesini ilan eder.

2. Yaratılıştaki her şey uyum içindedir. Her şey, en küçük meselelerde veya en büyük meselelerde kendisiyle çelişemeyen bir öngörüyü ortaya koyar. Bu nedenle, en baştan itibaren, kaprislilik fikirlerini ilahi bilgelikle bağdaşmaz olarak bir kenara atmalıyız. İkincisi, eğer çağımız belirli şeylerin gerçekleşmesi için belirlenmişse, bunun nedeni, bütünün evriminde, onların var olma sebeplerinin olmasıdır.

Böylece ifade ettiğimiz gibi, dünyamızın da diğer her şey gibi ilerleme yasasına tabi olduğunu söyleyeceğiz. Fiziksel olarak onu oluşturan unsurların dönüşümüyle, ahlaki olarak da onu dolduran enkarne ve enkarne olmayan ruhların arınmasıyla ilerler. Bu iki ilerleme alanı birbirine eşlik eder ve paralel olarak ilerler, çünkü meskenin mükemmelleşmesi, sakinin mükemmelleşmesiyle uyumludur. Fiziksel olarak, bilim, dünyanın giderek daha mükemmel varlıklar için yaşanabilir hale getiren dönüşümler geçirdiğini kanıtlamıştır. Ahlaki olarak, insanlık zekanın, ahlaki anlayışın gelişmesi ve geleneklerin yumuşamasıyla ilerler. Dünyanın iyileşmesi

fiziksel güçlerin kontrolü altında gerçekleşirken, insanlar zekalarının çabalarıyla buna katılırlar. Sağlıksız bölgeleri temizler, iletişimi kolaylaştırır ve dünyayı daha üretken hale getirirler.

Bu ikili ilerleme iki şekilde gerçekleşir: biri yavaş, kademeli ve fark edilmezdir; diğeri ise daha ani değişimlerle gerçekleşir, her biri daha hızlı bir yükseliş hareketi üretir ve bu hareketler, açık işaretlerle, insanlığın ilerici dönemlerini belirler. *Ayrıntılarda* insanın özgür iradesine tabi olan bu hareketler, bir bütün olarak bir bakıma kadercidir, çünkü bitkilerin çimlenmesi, büyümesi ve olgunlaşmasında işleyen yasalara tabidirler. Bu yüzden ilerici hareket bazen kısmidir, yani belirli bir ırk veya ulusla sınırlıdır, oysa diğer zamanlarda daha geneldir.

İnsanın ilerlemesi, bu nedenle, bir yasa sayesinde gerçekleşir; böylece, doğanın tüm yasaları ilahi bilgeliğin ve öngörünün ebedi eseri olduğundan, bu yasaların etkisi olan her şey Tanrı'nın iradesinin sonucudur - tesadüfi veya kaprisli bir irade değil, değişmez bir irade. Sonuç olarak, insanlık bir derece yükselecek kadar olgunlaştığında, Tanrı tarafından belirlenen zamanın geldiğini söyleyebiliriz, tıpkı şu ve şu mevsimde meyvenin olgunlaşması ve hasat için zamanın geldiğini söyleyebileceğimiz gibi.

3. İnsanlığın ilerleme hareketinin kaçınılmaz olması, çünkü doğanın bir parçasıdır, dolayısıyla Tanrı'nın buna karşı kayıtsız olduğu ve yasaları koyduktan sonra etkisiz hale geldiği ve her şeyin kendi kendine devam etmesine izin verdiği anlamına gelmez. Şüphesiz Tanrı'nın yasaları ebedi ve değişmezdir, ancak yalnızca Tanrı'nın iradesinin kendisi ebedi ve sürekli olduğu ve Tanrı'nın düşüncesinin kesintisiz olarak her şeyi canlandırdığı için. Tanrı'nın düşüncesi her şeye nüfuz eder ve her şeyi uyumlu tutan akıllı ve sürekli güçtür. Bu düşünce bir an bile dursaydı, evren düzenleyici bir sarkaç olmadan bir saat gibi olurdu. Böylece Tanrı, ilahi yasaların yürütülmesini aralıksız olarak izler ve uzayı dolduran ruhlar, ilerleme derecelerine karşılık gelen niteliklere göre ayrıntılarla görevli Tanrı'nın hizmetkarlarıdır.

4. Evren, aynı zamanda, akıl almaz sayıda zekâ tarafından yönetilen akıl almaz bir mekanizmadır, her zeki varlığın yüce Tanrı'nın gözetimi altında eylemde kendi payına sahip olduğu muazzam bir hükümettir, *tek iradesi her yerde birliği* korur . Bu muazzam düzenleyici gücün yönetimi altında her şey hareket eder, her şey mükemmel bir düzen içinde işler. Bize rahatsızlık gibi görünen şeyler, yalnızca algımızın sınırlı olması nedeniyle bize düzensiz görünen kısmi veya izole hareketlerdir. Ancak bütünü kavrayabilseydik, bu tür düzensizliklerin yalnızca görünürde olduğunu ve bütünün içinde uyum içinde olduğunu görürdük.

5. İnsanlık şimdiye kadar tartışılmaz bir ilerleme kaydetti. Zekaları sayesinde insanlar bilim, sanat ve maddi refah konusunda daha önce hiç ulaşılmamış sonuçlara ulaştılar. Ancak daha yapılacak çok şey var: *henüz Aralarında hayırseverlik, kardeşlik ve dayanışmayı hüküm sürmek için ahlaki refahlarını güvence altına almalıdırlar* . Bunu ne inançlarıyla ne de geçici bir durum için yeterli olan, ancak ellerinden geleni yaptıktan sonra bugün bir durak noktası olacak olan eski kurumlarıyla başarabilirlerdi. Günümüzde insanların ihtiyaç duyduğu şey sadece zekalarının gelişmesi değil, duygularının da yükselmesidir ve bunun için bencilliklerini ve gururlarını kışkırtan her şeyden kurtulmaları gerekir.

İşte bundan sonra girmemiz gereken ve insanlığın başlıca evrelerinden birini işaretleyecek olan çağ budur. Tam şu anda hazırlanmakta olan bu evre, tıpkı yetişkinliğin gençliğe bir tamamlayıcı olması gibi, önceki duruma vazgeçilmez bir tamamlayıcıdır. Bu nedenle önceden öngörülebilir ve tahmin edilebilir ve bu nedenle Tanrı tarafından belirlenen zamanın geldiğini belirtiyoruz.

6. Ancak bu sefer kısmi bir değişim, belirli bir bölge, insan veya ırkla sınırlı bir yenilenme olmayacak. *Ahlaki ilerleme* anlamında işleyecek evrensel bir hareket olacak . Yeni bir düzen kurulma aşamasında ve buna en çok karşı çıkanlar bile farkında olmadan bunun için çalışıyorlar. Eski dünyanın tortularından kurtulmuş ve daha arınmış üyelerden oluşan

gelecek nesil, kendisini sıçramalar ve sınırlarla kaybolan şimdiki nesilden farklı fikir ve duygularla canlanmış bulacak. Eski dünya ölecek ve barbarca gelenekleri ve batıl inançlarıyla Orta Çağ gibi tarihte yaşayacak.

Ayrıca, herkes mevcut durumun ne kadar arzulanan bir şey bıraktığını bilir. Zekanın ürünü olan maddi refahı az çok tükettikten sonra, bu refaha eklenecek şeyin ancak ahlaki gelişimde bulunabileceğini fark eder. Kişi ne kadar ilerlerse, hala neyin eksik olduğunu o kadar çok hisseder, ancak bunu net bir şekilde tanımlayamaz. Bu, yenilenme için çalışan içsel çalışmanın sonucudur; daha iyi bir durumun önsezisi gibi olan arzular ve özlemler yaşar.

7. Ancak, hazırlanmakta olan kadar radikal bir değişim, kargaşa olmadan gerçekleştirilemez - kaçınılmaz bir fikir mücadelesi olacaktır. Bu çatışmadan, zemin düzelene ve denge yeniden sağlanana kadar geçici rahatsızlıklar kaçınılmaz olarak ortaya çıkacaktır. Sonuç olarak, önceden bildirilen ciddi olaylar, salt fiziksel felaketlerden veya afetlerden değil, fikirlerin mücadelesinden ortaya çıkacaktır. Yaygın felaketler, dünyanın oluşumunun bir sonucuydu; *günümüzde, artık karıştırılan gezegenin bağırsakları değil, insanlığın bağırsaklarıdır.*

8. Dünya artık yaygın felaketlerden korkmak zorunda olmasa da, yine de periyodik devrimlere tabidir ve bunların nedenleri bilimsel açıdan iki seçkin Ruh tarafından verilen aşağıdaki öğretilerle açıklanabilir [1] :

“Gündüzlerin ve gecelerin, mevsimlerin, vb. bölünmesine hükmeden basit yasaların yanı sıra, her gök cismi, mükemmel bir şekilde gerçekleşmesi için binlerce yüzyıl gerektiren, ancak daha kısa dönüşler gibi, tüm aşamalardan geçerek – doğumdan zirve etkisine kadar, ardından son sınıra kadar bir azalma olur – daha sonra aynı aşamalardan geçmek üzere yeniden başlar.

“İnsanlar yalnızca nispeten kısa süreli ve periyodikliğini onaylayabildikleri evreleri algılarlar. Ancak, birçok nesil bireyi -hatta ırk

ardışıklıklarını- içeren ve dolayısıyla etkileri onlar için yenilik ve kendiliğindenlik görünümüne sahip olan bazı evreler vardır. Ancak, birkaç bin yüzyıl geriye bakabilselerdi, aynı etkiler ve nedenleri arasında, şüphelenmedikleri bir korelasyon görürlerdi. Göreceli uzunlukları nedeniyle insan hayal gücünü şaşırtan bu dönemler, yine de sonsuzluğun süresindeki anlardan ibarettir.

"Belirli bir gezegen sistemi içinde, onu oluşturan tüm gövdeler birbirlerine tepki verir. Tüm fiziksel etkiler dayanışma içindedir ve büyük bozulmalar olarak adlandırdığınız etkilerden hiçbiri, tüm sistem içindeki etkilerin birleşiminin bir sonucu değildir.

"Daha da ileri giderek, gezegen sistemlerinin, bulutsumuzu oluşturan sayısız sistem arasındaki yörüngesel hareketlerinden kaynaklanan yakınlık veya uzaklık nedeniyle birbirlerine tepki gösterdiğini söyleyeceğim. Daha da ileri giderek, uzayın enginliğinde bir takımada gibi olan bulutsumuzun, bulutsularımızın sayısızları arasındaki yörüngesel hareketiyle, yaklaştığı kişilerin etkisine maruz kaldığını söyleyeceğim.

"Bu nedenle, bulutsular bulutsulara tepki verir ve sistemler sistemlere tepki verir, tıpkı gezegenlerin gezegenlere tepki vermesi ve her gezegenin elementlerinin birbirlerine tepki vermesi gibi ve böylece atomlara kadar sırayla. Bu nedenle, her dünyada, yaşamın kısalığı yalnızca kısmi etkilerin algılanmasına izin verdiği için rahatsızlık gibi görünmeyen yerel veya yaygın devrimler vardır.

"Organik madde bu etkilerden kaçamaz. Maruz kaldığı rahatsızlıklar canlıların fiziksel durumunu değiştirebilir ve genellikle bitkilere, hayvanlara ve insanlara saldıran hastalıklardan bazılarını tetikleyebilir. Bu tür hastalıklar, tüm felaketler gibi, zorunluluktan dolayı insan zihnini onlarla mücadele etmek ve doğanın yasalarını keşfetmek için yollar bulmaya iten uyarıcılardır.

“Ancak organik madde, ruha da tepki verir. Ruh, fiziksel elementlerle teması ve içsel bağlantısı nedeniyle, eğilimlerini değiştiren etkilere de tabidir - ancak bunlar onu özgür iradesinden mahrum bırakmaz - ve aktivitesini aşırı heyecanlandırır veya zayıflatır, böylece gelişimine katkıda bulunur. Bazen aynı ırktan insanlar arasında tüm bir nüfusta ortaya çıkan kargaşa, tesadüfi bir olay değildir veya kaprisli bir eylemin sonucu değildir; nedeni doğa yasalarında yatmaktadır. İlk başta bilinçsiz olan, belirsiz bir arzudan, daha iyi bir şey için tanımlanamayan bir özlemden, bir değişim ihtiyacından başka bir şey olmayan bu kargaşa, sessiz bir ajitasyonla ve sonra, inanın ya da inanmayın, fiziksel devrimlere benzer şekilde kendi ömürleri olan toplumsal devrimleri hazırlayan eylemlerle ifade edilir, çünkü her şey birbirine bağlıdır. Eğer ruhsal görüşünüz madde perdesiyle sınırlı olmasaydı, binlerce iletken tel gibi ruhsal dünya ile fiziksel dünya arasındaki şeyleri birbirine bağlayan bu akışkan akımları görürdünüz.

“İnsanlığın bir dönüşüm dönemine geldiğini ve dünyanın dünya hiyerarşisinde yükselmesi gerektiğini duyduğunuzda, bu sözlerde mistik bir şey görmeyin; aksine, tüm insan kötülüğünün kırılacağı evrenin kaçınılmaz büyük yasalarından birinin yerine getirilmesini görün.”

Arago

9. “Evet, gerçekten de insanlık, diğer çağlarda olduğu gibi dönüşüyor ve her dönüşüm bir dönüm noktasıyla işaretleniyor; insan türü için bu, birey için büyümedeki dönüm noktasıdır; sıklıkla acılı ve kederli olan bu krizler, nesilleri ve kurumları da beraberinde taşır, ancak her zaman maddi ve manevi ilerlemenin bir evresi izler.

“Neredeyse bir asır sonra, yeryüzünün insanlığı bu büyüme dönemlerinden birine ulaşmış ve dönüştürücü bir çabanın ortasındadır; bu yüzden insanlık her taraftan sarsılıyor, sanki görünmez bir güç tarafından yönlendiriliyormuş gibi bir tür ateşe yakalanıyor, ta ki yeni temeller üzerine yerleşene kadar. Bunu daha sonra gören herkes, onun geleneklerinde,

karakterinde, yasalarında ve inançlarında; yani tüm toplumsal görünümünde birçok değişiklik bulacaktır.

“Size garip gelebilecek ama yine de kesinlikle doğru olan bir şey, sizi çevreleyen ruh dünyasının, enkarnelerin dünyasını rahatsız eden tüm kargaşanın yankılarını hissetmesidir: Hatta aktif bir rol oynadığını bile söyleyebilirim. Bu, ruhların insanlığın bir parçası olduğunu; insanlıktan geldiklerini ve ona geri dönmeleri gerektiğini bilenler için şaşırtıcı olmamalıdır. Sonuç olarak, insanlar arasında meydana gelen hareketlere ilgi duymaları doğaldır. Bu nedenle, dünyada bir toplumsal devrim meydana geldiğinde, bunun görünmez dünyayı da etkilediğinden emin olabilirsiniz; tüm iyi ve kötü tutkular, tıpkı sizin aranızda olduğu gibi orada da aşırı heyecanlanır. Hala dünyanızın bir parçası olan ve ona geri dönme zamanını bekleyen ruhlar arasında dile getirilmeyen bir kargaşa hüküm sürmektedir.

"Enkarne ve enkarne olmayanların rahatsızlıklarına bazen -aslında çok sık, çünkü doğadaki her şey birbirine bağlıdır- fiziksel unsurların rahatsızlıkları da eklenir. Sonra, bir süreliğine, bir kasırga gibi geçen gerçek bir yaygın karışıklık olur, ancak sonrasında gökyüzü dinginliğe döner ve insanlık, yeni temeller üzerine yeniden inşa edilmiş ve yeni fikirlerle dolu olarak, ilerleme yolunda yeni bir aşamaya girer.

“Spiritizmin gelişip meyve verdiğini göreceğimiz dönem yeni açılan dönemdir. Bu nedenle, şimdiki zamandan çok gelecek için emek vermeniz gerekir; ancak bu emeklerin önceden hazırlanması gerekiyordu, çünkü inançların birleşmesi ve akılcılığı yoluyla yenilenmenin yollarını çiziyorlar. Bugünden itibaren bunlardan yararlananlar şanslıdır; faydalarından yararlandıkları kadar kendilerini de üzüntülerden kurtaracaklardır.”

Dr. Barry

10. Öncekilerden, uzaydaki yörüngesel hareketlerinin bir sonucu olarak gök cisimlerinin birbirlerine yakınlıklarına ve ilgili konumlarına bağlı olarak daha az veya daha fazla etkide bulundukları; bu etkinin, kurucu

unsurlarında anlık bir rahatsızlığa neden olabileceği ve sakinlerinin yaşam koşullarını değiştirebileceği; hareketlerinin düzenliliğinin aynı neden ve sonuçların periyodik dönüşünü belirleyeceği; belirli dönemlerin uzunluğunun insanlar tarafından algılanamayacak kadar kısa olduğu, diğer dönemlerde ise bütün nesillerin ve hatta ırkların algılanmadan geçip gittiği ve bu durumların onlar için normal göründüğü sonucuna varılabilir. Öte yandan, geçişle aynı zamana denk gelen nesiller, bunun yankılarını hisseder ve her şey olağan yasalardan uzaklaşır gibi görünür. Bu tür nesiller, gerçekte doğa yasalarının yerine getirilmesinde doğaüstü, sıra dışı ve mucizevi bir neden görürler.

Nedenler ve sonuçların bağlantısı ve dayanışması yoluyla insanlığın ahlaki yenilenme dönemleri -her şeyin bizi inandırmaya çalıştığı gibi- dünyanın fiziksel devrimleriyle çakışırsa, bu dönemlere aşina olmayanlar için alışılmadık doğal olaylar, garip görünen meteorlar veya yıkıcı felaketlerin alışılmadık bir şekilde tekrarlanması ve yoğunluğu eşlik edebilir veya onlardan önce gelebilir. Bu felaketler ne bir neden ne de doğaüstü alametler, hem fiziksel hem de ahlaki dünyada meydana gelen genel hareketin bir sonucudur.

İsa, insanlık için açılacak ve eski dünyanın sonunu belirleyecek yenilenme çağını önceden haber vererek, doğanın yasalarından sapmadan, bunun olağanüstü hareketler, depremler, çeşitli felaketler ve gökyüzündeki işaretlerle -ki bunlar meteorlardan başka bir şey değildir- karakterize edileceğini söyleyebilmiştir. Ancak eğitimsiz sıradan insanlar, bu sözlerde mucizevi olayların duyurusunu gördüler. [2]

11. İnsanlığın ilerici hareketlerini önceden görmek, maddi olmayan varlıklar için şaşırtıcı değildir. Onlar, her şeyin yöneldiği hedefi görebilirler, hatta bazıları Tanrı'nın doğrudan düşüncesine sahiptir ve kısmi hareketlerde genel bir hareketin meydana gelebileceği zamanı ayırt edebilirler, tıpkı bir ağacın meyve vermesi için gereken zamanı önceden belirleyebilmek veya astronomların bir gök cisminin yörüngesini

tamamlaması için geçen zamana göre astronomik bir olayın zamanlamasını hesaplayabilmeleri gibi.

12. İnsanlık, her bireysel varlıkta aynı ahlaki devrimlerin gerçekleştiği kolektif bir varlıktır, fark şu ki bazıları yıldan yıla, diğerleri ise yüzyıldan yüzyıla gerçekleşir. İnsanlığın zaman içindeki evrimini takip edecek olsaydık, birçok ırkın yaşamının her döneme belirli bir fizyonomi veren dönemlerle işaretlendiğini görürdük.

13. Belirttiğimiz gibi, insanlığın ileriye doğru ilerlemesi iki şekilde gerçekleşir: Biri, ardışık dönemler göz önüne alındığında, geleneklerde, yasalarda ve kullanımlarda ardışık iyileştirmelerle sonuçlanan ve su akıntılarının kürenin yüzeyine getirdiği değişiklikler gibi zamanla algılanamayan kademeli, yavaş ve fark edilemezdir; diğeri, setleri kıran bir selin hareketlerine benzer nispeten ani, hızlı hareketlerle işaretlenir ve birkaç yıl içinde, aksi takdirde yüzyıllar sürecek olan alanı kaplar. Sonra, birkaç dakika içinde geçmişin kurumlarını yutan ve barış kesin olarak yeniden sağlandığında yavaş yavaş istikrara kavuşan yeni bir düzenin izlediği ahlaki bir felaket vardır.

Yeni aşamanın her iki tarafında da duracak kadar uzun yaşayanlar, eskisinin yıkıntılarından yeni bir dünyanın doğduğunu düşünecekler. Karakter, gelenekler ve kullanımlar - her şey değişti. Aslında olan şey, yeni insanların - ya da daha doğrusu, yeniden doğmuş olanların - ortaya çıkmasıdır. Ölen neslin fikirleri, ortaya çıkan neslin yeni fikirlerine yol verdi.

14. Erişkinliğe erişen insanlık yeni ihtiyaçlara ve daha büyük ve daha yüksek özlemlere sahip olacaktır. Beşiğinde büyütüldüğü fikirlerin boşluğunu ve kurumlarının mutluluk getirmedeki yetersizliğini anlayacaktır; artık mevcut durumda çağrıldığını hissettiği gerçek tatmini bulamayacaktır. Sonuç olarak, çocuksu yollarından kurtulacak ve karşı konulamaz bir güç tarafından yönlendirilerek yeni, daha az sınırlı ufuklar arayışında bilinmeyen kıyılara doğru yelken açacaktır.

, bu dönüşüm dönemlerinden birinde, ya da tercih ederseniz *ahlaki büyüme dönemlerinden birinde* gelmiştir. Ergenlikten yetişkinliğe ulaşmıştır. Geçmiş, yeni özlemleri, yeni ihtiyaçları için artık yeterli değildir. Artık aynı araçlarla yönetilemez. Artık kendisini yanılsamalar ve aldatmacalarla tedavi edemez. Olgun aklı daha önemli bir beslenmeye ihtiyaç duyar. Şimdiki zaman çok geçicidir; kaderinin çok daha geniş olduğunu ve bedensel yaşamın onu tamamen kapsayamayacak kadar kısıtlayıcı olduğunu hisseder. Bu yüzden bakışları, varoluşunun gizemini keşfetmek ve ondan kesin bir teselli çıkarmak için hem geçmişi hem de geleceği araştırır.

İnsanlığın kendisini maddi kürenin içinde fazlasıyla sıkışmış bulduğu, entelektüel yaşamın taştığı ve maneviyat duygusunun çiçek açtığı an, kendilerine filozof diyen bireylerin boşluğu nihilizm ve materyalizm doktrinleriyle doldurmayı umdukları andır! Garip bir sapma! Aynı bireyler insanlığı ileriye taşıdıklarını iddia ederler, ancak onu kaçmayı arzuladığı dar madde çemberinde tutmak için her türlü çabayı gösterirler. Onu sonsuz yaşam yönünden engellerler ve mezarı işaret ederek ona şöyle derler: *Nec plus ultra!*

15. Spiritizm ve sonuçları üzerinde meditasyon yapmış ve onu birkaç fenomeni üretme alanıyla sınırlamamış olanlar, onun insanlığa yeni bir yol açtığını ve sonsuzluğun ufuklarını açığa çıkardığını anlarlar. Onları görünmez dünyanın gizemlerine başlatarak, yaratılıştaki gerçek rolünü, hem ruhsal durumda hem de bedensel olarak *sürekli aktif olan bir rolü* gösterir. İnsanlar artık körlük içinde yürümezler: nereden geldiklerini, nereye gittiklerini ve neden dünyada olduklarını bilirler. Gelecek, cehalet ve batıl inançların önyargılarından kurtulmuş olarak, onlara gerçekte olduğu gibi kendini gösterir; artık belirsiz bir umut değildir: gündüzün geceyi takip ettiği kadar kesin, elle tutulur bir gerçektir. Varlıklarının geçici bir varoluşun birkaç anıyla sınırlı olmadığını; ruhun yaşamının ölümle kesintiye uğramadığını; daha önce yaşadıklarını ve tekrar yaşayacaklarını ve emekle

mükemmellikte elde ettikleri her şeyden hiçbir şeyin kaybolmadığını bilirler. Geçmiş yaşamlarında bugün oldukları şeyin nedenini bulurlar ve *bugün kendilerini nasıl oluşturduklarından, yarın ne olacaklarını çıkarabilirler.*

16. Medeniyetin genel çalışmasında bireysel etkinlik ve işbirliğinin şimdiki yaşamla sınırlı olduğu, bir kişinin daha önce hiçbir şey olmadığı ve daha sonra hiçbir şey olmayacağı fikrine göre, insanlığın nihai ilerlemesi insanlar için ne önem taşır? Gelecekte insanların daha iyi yönetilecekleri, daha mutlu, daha aydınlanmış ve birbirlerine karşı daha nazik olacakları ne önem taşır? Bundan yararlanamayacakları için, böyle bir ilerleme onlar için kaybedilmiş olmaz mı? Kendilerinden sonra gelecek olanlar için çalışmanın onlara ne faydası var, eğer onları asla tanımayacaklarsa, eğer onlar yeni bireylerse ve kısa bir süre sonra kendileri de hiçliğe geri döneceklerse? Bireyin bir geleceği olduğunun inkarı altında, her şey zorunlu olarak anın ve kişiliğin önemsiz boyutlarına küçülür.

Öte yandan, ruhsal varlığın sonsuza dek yaşayacağına dair *kesinlik* insan düşüncesine ne genişlik verir! Ruhsal yaşam ve bedensel yaşamın ilerlemenin gerçekleşmesi için dönüşümlü olarak kullanılan iki varoluş biçimi olduğu yasasından daha rasyonel, daha görkemli, Yaratıcı'ya daha layık ne olabilir! Aynı bireylerin, önce nesiller boyunca aynı dünyada ve sonra dünyalar boyunca doğarak, süreklilik bozulmadan , mükemmelliğe ulaşana kadar durmadan ilerlemesi fikrinden daha adil ve daha teselli edici ne olabilir! O zaman, tüm eylemlerinin bir amacı vardır, çünkü bütün için çalışırken, kendileri ve birbirleri için öyle bir şekilde çalışırlar ki, ne bireysel ne de genel ilerleme asla sonuçsuz kalmaz. Bu, şimdi daha yüksek bir ilerleme derecesine ulaşmış geçmiş nesillerden ve bireylerden başkası olmayan gelecek nesillere ve bireylere fayda sağlar.

17. Kardeşlik yeni toplumsal düzenin temel taşı olmalıdır; ancak sarsılmaz bir temele dayanmadığı sürece gerçek, sağlam ve etkili bir kardeşlik olamaz; bu temel inançtır ; zamanla ve birbirlerine taş atan insanlarla değişen bu veya şu dogmalara inanç değil -çünkü birbirlerini

aforoz ederek düşmanlığı beslerler- herkesin kabul edebileceği temel ilkelere inanç: *Tanrı, ruh, gelecek,* BİREYLERİN DEVAM EDEN İLERLEMESİ VE ARASINDAKİ İLİŞKİLERİN SÜREKLİLİĞİ . Tüm insanlar Tanrı'nın herkes için aynı olduğuna; bu son derece adil ve iyi Tanrı'nın adaletsiz hiçbir şey isteyemeyeceğine; kötülüğün Tanrı'dan değil insanlardan geldiğine ikna olduklarında, o zaman birbirlerini aynı Baba'nın çocukları olarak görecekler ve birbirleriyle el sıkışacaklardır.

İşte Spiritizmin sağladığı inanç budur ve bundan böyle insanlığın, ibadet şekli ve özel inanç ne olursa olsun, etrafında hareket edeceği eksen olacaktır.

18. Şimdiye kadar büyük oranlarda gerçekleştirilen entelektüel ilerleme büyük bir adımdır ve insanlığın ilk aşamasını işaretlemiştir; ancak kendi başına onu yeniden canlandırmak için güçsüz kalmıştır. İnsanlar gurur ve bencillik tarafından yönetildikleri sürece, zekalarını ve bilgilerini tutkularını ve kişisel çıkarlarını tatmin etmek için kullanacaklardır, bu yüzden kendilerini komşularına zarar verme ve onları yok etme yollarını mükemmelleştirmeye adarlar.

19. Sadece ahlaki ilerleme, kötü tutkuları dizginleyerek insanlara yeryüzünde mutluluk sağlayabilir. Sadece o, uyumun, barışın ve kardeşliğin hüküm sürmesini sağlayabilir.

Ahlaki ilerleme, halkları ayıran engelleri yıkacak, sınıf önyargılarını ortadan kaldıracak ve mezhepler arasındaki karşıtlığı susturacak, insanlara birbirlerini kardeş olarak görmeyi, birbirlerine yardım etmeye çağrılmış olmayı ve birbirlerinin sırtından geçinmemeyi öğretecektir.

Üstelik, insanları tartışılmaz ebedi gerçeklere dayanan ve dolayısıyla herkes tarafından kabul edilebilir olan tek ve aynı inançta bir araya getirecek olan şey, zekânın ilerlemesiyle desteklenen ahlaki ilerlemedir.

İnanç birliği, tarih boyunca halkları ve aileleri bölen, muhalifleri sevilecek kardeşler yerine kaçınılması, mücadele edilmesi ve yok edilmesi

gereken düşmanlar olarak gören dinsel düşmanlıkların paramparça ettiği evrensel kardeşliğin en güçlü bağı, en sağlam temeli olacaktır.

20. Böyle bir durum kitlelerin duygularında radikal bir değişim, bencilliği besleyen dar ve önemsiz fikirlerin çemberinden çıkılmadan gerçekleştirilemeyecek genel bir ilerlemeyi gerektirir. Zamanın farklı dönemlerinde, seçkin bireyler insanlığı bu yolda ilerletmeye çalıştılar, ancak hala oldukça genç olan insanlık sağır kaldı ve öğretileri kayalık toprağa düşen iyi tohum oldu.

Bugün insanlık, daha geniş düşünceleri özümsemek ve daha önce kavrayamadıklarını kavramak için her zamankinden daha yüksek hedeflere odaklanacak olgunluğa erişmiştir.

Yok olan nesil, hatalarını ve önyargılarını da beraberinde götürecek; daha saf bir kaynağa dalmış, daha sağlam fikirlerle dolu olarak ortaya çıkan nesil, ahlaki ilerleme anlamında dünyaya yükselen bir hareket kazandıracak ve insanlık için yeni bir evreye işaret edecektir.

21. Bu evre, şimdiden belirgin işaretlerle, yararlı reform girişimleriyle ve gün yüzüne çıkarılan ve yankı bulmaya başlayan büyük ve cömert fikirlerle açığa çıkıyor. Böylece, çok sayıda koruyucu, uygarlaştırıcı ve özgürleştirici kurumun, açıkça yenilenme çalışması için önceden belirlenmiş bireylerin itici gücü ve inisiyatifi altında kurulduğunu gördük; ceza yasaları her gün daha insani bir duyguyla aşılanıyor. Irk önyargıları zayıflıyor ve insanlar kendilerini büyük bir ailenin üyeleri olarak görmeye başlıyor ve işlem araçlarının tekdüzeliği ve kolaylığı sayesinde onları ayıran engelleri aşıyorlar. Dünyanın her yerinden, barışçıl düşünce alışverişi için evrensel meclislerde bir araya geliyorlar.

Ancak bu reformların geliştirilebilmesi, tamamlanabilmesi ve sağlamlaştırılabilmesi için bir temel, iyi sonuçlar elde etmek ve kitleler tarafından kabul görmek için daha genel bir ahlaki yatkınlık eksikliği var. Bu, zamanın karakteristik bir işaretinden başka bir şey değil, zemin daha

elverişli hale geldikçe çok daha büyük ölçekte gerçekleştirilecek olanın ön hazırlığı.

22. Girdiğimiz dönemin en az bu kadar karakteristik bir başka işareti de spiritüalist fikirler anlamında ortaya çıkan bariz tepkidir; maddeci fikirlere karşı içgüdüsel bir reddetme kendini göstermektedir. Hem cahil hem de aydınlanmış kitleleri ele geçiren ve onları her inancın biçimiyle birlikte temellerini reddetmeye yönelten inançsızlık ruhu, derin bir uyku gibi görünmektedir; uyanış, daha canlandırıcı bir hava soluma ihtiyacını uyandırır. Ve boşluk hissedildiğinde, insanlar bilinçsizce bir şey, bir destek noktası, bir umut ararlar.

23. Çoğu insanın bu tür duygularla dolu olduğuna inanarak, sosyal ilişkilerde meydana gelecek değişiklikleri kolayca hayal edebiliriz: hayırseverlik, kardeşlik ve herkese karşı iyilikseverlik ve tüm inançlara karşı hoşgörü onların sloganı olacaktır. Bu, insanlığın açıkça yöneldiği hedeftir, özlemlerinin ve arzularının nesnesidir, ancak bunları yerine getirmenin araçlarının tam olarak farkında değildir. Deneyler yapar ve etrafta dolaşır, ancak aktif direnç veya önyargıların ve ilerlemeye inatla direnen sabit inançların neden olduğu eylemsizlik gücü tarafından engellenir. Aşılması gereken engeller bunlardır ve bu yeni neslin görevi olacaktır. Şimdiki gidişatı izleyerek, her şeyin ona giden yolu açmak için önceden belirlenmiş gibi göründüğünü görebiliriz. Yeni nesil, geçmişin deneyimine ek olarak sayıların ve fikirlerin ikili gücüne sahip olacaktır.

24. Yeni nesil böylece ulaştığı ilerleme derecesiyle uyumlu tüm insani fikirlerin gerçekleşmesine doğru yürüyecektir. Spiritizm aynı hedefle ilerlerken ve amaçlarını gerçekleştirirken, ikisi de aynı zeminde buluşacaktır. İlerici bireyler Spiritist fikirlerde güçlü bir kaldıraç bulacak ve Spiritizm bu yeni bireylerin zihinlerinde onu kabul etmeye tamamen yatkınlık bulacak. Bu durum göz önüne alındığında, buna karşı çıkmak isteyenler ne yapabilir?

25. Toplumsal yenilenmeyi yaratan Spiritizm değildi; böyle bir yenilenmeyi bir zorunluluk haline getiren insanlığın olgunluğuydu. Ahlaki gücü, ilerici eğilimleri, bakış açısının genişliği ve kapsadığı konuların genelliği sayesinde Spiritizm, yenileyici harekete yardımcı olmak için diğer tüm doktrinlerden daha yeteneklidir; bu yüzden Spiritizm onunla çağdaştır. Spiritizm, en yararlı olabileceği zamanda sahneye çıktı, çünkü onun da zamanı geldi. Daha erken gelseydi aşılmaz engellerle karşılaşırdı. Kaçınılmaz olarak yenik düşerdi, çünkü zaten sahip olduklarıyla yetinen insanlar, Spiritizmin sunduğu şeye ihtiyaç duymazlardı. Bugün, demlenen fikirlerin hareketiyle doğmuş, onu almaya hazır zemini bulmuştur. Şüphe ve belirsizlik nedeniyle ve önlerindeki açık uçurumdan korkan ruhlar, Spiritizmi bir kurtuluş çapası ve yüce bir teselli olarak karşılarlar.

26. Elbette, geride kalanların sayısı oldukça fazladır, ancak yükselen akıntıya karşı birkaç çakıl taşı atmaktan başka ne yapabilirler? Bu akıntı, şimdi beliren nesildir, oysa öncekiler her gün büyük adımlarla çürüyen nesille birlikte kaybolmaktadır. Ancak o zamana kadar, dişlerini ve tırnaklarını yere vurarak savunacaklardır; böylece kaçınılmaz ancak eşitsiz bir mücadele vardır, çünkü bu, genç geleceğe karşı parçalanmış yıpranmış geçmiştir; ilerlemeye karşı durgunluktur; Tanrı'nın iradesine karşı bireydir, çünkü Tanrı tarafından belirlenen zaman gelmiştir.

Yeni nesil

27. İnsanların yeryüzünde mutlu olabilmeleri için, yeryüzünün yalnızca iyiliği arzulayan iyi enkarnasyonlu ve enkarnasyonsuz ruhlarla dolu olması gerekir. Böyle bir zaman geldiğinde, yeryüzünde yaşayanlar arasında büyük bir göç olacaktır. Kötülük uğruna kötülük yapanlar ve *iyiliğin duygusundan etkilenmeyenler* , artık dönüştürülmüş gezegene layık olmayacaklardır. Oradan kovulacaklar, çünkü onların kalışları bir kez daha sorun ve karışıklığa yol açacak ve ilerlemeye engel olacaklardır. Bazıları kalplerinin katılığını daha az gelişmiş dünyalarda kefaret edeceklerdir. Diğerleri bunu,

daha az gelişmiş dünyalarda kefaret ödemekle aynı olacak şekilde, yeryüzündeki ilkel ırklar arasında yapacaklardır. Bunlar edindikleri bilgiyi beraberlerinde getirecekler ve bu ırkların ilerlemesini sağlama misyonuna sahip olacaklardır. Onların yerini, adaletin, barışın ve kardeşliğin hüküm sürmesini sağlayacak daha gelişmiş ruhlar alacaktır.

Ruhlara göre, dünya aniden tüm bir nesli yok edecek bir felaketle dönüşmeyecektir. Mevcut nesil yavaş yavaş yok olacak ve yeni nesil de doğal düzende hiçbir değişiklik olmadan aynı şekilde onu takip edecektir.

Sonuç olarak, her şey dışarıdan her zamanki gibi ilerleyecek, ancak tek bir farkla - önemli bir farkla: Dünya üzerinde enkarne olan ruhların bir kısmı artık bunu yapmayacak. Kötülüğe eğilimli ve doğacak bir çocukta enkarne olacak geri bir ruh yerine, *iyiliğe eğilimi olan daha gelişmiş bir ruh olacak* .

Bu nedenle, bu yeni bir bedensel nesilden çok, yeni bir ruh neslini içerir; İsa'nın, "Gerçek, gerçek size derim ki, bu olaylar gerçekleşene kadar bu nesil geçmeyecektir." dediğinde şüphesiz kastettiği şey buydu. Sonuç olarak, dönüşümün doğaüstü ve olağanüstü etkilerle gerçekleşmesini umut edenler hayal kırıklığına uğrayacaklardır.

28. Mevcut çağ bir geçiş çağıdır; her iki neslin üyeleri birbirine karışmıştır. Orta noktada durarak birinin gidişini ve diğerinin gelişini izliyoruz ve her biri zaten kendine özgü özellikleriyle ayırt edilebilir durumdadır.

Bu iki nesil, tamamen zıt fikirlere ve görüşlere sahiptir. Ahlaki eğilimlerinin doğası gereği - ama özellikle *sezgisel* ve *doğuştan gelen eğilimleri nedeniyle* - her bireyin hangisine ait olduğunu söylemek kolaydır.

Ahlaki ilerleme çağını kurmakla görevlendirilen yeni nesil, genel olarak erken gelişmiş bir zeka ve akıl ile iyi ve spiritüel inançlara dair *doğuştan gelen bir duygunun birleşmesiyle ayırt edilebilir - belli bir önceki* ilerlemenin açık bir işareti. Sonuç olarak, yalnızca son derece yüksek düzeydeki ruhlardan oluşmayacak, aynı zamanda zaten ilerlemiş olan, ilerici

fikirleri özümsemeye yatkın olan ve yenileyici hareketi destekleme yeteneğine sahip olanlardan oluşacaktır.

Öte yandan, daha az gelişmiş ruhları ayıran şey, öncelikle insan gücünden üstün herhangi bir gücü tanımayı reddederek Tanrı'ya karşı isyankarlıkları ve bencillik, gurur, kıskançlık ve haset gibi aşağılayıcı tutkulara ve kardeşlik karşıtı duygulara olan *içgüdüsel* eğilimleridir; başka bir deyişle, maddi olan her şeye olan bağlılıklarıdır: şehvet, hırs ve açgözlülük.

Bunlar, yollarını düzeltmeyi reddedenlerin sürgün edilmesiyle yeryüzünün temizlenmesi gereken kötülüklerdir, çünkü bunlar kardeşlik saltanatıyla bağdaşmaz ve ahlaklı bireyler bunlarla temas halindeyken her zaman çok fazla acı çekecektir. Yeryüzü bunlardan kurtulduğunda, insanlar bu dünyada çabalarının ve azminin bir ödülü olarak onlar için ayrılmış olan daha iyi geleceğe doğru engeller olmadan ilerleyecek ve daha yüksek düzen dünyalarına giden yolu açmak için daha eksiksiz bir arınmayı bekleyeceklerdir.

29. Ruhların bu göçüyle, tüm başıboşların dünyadan kovulacağı ve daha az gelişmiş dünyalara gönderileceği anlaşılmamalıdır. Aksine, birçoğu koşulların ve örneklerin itici gücüne boyun eğdiği için dünyaya geri dönecektir - dış katmanları özlerinden daha kötüdür. Maddenin etkisinden ve bedensel dünyanın önyargılarından uzaklaştırıldıklarında, çoğu şeyleri hayatta olduklarından çok daha farklı görecektir - bunun birçok örneğini gördük. Onlara, onlarla ilgilenen ve onları aydınlatmak ve izledikleri yanlış yolu göstermek için acele edecek olan hayırsever ruhlar yardım edecektir. Dualarımız ve öğütlerimizle, onların iyileşmesine kendimiz katkıda bulunabiliriz, çünkü ölüler ve yaşayanlar arasında sürekli bir birlik vardır.

Dönüşümün gerçekleşme biçimi oldukça basittir ve gördüğümüz gibi tamamen ahlaki niteliktedir ve hiçbir şekilde doğa yasalarıyla çelişmez.

30. Yeni neslin ruhları yeni, daha gelişmiş ruhlar mı, yoksa evrimleşmiş eski ruhlar mı olsun, sonuç aynıdır. Daha iyi eğilimler gösterdikleri andan itibaren her zaman bir yenilenme vardır. Böylece, enkarne ruhlar doğal eğilimlerine göre iki kategori oluştururlar: bir yanda ayrılan avareler, diğer yanda gelen ilerici ruhlar. Bu nedenle, bir halkta, bir ırkta veya tüm bir dünyada olsun, gelenek ve toplum durumu, iki sınıftan hangisinin baskın olacağının sonucu olacaktır.

31. Sıradan bir karşılaştırma, böyle bir durumda ne olduğunu daha iyi kavramamızı sağlayacaktır. Çoğunlukla asi ve disiplinsiz adamlardan oluşan, sürekli düzensizlik yaratan ve ceza kanununun şiddetinin bunu engellemekte sıklıkla zorluk çektiği bir alay hayal edelim. Bu adamlar en güçlüdür çünkü en kalabalık olanlardır. Birbirlerini örnek olarak destekler, cesaretlendirir ve kışkırtırlar. Birkaç iyi adamın hiçbir etkisi yoktur; tavsiyeleri küçümsenir; alay konusu olurlar, başkaları tarafından kötü muamele görürler ve onların yanında acı çekerler. Bu, günümüz toplumunun bir resmi değil midir?

Bu alaydaki adamların teker teker, onar onar, yüzler yüzler alındığını ve aynı oranda iyi askerlerle, hatta bazıları kovulmuş ama o zamandan beri yollarını gerçekten düzeltmiş olanlarla değiştirildiğini varsayalım. Bir süre sonra alay aynı alay olacak ama dönüşmüş olacak. İyi düzen düzensizliği takip edecek. Yeniden doğmuş bir insanlıkta durum böyle olacaktır.

32. Büyük kolektif ayrılışlar yalnızca çıkışları harekete geçirmek için değil, aynı zamanda kitlelerin zihnini kötü etkilerden kurtararak ve yeni fikirlere daha fazla önem vererek daha hızlı bir şekilde dönüştürmek için yapılır.

Çünkü birçok kişi, kusurlarına rağmen, böyle bir dönüşüm için olgunlaşmış olduğundan, birçoğu daha saf bir kaynakta kendilerini yeniden düzenlemek için ayrılır. Aynı ortamda ve aynı etkiler altında kaldıkları sürece, eski fikirlerinde ve şeylere bakış biçimlerinde ısrarcı olacaklardı. Ruh dünyasında bir kez kalmak, gözlerini açmaya yeter, çünkü orada

dünyada göremediklerini görebilirler. Dolayısıyla inanmayanlar, fanatikler ve mutlakçılar, *doğuştan gelen* inanç, hoşgörü ve özgürlük fikirleriyle geri dönebilecekler. Geri döndüklerinde, şeylerin değiştiğini görecekler ve doğdukları yeni ortamın etkisini deneyimleyecekler. Yeni fikirlere karşı çıkmak yerine, onları destekleyecekler.

33. İnsanlığın yeniden doğuşu, bu nedenle, ruhların tamamen yenilenmesini gerektirmez; ahlaki bakış açılarında bir değişiklik yeterlidir. Bu değişiklik, dünyanın zararlı etkilerinden uzaklaştırıldıklarında, buna yatkın olan herkeste meydana gelir. Bu nedenle, dünyaya geri dönenler her zaman diğer ruhlar değildir, ancak sıklıkla artık farklı bir şekilde düşünen ve hisseden aynı ruhlardır.

İzole ve bireysel olduğunda, bu gelişme fark edilmez ve dünyada görünür bir etkisi olmaz. Büyük kitleler arasında aynı anda gerçekleştiğinde etkisi oldukça farklıdır, çünkü o zaman, bir nesilde aldığı oranlara göre, bir halkın veya bir ırkın fikirleri derinlemesine değiştirilebilir.

Nüfusları yok eden büyük şoklardan sonra hemen hemen her zaman fark edilen şey budur. Yıkıcı felaketler yalnızca bedenleri yok eder - ruha dokunmazlar. Bedensel ve ruhsal dünyalar arasındaki gelip giden hareketi ve dolayısıyla enkarne ve enkarne olmayan ruhların ilerici hareketini harekete geçirirler. Tarihin tüm dönemlerinde büyük toplumsal krizlerin bir ilerleme dönemi tarafından takip edildiği unutulmamalıdır.

34. Şu anda gerçekleşen ve insanlığın yeniden örgütlenmesini başlatacak olan bu yaygın hareketlerden biridir. Yıkım nedenlerindeki artış, zamanın karakteristik bir işaretidir, çünkü yeni prototiplerin ortaya çıkmasını hızlandıracaktır. Bunlar sonbaharda düşen yapraklardır ve onları hayat dolu diğer yapraklar takip eder, çünkü insanlığın kendi mevsimleri vardır, tıpkı bireylerin hayatlarının çeşitli aşamalarından geçmeleri gibi. İnsanlığın ölü yaprakları, rüzgarın esintileri ve darbeleriyle düşer, ancak aynı yaşamın nefesi altında daha canlı bir şekilde yeniden doğarlar, bu nefes sönmez, ancak arınır.

35. Maddecilere göre, yıkıcı felaketler telafisi olmayan, faydalı sonuçları olmayan felaketlerdir, çünkü onların görüşüne göre bu tür felaketler varlıkları sonsuza dek yok eder. Ancak, ölümün sadece zarfı yok ettiğini bilenler için, bu tür felaketler aynı sonuçları taşımaz ve onlarda en ufak bir korkuya neden olmaz. Bu tür felaketlerin amacını anlarlar ve ayrıca insanların birlikte ölmekle tek başlarına ölmekten daha fazla kaybetmediklerini de bilirler, çünkü bir şekilde veya diğer şekilde, bu sonuca varmak her zaman gereklidir.

İnanmayanlar bu şeylere gülecek ve onlara hayal ürünü muamelesi yapacaklar; ancak, ne derlerse desinler, onlar da genel hukuktan kaçamayacaklar. Sıraları geldiğinde herkes gibi onlar da düşecekler ve sonra onlara ne olacak? "Hiçbir şey!" diyecekler. Ancak kendilerine rağmen yaşamaya devam edecekler ve bir gün gözlerini açmak zorunda kalacaklar.

[1] Paris Topluluğu'na verilen ve Revue Spirite'de Ekim 1868'de yayınlanan iki bildirimden bir alıntı, s. 313. Bunlar, Galileo'nun VI. bölümde anlatılan bildirimlerinin bir sonucudur ve kürenin dönüşleriyle ilgili IX. bölüme bir ektir - Yazar.

[2] 1866'dan 1868'e kadar Maurice Adası halkını harap eden korkunç salgın, 1866 Kasım'ında o kadar olağanüstü ve bol miktarda düşen yıldız yağmuruyla başlamıştı ki, adanın sakinleri dehşete düşmüştü. O andan itibaren birkaç ay boyunca oldukça iyi huylu bir şekilde gelişen hastalık gerçekten yıkıcı bir felakete dönüştü. Bu şüphesiz gökyüzündeki bir işaretti ve belki de İncil'de sözü edilen gökyüzünden düşen yıldızların zamanın işaretlerinden biri olarak anlaşılmasının nedeni budur. (Maurice Adası salgını hakkında ayrıntılar için bkz. Revue Spirite, Temmuz 1867, s. 208; Kasım 1868, s. 321) – Yazar.

Açıklayıcı Not [1]

Bugün inanıyorlar ve inançları sarsılmaz, çünkü kanıt ve gösteriye dayanıyor ve aklı tatmin ediyor. [...] Spiritistlerin inancı böyledir ve güçlerinin kanıtı, kendilerini daha iyi hale getirmek, kötü eğilimlerini kontrol etmek ve Mesih'in ilkelerini uygulamaya koymak, ırk, kast veya mezhep gözetmeksizin tüm insanları kardeş olarak görmek, düşmanlarını bağışlamak ve kötülüğe ilahi modele uygun olarak iyilikle karşılık vermek için çabalamalarıdır. (KARDEC, Allan. La Revue Spirite, 1868).

Allan Kardec tarafından gerçekleştirilen, insanın ruhlarla iletişimini ortaya koyan olguların tamamen akılcı ve bilimsel bir şekilde incelenmesi sonucunda, bilimsel, felsefi ve dini açılardan sistemleştirilen Spiritist Doktrin ortaya çıkmıştır.

1854'te başlayıp 1869'daki ölümüne kadar süren Kardec'in çabası beş temel eserden oluşuyordu: *Ruhların Kitabı* (1857), *Medyumların Kitabı* (1861), *Spiritizme Göre İncil* (1864), *Cennet ve Cehennem* (1865) ve *Yaratılış* (1868), bunlara ek olarak *Spiritizm Nedir* (1859) kitabı ve bir dizi kitapçık ve *La Revue Spirite'in 136 baskısı* (Ocak 1858 - Nisan 1869). Ölümünden sonra, *Posthumous Works (Ölüm Sonrası Eserler) adlı kitap* derlendi (1890).

Bu eserlerin titiz ve sınır tanımayan bir incelemesi, bir dizi temel sonuca varmamızı sağlayacaktır: a) tüm insanlar, Tanrı tarafından eşit koşullar altında yaratılmış ölümsüz ruhlardır ve tüm varlıkları kademeli olarak yönlendiren aynı doğal ilerleme yasalarına tabidirler. mükemmelliğe; b) ilerleme, zorunlu olarak tüm sosyal sınıfları kapsayan sayısız reenkarnasyonlarda ardışık deneyimler yoluyla gerçekleşir; bu, ruhun gelişimi için ihtiyaç duyduğu öğrenme deneyimini biriktirebilmesinin tek yoludur; c) reenkarnasyonlar arasındaki dönemde ruh, ruh dünyasında

yaşar ve insanlarla iletişim kurabilir; d) ilerleme, bilinçli ve kasıtlı olarak evrimleşmek isteyen tüm insanlar için referans olan rehberimiz ve modelimiz İsa'nın öğrettiği ve yaşadığı ahlaki yasalara uyar.

Kodlayıcı, eserinin birkaç yerinde, o dönemde gezegenin birkaç bölgesinde var olan eğitimsiz ve ilkel kabilelerde enkarne olmuş ruhlardan söz eder ve bu kabileler, medeniyetin diğer kesimleriyle temas halinde olarak, genel ilerlemenin bir sonucu olarak, çoğu üyeleri için açıkça yararlı olan sayısız dönüşümlerden geçiyorlardı. Bu dönüşümler, ten renklerine bakılmaksızın tüm etnik grupların tabi olduğu bir durumdur.

Kardec'in zamanında, Gall'in frenolojik fikirleri ve Lavater'in fizyonomik fikirleri seçkin bilim insanları tarafından kabul edildi. Ayrıca, 1859'da -The *Spirits' Book'un yayınlanmasından iki yıl sonra-* Charles Darwin'in *The Evolution of Species adlı kitabının yayınlanması* , her yeni bilimin beraberinde getirdiği doğal yanlış anlamaları ve yanlış anlamaları içermesi, akademik topluluk ve genel nüfus içinde iletişim araçlarında muazzam bir heyecan yarattı. Dahası, yüz özelliklerinin bir bireyin karakterini ortaya çıkardığı inancı eskidir ve kişinin fiziksel ve ahlaki duruşu arasında belirgin bir ilişki olduğunu ima eder.

Kodlayıcı, bu sözde bilimlerin sunduğu birçok yönü kabul etmedi. Bu nedenle, bu seçkin bilginlerin sonuçlarını Ruhların vahiyleri ışığında değerlendirmeye çalıştı ve insan çeşitliliği ve eşitsizliğiyle ilgili sorunları çözmede belirleyici faktör olarak ruhsal unsuru tartışmaya getirdi.

Kardec, Spiritist Doktrin ilkelerinde bilge ve yüce yasalara işaret eden açıklamalar buldu, bu yüzden Spiritizmin "... binlerce tarihi, arkeolojik, antropolojik, teolojik, psikolojik, ahlaki, sosyal, vb. sorunun çözülmesini" sağladığını doğruladı (*La Revue Spirite,* 1862). Aslında, sevgi, hayırseverlik, ruhun ölümsüzlüğü, reenkarnasyon ve evrimin evrensel yasaları, gezegenin birçok bölgesindeki insan gruplarının gelişimini anlamak için yeni parametreler oluşturmaktadır.

İlahi Yasalara ilişkin bu anlayış Kardec'in şunları söylemesine olanak tanımıştır:

> Beden bedenden gelir, ama ruh ruhtan gelmez. Soylar arasında kan bağı dışında başka bir bağ yoktur. (Ruhlar Kitabı, no. 207)
>
> [...] Ruhçuluk, zihnin madde üzerindeki üstünlüğünü göstererek ruha yaratılıştaki gerçek rolünü iade ederek, doğal olarak, gururun tek başına kastları ve renk önyargılarını kurduğu, bedensel ve dünyevi avantajlara göre insanlar arasındaki yerleşik ayrımlara son verir. (*La Revue Spirite* , 1861)
>
> Irk ayrıcalıkları, insanların normalde yalnızca dışsal fiziksel varlığı dikkate alarak ruhsal ilkeyi soyutlamasında köken alır. Bazılarının anayasal gücü veya zayıflığından, diğerlerinin ten rengindeki farklılıktan, zenginlik veya yoksulluk içinde doğmaktan ve asil veya pleb kan akrabalığından, doğal bir üstünlük veya aşağılık olduğu sonucuna vardılar. Bu tür verilere dayanarak toplumsal yasalarını ve ırk ayrıcalıklarını temellendirdiler. Bu sınırlı bakış açısından - çünkü yalnızca fiziksel yaşamı dikkate alıyorlar- belirli sınıflar farklı ırklara ait görünüyor -ve gerçekten de aitler. Ancak, bakış açılarını ruhsal varlıktan, özsel ve ilerici varlıktan, yani her şeyden önce var olan ve her şeye dayanıp hayatta kalan ve bedeni şekil ve renk olarak değişen giysiler gibi geçici bir zarftan başka bir şey olmayan ruhtan alırlarsa; dahası, ruhsal varlıkların incelenmesi bu tür varlıkların aynı doğaya ve kökene sahip olduğunu, kaderlerinin aynı olduğunu ve hepsinin aynı noktadan hareket ettiğini ve aynı hedefe yöneldiğini kanıtlarsa; bedensel yaşamın, ruhun yaşamındaki aşamalardan biri olan bir olaydan başka bir şey olmadığı ve onun entelektüel ve ahlaki ilerlemesi için gerekli olduğu; bu ilerlemenin ışığında ruhun kendisini ardışık olarak birçok farklı zarfa büründürebileceği, farklı durumlara doğabileceği, o zaman doğanın eşitliğinin kritik sonucuna ve oradan da tüm insan bireyleri için toplumsal hakların eşitliğine ve ırk ayrıcalıklarının ortadan kaldırılmasına varacakları. Spiritizm bunu öğretir. Sadece bedensel bireyi düşünmek için ruhun varlığını, sadece şimdiki hayata bakmak için zeki varlığın devamını inkar eden sizler, kendiniz ve diğer varlıklar için talep ettiğiniz hakların eşitliğinin haklı olarak dayandığı tek ilkeyi inkar ediyorsunuz. (La Revue Spirite, 1867)
>
> Reenkarnasyonla, ırk ve kast önyargıları çöker, çünkü aynı ruh zengin veya fakir, büyük efendi veya proleter, patron veya ast, özgür veya köle, erkek veya kadın olarak yeniden doğabilir. Kölelik ve köleliğin adaletsizliğine, kadınların en güçlünün yasasına tabi kılınmasına karşı olan tüm argümanlar arasında, mantıksal olarak reenkarnasyonun maddi gerçeğine üstün gelen hiçbir argüman yoktur. Bu nedenle, reenkarnasyon bir doğa yasasına dayanıyorsa - evrensel kardeşlik ilkesi - aynı zamanda toplumsal hakların eşitliği yasasına ve dolayısıyla özgürlüğün yasasına da dayanır. (Genesis, bölüm I, no. 36. Ayrıca bkz. *La Revue Spirite,* 1867)

O zamanlar Kardec, acımasızca köleleştirilmedikleri takdirde neredeyse tam bir hayvanlığa indirgenen Afrika ilkel insanları hakkında çeşitli yazarların yazdıklarından başka bir şey bilmiyordu.

Zamanın bu "bilimsel" bilgisine dayanarak, başka bir deyişle, Codifier, Avrupalı bilim insanlarının Siyah Afrika'ya yaptıkları yolculuklardan döndüklerinde anlattıklarını tekrarladı. Ancak, ırksal önyargı sorununu ele alması çok önemliydi:

> Hiçbir şeye inanmayanlara inanç aşılamak için çalışıyoruz; birbirlerine karşı daha iyi davranmalarını teşvik eden, düşmanlarını affetmeyi ve birbirlerini ırk, kast, mezhep, renk veya siyasi veya dini görüş ayrımı yapmadan kardeş olarak görmeyi öğreten bir inancı yaymak için; başka bir deyişle, gerçek hayırseverlik, kardeşlik ve toplumsal görev duygusunu doğuran bir inanç için çalışıyoruz. (*La Revue Spirite* , Ocak 1863)

> Ahlaklı kişiler, ırk veya inançlarına bakmaksızın herkese karşı nazik, insancıl ve iyilikseverdirler; çünkü tüm insanları kardeşleri olarak kabul ederler. (*Ruhçuluğa Göre İncil* , bölüm XVII, no. 3)

La Revue Spirite'de yayınladığı metinlerin , ruhlardan alınan iletişimleri genel incelemeye tabi tutmayı ve öğretilerini o dönemde yürürlükte olan teoriler ve düşünce sistemleriyle karşılaştırmayı amaçladığını anlamak da önemlidir . *Genesis kitabının XI. bölümünün 43. sayısındaki bir dipnotta,* Codifier bu metodolojiyi şöyle açıklıyor:

> *La Revue Spirite* sayısında , *düşmüş melekler doktrininin yorumlanması* üzerine bir makale yayınladığımızda , bu teoriyi, tartışmalı kişisel bir görüşten başka bir otoriteye sahip olmayan bir hipotez olarak sunduk, çünkü o zamanlar, mutlak bir iddia için yeterince eksiksiz unsurlardan yoksunduk. Bunu, konunun incelenmesini sağlamaya çalışan bir deneme yazısı olarak yayınladık, gerekirse onu terk etmeye veya değiştirmeye tamamen kararlıydık. Ancak bugün, bu teori evrensel kontrol testine dayanmıştır. Sadece Spiritistlerin çoğunluğu tarafından en rasyonel ve Tanrı'nın adaletiyle en uyumlu olarak kabul edilmekle kalmamış, aynı zamanda Ruhlar tarafından konu hakkında verilen talimatların çoğu tarafından da doğrulanmıştır. Aynısı Adem soyunun kökeni için de geçerlidir. (Yaratılış, bölüm XI, no. 43)

Son olarak, Spiritist Doktrinin temel kapsamının insanın ahlaki mükemmellik sürecinde yattığının farkına varılmalıdır, bu nedenle bilimsel ve/veya felsefi araştırma ve inceleme, genel ilerleme ve gelişmeden kaynaklanan geçici nitelikleri göz önüne alındığında, ikincil, ancak önemli bir konumda yer alır. Bu anlamda, Kodlayıcının uyarısı haklıdır:

> Bu ve diğer konuların, Spiritizmin temel amacı olan ahlaki bakış açısının dışında kaldığı doğrudur. Dolayısıyla, bunları sürekli meşguliyet konusu yapmak bir hata olur. Dahası, şeylerin ilkesi açısından, ruhların her şeyi bilmedikleri için, yalnızca bildikleri veya bildiklerini sandıkları şeylerden bahsettiklerini biliyoruz. Ancak, bu teorilerin farklılığından, tam da Ruhlar tarafından

formüle edilmiş oldukları için Spiritizmin birliğine karşı bir tümevarım çıkarabilecek kişiler olduğu için, Doktrinin kendisi yararına, lehte ve aleyhte nedenleri karşılaştırabilmek ve belirli iletişimlerin değeri konusunda yapılabilecek yargıyı çoğunluk temelinde desteklemek yararlıdır. (*La Revue Spirite,* 1862)

Yukarıdaki düşünceler ışığında, Spiritist Doktrin'de insan çeşitliliğine mutlak saygı gösterildiği ve Spiritist'in, Rehberimiz ve Modelimiz İsa'nın öğrettiği gibi, renk, etnik köken, cinsiyet, inanç veya ekonomik, sosyal veya ahlaki konuma ilişkin hiçbir önyargı olmaksızın, en geniş kapsamlı anlamıyla hayırseverlik uygulayarak ("herkese karşı iyilikseverlik, başkalarının kusurlarına hoşgörü ve suçları bağışlama") insanlığın ilerlemesinde işbirliği yapmanın sorumluluğu olduğu sonucuna varılabilir.

Yayımcı

[1] **Yayıncının notu:** Brezilya Federal Adalet Bakanlığı (Ministério Público Federal) ile yapılan bir anlaşma gereği yayımlanan bu “Açıklayıcı Not”, Allan Kardec’in eserlerinin belirli bölümlerinde herhangi bir ayrımcılık veya önyargının bulunmadığını göstermeyi amaçlamaktadır; bu bölümlerin hepsi, Spiritist Doktrini’nde yer alan Hristiyan kardeşliği ve dayanışma ilkelerini savunmaktadır.